

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

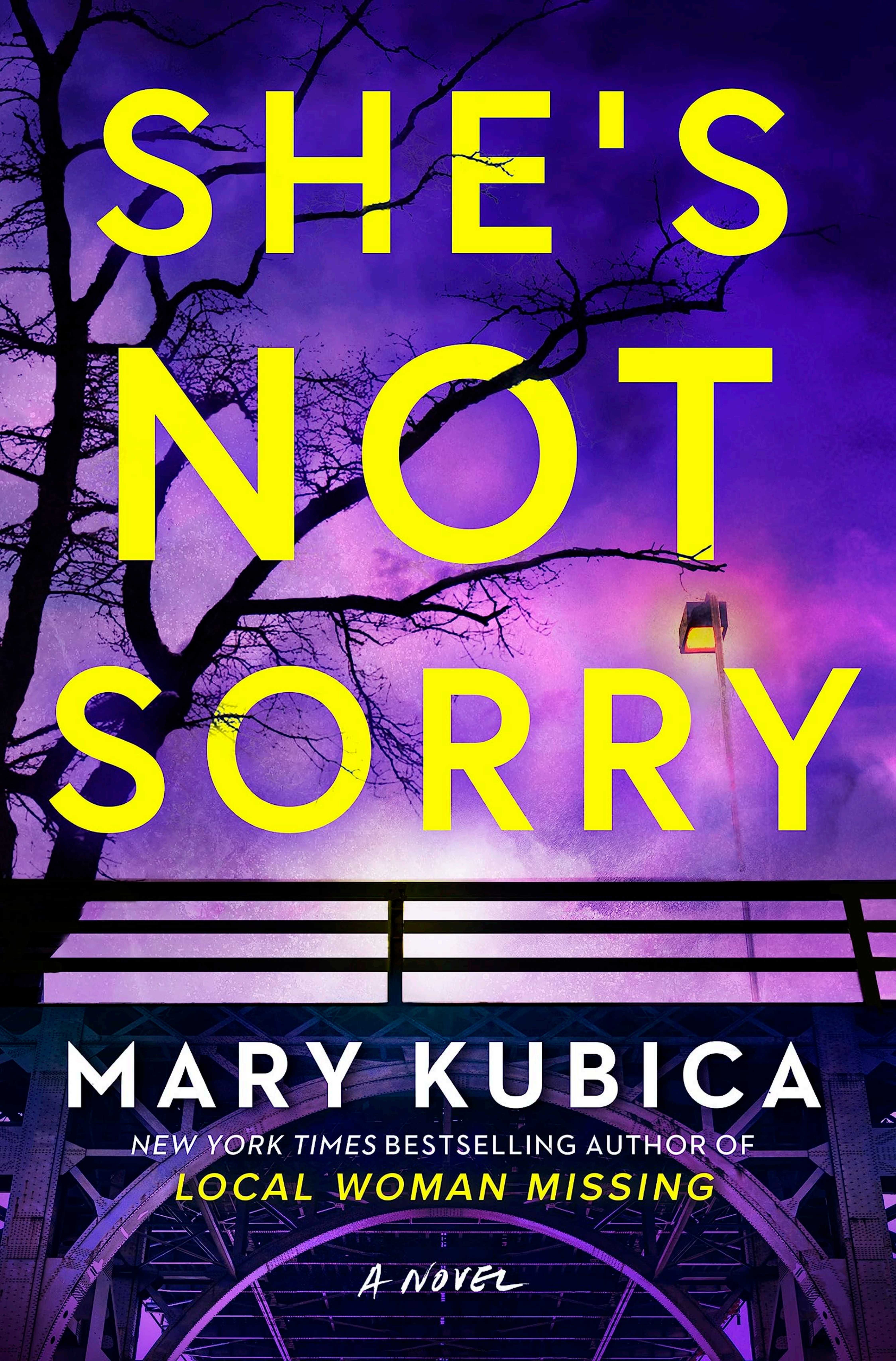
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

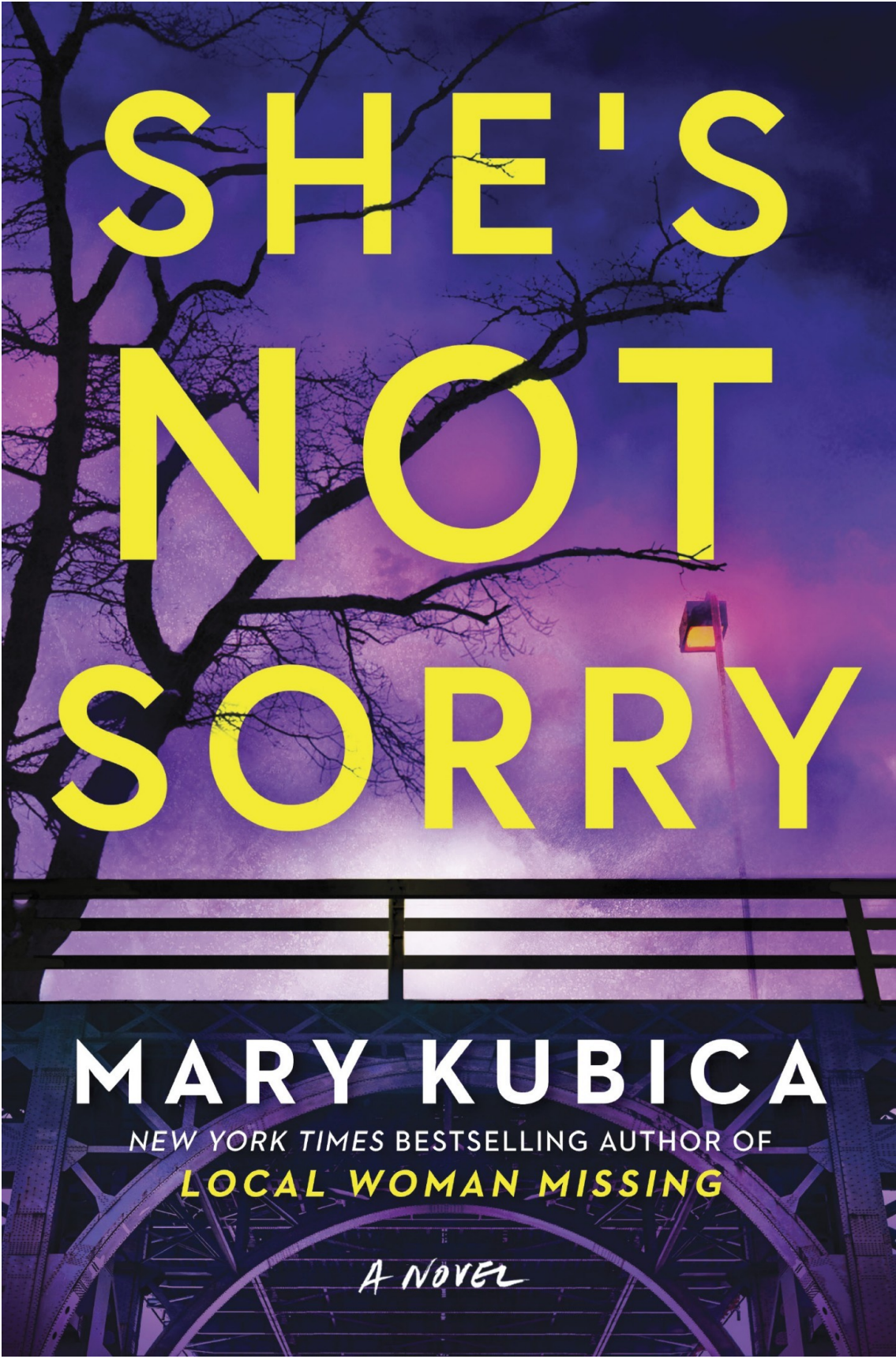

SHE'S NOT SORRY

MARY KUBICA

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
LOCAL WOMAN MISSING

A NOVEL

SHE'S NOT SORRY

MARY KUBICA

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
LOCAL WOMAN MISSING

A NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

***She's Not Sorry* için Övgü**

"Nefes kesici... Kendimi o kadar kaptırmıştım ki bir oturuşta okudum!"

-Nita Prose, *Hizmetçi* kitabının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"Nefis sürprizleri ve ilgi çekici karakterleriyle karanlık ve gerilim dolu bir roman. Kurnazca kurgulanmış bu çok katmanlı hikâye, sizi daha en başından kendine bağlayacak ve her ebeveynin en karanlık korkular. Sonuna kadar tahmin yürütmeye devam edeceksiniz."

-Alice Feeney, *Taş Kağıt Makas* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"O *Üzgün Değil*, Mary Kubica'nın şimdiye kadarki en dolambaçlı hikâyesi. Klinik olarak ürpertici bir hastane ortamı ve güvenemeyeceğiniz karakterlerden oluşan bir kadroyla tamamlanan her sayfa, derin ve zayıflatıcı bir korku hissiyle dolu. Bu kitapta yer alan çok sayıda karakter beni şaşkına çevirdi. bükülür."

-Stacy Willingham, *A Flicker in the Dark* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

BookTok *She's Not Sorry* için Övgü

"Okumayı bırakamadım, kesinlikle A-M-A-Z-I-N-G! İkinci yarı tam bir rollercoaster yolculuğu gibiydi, bu yüzden sıkı tutunun!"

-Holly Wheelehan, @hollylovesbooks1519

"Kubica bu elden bırakılması imkânsız gizemle yine başarıyor. Her şeyi sorgulamanıza neden olacak sırlarla, *Üzgün Değil* Kubica'nın şimdiye kadarki en şok edici kitabı olabilir."

-Kerry Rice, @kurryreads

"Bu hikâye tamamen bağımlılık yapıcı, tıka okunabilir, dolambaçlı ve ürkütücü. Kubica'nın ürpertici bir resim çizme tarzı var ve gerçekten Karakterlerinin siz de görüyormuşsunuz gibi hissettiriyor."

-Naomie Matilus, @naesreadingnoo

"Kubica bir kez daha dudak uçuklatan olay örgüsünün kraliçesi olarak tahtta hak iddia ediyor."

-Destiny Wallen, @reading.is.your.destiny

"Sizi sorgulamaya itecek sürprizlerle dolu karmaşık bir gerilim Hikaye hakkında bildiğinizi sandığınız her şey. İlk sayfadan itibaren sizi etkisi altına alacak ve son sayfayı bitirdikten sonra bile sizi bırakmayacak."

-Amanda, @bookspokenly

"Tüm gevşek hikayeler bir araya geldiğinde, doruk noktası nefesimi . Karakterler çok zekice yaratılmış; kusurlu ve gerçekçi... Bu yazar asla hayal kırıklığına uğratmıyor."

-Carrie Shields, @carriereadsthem_all

MARY KUBICA, aralarında *The Good Girl*, *Local Woman Missing* ve *Just the Nicest Couple*'ın da bulunduğu gerilim romanlarının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiş ve dünya çapında beş milyondan fazla satmıştır. Kendisi "müthiş bir hikaye anlatıcısı" (*Kirkus Reviews*) ve "mengene gibi kontrolü olan bir yazar" (*Chicago Tribune*) olarak tanımlanan yazarın romanları "hipnotik" (*People*) ve "heyecan verici ve aydınlatıcı" (*LA Times*) olarak övülmüştür. Kocas ve çocuklarıyla birlikte Chicago'nun dışında yaşamaktadır.

MaryKubica.com

O Üzgün Değil

Mary Kubica

Ailem ve arkadaşlarım için

İçindekiler

Önsöz

Birinci

Bölüm

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Onaltıncı

BölümOnuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm

İkinci Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi Bir

Yirmi Yirmi Bölüm Yirmi

Yirmi İki Üç Dört Bölüm

Bölüm Bölüm Yedi Bölüm

Beş Yirmi Yirmi Yirmi

Yirmi DokuzAltı Sekiz

Sonsöz Teşekkür

PROLOGUE

Mağazaya girmek için kapıyı açtığımda telefonum çalmaya başlıyor. Çantamın derinliklerine gömülmüş ve bulması zor. Bir cüzdanı ve bir kozmetik çantasını kenara itiyorum, aramanın muhtemelen boşuna olduğunu biliyorum. Ona asla zamanında ulaşamayacağım.

Parmaklarım üçüncü ya da dördüncü temas ediyor. Çantadan çıkardım ama çıkarır çıkarmaz telefon . Çok geç kaldım. A Sienna'dan gelen cevapsız arama bildirimi ekranda beliriyor. Şaşırdım. Açık kapı aralığında fiziksel olarak duruyorum ve ekrandaki numarasına bakıyorum. Şüphe ve kafa karışıklığı düşüncelerimi dolduruyor, Çünkü saat sabahın onunu biraz geçiyor ve Sienna okulda, daha doğrusu okulda olması gerekiyor. Sienna okuldan mesaj atıyor bazen, öğretmen ilgilenmezken telefonunu gizlice Dikkat, bugün Gianna ile takılabilir miyim? Su şişemi kaybettim. Tampon aldın mı? Aptal hesap makinem çalışmıyor. *Ama* o aramıyor. Aklım milyonlarca farklı yöne gidiyor. Hastalandığında hemşire, okulda başı bir şeyle derde girdiğinde ise dekan arardı. Sienna hiçbir zaman Aranacak kişi.

Onu geri aramaya fırsatım olmadı. Neredeyse hemen elimdeki telefon tekrar çalmaya başlıyor ve ben yerimden fırlıyorum. Beklenmedik bir ses. Bu Sienna, beni geri çağırıyor.

Başparmağım hemen ekranı kaydırıyor. "Sienna? Neyin var?" Telefonu kulağıma götürerek soruyorum. Dışarıdaki sokak gürültüsünü, geçen arabaların ve telefonlarıyla konuşan insanların sesini bastırmak için kapının kapanmasına izin vererek mağazanın içine giriyorum. kendi konuşmaları. Sesimdeki tiz, açık paniği duyuyorum ve bir sonraki anda Sienna'nın nasıl

Aşırı tepki verdiğim için, bir hiç uğruna çıldırdığım için. *Tanrım, anne. Sakin ol. Ben iyiyim*, der, son kelimeyi vurgulamak için uzatır.

Olan bu değil.

İlk başta sessizdi. Bir şeyin sesini zar zor duyuyorum. hafif bir hareket veya rüzgar gibi. Birkaç saniye devam etti ve bunun bir cep kadranı olması gerektiğine karar verdim. Sienna beni aramak istememişti. Telefon cebinde ya da sırt çantasındaydı ve beni yanlışlıkla aramıştı. Beni iki kez aradığının farkında bile değil. Nerede olduğunu çözmeye çalışarak dinliyorum ama yine aynı şeyler. Hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey. ifşa edici.

Ama sonra bir adamın sesi sessizliği yarıyor, sözleri soğuk ve az, sesi sanki bir ses değiştirici aracılığıyla konuşuyormuş gibi değişiyor. "Eğer kızını bir daha görmek istiyorsan, tam olarak dediklerimi yapacaksın."

Nefesim kesildi. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ayağımı kaybedip geriye, kapalı kapıya doğru düşüyorum. Bir el ağzıma doğru yükseliyor, sertçe bastırıyor. Yapamıyorum.

nefes alıyorum. Düşünemiyorum; zihnim ilk başta neler olduğunu algılayamıyor. Telefonu kulağımdan çekip, yanılıp yanılmadığımı, arayanın Sienna'nın numarası değil de başka biri olup olmadığını anlamak için ekrana bakıyorum. Yanlış numara. Çünkü bu olamaz. Doğru, bu olamaz. Bu benim başıma gelemmez.

Ama doğru. Sienna'nın numarası ekrandan bana bakıyor. "Kimsiniz?" diye soruyorum, telefonu tekrar kulağıma götürerek, "ve neden "Kızımın telefonu sende mi?"

Ve sonra, arka planda Sienna'nın delici çığlığını duyuyorum. "Anne!" diye bağıyor. Tiz, çılgınca, çaresiz ve İşte o zaman bu adamın sadece Sienna'nın telefonuna sahip olmadığını anladım. Sienna onda.

Damarlarımda saf dehşet dolaşıyor. Sienna en az on yıldır bana *anne* demiyor. Çocukluğuna geri dönmesi için ne kadar korkunç bir şey olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. ve bana *anne* de. Tamamen güçsüzüm. Nerede olduğunu bilmiyorum. nasıl ulaşacağımı, nasıl yardım edeceğimi, bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Git buradan," diye emrediyor Sienna. Sesi titriyor, böylece genelde çok meydan okuyan, çok emin olan kendisi gibi konuşmuyor. Korkusunda hiçbir hata yok. "Beni rahat bırak," diye yalvarıyor, şimdi ağlıyor. Sienna sözcükleri söylerken bocalıyor, sesi çatlıyor, öyle ki Uygulama, kelimelerin kendisiyle aynı ağırlığı taşımaz.

Sienna da ben de çok korkuyoruz.

"Sienna, bebeğim!" Çığlık atıyorum. Arka plandan bir kargaşa, boğuk sesler geliyor; adamın Sienna'yı zapt ettiğini, konuşmasını diye ağzına zorla tıkaç soktuğunu hayal ediyorum.

Çığlık atıyor ve Sienna sese karşı koyarak ona direniyor.

Göz kırpmadığımı fark ettim. Nefes almıyorum.

Gözlerim yaşıyor. "Ona ne yapıyorsun? ?" Bu adamdan telefona öyle bir bağırmasını istiyorum ki dükkândaki herkes işini gücünü bırakıp bana baksın, gözlerini dikip baksın.

Sanki bu kabus bir şekilde kolektifmiş gibi nefes nefese kalıyor ve ellerini şok içinde ağızlarına götürüyorlar. "Kızıma ne yaptınız? Benden ne istiyorsunuz?"

"Beni dinle," diyor adam, sesi benimkinin aksine sarsılmamış ve sakin. Arka planda Sienna'nın çaresizce ağlayışını duyuyorum, ağlamaklı bir feryat, her ne kadar yapmacık olsa da. Sesi beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetiyor ama hangisi daha kötü bilmiyorum: Sienna'nın ağlama sesi mi yoksa onun büyürken çıkardığı ses mi? ve sonra tamamen kaybolur.

"Nerede o? Ona ne yaptınız? Neden artık onu duyamıyorum?"

"Tam olarak dediğimi yapmalısın. Tam olarak. Anladın mı?"

"Kızım ile konuşmak istiyorum. Bırakın kızım ile konuşayım. Onun iyi olduğunu bilmem gerek. Ona ne yaptınız?"

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok," diyor adam. "Bir tek sen varsın Kaybedecek bir şeyiniz var Bayan Michaels. Şimdi çenenizi kapatıp beni dinlemeniz gerekiyor çünkü kızınızın yaşar ya da ölür. Ona ne olacağı tamamen size bağlı."

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

Onu hastanede ilk kez ameliyattan çıktıktan kısa bir süre sonra yoğun bakım ünitesinde görüyorum. Sürgülü cam kapının önünde durup, hastane yatağında yatan, santral hatta, ET tüpüne, ICP monitörüne, nazogastrik tüpe ve daha fazlasına bağlı olan kızıma bakıyorum. Damarlarında serumlar dolaşıyor, sıvı ve diüretik gibi ilaçlar pompalanıyor, Muhtemelen antikonvülzanlar ve morfin. Kafası gazlı bezle sarılmış. Gazlı bezin altında, birkaç saat önce, beyin üzerindeki baskıyı azaltmak için kafatasından parçalar çıkarıldığı söylendi. Gözleri kapalı olduğu, gazlı bez ve tüplerle sarılı olduğu için yüzünü pek göremiyorum ama görebildiğim kadarıyla yüzü şişmiş ve morarmış.

O benim hastam değil. Başka bir hemşire, Bridget, onunla birlikte odada duruyor, onunla ilgileniyor, onu yerleştiriyor ve yine de onu yatakta yatarken ilk gördüğümde midemin bulandığını hissettim.

Cam. Seslerin mırıltısını çoktan duymuştum.

İnsanların ona ne olduğunu söylediğini, onu buraya neyin getirdiğini fısıldıyor.

Bugün birkaç hastaya daha bakacağım. Hastanede otuz yoğun bakım yatağımız var. Her birinde on yatak ve ortalarında bir hemşire istasyonu bulunan bölmelere ayrıldık. Hemşire

hasta oranı hastanın ne kadar kritik olduğuna bağlıdır. Hastalar Ventilatörler ya da kritik durumdaki hastalarda hasta/hemşire oranı ikiye birdir, ancak daha düşük yoğunluktaki hastalarda bu oran dörde kadar çıkabilir. Yönetilmesi gereken çok şey var. Bu da, en iyi çabalarımıza rağmen, geçen hafta hemşirelerden birinin bir hastaya yanlışlıkla başka birinin sabah ilaçlarını vermesi gibi, bazen hatalar yapılabileceği anlamına geliyor. O

hemen sonra ne yaptığını fark etti, doktora söyledi ve

Tanrı'ya şükür her şey . İşler her zaman bu şekilde yürümüyor.

Bridget omzunun üzerinden bana bir anlık bakış attı. Yaptığı işi bıraktı ve odadan çıkıp yanıma geldi. sürgülü cam kapı.

Kapılar kapanırken "Hey," diyor. "Duydun mu?" diye soruyor, dedikodu yapmak için her zaman yaptığı gibi eğilerek.

"Neyi duymak?" Diye soruyorum ve kalbim sanki söyleyeceği şeye hazırlanmış gibi bir çentik atıyor. Bugün işe geç kaldım. I Bu sabah bir doktor randevum vardı ve öğlene kadar geledim. Daha erken gelmeliydim - randevum dokuz buçukta bitmişti - ama olanlardan sonra şehirde yürüdüm, Sadece birkaç saatlik vardiyam olmasına rağmen tüm günümü ayırmayı ve yerime başkasının bakmasına izin vermeyi düşündüm. Bu arada Sonunda işe geldim. Kendimi ikna etmem gerekti ama yapmam gereken buydu. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmam gerekiyordu çünkü bunu yapmazsam sorular sorulacaktı. Herkes nerede olduğumu ve neden gelmediğimi bilmek isteyecekti ve ayrıca, çalışmanın hoş bir dikkat dağıtıcı olacağını düşündüm. Yanılmışım.

"Atladı," diyor Bridget. "Bir yaya köprüsünden."

Nefesim kesiliyor. Herkesin konuştuğu tek şey, bir köprüden yirmi metreden aşağı düşen ve sözde hayatta kalan kadın. "Biliyorum. Bunu duymuştum. Ne kadar korkunç. Adı neydi?"

"Caitlin," diyor ve ben de bu isme alışmaya çalışıyorum.

"Caitlin ne?"

"Beckett. Caitlin Beckett."

Bridget, hastam olmamasına ve vardiya değişimi olmamasına rağmen bana vardiya raporu verir gibi konuşuyor. Hastanın otuz iki yaşında olduğunu, yoğun bakım ünitemize ameliyattan geldiğini, ancak hastaneye acil servisten geldiğini, daha sonra dekompresif kraniyektomi ameliyatı geçirdiğini söyledi.

Travmatik beyin hasarının neden olduğu beyin ödemi. Başka bir deyişle, beynin etrafındaki şişme beyne baskı yapıyordu. Bunu hafifletmeleri gerekiyordu yoksa şimdiye kadar ölmüş olurdu.

Bridget devam ediyor, daha fazlasını söylüyor. Bir noktada dinlemeyi bırakıyorum çünkü gözlerimi bu kadından alamıyorum. Caitlin Beckett. Zihnim onun sadece otuz iki yaşında olduğu gerçeğine takılıp kalıyor. Öyle ki

Genç. Başımı sallıyorum, düşündüğümde gerçekten dehşete kapılıyorum. Ben kırk yaşındayım. Aramızdaki yaş farkı oldukça büyük, gerçi ben otuz iki yaşındayken kendime yeni yeni geliyordum. O zamanlar, bunun

hayatımın en güzel yıllarından biriydi. Evliydim, bir çocuğum vardı. I Hayatım boyunca sahip olmadığım kadar kendime güveniyordum. Kim olduğumu biliyordum ve insanları etkilemeye çalışmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. artık.

Caitlin sıradan bir hastane elbisesi içinde yatıyor. Bir battaniyenin altında, kolları doğal olmayan bir şekilde iki yanında. Yoğun bakım hemşiresi olarak görülecek her şeyi görmüş olmama rağmen içim bulanıyor. Bu hasta beni daha fazla üzmemeliydi. Diğer her hasta gibi, ama o farklı nedenlerden dolayı bunu yapıyor. "Sence mi?" Bridget'e sordum.

"Kim bilir," diyor ve bunu önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakınıyor. Hemşire olmak için umut çok önemlidir. Hemşireler olarak tüm hastalarımızın yaşayacağına inanmalıyız, ancak böyle birinin hayatta kalma oranı genellikle düşüktür. Çoğu hayatta kalamaz. Hatta eğer hayatta kalacak olsa bile, iyi bir yaşam kalitesine sahip olma ihtimali çok yüksek değil.

"Ailesi burada mı?" Ya öleceği ya da komadan eski halinin bir kabuğu olarak çıkacağı ihtimalini göz önünde bulundurarak soruyorum.

"Henüz değil. Hâlâ bir akraba bulmaya çalışıyorlar."

Cam duvarın arkasından yüzüne bakıyorum. Huzurlu görünüyor, Uyuyor. Uyumuyor. Yattığı yatak yukarı açıktır, böylece başı ve vücudunun üst kısmı eğiktir. Gazlı bezin altında, saçları en azından kısmı kraniektomiye hazırlık için tıraş edilmiş olmalı. Onu kel hayal ediyorum. Dudakları, solunum cihazından gelen havanın ciğerlerine girebilmesi için solunum yollarını açık tutan endotrakeal tüpün etrafında şekilleniyor. Rengi bozuk. Morarmamış yerleri mumsu ve soluk. Yaraları korkunç görünüyor. Kırık bir kalça, kırık bir bacak, kırık kollar ve kaburgalar, daha fazlası.

Bridget soruyor, "Çok güzel, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Nasıl ?" Tanınmaz halde. Bridget'in şişlik ve yara izleriyle neye benzediğini bilmesi imkânsız. morarma ve gazlı bez.

"Bilmiyorum," diyor. "Sadece yapabiliyorum. Olanlar çok korkunç."

Yutkunuyorum. Tükürüğüm kalın ve pütürlü olduğu için çaba sarf etmem gerekiyor.

"Trajik."

"Bir insana bir şeyi ne yaptırır?" Bridget soruyor ve kadar insan arasında bana böyle bir şey söylediğine inanamıyorum. Ama benim hikâyemi bilmiyor. Daha önce neler olduğunu bilmiyor. Bunun beni ne kadar üzdüğünü bilmiyor.

Yeterince hızlı cevap vermediğimde, "Bilirsin, köprüden atlayıp kendini öldürmek gibi?" diyor.

Bu düşünceyle ürperiyorum ve başımı sallıyorum. Gözlerinin yüzümde olduğunu, onu araştırdığını, yanaklarımın ve kulaklarımın kızardığını hissediyorum. "Bilmiyorum."

"kadar yol varken neden bu?" Bridget soruyor. Keşke konuyu kapatsa ama kapatmıyor. Koridordan geçen kimsenin duymaması için alçak sesle, "Karbon monoksit ya da ölümcül dozda morfine ne dersin? Bu daha kolay, daha az acı verici olmaz mı?"

Duyarsız olmaya çalışmıyorum. Herkes ailemin intihar geçmişini bilmiyor.

Yüzüm kızarıyor. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü bir cevabım yok ve Çünkü onun düşmesinin, köprünün yüksekliğinden yere çakılmasının nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum.

Birden ağızıma metalik bir tat geliyor. Parmaklarımı dudaklarıma bastırarak uzaklaşmasını istiyorum. Düşme sırasında bilincini kaybedip kaybetmediği ya da yere çarptığında uyanık olup olmadığı gibi şeyleri merak etmeden duramıyorum. Karnının göğsünün içine doğru süzüldüğünü, organlarının bir lunaparktaki gibi iç organlarının etrafında serbestçe hareket ettiğini hissetti mi?

yoksa çarpışmanın yakıcı acısından başka bir şey hissetmedi mi?

Bridget izin . Hastayla ilgilenmek için sürgülü cam kapıdan geri kayıyor. Bir dakika daha orada durup Bridget'in diğer kadının ellerini karnının üzerinde yeniden düzenlerken gösterdiği şefkati izliyorum. kendi elini onunkinin üzerinde gezdiriyor. Üzerine eğilip "Ne yaptın bebeğim?" diye sorarken dudaklarını okuyorum. Ne yaptın?"

O anda tek bir şey düşünebildim: Bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucize.

İKİ

Vardiyam yedide bitiyor. O gece hastaneden çıktım, Wellington'dan doğuya Halsted'e doğru ilerledim, hastaları arkamda bırakmaya çalıştım. giderken onları da yanımda götürceğim. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Ne kadar uğraşayım, bazıları hala benimle geliyor. Hemşireler olarak, bölümlere ayırmamız, bağımsız olmamız, profesyonel hayatlarımızı kişisel hayatlarımızdan zihinsel olarak ayırmamız gerekir; tıpkı ilaçları kalın plastik etiketlerle net bir şekilde ayrılmış bir hap sıralayıcıya dizmek gibi. Bizler

Hemşirelik okulunda bu öğretildi, ancak bu o kadar kolay değil ve öğretilebilecek bir şey değil - hastalarımızı önemsemek ve onlarla ilgilenmek, ancak duygusal olarak bağlanmamıza izin vermemek çünkü Bağlılığın tükenmişliğe yol açtığını, bunun da hemşirelerin zaten kan kaybetmekte olan mesleklerini terk etmelerine neden olduğunu söylüyorlar. Bu zor çünkü hemşireler olarak şefkatli olmak bizim doğamızda var ve bu iki şey-

kopukluk ve merhamet- birbiriyle çelişir.

Güneş saatler önce battı. Yılın bu zamanlarında gece erken ve hızlı gelir. Çalıştığım günlerde güneşi neredeyse hiç göremiyorum. Sabah işe gittiğimde karanlık oluyor ve eve döndüğümde de karanlık oluyor.

Yürürken Sienna'ya geç kalacağımı hatırlatan bir mesaj atıyorum ve o da hızlıca "k" diye cevap veriyor. Ön kapıyı kapatmayı unutup unutmadığımı soruyorum ve o da "Evet" diye veriyor. Son birkaç gündür dairemizin kapısı düzgün kilitlenmiyor. Her zaman kilitli kalmıyor.

Kapalı. Son zamanlarda mahallede bir dizi hırsızlık olayı yaşanmamış olsaydı, bu sadece bir rahatsızlık olurdu. Suç, genel olarak, şehir genelinde artıyor. Araba hırsızlığı. Silahlı soygunlar. Daha geçen hafta bir kadın Fremont'taki apartmanına kadar takip edildi. Saldırıya uğradı, dövüldü ve soyuldu.

merdiven boşluğunda. Saldırgan onu kırık bir burun ve kırık bir kolla bıraktı; içindeki her şeyle birlikte çantasını, tüm parasını, banka ve kredi kartlarını aldı. Hayatta olduğu için şanslı.

Polis hala kimin yaptığını arıyor, bu da beni geriyor. Bu adamın dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünmeden edemiyorum, Kadınlara saldırıyor ve acaba şimdilik doydu yoksa bir sonraki kurbanının peşinde mi diye merak ediyorum. Bunu düşünmek bazı geceler beni uyutmuyor. Fremont'un Sienna ve benim yaşadığımız yerden sadece iki blok ötede olması da yardımcı olmuyor. Ev sahibinden kapıyı tamir etmesini iki kez istedim ama meşgul. Yapacağını söyledi ama hâlâ yapmadı.

mi? Sienna'ya kapı için mesaj attım.

Evet, diyor tekrar ve emin olup olmadığını sormak, kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etmesini söylemek istiyorum ama paranoyak gibi görünmek ya da korkması için bir neden vermek istemiyorum ve bu yüzden bırakıyorum.

Hoşça kal diyorum ve telefonumu çantama atıyorum. Halsted'de dönüyorum sola, Belmont'a doğru gidiyorum. Halsted bu gece canlı, akşam işe gidip gelirken evlerine giden insanlarla dolu, böylece hava elektrik, sesler ve araba sesleriyle uğulduyor.

Dışarıda kar yağmaya başladı, iri ve kalın kar taneleri aniden bastırdı. Kar yüzünden hava çok soğuk değil ama yine de kuru kalmak için kapüşonumu başıma geçiriyorum, çenemi montumun içine sokuyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve daha hızlı yürüyorum.

Kilise, Belmont'un kuzey tarafında yer alıyor ve bu havada ağırbaşlı ve görkemli görünüyor. Yağan karla birlikte Thomas Kinkade tablolarından fırlamış gibi pitoresk bir görüntüsü var.

Belmont'a geldiğimde 77 numaralı otobüsün geçmesini bekliyorum ve ardından caddenin karşısındaki kiliseye doğru koşuyorum. Bina Tudor Gotik tarzında.

kuleler ve dik beton merdivenler, vitrayla çevrili üç set sağlam, kemerli ahşap kapıya götürür

Pencereler. Kilise, kilise okuluna bağlanıyor, böylece tüm kampüs neredeyse tüm bir şehir bloğunu kaplıyor.

Basamakları tırmanıyorum, ağır ahşap kapıları açıyorum ve Kapılar kapandığında ve şehir arkamdan kayıp gittiğinde minnettar bir şekilde kendimi içeri atıyorum. Kilisenin içi dışından dünyalar kadar farklı. Sessiz ve sıcak, ışıklar loş ve ortam sakin ve atmosferik. İleride, başka bir kapıdan geçince kilisenin nefine ulaşıyorum; burada sıra sıra boş sıralar var ve ruhani vitray pencereler.

Benden hemen önce, bir kadın nartekste tek başına duruyor. Uyluklarına kadar uzanan beyaz bir kışlık palto ve siyah bir kışlık şapka giymiş.

Spor ayakkabılarım ve iş önlüğümle çok şık görünüyorum. Önlükler arduvaz mavis, yumuşak ve son derece rahat, ama tam olarak şık değil. Sienna, önlüklerimi bir daha toplum içinde giydiğimi bilseydi, bunun sonunu duymama asla izin vermezdi.

"Kaybolmuş görünüyorsun," diyorum, ayakkabılarımı paspasın üzerinde kurularken ve daha da içeri girerken gülümseyerek.

Kadın benimle aynı yaşlarda, hatta daha genç; esmer, koyu renk gözlü ve beyaz ceketini tamamlayan zeytin rengi bir teni var. Alt yarısında dar bir kot pantolon var, uzun bir çift ayakkabının içine sokulmuş.

ciddi, lastik tabanlı ve tüylü kışlık botlar giyiyorum ve böyle bir gecede spor ayakkabı giydiğime pişman oluyorum, çünkü eve döndüğümde karın ayağıma girecek kadar derin olabileceğini biliyorum.

Ayakkabılar.

Kadın kendi kendine gülüyor -kendi kendine- titreme gibi gergin bir kahkaha. "Sanırım öyleyim," diyor, gözlerini hiçbir işaretin, hiçbir şeyin ve ona nereye gideceğini söyleyecek hiç kimsenin olmadığı odada gezdirerek. "Olmam gereken yer burası mı bilmiyorum."

"Boşanma destek grubu için mi buradasınız?"

Yine gergin, bu sefer kendini küçümseyen bir kahkaha. "O kadar belli mi?"

Hemen cevap veriyorum, "Hayır, tabii ki değil. Sadece ben de oraya gidiyorum ve bu gece binada başka bir toplantı olduğunu bilmiyorum.

Genelde sadece bizim grup olur." Nefes alıyorum, ses tonum değişiyor. "olmana gerek yok," diyorum, haddimi aşmadığımı umarak ama onun duruşunu, beden dilini yorumlayarak. "Yani, gergin olman sorun değil. Herkes buraya ilk gelişinde gergin olur ama gerçekten gergin olmak için bir neden yok. Ben Meghan," diyorum.

Dışarıdaki havaya rağmen bir şekilde sıcak olan elini uzatacak kadar yaklaşıyor ve ne kadar zamandır nartekste durup birinin gelmesini beklediğini merak ediyorum.

ve ona yardım et. "Meghan Michaels."

Kadının ifadesi değişir. Başı sıralanır ve Kaşları birbirine , yüzünde inançsızlığa benzer bir ifade beliriyor. Gözleri sanki beni tamamen içine almak istercesine açılıyor. "Meghan

Michaels mı? Barrington Lisesi, 2002 sınıfı?" diye sordu.

Başımı hafifçe salladım, beynim bağlantı kurmaya çalışıyordu. Barrington Lisesine gittim ama bu uzun zaman önceydi. Şu anda yaşadığım yerden yaklaşık bir saat uzaklıkta, ama ailem

Mezun olduktan bir yıl sonra banliyö kasabasına gittim ve o zamandan beri pek geri dönmedim.

okul arkadaşları. "Gerçekten sensin," diyor, sanki bir şey görmüş gibi.

Benimle ergenlik dönemimdeki arasındaki benzerlik. "Benim," diyor elini göğsüne götürerek. "Nat Cohen. Natalie. Liseye beraber gitmiştik."

"Aman Tanrım," diyorum, mutlu ama şok olmuş bir halde. Natalie Cohen. Nat. Bu ismi 20 yıldır duymamıştım. Farklı görünüyor, Ama yine de hepimiz . Yüzü incelmış, daha az yuvarlak hale ve saçları hatırladığımdan daha uzun. Onu tanıdığım süre boyunca bu kısa küt saç kullanmıştı ve acaba ne zaman

uzamasına izin vermeye karar verdi. Uzun hali muhteşem görünüyor. O muhteşem. Nat her zaman güzeldi, ama lisedeyken onda o zamandan beri kaybolan bir erkek fatmalık vardı. İnanılmaz derecede iyi yaşlanmış. Cildinde benimki gibi çizgiler yok ve

Sığ bir şekilde botoks, dolgu ya da başka enjeksiyonlar yaptırıp yaptırmadığını ya da iyi genlerle kutsanmış olup olmadığını merak ediyorum. Nat ve ben aynı durumdaydık.

mezuniyet sınıfı. Birlikte tenis oynardık ama o her zaman benden çok daha iyiydi.

Kollarımı açıp ona sarılıyorum, geçmişimden bir şeye bu kadar yakın olmanın ne kadar güzel bir his olduğunun farkındayım. İçime çekiyorum; ben

bir dakika fazla bekledim. Lise anılarım su yüzüne çıkıyor, beni nostaljik yapan daha basit, daha mutlu zamanlar. Onu bırakırken, "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum. Nasılsın? Nerede yaşıyorsun? Hala tenis oynuyor musun?" Kendimi durduramıyorum.

Çok şey sordum. Daha da fazlasını sormak istiyorum ama özellikle de toplantı başlamadan önce sadece birkaç dakikamız varken yirmi yılı nasıl yakalayacaksınız?

"Daha iyi oldum," diyor.

"Tanrım, tabii ki. Bu aptalca bir soruydu," diyorum.

aptalca değilse bile duyarsızca, çünkü işte buradayız, boşanmaya doğru gidiyoruz

Toplantı. Bu toplantılara katılan hiç kimse en iyi hayatını yaşamıyor. Hepimiz belirsizlik içindeyiz, hayatımıza devam etmenin ve mutlu olmanın yollarını bulmaya çalışıyoruz.

"Saçlarını uzatmışsın," diyorum çünkü şapka taksa bile uzun bukleleri köprücük kemiğinin birkaç santim altına geliyor. "Bayıldım buna. Sana çok yakışıyor."

"Teşekkürler," diyor. "O eski tüylü saçın gitmesi gerekiyordu."

"Harika görünüyorsun. Gerçekten. Ne zamandır burada bekliyorsun?"

"On ya da on beş dakika. Gerçek şu ki," diyor, şimdi benimle birlikte olduğu için gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, "burada olmam gerektiğini bilmiyorum. Burada olmak *istediğimden* de emin değilim."

Ben de, "Hayır, anlıyorum. Yalnız değilsin. İlk seferimde içeri bile giremedim. Binaya kadar geldim ama sonra bir yerde fikrimi değiştirdim. Korktum, geri döndüm ve eve gittim. Herkesin çekilmez olacağından ve hepimizin boşanmış olması dışında hiçbir ortak noktamızın olmayacağından emindim. I birkaç hafta sonra geri geldim ve bu sefer kaldım ve burayı sevdim ve insanları çok seviyorum. Hiç de çekilmez değiller ama arkadaş canlısı ve kibarlar. Bence onları seveceksiniz. Bu ," diyorum ve onu takip etmesi için merdivenlere doğru bir adım atıyorum. "Benimle gel, birlikte Toplantıdan sonra, daha fazla zamanımız olduğunda görüşürüz. Sana sormak istediğim çok şey var."

Tam o sırada arkamızda, ağır kilise kapıları tekrar açılıyor ve sessiz kiliseye sızan ani şehir gürültüsü karşısında dönüyorum. Lewis, grubun bir başka üyesi, içeri giriyor. Göz ucuyla Nat'in onun sesiyle irkildiğini görüyorum, tepkisi orantısız. Bakışlarımın ona gitmesine izin veriyorum.

Kendi gözleri Lewis'e sabitlenmiş, onun ağır botlarını mindere vuruşunu izliyor, kar ona hızla yapışıyor ve bize dışarıdaki fırtınayı hatırlatıyor. Sadece kapüşonunu çıkardığında ve daha iyi görebildiğinde ona bakın - yuvarlak, bebeksi yüzüne ve yardımsever gözlerine Büyük cüssesine inat, sakinleşiyor, vücudu gevşiyor, yumruk yaptığı elleri yavaşça çözülüyor.

Bu gece beş santim gibi bir şey yağması bekleniyor ama bu her zaman kesin değildir. Bir inç de olabilir, on inç de.

Lewis yanımdan geçerken, "Güzel gece," diyor ve gerçekten güzel olmasına rağmen şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum. İşte Mevsimin ilk kar yağışında büyüğü bir şey vardır.

Merdivenlerden inip gözden kaybolurken gözlerim Nat'inkilere geri dönüyor. "Lewis işte," diyorum, Nat'i bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu merak ederek. "Tatlı adam. Karısı onu başka bir adam için terk ettiğinde daha tatmin edici bulduğu bir iş yapmak için yüksek maaşlı şirket işini bıraktı. Meğer parasını, onu sevdiğinden daha çok seviyormuş. Sen ne düşünüyorsun?" Merdivenlere doğru başımı sallayarak sordum.

"Denemek ister misin? Konuşmana bile gerek yok. Sadece dinleyebilirsin," diyorum. Liderimiz Faye bir terapist ama hepimiz gibi boşanmış.

Onun mantrası, buranın birbirimizi dinlemek, destek sunmak, birbirimizi güçlendirmek ve boşanmalarımız nedeniyle daha az izole hissetmek için güvenli bir yer olduğudur.

Bununla birlikte, buraya ilk gelişimde konusunda isteksizdim. Sadece dinlemeyi ve gözlemlemeyi planlayarak . Sandalyemde nasıl oturduğumu, etrafımdaki sıcak, açık ve anlayışlı yüzlere nasıl baktığımı hatırlıyorum. Bu benim endişeli sinirlerimi yatıştırdı ve Faye

O gece grupta hikayesini paylaşmak isteyen olup olmadığını sorduğumda, içgüdüsel olarak elimin kalktığını hissettim.

"Boşandım," dedim, sesimde küçük bir titreme duydum ve bunu benden başka duyan olup olmadığını merak ettim. "Gerçi sanırım bunu zaten biliyorsunuz, çünkü boşanmış olmasaydım neden burada olayım ki? Boşandın mı?" O zaman kendime gülmüştüm. Diğerleri de gülmüştü - benimle birlikte, bana değil - ve ben bunu cesaretlendirici bulmuştum. Ondan sonra kelimeler daha rahat geldi ve onlara boşanma davası açtığımdan beri nasıl aylar geçtiğini anlatabildim. "Zor bir dönem geçirdiğimi söylemek

Onu terk eden ben olmama rağmen, onunla zaman geçirmek hafif kalır. Bir anlamda bunu ben istedim. Bunu ben yaptım." Bir fotoğraf çektim. nefes aldı ve titremenin fark etti. "Sanırım bunu bu kadar zorlaştıran şey boşanmış kimseyi tanımıyor olmam.

Bu garip, çünkü evliliklerin yaklaşık yüzde 50'si boşanmayla sonuçlanıyor, değil mi? Peki nasıl oluyor da bu hiç

Tanıdığım biri mi? Kendimi bir tür anomali gibi hissediyorum. Kimse neler yaşadığımı kişisel düzeyde bilmiyor. İnanılmaz derecede sempatik olan harika arkadaşlarım var ama kendimi onlardan uzaklaşmış hissediyorum.

Son birkaç aydır onlardan uzak duruyorum. Artık o kadar çok ortak noktamız yok. Boşanma sürecinde, tek başına çocuk büyütmek, velayet ve ziyaret hakları gibi başa çıkılması gereken çok şey var, Vasiyetimi, ismimi değiştirmek, ortak banka hesabından kurtulmak, Kendi kredimi oluşturmaya çalışıyorum çünkü paylaştığımız her şey Ben'in adınaydı ve bu yüzden kendime ait çok fazla kredi geçmişim yok. Hayatımdaki kimseyle bu konuda konuşamıyorum."

Orada nasıl hatırladım ve keskin bir nefes aldım, söylemek istediğimden çok daha fazlasını söylediğim için kendimi mahcup hissettim ama aynı zamanda bunun katartık olduğunu fark ettim. "Özür dilerim. Bu kadar çok şey söylemek istememiştım."

"Hayır," dedi Faye. "Özür dileme. Asla özür dileme, Meghan. İşte bu yüzden buradayız, dinlemek ve desteklemek için. Bu odadaki herkes de aynı sorunlarla uğraşıyor."

Etrafımdaki kafa çemberi başını sallıyordu.

Sonra benden gruba biraz Ben'den bahsetmemi istedi. İlk başta onu nasıl tarif edeceğimi bilemedim. Tanıştığımızda Ben bir hayaldi. O zamanlar lisedeydik, kariyer ve çocuk gibi şeylerin gelecekte çok uzakta olduğu ve bunları zamanlar. En çılgın hayallerimizde bile böyle şeyler . Yirmi yılı aşkın bir süre sonra. Ben mutlu değildim. Ben mutlu değildi. Sienna, varsayılan olarak, mutlu değildi. Ben ve ben sürekli kavga ederdik. İşine o kadar odaklanmıştı ki, aileye de öncelik vermesini istediğimde bu onu çok üzdü çünkü bunu benim duyarsız olduğum, onu ya da kariyerini desteklemediğim şeklinde yorumladı ki niyetim bu değildi. Sadece Ben'in Sienna ve bana daha fazla ilgi göstermesini istedim. Başladım

Daha sonra, giderek daha sık, nasıl daha iyi olacağımı düşündüm Çünkü yalnız ve kimsesiz olmak, ihmal edilmiş ve görmezden gelinmiş hissetmekten daha iyiydi. Ama yıllarca bilinmeyen korkusu beni onu terk etmekten alıkoydu. Sonunda bunu yapmamın nedeni kendim için değil Sienna, çünkü bizimkinin bir evlilik modeli olmasını istemedim. gördü. Bir evliliğin de sevgi, mutluluk ve karşılıklı saygı dolu olabileceğini bilmesini istedim.

Şimdi Nat'e şöyle diyorum: "Buraya gelmeye başlayana kadar, bir oda dolusu yabancıların karşısına çıkıp hayatımdaki en acı verici deneyimlerden birinin ayrıntılarını anlatmaktan daha kötü çok az şey düşünebilirdim. Ama şimdi

Daha da kötüsünün bunu tek başına yaşamak olduğunu fark ettim." Sözlerimin iyice yerleşmesi için duraksıyorum ve sonra tekrar başımı sallayarak soruyorum

"Ne düşünüyorsun? Denemek ister misin?" "Tamam," diyor, teslim oluyor.

Birlikte merdivenlerden inerek, odanın ortasındaki siyah katlanır sandalyelerden oluşan bir çembere yer açmak için büyük yuvarlak masaların itildiği kilise salonuna gidiyoruz. Biz geldiğimizde Faye toplantıyı çoktan başlatmıştı ve biz de çemberin karşı tarafındaki son iki sandalyeye geçiyoruz,

Nat'in paltosunu çıkarıp sandalyenin arkasına koymasını uzaktan izliyorum. Toplantı boyunca sessizdi. Dinliyor ama konuşmuyor ve ben de onu suçlamıyorum.

Bir ara şapkasını çıkarıyor ve bir eliyle saçlarını karıştırıp gözlerinden geriye doğru iterken alnının üst kısmında, saç çizgisinin altında bir morluk görüyorum. Çürüğün büyüklüğü ve sanki tazeymiş gibi parlak kırmızı rengi beni şaşkına çevirdi. Her ne , Yakın zamanda oldu, belki bugün. Çürüğün nasıl oluştuğunu merak ederek ona olması gerekenden daha uzun süre bakıyorum. Daha önce de aptalca, sakarca şeyler yapmışım ve belki hepsi bu kadardır.

Ama belki daha fazlası da vardır.

Nat tam o sırada kafasını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu. Yutkunuyorum ve suçlu bir gülümsemeye zorluyorum, bakarken yakalandığım için kendimi mahcup hissediyorum. Tarafından İçgüdüsel olarak eli çürüğe doğru kalkıyor. Parmaklarını hassas yumrunun üzerinde gezdirerek onu hissediyor ve sonra üzerini örtmek için saçlarından parçalar koparıyor. Ve sonra, sanki bu yeterli değilmiş gibi, kışlık şapkasını tekrar takıyor.

Başka tarafa bakıyorum. Diğerleri konuşurken dinlemeye çalışıyorum ama gözlerim sürekli Nat'e dönüyor. Çürük gitmiş ama unutulmamış.

Toplantı bittiğinde paltomu alıp Nat'e doğru ilerlemeye başlıyorum ama ona ulaşmadan Melinda adında başka bir kadın yanıma sokuluyor ve "Hey, Meghan, bir şeyin var mı?

dakika?" Cevap için beklemiyor ve Nat'in kollarını ceketinin içine sokup merdivenlere doğru ilerlemeden önce bana bir bakış atmasını izliyorum. "Size kızınızın gittiği okul hakkında soru sormak istiyordum, özellikle de kabul süreci ve

giriş sınavı gibi. En büyüğüm yakında liseye başlayacak ve bölgedeki özel okulları araştırmaya başladık. En hafif tabiriyle bunaltıcı bir durum."

Nihayet yukarı çıktığımda Nat girişe doğru ilerliyordu. Yakalamak için çok uzakta ve bu yüzden sadece izleyebiliyorum. Ağır ahşap kapıları iterek yana ve içeri yağan kar sağanağına doğru açıyor. Tam dışarıda durup yanından geçen insanların yüzlerine bakıyor. Kapüşonunu yukarı çekiyor ve yavaşça kapanmaya doğru süzülen kapıyı bırakıyor, ama kapanmadan önce Nat'in yoldan geçen bir grupla birleştiğini görüyorum.

Sonra kiliseden çıktım, soğuğa ve kara geri döndüm. Tek başıma, nefes alırken nefesim bulutlar gibi dışarı çıkıyor, Nat'i tekrar görüp görmeyeceğimi ve geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum.

Yürürken çürüğü düşünüyorum, gerçi çürüğün kendisini değil ama Nat'in onu saklamakta bu kadar hızlı davranmasını. Kendimi onun için endişelenirken buluyorum, nereye gittiğini ve eve kimin yanına döndüğünü merak ediyorum.

Kar, son bir saat içinde kaldırımlarda ve sokaklarda birikerek önemli ölçüde artmıştır. Arabalar ve otobüsler yavaşça geçiyor. Belediyenin sabah yoğun saatlerden önce kar küreme çalışması yapabilmesi için bazı caddelerde gece boyunca park yasağı uygulanacak.

Kiliseden Kırmızı Hat'a binip kuzeye doğru gidiyorum. Bu Saat dokuza yaklaşıyor ve gecenin bu saatinde dışarıda olduğum için kendimi huzursuz hissediyorum, kendim ve evdeki Sienna için endişeleniyorum.

Tek başıma. Bu şehirde hiç korkmadım, ta ki tüm mahalleyi diken üstünde tutan son soygun ve saldırılara kadar.

Sheridan'da Kırmızı Hat'tan iniyorum ve oradan yürüyorum, Eve gitmekten, evde olmaktan ve dairemizin kapısının kapalı ve kilitli olduğunu ve Sienna'nın iyi olduğunu kendi gözlerimle görmekten başka bir şey istemiyordum.

ÜÇ

Ertesi gün iş yerinde, sorumlu hemşireyle görüştüm. Oraya vardığımda ve bugün iki hastaya atandığımı öğrendiğimde, Caitlin Beckett de dahil olmak üzere, atladığını söyledikleri kadın yaya köprüsü. Tamam diyorum ve kendimi biraz daha endişeli hissederek oradan uzaklaşıyorum. Ona atanmayacağımı, dünkü hastalara atanacağımı umuyordum ve Bridget'in de atanması gerektiğini savunmak istiyorum, başka bir şey için değil, bakımın sürekliliği için, ama bugün Bridget'in izin günü.

Eşyalarımı dinlenme odasındaki bir dolaba koydum ve sonra Caitlin'in odası. Yatakta baygın yatarken ona bakmak ve kendimi çözülmüş hissetmemek çok zor. Cam kapıların hemen içinde. durdum, gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim, bir süre ona baktım. Bridget haklıydı; gazlı bez ve tüplere rağmen güzel olduğunu görebiliyorsunuz. Tamamen hareketsiz yatıyor. Teni o kadar soluk ki, bilmesem öldüğünü düşüneneceğim. Ölmemiş olmasının tek sebebi Çünkü makineler onun için nefes alıyor ve ona besin ve sıvı getiriyor. Dinlenme odasında şimdiden ne hakkında fısıltılar duydum. İnsanlar onun başına gelenleri dedikodu ve doğrulanmamış iddialar sanıyor. Hastalar hakkında dedikodu yapmamalıyız ama yine de yapıyoruz. Bu katartiktir, uzun bir iş gününün stresini atmanın ya da kendimizi gelecek günlere hazırlamanın bir yoludur.

Bu sabah dinlenme odasında birkaç hemşirenin onun hakkında konuşmalarını dinledim. Biri, atladığında Caitlin'in tren raylarını kıl payı kaçırdığını ve bir yere düştüğünü duyduğunu söyledi. aralarında, kayaların üzerinde. "Trenin her gün kaç kez geçtiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Caitlin raylara düşseydi, geçen bir tren ona çarpabilirdi ve bu da onun sonu olurdu. Burada, yoğun bakım ünitemizde yaşam savaşı veriyor olmazdı. Ölmüş olurdu.

"Trenler çok hızlı duramaz," diye devam etti, ancak bunların hepsi çok teorikti çünkü olay böyle gerçekleşmedi. "Bir trende bile

Acil durum. Trenin ağırlığı nedeniyle bazen frene basıldığında durmak için bir milden fazla yol gerektiğini duymuştum ve hızlı."

Bir başka hemşire Natalia, "O zaman şanslı ki bulunduğuy yerden atladi," dedi.

"Şanslı mı?" Misty inanamayarak sordu. Travmatik bir beyin hasarının uzun vadeli etkileri derin olabilir, örneğin motor eksiklikler, görme sorunları, ince motor becerilerinde zorluklar, düşünme ve hatırlama güçlüğü ve daha fazlası. "Bunu nasıl söylersiniz? Onu hiç mü?" Cevap evetti; o zamana kadar hepimiz onu görmüştük. Camdan onu görebilmek için odasının önünden geçen tek kişi ben değildim. Başkaları da görmüştü.

"Eğer gerçekten ölmek istiyorsa, atlamak için başka bir köprü seçmeliydi, mesela içinde tırlar ve arabalar olan bir köprü."

"Ona çarpan bir arabanın ya da trenin sürücüsü olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz?" diye sordu Natalia. Sırtımı onlara dönmüştüm. Onlara arkamı dönmüştüm.

ama bu dinlemek istemediğim, diğer insanların söylediklerini duymak istemediğim anlamına gelmiyordu.

onun hakkında. Sabah yediden hemen önceydi, vardiya değişiminden hemen önceydi ve bu nedenle dinlenme odası vardiya değişimi nedeniyle normalden daha kalabalıktı. "Sence biriyle karşılaşacağını bilmek, bunun gerçekleşmesini izlemek, ama o anda orada olmamak nasıl bir şeydir? bunu durdurmak için bir şey yapabilecek misin?"

Erin bize amcasının nasıl bir yük treni makinisti olduğunu anlattı. "Yıllar önce onun hattında intihar etmeye çalışan bir kadın vardı." Amcasının kadına çarpmadan önce gözlerinin nasıl kilitlendiğini, imdat frenini çektikten sonra bile nasıl

dört bin tonluk trenin durmak için boşuna çabaladığı çığlıklarını dinleyerek sonsuz, acı dolu saniyeler beklemek. Sonra

Kaçınılmaz olan oldu. Kadın gözden kayboldu, onun altında bir yere kaydı ve nihayet durduğunda trenden inip onu aramak Erin'in amcasına kaldı.

Gerisini duymak istediğimden emin değildim. Erin, "Bir tren birine çarptığında iki şey olabilir; birincisi, kişi trenden fırlayabilir ve ağır bir iç yaralanma geçirebilir.

muhtemelen ölecekleri yaralanmalar, ya da iki, gidebilecekleri

tekerleklerin altında kalacak ve büyük ihtimalle parçalanacak." Etkili olması için durakladı. "Bu kadının başına gelen de buydu. İkincisi," dedi ve amcasının tanık olmak zorunda kaldığı şeyin dehşeti karşısında başını salladı. "O gün bugündür hâlâ kâbuslar görüyor. Altı yıl oldu."

"Tanrım," dedi Misty. "Bu korkunç bir şey. Onun hatası değildi ama yine de hayatı boyunca bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacak, bir başkasının ölümünde payı olduğunu bilerek."

Bu düşünce beni öfkeliendirdi. Daha fazla dinlemeye dayanamadım ve kendimi banktan aşağı itip dışarı çıktım.

Arkadaşım Luke da onu takip etti. Dedikodu değirmeni için "Yine iş başında olduklarını görmek güzel," dedi. Gülümsedim. Çalışan hemşireler arasında Luke

Çoğu benim gibi. Yaşın bununla bir ilgisi vardı. O ve ben diğer hemşirelerin çoğundan on ya da on beş yıl öndeydik.

üniversiteden yeni mezun olmuştu. Koridorda birlikte ilerlerken, "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi birleştirerek ona baktım. "Evet, iyi. Neden?"

"Çok sessizsin," dedi. Başka tarafa baktım ama gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

"Öyle miyim?" Normal davranmaya çalıştığım için yüzümü buruşturarak sordum.

"Evet," dedi ve sonra dikkatlice, "Dün işe geç kaldın," dedi.

"Önemli bir şey değildi. Sadece bir doktor randevusu," dedim, gerçi Luke ve ben ikimiz de rutin bir doktor randevusu almayacağımızı biliyoruz.

Randevu iş günündeydi ama neyse ki burnunu .

Yine de daha fazlasını söylemek istediğini, beni bu kadar kolay bırakmayacağını anlayabiliyordum. "Dün de alyansını taktığını gördüm," diyerek beni şaşırttı ve kendimi suçlu hissettim, yakalandım, yüzüm kızardı. Kimsenin fark ettiğini sanmıyordum. "Bu beni ," diye devam etti Luke. "Ama-" diye duraksadı, hafifçe "-Ben'le tekrar bir araya mı geliyorsunuz?"

"Tanrım, hayır. Sadece-" Söyleyecek kelime bulmakta zorlandım ve "Eski alışkanlıklar, biliyor musun?" dedim. Yüzüğü takmak bir hataydı. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Onca aydan sonra, öyle görünüyordu ki parmağimde yabancı bir şey vardı. Eve gider gitmez çıkardım.

Sienna onu mücevher kutumdaki küçük modüler tepsiye, ait olduğu yere geri koymayı fark edemeden doğruca yatak odama girdim.

"Evet," dedi, "biliyorum. Anlıyorum. Sienna nasıl?" diye sorarak konuyu değiştirdi ve ben de buna sevindim. Luke'un Sienna'yı, nasıl olduğunu, okulun nasıl gittiğini, arkadaşlarını sevip sevmediğini bu kadar sık takdir ediyordum.

"O iyi. İyi."

"Hey, ben de sormak istiyordum, randevun nasıldı?"

Bir saniye sürer. Randevum. Neredeyse unutuyordum. Birdenbire sanki bir ömür önceymiş gibi geldi, yine de sıradanlığı, sorusunun gündelikliği hoşuma gitti.

Birkaç gece önce bir randevum vardı. Adı Alec'ti. Ben'le boşandığımızdan beri çıktığım ilk randevuydu. Onunla birkaç ay önce isteksizce de olsa katıldığım bir çevrimiçi arkadaşlık sitesinde tanıştım. Katılmak konusunda temkinliydim ama Luke ve iş yerindeki birkaç hemşire

beni denemeye ikna etti. Gerçek şu ki Sienna . Her geçen gün daha da bağımsızlaşıyor. Onun bir gün

Yakında üniversiteye gideceğim ve hayatımın geri kalanında yalnız olacağım.

Beni ikna eden Ben'in tekrar biriyle çıkıyor olmasıydı. Alec'le çıkmaya evet dememin katalizörü buydu. Sienna, Ben'in kız arkadaşından bahsettiğinden beri zihnimde yer kaplıyor. Randevuya intikam almak için gitmediğimden pek emin değilim - yıllardır giymediğim, beli büzgülü ve derin V yakalı seksi elbise giydim, bir erkeğin bana tekrar dokunmasının, elini elbisenin kısa eteğinin altında , bana arzulu bir şekilde bakmasının ne kadar iyi hissettireceğini düşündüm.

Ama öyle olmadı. Garip hissettirdi, o zaman istenmeyen bir şeydi ve şimdi, günler sonra, önemsizdi, o kadar ki onu çoktan unutmuştum.

Luke'a omuz silkerek "Meh," dedim.

"Sadece meh mi?" diye sordu.

"Evet, sadece meh. Birbirimize bağlanamadık. Garipti."

"Bu berbat. Çok üzgünüm Meghan. Onun kaybı. Bir sonraki daha iyi olacak," diye söz verdi ama sonraki olacağından emin değildim.

Şimdi, Caitlin'in hastane odasında, gece hemşiresi geliyor ve bana vardiya değişim raporunu veriyor. Yatağın başında duruyoruz ve o

Hayati değerlerini, tıbbi geçmişini, ilaçlarını ve daha fazlasını gözden geçiriyor. Hâlâ komada, dünden ne daha iyi ne de daha kötü durumda. Tüm dış uyaranlara karşı tamamen tepkisiz, ki bu onun durumundaki biri için alışılmadık bir şey değil. Onun gibi hastalarda farklı bilinç seviyeleri. Bazıları minimal bilinçli veya bitkisel hayatta olabilir. Kan aldığımızda irkilebilirler. Dişlerini gıcırdatabilir, yatakta ırpınabilir, ağlayabilir ya da başka istemsiz hareketler yapabilirler ama bu hasta öyle değil. Kendi başına hiçbir şey yapamıyor, nefes bile alamıyor.

Bugünkü tek fark, dün gece benim vardiyam bittikten sonra hastane personelinin anne ve babasının yerini tespit etmiş olması. Onları bekleme odasında buluyorum, geceyi neredeyse dik bir şekilde koltuklarda geçirmişler. Ayağa kalktım ve onları uzaktan izledim. Uyuyorlar. Gözleri kapalı ama gerçekten uyuyup bilemiyorum. Yoğun bakım ünitelerinin bekleme salonlarında hastanenin diğer yerlerinden farklı olarak hissedilir bir gerilim vardır. Çoğu için Kısmen, ziyaretçilerin hastaları her seferinde yalnızca bir ya da iki kez, kısa sürelerle görmelerine izin veriliyor. Bekleme odasında kamp kuruyor, yas tutmak, dua etmek, ağlamak, ziyaret etmek, nadiren de olsa bazen uyumak ve yemek yemek arasında gidip geliyorlar. Zombi gibi görünüyorlar ve sadece bazen giderken sevdiklerini de yanlarında götürebiliyorlar.

Uyumalarına izin verdim. Hastanın odasına geri dönüyorum ama onunla yalnız kalmak çok zor. İşime devam ediyorum. hareketleri, daha önce ne olduğunu düşünmemeye çalışarak, hakkında Onu buraya neyin getirdiğini. Monitörü ve serumları kontrol ediyorum; hayati değerlerini kontrol ediyorum ve ilaçlarını veriyorum, ama bu sırada gözlerim

yüzüne geri dönüyor, onu içine çekiyor, hala Bilinci yerinde değil. Yüzünün sadece üçte biri gerçekten görülebiliyor - geri kalanı gazlı bez, tüpler ve deriyi acımasızca çeken bantlarla kaplı - bu yüzden neredeyse tanımlanamıyor. Herhangi biri olabilir. Şu anda ne kadar huzurlu görüldüğünü ve bunun olanlarla ne kadar çelişkili olduğunu düşünüyorum.

Daha sonra ziyaret saati başladı ve ailesi odaya geldi. Geldiklerinde kapıya arkamı dönmüşüm ama camın kırıldığını duydum.

kayarak açılır ve ardından bir kadın, sesi çekingen bir şekilde, "Lütfen içeri girebilir miyiz?" diye sorar.

Onları açık kapıda dururken bulmak için dönüyorum. Şimdi buradalar, onlara daha iyi bakabiliyorum. Orta yaşlılar, altmış yaşlarında, ikisinin de saçları gri, ama adamınki daha çok tuz ve biber renginde, kadınınki ise gümüş rengi. İyi giyinmişler -kadın kot pantolon, kaşkorse ve hırka giymiş, erkek ise işten yeni gelmiş gibi elbise pantolonu ve gömlek giymiş- ama hepsi de uyumuş ve şekilsiz görünüyor. Onlar neredeyse aynı boyda. El ele tutuşmuşlar, birbirlerine sımsıkı sarılmışlar, bir şey arıyorlar. Kadının makyajı dünden kalma ve göz çevresine bulaşmış. "Biz Caitlin'in anne babasıyız," diyor. "Tom ve Amelia Beckett."

"Evet, lütfen, içeri gelin," dedim. "Günaydın. Ben Meghan. Bugün kızınıza ben bakacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum" diyor annesi ama bana bakmıyor. Şimdi kızına bakıyor, gazlı bezi, tüpleri, drenleri, serum hatlarını sanki ilk kez görüyormuş gibi inceliyor.

Nefesini içine çekiyor, parmaklarını ağzına bastırıyor, gözyaşlarıyla savaşıyor. Tepkisi karşısında tıkanmamak için gözlerimi kaçırıyorum. I Kendimi bundan sorumlu hissediyorum. Sevdiğiniz birini bu şekilde görmek hazmedilmesi zor bir durumdur. Yoğun bakım ünitesinde olmak bir alışma sürecidir; birçok nedenden dolayı ilk başta bunaltıcı olabilir. Odadaki ışıklar çok serttir. Hastanın görünüşü için hiçbir şey yapmazlar. Her gün odaya çıkan çok sayıda insan yorucudur: asistanlar ve görevliler, solunum terapistleri, beslenme uzmanları, PT'ler ve OT'ler ve daha fazlası. Aileler için herkesin kim olduğunu hatırlamak zordur. Her yeni yüzün kötü haberlerin habercisi olmasından endişe ederler. Makinelerin sürekli vızıltısı ve bip sesi yabancıdır. Bu korkutucu olabilir, çünkü insanlar ne anlama geldiklerini bilmezler. Bir makinenin çıkardığı her sestten endişelenirler. kötü, potansiyel olarak hayatı tehdit eden bir şeydir.

"Ona dokunabilir miyim?" Bayan Beckett kızının başucuna geldiklerinde sorar.

"Elbette ," diyorum, Caitlin'in koluna geçici bir el koyarken onu izliyorum, periferik çizgiyi yerinden oynatmamaya dikkat ederek.

Onlara durumunun stabil olduğunu, gece boyunca hiçbir şeyin değişmediğini söyledim. Doktor bu sabah gelecek ve bugün bir ara solunum

ve fizyoterapistim. Kaslarının körelmesini ve derilerinin önlemek için komadaki hastaları geldiğinde hareket ettirmemizin ne kadar önemli olduğunu anlatıyorum. "Dün gece hiç uyuyabildiniz mi?" diye sordum.

"Biraz. Çok değil."

"Yemek yedin mi?"

"Henüz yemedim."

"Yapmalısınız. Kendinize dikkat etmeniz, yemek yediğinizden ve uyuduğunuzdan emin olmanız gerekiyor. Bir hemşire her zaman burada olacak ve kızınızla ilgilenecek. O emin ellerde," diyorum.

"Eşim ve ben bunun için, Caitlin için yaptığınız her şey için minnettarız."

"Elbette. Lütfen bana aldırmayın," diyorum ve işime devam ediyorum ya da etmeye çalışıyorum ama bu çok zor. Konsantrasyonum Varlıklarıyla, kederleriyle raydan çıktılar. "Herhangi bir konuda sorunuz olursa her zaman sorabilirsiniz" derken gözümü kaçırıp monitöre bakıyorum.

"Daha ne kadar kalacak?"

"Bunu söylemek zor. Hastadan değişir." Ben konuşurken Bayan Beckett'a bakmak çok zor. Kederi aşkar. Çoğu insan, yavaş yavaş bilinç kazanmaya başlamadan ve kendi başlarına nefes alabildikleri veya asgari düzeyde bilinçli oldukları bitkisel hayata benzer bir duruma geçmeden önce yalnızca günler veya birkaç hafta komada kalır. Ancak bu tür komalar aylar veya yıllar da sürebilir ve bazı insanlar asla .

Bayan Beckett'in gözleri benimkilere takıldı ve "Komada olmak bir şey?" diye sordu.

"Duyduğuma göre, herkes için farklıymış," diyorum ve bakışlarımın tekrar Caitlin'e kaymasına izin veriyorum, gözlerim sakın, huzurlu. Yüzünde başka bir şeyin parıltısını görüyorum: korku, şok, acı, dehşet. Düşüşün kendisini, o yükseklikten yuvarlanmanın nasıl bir şey olduğunu tekrar düşünüyorum. Onun çaresizliği üzerinde duruyorum. Son bir geri almaya, kendini durdurmaya çalışıyor ve sonra dönüyor, çırpınıyor, yere çarpıyor. Duygusuz ve klinik olmaya, onu herhangi bir hasta gibi düşünmeye çalışıyorum ama bu çok zor. Ben de insanım. Acaba düşme ve çarpma canını yaktı mı? Acaba o sırada bilinci yerinde değil miydi?

Eğer o anda nosiseptörleri acıya karşı duyarsızsa ve bilinci yerindeyse ama yere çarptığında hiçbir şey hissetmediyse.

"Bazıları için," diyorum, gözlerimi başka yöne çevirip tekrar Mrs. Beckett'in yüzü, "genel anesteziiden çıkmak gibi. İlk uyandıklarında halsizdirler, ancak onlar için bilinçsiz oldukları süre göz açıp kapayıncaya kadar geçmiştir. Diğerleri içinse rüya."

"Kabuslar mı?" diye soruyor, gözle görülür bir şekilde paniklemiş, endişeli. Şu anda kızının beyninde kötü rüyalardan başka bir şey yok.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak, yalan da olsa, çünkü bazen baygınken kâbus gördüklerini bildiriyorlar. "Sadece rüyalar. Bazen berrak rüyalar. Bazen onlar için zor. İlk uyandıklarında rüya ile gerçeği ayırt edebilirler. Bu zaman alır."

"nasıl oluyorlar?"

"Bu bir süreç. Nadiren spontane gelişir. Bilinç içinde ve dışında bir sürüklenme vardır. İlk başta tutarsız olabilirler. Hafıza boşlukları olabilir."

"ne olduğunu hatırlayacak mı? Hatırlayacak mı-" duraklıyor ve sonra "-*atladı*" diyor.

Bayan Beckett'in neyi umduğunu bilmiyorum: hatırlamasını mı yoksa hatırlamamasını mı? İkincisi tesadüf olurdu.

"Duruma göre değişir," diyorum. "Bilmiyorum. Bazıları hatırlıyor, bazıları hatırlamıyor." Bazen hastalar hafızalarında bir kara delikle uyanırlar,

Kazadan ya da hastalıktan önceki günlere ya da haftalara yayılır. Başlarına ne geldiğini ya da neden komaya girdiklerini hatırlayamazlar ki bu da bir lütuftur.

Bazen hastalar komadan kusurlu anılarla çıkarlar. Gerçekte hiç olmamış şeyleri hatırlarlar. Berrak rüyalar ya da hayal gibi şeylerle suçlanabilecek çılgın iddialarda bulunurlar. gerçeklikten kopukluk.

Gözlerimi kaçırıyorum ama yine de Bayan Beckett'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Bir süre sonra "Çocuğun var mı Meghan?" diye soruyor.

Tekrar yukarı bakıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Evet," diyorum ona. "Bir tane. kızım var." İşteyken Sienna hakkında konuşmaktan her zaman hoşlanmıyorum.

Özel hayatımı gizli tutmayı severim. Ama yoğun bakım odasında olmak çok mahrem bir deneyim. Bugün Caitlin dışında sadece bir hastam daha var ve günümü onlar arasında paylaştıracam. Hastalar ve aileleriyle ne kadar çok vakit geçirirsem geçireyim, kişisel konular gündeme geliyor.

"Kızınızla yakın mısınız?" diye soruyor, dikkati dağılmış bir halde, yine kızının boş yüzüne, ağzındaki, yerinde durması için derisine bantlanmış korkunç endotrakeal tüpe bakıyor.

"Evet. ."

ediyor: "Caitlin'le uzun yıllardır yakın değiliz.

Geri döndüğünden bile haberimiz yoktu."

Yutkunuyorum. Beni ilgilendirmez ama yine de merak ediyorum. Bilmek zorundayım. "Geri dönecek misin?" diye soruyorum.

Bayan Beckett omzunun üzerinden kocasına bakıyor. O da Şimdi tıkanıyorum ve konuşamıyorum. Bay Beckett bana baktı ve açıkladı. "Caitlin yıllar önce Kaliforniya'ya taşındı. Bildiğimiz kadarıyla hâlâ oradaydı. Ondan en son haber aldığımızda sesi iyi geliyordu, İyi, mutlu. Bu birkaç ay önceydi. Her zaman ne zaman ziyarete geleceğini soruyorduk ama o hep bilmediğini söylüyordu. Bizi görmeye neden gelemeyeceğine dair bir sürü bahanesi vardı.

İşler onun için çok yoğundu. Yeterli tatil zamanı yoktu.

Uçak biletleri pahalıydı. Ne zaman bilmiyordu." "Her zaman çok meşguldü," diye mırıldanıyor anne nefesinin altında,

Söyleyiş tarzından hassas bir konu olduğunu anlayabiliyorum. Caitlin onlara zaman ayırmadığı için incinmiş.

"Ne iş yapıyor?" Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek ve gerçekte kim olduğunu bilmek isteyerek soruyorum.

Bay Beckett omuz silkiyor. "Çeşitli şeyler. Kirayı ödemek için ne yapabilirse, bazen birkaç tuhaf işte çalışıyordu. Perakendecilik.

Garsonluk. Bir süre bankada veznedarlık yaptı ama bu işe yaramadı. İsteddiği şey bir aktris olmaktı. Hollywood'a gidip bir yıldız olacağını düşünüyordu."

Bayan Beckett, "Biz onu destekledik," .

Aksi takdirde. "Ona bunun olma ihtimalinin milyonda bir olduğunu söyleyecek cesaretimiz yoktu, çünkü belki de şanslı olan oydu." Sonra kocasına bakıyor ve alt dudağı titreyerek soruyor,

burnu akmaya başladı. "Sence neden bize geri döneceğini söylemedi? Sence bilmemizi istemedi mi?"

Başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Bir mendil bulup Bayan Beckett'a uzattım. "Ne zaman dönmüştü?"

Bay Beckett omuz silkiyor. "Bir daire bulmasına yetecek kadar uzun bir süre."

"Ya onu hayal kırıklığına uğratacağımızı düşündüyse? Ya bizi hayal kırıklığına uğrattığını düşündüyse ya da işler yolunda gitmediği için utandıysa?

onun istediği gibi mı?"

O bunu reddediyor. "Caitlin ne zamandan beri başkalarının ne düşündüğünü umursuyor? Caitlin güçlüdür, dirençlidir," diyor Bay Beckett. Karısından uzaklaşıp bana dönüyor ve şöyle diyor: "Bütün bunları daha da yıkıcı oldu. Bunun olacağını tahmin etmemiştik. Onun kendi canına kıymaya çalışacak bir insan olduğunu hiç düşünmemiştik."

Sanki bir şey söylememi, bunun neden açıklamamı ister gibi bakıyor. İçlerini rahatlatmak için söyleyecek bir şeyler bulmam gerektiğini biliyorum. "Bir tür olduğunu bilmiyorum," diyorum.

Yavaşça söyle. Yoğun bakım ünitesinde daha önce de intihar girişimleri oldu. Bir keresinde, intihar ederek ölen her bir kişi için yirmi beş intihar girişimi olduğunu söyleyen bir istatistik okumuştum. Bu gerçek beni korkutmuştu, özellikle de

Sienna'yı, aile geçmişimizi ve bugünlerde gençlerde yaşanan ruh sağlığı krizini düşündüm. Bu bir salgın. Daha fazlasını öğrenmek istedim, özellikle de Sienna'nın risk altında olup olmadığını. Bu konuda İntihara meyilli bireylerin kişilik alt tipleri, örneğin genel olarak bağımlı, endişeli ve dürtüsel olma eğilimindedirler. Çoğu zaman, duygularını dışa vurmak yerine içselleştirirler. Bazen insanlar

İntihar eden veya intihara teşebbüs edenlerin bir kısmı depresyon veya bipolar bozukluk gibi teşhis edilmiş bir ruhsal bozukluğa sahiptir.

Bağımlılık. Ama hepsi değil. Erkeklerin kendilerini öldürme olasılığı daha yüksektir, ancak kadınların buna teşebbüs etme olasılığı daha yüksektir. Ancak bunlar sadece istatistikler ve risk faktörleridir. Gerçek şu ki, herkes kendi canına kıyabilir ya da kıymaya teşebbüs edebilir. Belki korkunç bir şey olmuştur ya da sadece kötü bir gün geçiriyorlardır. "Bu tür şeyler çoğu zaman herkesi hazırlıksız yakalıyor.

Kendinizi suçlayamazsınız. Farklı bir şey bilmen ya da yapman gerektiğini düşünemezsin" diyorum.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette ," diyorum, "ve yapmalısın da. Yardımcı olduğunu söylüyorlar, Komadaki insanlar tanıdık seslerden faydalanabilir. Bu konuda araştırmalar var."

"Ona ne diyeceğim?"

"Herhangi bir şey. Fark etmez. Önemli olan senin sesinin tınısı."

Başını sallıyor ama yavaş başlıyor.

"Caitlin," diyor Bayan Beckett bir dakika sonra ve sesi çatlıyor.

Boğazını temizler ve tekrar dener. "Benim, tatlım. Anne. Senin Babam da burada," diyor ve sonra ona uzanıp yatağın yanına çekiyor.

"Merhaba, balkabağım," diyor, yakınına eğilerek, onun üzerinde asılı duruyor.

Daha sonra, ailesi gittikten ve ben onunla yalnız kaldıktan sonra, bunun doğru olup olmadığını, beni duyup duymadığını, hissedip hissetmediğini, burada olduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum.

* * *

Yatağın başında duruyorum. Sırtım kapıya dönük.

Hemşireler olarak bize öğrettikleri bir şey var; kendimizi hasta, ziyaretçileri ve kapı arasında tutmamız, her zaman odadan bir çıkış yolumuz olması. Bir kaçış yolu. Eğer kendimizi güvende hissetmezsek, bize odayı terk etmemizi ve arkamıza bakmamamızı söylerler. Yardım alın. Hemşire olarak öğrendiğiniz şeyler vardır, bunları size hemşirelik okulunda öğrettikleri için değil

Hastaları ve aileleri bir kol mesafesinde tutmak, onlara asla sırtınızı dönmek ve bir keresinde bir hasta bir meslektaşını stetoskopla boğmaya çalıştığı ve başka biri müdahale etmese öleceği için asla boynuna stetoskop takmamak gibi gözlem ve deneyimler.

Hemşire odasına gitmek üzere Caitlin'in odasından çıkmak için döndüğümde, cam kapının hemen diğer tarafında, yaklaşık on adım ötede duran bir adam görüyorum. Caitlin'in odasına bakıyor, gözleri delici ve Kaba, göbeğinize kadar hissedeceğiniz türden bir bakış. Alarm zillerinin çalmasına neden olan bakış şeklidir, çünkü bakışları korkutucu, neredeyse yırtıcıdır; sosyal normlara meydan okur. Normal

İnsanlar böyle bakmazlar. Biriyle göz göze gelip sonra da ayrılmazlar.

Tüm vücudum geriliyor. Birden hareketsiz kaldım, adımlarımın ortasında donup kaldım, odadan çıkmaya, bu adamın bulunduğu koridora gitmeye korktum. Hemşirelere ulaşmak için onun yanından geçmek zorundaydım. ve gün boyunca ünitenin kilidinin nasıl açık olduğunu düşünüyorum; Herkes yoğun bakıma girebilir. Onları durduracak bir şey yok.

Nefes alıyorum. Arkamı dönüp hastaya bakıyorum, sırtımı tekrar kapıya dönüyorum. Kendime bir şey olmadığını, sadece ziyarete gelen bir arkadaşı olduğunu ve üzgün, kederli olduğunu, bize bakışının sebebinin de bu olduğunu söylüyorum.

Ama ya değilse? Ya üzgün ya da kederli değilse ve ya bir arkadaş değilse?

Birdenbire kapıya sırtımı dönerek hata yaptığımdan endişeleniyorum. Bizimle birlikte odaya girmesini, arkamda durmasını ve çıkışımı engellemesini ne engelleyecek?

Hâlâ yapabiliyorken odadan çıkmalıyım. Bir nefes alıyorum ve dönüp gitmek için cesaretimi topluyorum.

Ama tekrar baktığımda gitmişti.

DÖRT

O gece telefonuma gelen arkadaşlık isteğini ilk ben gördüm. Hiç dikkat etmiyorum. Tuvalette sırada beklerken
İşten sonra köşedeki markete gidiyorum. Ödeme sırası bana geldiğinde telefonumu çantama atıyorum ve dikkatlice yürürken orada bırakıyorum
Karda, karanlıkta eve dönerken

Etrafı sarmak, ağırlığından kollarımın yandığı çantaları taşımak.

Ben içeri girdiğimde Sienna mutfakta biriyle birlikteydi, ön kapı hafifçe açıldı çünkü Sienna kilitlemeyi unutmuştu ve yine düzgün kilitlenmemişti. Bir arkadaşıyla konuşuyor, sesi derin ve Erkeksi. Mutfak dairemizin arka tarafında; geldiğimi duymuyorlar. Açık kapı aralığında duruyorum, çünkü Sienna'ya daha önce hiç erkek gelmemişti ve erkeklerin eve girip giremeyeceği konusunda henüz konuşmadığımızı şimdi fark ediyorum

evde olmadığım zamanlarda. Bu konuda nerede duracağımı bilmiyorum çünkü şimdiye kadar bunu düşünmek zorunda kalmadım.

Matematik ile ilgili olan ama flörtöz bir şeyi andıran konuşmayı dinliyorum.

"Geometride berbatım," diyor.

"Hayır ," diyor, sesi pek de kendisi gibi değil. Duyabilmek için nefesimi tutuyorum, onun yaşındayken nasıl olduğumu hatırlıyorum. Dün toplantıda Nat'i görmek lise anılarımı canlandırdı. Sadece onu değil, lisede birlikte okuduğumuz diğer insanları da düşünüyordum, örneğin en yakın arkadaşımı

Carrie Grant ve Jason Murphy, Ben'le tanışmadan önce evlenmek ya da en azından bekâretimi onunla kaybetmek istediğimden emindim. Sienna arkadaşına "Bu iş gerçekten çok zor," diyor. Dudağımı ısırıyorum, ellerimdeki çantaların ağırlığını dengelemek için kapının pervazına yaslanıyorum. Dışarıda gökyüzü karanlık, karanlık içeri akıyor. Sienna mutfak ışığı dışında hiçbir ışığı açmamış ve bu yüzden mutfak ışığının ulaşmadığı dairenin geri kalanı loş.

Sienna'nın *bok* gibi kelimeler kullandığını duymaya da alışık değilim, bu yüzden bu çocuğa hava atmaya çalıştığını biliyorum. Ondan hoşlanıyor. Bunu anlayabiliyorum. Sienna on altı yaşında. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

erkeklere karşı bir ilgi geliştirdi. "Ayrıca," diyor, "son sınavda çok iyidim. Ben C aldım. Geometride berbat olan biri varsa o da benim."

"Bu doğru değil. O sınavda şansım yaver gitti. Daireler bana göre değil."

"mi?" "Simon Hall belki."

Sienna alay ediyor. "Simon Hall aptal bir zekâya sahip." "Muhtemelen bu boku gerçekten seviyordur."

"Muhtemelen hafta sonları eğlenmek için yapıyordur."

Simon Hall'a çok güldüler. L gider

kahkahalarını bastırarak geçip gidiyor. Anlayabildiğim kadarıyla Sienna ve arkadaşı konuşmayı kesiyor, etmeden önce trenin geçmesini bekliyorlar. Otuz saniye sonra devam ediyorlar, akor ve tanjant çizgileri gibi şeylerden bahsediyorlar ve kızıma geometriyi açıklama şeklinden - nazik, sabırlı - anlıyorum ki bu çocuk

Sienna'nın inanmasını istediği kadar matematik. Kendini küçümsüyordu, bu da bana ondan hoşlandığını gösteriyor.

Sienna çalışmasında bir hata yapar. Adam onu düzeltir ve Sienna "Kahretsin. Çok aptalım." Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. Matematik ona göre değil.

Nezaketi çok sevecen. "Hayır, değilsin. Bunu herkes yapabilirdi."

"Sen yapmadın," diyor. Bir sessizlik oluyor ve sonra Sienna birden, "Gianna bir insanın hem güzel hem de zeki olamayacağını söylüyor," diyor, sanki bunlar birbirini dışlayan şeylermiş gibi ve bu çocuk "Gianna aptalın teki. İkiniz de öylesiniz." Gülümsediğimi hissediyorum çünkü bu tam da onun şeydi: bir iltifat. O asla utangaçtı.

Mutfaktan rahatsız edici bir sessizlik geliyor. Yüzlerini birbirine yakın hayal ediyorum ve kızımın hiç öpülüp öpülmediğini merak ediyorum. Acaba bundan daha fazlasını yaptı mı?

Sienna dinlediğimi bilse . Ön kapının evde olduğumu belli etmeyecek kadar yüksek sesle kapanmasına izin veriyorum.

"Sienna?" Sanki nerede olduğunu bilmiyormuşum gibi sesleniyorum.

"Burada," diye karşılık veriyor, sandalye ayakları aniden akçaağaç zemine sürtünüyor. Onun sesini dar koridordan mutfağa kadar takip ediyorum. Üç daireli apartmanımız standart bir düzene sahip; önde geniş, çıkıntılı penceresiyle oturma odası, arkada ise mutfağa bakan ihmal edilebilir, ortak avlu, iki küçük yatak odası ve aralarındaki koridorun hemen dışında bir banyo.

Ben içeri girdiğimde Sienna buzdolabının önünde duruyordu. Kapı açık; meyve suyu almak için içeri uzanıyor. Kıyafetleri son yıllarda sürekli bir rahatsızlık kaynağı haline geldi. Gençliğimin grunge günleri geride kaldı: bol, flanel üstler ve geniş paçalı kotlar.

Bunun yerine, bu kış gününe hiç uygun olmayan, benim beğenime göre çok fazla ten gösteren, spagetti kırmızı bir atlet giyiyor. Kuşkusuz, gömleği onun için aldım ama bir hırka veya kapüşonlu giyeceğine söz verdim,

ki öyle değil. Kotu , delikleri var.

Her yerde. Yüksek belli, bu da çıplak göbeğin bir kısmını kapatıyor. Ama yine de. Okulda kıyafet yönetmeliği var. Bunların hiçbirisi

İzin verilmiş, ne üstünü açmış ne de kot pantolon giymiş, yani eve geldiğinden beri değişmiş. Arkadaşı değil. Hâlâ okul tarafından verilen polo tişörtünü ve haki pantolonunu giyiyor, bu da bana oldukça muhtemelen dört saat önce okul bittiğinden beri buradayım.

Bunca zamandır ne yapıyorlardı?

"Anne, bu Nico," diyor, omzunun ona zar zor bakarak. Benim masamda oturuyor. Erkek boyunda, erkek bedeninde bir çocuk.

Gülümsüyorum. "Merhaba, Nico. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Merhaba, Bayan Long," diyor. Garip ama kibar.

"Adım Michaels. *Bayan* Michaels," diye araya giriyor Sienna çünkü ben boşandıktan sonra kızlık soyadıma geri döndüm, Sienna ise Ben'in soyadını kullanmaya devam etti.

Kendine bir bardak meyve suyu doldururken buzdolabının kapağını açık bırakıyor. Ben de odanın diğer tarafına geçip

Masanın üzerindeki market poşetleri, ağırlıklarından kurtulduğum için mutluyum. Ağır poşetlerin kollarımda kırmızı çukurlar bıraktığını görerek paltomdan sıyrılıyorum. "Meghan iyi, Nico. Sienna, şu yiyeceklere yardım eder misin?"

"Bana ödeme yapacak mısınız?" diye soruyor, meyve suyunu yudumlarırken kalçasını kaldırıyor.

"Telefonunun parasını ödemeye devam etsem ve nasıl olur?"

Sienna suratını asıyor, alt dudağını dışarı çıkarıyor. Doğal olarak dolgun dudakları var. Çok güzel gür kaşları var.

bu günlerde talep görüyor. Tüm görünüşü kıskanılacak cinsten. Tüm kızların olmak istediği gibi: güzel ve zayıf. Tek merak ettiğim, genç kızlık ne zaman zirveye ulaşacağı ve dünyaya geri döneceği.

"Yardım edeceğim," diyor Nico, sandalyesini geri çekip ayağa kalkarak. Ayaktayken daha da uzun. Sadece on altı yaşında olsa bile, buraya bir erkek gelmeyeli çok uzun zaman oldu. Bu da beni meraklandırıyor. On altı yaşında mı? Yoksa Sienna'dan daha mı büyük?

Nico, Sienna'nın aceleyle kaldırdığı eşyaları masanın üzerine bırakıyor.

"Teşekkür , Nico. Çok . Akşam yemeğine kalabilir misin? Yavaş pişiricimde İtalyan bifteği var. Hazır. Sadece servis etmem gerekiyor."

"Yapmalısın," diyor Sienna. "İtalyan bifteği " "Sienna."

"Ne?" diye sorar. "Öyle. Bu bir iltifat. Bunu kabul etmelisin anne."

"Yapamam," diyor Nico. "Kulağa harika geliyor ama aslında gitmem gerek. Sorduğun için teşekkürler."

"Tabii. Belki başka zaman," diyorum. Mutfığa geri dönüyorum, Sienna arkadaşını kapıya kadar geçirip oturma odasının karanlığında vedalaşırken son yiyecekleri de kaldırıyorum. Kulak misafiri olmaya çalışmıyorum ama seslerinin nasıl çıktığını fark ediyorum. yumuşadı, buradan duyulamaz hale geldi, sadece sessiz fısıltılar ve Sonra Sienna'dan gelen tiz bir ciyıklama sesi sessizliği yarıyor. Yeniden on altı yaşında olmak.

Nico gittikten sonra ona "İyi birine benziyor," diyorum. "Mmm-hmm."

" mı oturuyor?" Omuz silkiyor.

"Sanırım."

"Bilmiyor musun?"

"Ben sapık değilim anne."

"Kimse sana sapık demedi Sienna. Sadece bir şeyler yapmaya çalışıyorum. seninle konuşmak. Ve hey, dinle, ben evde yokken eve erkek alman konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum."

İnliyor. "Yani yapamayacağımı mı söylüyorsun?" "Bunun hakkında düşünmem gerektiğini söylüyorum."

O ince kalça yine çıkıntı yapıyor. Elini üzerine koyup suratını asıyor. "Tam bir helikopter ebeveynsin."

L takırdayarak geçiyor. Pencereden izliyorum, viraj için yavaşlıyor, sonra tekrar hızlanıyor. Raylar apartmanımızın bitişiğinde. Neredeyse her yerden, binanın yan tarafına doğru kıvrıldığını görebiliyoruz, endüstriyel, paslı bir kirayı piyasa değerinin altında tutan göz boyama. Hakkında Her beş ya da on dakikada bir tren geliyor. Bütün gece, günde yirmi dört saat geliyor, ancak sabah iki civarından itibaren daha seyrek oluyor. Sienna ve ben buna alıştık. Hatta artık beyaz gürültü gibi. Ama aylar önce, Ben'le boşandıktan ve Webster'daki büyüleyici dairemizden taşındıktan sonra ilk taşındığımızda, bu bir kabustu. Gecenin bir yarısı Kırmızı Hat'ın oturma odamda olduğuna inanarak uyanırdım. Ya da dairenin o kadar kötü sallanırdı ki, eski binanın yıkılmak üzere olduğunu düşünürdüm. çöküş. Sürekli düşüp ahşap zemine çarpıp kırılmasınlar diye resimleri fazladan vidalarla asmak ve geçen trenin sesinden çığlık atmamak için konuşmaları yarıda kesmek gibi düzenlemeler yapmak zorunda kaldık.

"Hazır bu konu açılmışken," diyorum, yani Helikopter ebeveynleri, Sienna konuyu açtığından beri, "O gömlekle hırka giymek hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

Sienna yakınıyor, "Evimiz yüz derece falan. Sıcak çarpmasından ölmemi mi istiyorsun?"

"Ya da başka bir gömlek giy" diye öneriyorum.

Akşam yemeğini servis ettikten ve kanepede yan yana oturup tabaklarımızı çenelerimizin altında tutarak yemek yedikten sonra düşen bifteği ve et suyunu yakaladı ve Sienna Bir sandalye çekip oturma büyük pencereye yaslanmış masaya oturuyorum. Sokağın dışı sessiz ve huzurlu. Dışarısı karanlık olsa da

Sokak lambaları ve karın yansıması dünyayı aydınlatmaya yardımcı oluyor. Geçen trenler arasındaki kısa sükunette, şehrin gürültüsünü duyuyorum.

uzakta, her zaman orada olan sirenlerin ve trafiğin değişmez sesi.

Dizüstü bilgisayarımı açtım. Önce e-postalarımı kontrol ediyorum ve sonra Facebook, arkadaşlık isteğinin hâlâ beni beklediği yer. Natalie Cohen Roche'dan geldiğini görmek açıyorum. Nat. Kendi kendime gülümsüyorum, benim

Kalbim şişiyor çünkü beni burada bulmasına sevindim. Yeniden bağlantı kurmak, yeniden arkadaş olmak istiyor ki bunun için çok minnettarım çünkü hayatımda bir arkadaşla gerçekten ihtiyacım olduğu bir dönemdeyim.

Profil fotoğrafına bir göz attım. Fotoğrafta Niagara Şelalesi ya da belki de başka bir devasa şelalenin kenarında duruyor.

şelale, mutlu görünüyor, ve merak ediyorum o durumdan nasıl

Benimle boşanma destek grubuna katılıyor. Liseden bu yana geçen yıllarda ona ne oldu?

Bilmiyorum, ama umuyorum.

BEŞ

Bay ve Bayan Beckett ilk yirmi dört saati ya da daha fazlasını kesintisiz olarak hastanede geçiriyor. Ertesi gün geldiğimde, onlar Hâlâ oradalar, bekleme odasındaki sade koltuklardan ikisinin kollarına gevşekçe yayılmışlar ve gözleri kapalı, ama uyuyup uyumadıklarını anlayamıyorum. Odanın diğer tarafında durup bir süre izliyorum, gözlerinin hareketi bana bilinçli olup olmadıklarını söylesin diye. Odada yalnızlar. Televizyon açık, köşeye monte edilmiş ama sesi kapalı, tek ses hiç sönmeyen tepe ışıklarının hafif uğultusu.

İlk bakışta Bayan Beckett üşümüş gibi görünür. Hırkasını, kolları kendisine doğru düğümlenmiş bir şekilde, yakaları üst üste gelecek şekilde sıkıca sarmış. Yoğun bakım ünitesinin kapısını açmak için yaka kartımı kullanarak arkamı ve bir battaniye bulup bekleme odasına geri getiriyorum çünkü onu üşümüş görmeye dayanamıyorum. Her şeyden sonra onun için en azından bunu yapabilirim. uyandırmamaya çalışıyorum ama yine de battaniyeyi nazikçe üzerine serdiğimde kıpırdanıyor. Gözleri irkilerek açıldı. Sandalyeye yerleşiyor, kendini toparlıyor ve bana bakıyor. Yavaş yavaş yüzümü seçiyor ve önce tanıyor, sonra da paniğe . Caitlin'e bir şey olduğunu düşünüyor. Bu yüzden buradayım, bu yüzden geldim: ona kızının öldüğünü, gece boyunca kod verdiğini ve doktorların tüm çabalarına rağmen kurtarılamadığını söylemek için.

"Ne oldu?" nefes alıyor, eli kalbine gidiyor. "Her şey yolunda," diye fısıldıyorum. "Size bir battaniye getirdim, Bayan. Beckett. Seni daha rahat ettirebileceğini düşündüm. Üşümüş görünüyordun."

Sözlerimi anlaması bir saniye sürdü. Ancak o zaman kucağındaki beyaz termal battaniyeyi görmek için aşağı bakıyor. Ona bakıyor, içine çekiyor ve sonra bakışlarının bana dönmesine izin veriyor, ikna olmamıştı. "Emin misin? Caitlin'le her şey yolunda mı?" diye soruyor ve ona böyle hissettirdiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Evet. Çok özür dilerim. Sadece üşümeni istemedim. Seni uyandırmak istememiştim. Lütfen," diyorum, "biraz uyumaya çalış."

Yoğun bakım ünitesine dönüp sorumlu hemşireden görevlerimi aldım ve yine Caitlin'e atandığımı öğrendim, bu sürpriz olmadı, ancak Bridget'in olmasını umuyordum, şimdi

Geri. Eşyalarımı dinlenme odasına koyuyorum ve ayakkabılarımı değiştirmek için banka oturuyorum. Bugün de hemşireler Caitlin Beckett hakkında konuşuyor. Hâlâ .

Mola odasından çıkıp odasına gidiyorum ve gece hemşiresi Kathy'nin içeride bana vardiya değişim raporunu vermek için beklediğini görüyorum. "Durumu nasıl?" İçeri girip gözlerimin Caitlin'in üzerinde gezinmesine izin vererek soruyorum. Neredeyse yirmi yıl yoğun bakım hemşiresi olarak çalıştıktan sonra bile Hemşire, onu yatakta görmek beni şaşırtıyor.

"Aşağı aynı," diyor ve ben de rahatlıyorum.

Kathy vardiya değişim raporunu veriyor. O gittikten sonra ilk yapıyorum. Hayati değerlerini alıyorum, ilaçlarını veriyorum, göz bebeklerini kontrol etmek için gözlerini açmaya zorluyorum.

yanıtını alıyorum ve ardından idrar çıkışını kontrol ediyorum, bu şekilde dehidrasyon ve böbrek fonksiyonu gibi şeyleri izliyoruz. İdrarı doğrudan mesaneden toplayıp yatağın yanındaki drenaj torbasına getirmek için bir idrar sondası var ve bu sondanın rutin olarak değiştirilmesi gerekiyor.

Boşaltılmış. Caitlin de yetişkin külotu giyiyor ve düzenli olarak

Değişti. Bir bebekten daha fazla bakıma ihtiyaç duyuyor ve acaba hep böyle mi kalacak yoksa eski haline dönecek mi?

Beckett'lar odaya geldiklerinde bitkin görünüyorlardı.

Bayan Beckett elinde kahve dolu kâğıt bir fincan tutuyor. Giysileri - günlerdir giydiklerinin üzerinde gevşekçe sallanıyor; kot pantolonu dizlerinden bollaşıyor.

"Nasıl uyudun?"

"İyi değilim," diyor Bayan Beckett. "Uyuyamıyorum, burada olmaz, Caitlin bu haldeyken olmaz," diyor ve gözlerini yatağa diyor.

Bay Beckett geceyi onunla birlikte bekleme odasında geçirdi, ama şimdi ayrılmayı, eve gitmeyi, duş almayı, köpeği gezdirmeyi ve işe yetişmeyi planlıyor. Gitmeden önce, "Bir iki saatliğine benimle gel ve yatağımızda biraz kestir," diye öneriyor ama Bayan Beckett

çocuksu bir mulishness ile baş. Gitmeyecek. Caitlin'i yalnız bırakmıyor. Yorgun bedenini bir sandalyeye yatırıyor, kalmaya kararlı ve , Bay Beckett gittikten ve ve ben yalnız kaldıktan sonra, bana dönüp soruyor, "Hiç birinin ne yaptığını biliyor musun?

Caitlin mi yaptı?"

Soru -açık sözlülüğü ya da belki de sinirlerime dokunması- beni şaşırtıyor. Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Onu yutmaya çalışıyorum ama bir kaya parçası gibi: büyük, ağır ve yerinden . Beni boğuyor, havamı alıyor ve onu çıkarmak için boğazımı temizlemem gerekiyor.

Gecikmemden ve verdiğim tepkiden dolayı "Öyle, değil mi?" diye soruyor. Yumuşuyor, . Başı eğiliyor ve gözleri ısınıyor.

Chicago'nun banliyölerinde büyüdüm. Bizden çok uzak olmayan bir yerde, otoyolun üzerinden geçen bir üst geçit vardı. Üniversite için liseden ayrıldıktan yıl sonra, küçük kız kardeşim arabasını o üst geçidin yakınına kadar sürdü. Üst geçitten hemen önce yolun kenarına park etti, köprünün tam ortasına kadar yüz metre yürüdü ve beton korkuluğun tepesine çıkıp atladı.

Bunu ona söylediğimde, Bayan Beckett ağzı açık bir şekilde bana bakıyor, sanki bu ifşaat bizi birbirimize bağlıyormuş, sanki bizi akraba ruhlar haline getiriyormuş gibi. Bana hafif bir şaşkınlıkla bakıyor ve şöyle diyor: "O zaman Tom ve benim neler herkesten çok sen biliyorsun. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Anlayabiliyorsun."

Başımı sallıyorum, etkilenmemeye çalışıyorum ama bu imkansız. Gerçek şu ki Bu konuyla ilgili her şey Bethany'nin anılarını canlandırıyor ve o öldükten sonra hissettiğim tüm duyguları geri getiriyor. Son zamanlarda kendimi Sürekli onu ve o otoyol üst geçidinin tepesinde durup atlamanın onun için bir şey olduğunu düşünüyordum. İntiharından sonra araştırma yaptım, görmem gerekmeyen şeylere baktım.

Ama kendimi durduramıyordum; bu bir saplantıya, bir tür kendi kendini sabote etmeye, kendi kendini kırbaçlamaya dönüştü. Okuduğum hiçbir şey bana iyi gelmiyordu ama cevaplar istiyordum. Birinin bana mutlu küçük kız kardeşimin bunu kendine nasıl yapabildiğini söylemesini istedim.

Öğrendiğim şey, zıplamanın

Bir binadan ya da köprüden atlayarak intihar etmek en ölümcül intihar biçimlerinden biridir.

Örneğin aşırı dozdan farklı olarak

birileri sizi bulabilir ve kurtarılabilirsiniz, zıplamak değil

durdurulabilecek ya da geri alınabilecek bir şey. Bu, ölmeyi en çok isteyenlere özgü bir intihar biçimi. Okuduğumda gerçek beni yıktı. Bethany'nin hiç şüphesi yoktu. Ölmek istiyordu.

"Caitlin'den başka çocuğun var mı?" diye sorarken zorlukla yutkunuyorum çünkü ağlamaya başlamadan önce konuyu değiştirmem gerekiyor.

"Evet, iki. Caitlin bizim bebeğimiz," diyor ve bakışlarını Caitlin'in yüzüne indirdikten sonra çantasına uzanıp küçük bir fotoğraf albümü çıkarıyor. Sayfaları çeviriyor ve aradığını bulduğunda albümü yatağın üzerinden bana doğru uzatıyor.

"Bu o," diyor fotoğrafı göstererek. "Bu Caitlin. Onun neye benzediğini bilmeni istedim" diyor. Biliyorum, tabii

Tabii ki neye benzediğini. Bunu kendim de görebiliyorum, ama demek istediği, yüzünün yarısını maskeleyen ve geri kalanını da gizleyen gazlı bez ve tüpler olmadan nasıl görüldüğünü görmemi istediği. şişmiş ve morarmış.

Aşağı bakıyorum. Gördüğüm görüntü dengemi bozuyor. Kendimi onun yüzüne ve gözlerine bakarken buluyorum.

Canlı. Fotoğrafta Caitlin Beckett kendine güvenen bir kadın, sakin ve pratik olarak cesur. Elleri kalçasının üzerinde, çenesi dışarıya doğru çıkık, gülümsemesi alaycı ve şakacı bir poz veriyor ve eskiden olduğu kadınla şimdiki kadını bağdaştırmak zor. Daha iyisini bilmesem, aynı olmadıklarını düşünürdüm. Sertçe yutkunuyorum, tükürüğüm kalınlaşıyor.

"Çok güzel, değil mi?" Bayan Beckett soruyor ama cevap vermemi beklemiyor. Homurdanarak devam ediyor ve "Belli ki, benden almadı."

Kendimi toparlamam bir saniye sürdü. "Çok hoş biri" diyorum ve albümü geri veriyorum. "Bana ondan bahseder misin?"

"Caitlin hakkında mı?" Başımı salladım. Bayan Beckett kendi kendine kıkırdıyor. "Tipik en küçük çocuk," diyor ama gülüşü melankolik. "Dışa dönük, ilgi arayan. Çekici ve yaratıcı. Diğerlerine sorsanız, Caitlin'in Tom'un ve benim favorim olduğunu söylerlerdi, ya da en azından benim. Her zaman istediğini elde ederdi ya da en azından diğerleri böyle söylerdi."

"Her zaman elde eder miydi?"

"Onu şımartmış olabilirim, evet. Biraz. Kasıtlı olarak değil. Ama o benim sonuncumdur. Taşıyacağım, doğuracağım, emzireceğim son bebektir. Onu diğerlerinden daha fazla şımarttım çünkü Caitlin'den sonra bunu asla yapmazdım.

Tekrar. Bu benim için zor olan bir sondu çünkü hayatım boyunca anne olmanın hayalini kurmuştum. Caitlin'in ilklerinin her biri - ilk adımlar, anaokulunun ilk günü - aynı zamanda benim sonumdu."

Sienna'yı düşünerek ciddileşiyorum. Anlayabiliyorum. Son birkaç yıldır, Sienna artık bir ergen olduğu için, onun benden uzaklaştığını, hayatının benimkinden farklı bir yöne gittiğini hissediyorum. onun hakkında her şeyi, arkadaşlarını ve ne yaptığını bilirdim.

ama artık . "Çocuklarınız yakın mı?"

"Hayır," diyor. "Biri New York'ta diğeri Seattle'da olmak üzere ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyorlar ama aralarındaki fiziksel mesafeye rağmen, Hiç yakın olmadılar. Caitlin bizim tek kızımız. Benim Onunla olan ilişkim oğullarımla olan ilişkimden farklıydı ve emin değilim ama bu yüzden ona kızmadılar. Sizin de bir kızınız var mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Sadece bir tane mi?" Başımı salladım. "Bir resminiz var mı? Görmeyi çok isterim Neye benziyor?" diyor. Telefonumu yanımda, önlüğümün birçok cebinden birinde taşıyorum. Telefon her zaman sessizdedir, Yine de Sienna'nın mesaj atması ya da araması ihtimaline karşı gün boyunca sık sık kontrol ediyorum.

"Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyorum," diyorum. "O yaşta çektiğim her fotoğrafı dikkatle inceliyor. Hiçbiri yeterince iyi değil. Her pikseli görünene kadar görüntüyü yakınlaştırıyor.

büyütülür ve sonra da beğenmemek için bir neden bulur - saç, gülümsemesi, başının belirli bir açısı."

Telefonu almak için elimi cebime atıyorum. Paylaşmak için fotoğraflar uygulamamdaki Sienna resimlerine göz gezdiriyorum ve sevdiğim bir tanesini buluyorum. Bunu yaptıktan sonra Bayan Beckett'a telefonumu uzatıyorum ve gözlerinin Sienna'nın yüzünü nasıl incelediğini izliyorum.

"Fotoğrafının çekilmesinden neden hoşlanmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Göz kamaştırıcı."

"Teşekkür ederim," diyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Sarı saçlar kocandan geliyor olmalı," diye yanlış bir varsayımda bulunuyor. Sienna'nın sarı saçlı görüldüğünü fark eden ilk kişi o değildir. Ne Ben'e ne de bana benziyor, ikisi de esmer, Sienna ise açık sarışın.

"Hayır," diyorum ve herkese söylediğim şeyi ona da söylüyorum, Ben'in annesini sorumlu tutuyor, gerçi o daha çok çilek sarısı. "Sanırım kayıinvalidem."

Bayan Beckett bir an düşüncelere dalıyor ve sonra soruyor: "İsteddiğiniz bu muydu? Sadece bir çocuk mu?"

Kısa cevap evet. Tek çocuk sahibi olmak için bilinçli bir karar verdim. Sienna'ya hamile kalırken hiç zorlanmadım, hem de hiç. Çok kolay oldu. O bir kazaydı.

Bu gerçeği koz olarak kullanmak. Çocuk sahibi olmaya hazır olmadan önce Sienna'ya hamile olduğumu öğrendim. Beni hazırlıksız yakaladı.

"Gençken," diyorum, "hep geniş bir aile istediğimi düşünürdüm. Çok idealist, yıldız gözlü bir bakış açısına sahiptim. annelik . Ama Sienna doğduğunda sancılıydı.

Sürekli ağlıyordu ve sadece mızımız bir bebek ağlaması değil, acı içinde çığlık atan bir ağlama türü. Dinlemesi korkunçtu. Onu hiçbir şey için sakinleştiremiyordum. Gecenin bir yarısı ağlıyordu, ben de hiç uyumadım. O zamanlar daha az saat çalışıyordum ama yine de. Kocam geceleri onunla birlikte kalkamazdı. İşte olmak zorundaydı. benden daha önce ve daha uzun saatler boyunca. Yine de fark etmedi, Çünkü yardım etmeyi teklif etseydi bile, bunu kendim yapmakta ısrar ederdim, çünkü ben onun annesiyim. Bana ihtiyacı vardı.

"Sienna'nın beşiği büyüdüğünde sattığımı hatırlıyorum. Bu bilinçaltımda olan bir şeydi. Başka bir çocuğum için saklamayı düşünmedim bile çünkü bir seviyede başka bir olmayacağına çoktan karar vermişim. Ben de evimizin ne kadar yıprandığını gördüğümü hatırlıyorum. birden fazla çocuğu olan arkadaşlardı. Aynı anda dört yerde olmak zorundaydılar ve hafta sonları ailedeki hiçbir yetişkinin yapmak istemediği şeylerle doluydu. O zamana kadar Sienna koliği atlatmıştı ve Ben, o ve benim normal bir hayatımız vardı. I

geceleri uyuyabilirdik. Bir aile olarak birlikte bir şeyler yapabiliriz." I nefes almak için duraksıyor -bu kadar çok şey söylediğim için utanıyorum- ve sonra "Bencilce geliyor" diyorum.

"Hayır. Hiç de değil. Kulağa dürüst geliyor."

"Sınırlarımızı bilmek iyi bir şey sanırım."

"Bu bir eksiklik değil ki. Çocuk yetiştirmek herkesin hayal ettiğinden daha zahmetli bir iş ve sanırım kızınızla aranızda çok özel bir bağ var. Bir bağ."

", " diyorum, Bayan Beckett'ı sevdiğim için ve koşullara rağmen onunla konuşmak kolay olduğu için gardımı indiriyorum, Yine de hastalara ya da ailelerine yakınlaşmamam gerektiğini bilmeliydim. Yabancılarla bu kadar açık konuşmamam gerektiğini daha iyi bilmeliydim. Şimdiye kadar dersimi almış olmalıydım.

* * *

Bay Beckett günün ilerleyen saatlerinde, "Lütfen karıma söylemeyin ama biraz araştırma yapıyordum," diyor. "Mesleki tehlike," diye açıklıyor. "Ben bir avukatım."

"Ne tür bir araştırma?" Ben soruyorum.

"Düşmek hakkında. Caitlin gibi bir insanın düştükten sonra nasıl hayatta hakkında. Köprüye gittim," diyor, "ve ne kadar uzağa düştüğünü bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadım. Köprü işaretlenmemiş ama öğrendiğime göre, rayların üzerinde yirmi üç fitlik dikey bir açıklık olması gerekiyor. Böyle bir düşüşte ölüm oranı yüksek." Bay Beckett koltuğuna geri oturuyor ve ben bunun bir savunma mekanizması, bir başa çıkma yolu olduğunu düşünüyorum. Kızının hayatının geri kalanında bitkisel hayatta olabileceği ya da ölebileceği gerçeğinden kaçmak için gerçekleri araştırıyor.

"Ama Caitlin," der, gözlerini Caitlin'in üzerinde gezdirerek devam eder, "öğrendiğim kadarıyla bazı avantajlara sahipti - birincisi yaşı ve kadın olması. Yaşlı ya da genç insanların ve erkeklerin bu tür düşmelerde ölme olasılığı daha yüksek."

Gözlerini benimkilere çevirerek, "Kadınlar erkeklerden daha dayanıklıdır. Erkeklerle kıyasla ağırlıkları bazen onları kurtarıyor. Siz hanımlar şanslısınız," diyor ve sonra etkili olması için duraklıyor, Caitlin ölseydi daha iyi olmaz mıydı diye merak ediyorum.

Beslenme tüpünü yıkamak için ılık su çekiyorum. Dönüyorum.
Bu da beni rahatsız ediyor, onun görüş alanımda olmaması.

Tepkisiz olmaya çalışıyorum ama bo azım sıkılıyor ve kuruyor.
50 mL su boşaltıyorum, pistonu yavaşça a a ı doğru itiyorum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum.

Bir süre sonra, "Sonunda," diyor, "her şey  ansa ba lı. Bazı insanlar yüz metreden ya da daha yüksekte d  se bile hayatta kalabilir.
Bazen uçak kazasından tek başına kurtulan biri olur. Diğerleri ise bir metreden d  şerek ölür."

Gözlerimin Caitlin'in yüzüne gitmesine izin veriyorum. "O zaman  anslıydı," diyorum ama bunun kulağa ne kadar samimiyetsiz geldiğini ben bile anlayabiliyorum.

Bay Beckett'in gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum, sanki bir şeyler daha söylemek istiyor ama .

Şu anda odada onunla yalnızım. Bir arkadaşı geldi ve Bayan Beckett'i yemek yemesi için kafeteryaya götürdü, ancak Bayan Beckett binadan çıkmadı, arkadaşının  nerisi de bu yönde idi. Bay Beckett'in Pratik olarak onu gitmeye zorladı ve bence bunu yapmasının tek nedeni arkadaşının onu görmek için onca yolu gelmiş olması ve kaba görünmek istememesiydi. Gitmek istemediği belliydi. O Sadece Bay Beckett'in bir şey olursa, herhangi bir değişiklik olursa, Caitlin uyanırsa onu arayaca ına dair söz vermesiyle yetindi.

"Caitlin'in şehirde bir dairesi olduğunu s ylemi tin? Görmeye gittiniz mi?"

"Hayır." Omzunun üzerinden arkasına bakıp hala yalnız olduğunu ve Bayan Beckett'in geri d nmeyece ini söyledi. "Karım," diyor, Gözlerini tekrar benimkilere çevirerek, "Caitlin'in açlıktan ölmek üzere olan bir kedisi olmadığından emin olmak için gitmek istiyor ya da benim gitmemi istiyor. Ona Caitlin'in kendine zor baktığını söyledim, hele bir kedi." Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve Caitlin'in onun için bir hayal kırıklığı olduğunu görebiliyorum. Onun beklentilerini kar ılayamamı tı.
beklentiler.

Nasıl cevap verece imi bilemedi im için hiçbir şey s ylemedi imde " z r dilerim," diyor. "Muhtemelen zalimce geldi. Öyle olmasını istememi tim.

Demek istediğim, Caitlin hala yolunu bulmaya çalışıyordu ve Amelia ve benim için şu anda onunla birlikte olmak daha önemliydi.

onun dairesini görmeye giderek zaman kaybetmektense. Kızımız burada. Orada görecek bir şeyimiz yok."

"Elbette," diyorum. "Anlıyorum. Döndüğünden beri konuşmadığınızı söylemiştiniz?"

"Evet. Bu doğru."

"O zaman nerede yaşadığını nereden biliyordun?" Ben sordum.

Boğazını temizliyor. "İş yerinden bir telefon aldık. Caitlin, Amelia'yı acil durum irtibat kişisi olarak listelemişti, bu bizi şaşırttı çünkü Kaliforniya'dan ayrıldığını ve burada Chicago'da yaşadığını bile bilmiyorduk. Vardiyasına gelmediğinde ve

Birisi nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını öğrenmek için aradı. Patronu bize Caitlin'in adresini verdi."

Bunun yasallığını merak ederek başımı sallıyorum, işverenlerin kişisel bilgileri öylece vermelerine izin verilip verilmediğini merak ediyorum, ama sonuçta

önemli değil çünkü er ya da geç onu bulacaklardı.

Caitlin'in kişisel eşyaları Beckett'lara

ve muhtemelen kimlik ve daire anahtarı anlamına gelen çantasının içindekiler gibi şeyleri içeriyordu.

"Daha önce söylediklerimin bu şekilde ortaya çıkmasını istememiştim" diyor.

"değil. Ben bir şey düşünmedim."

"Yaptığı seçimlerden dolayı kızımı hayal kırıklığına düşürmenizi istemiyorum. Sadece çocuklarımız için yüce beklentilerimiz var. Onların mutlu, başarılı ve bağımsız olmalarını isteriz. Caitlin bununla mücadele etti." Tereddüt etti, düşündü ve sonra devam etmeye karar verdi. "Lütfen bunu tekrarlamayın. I

karıma bundan hiç bahsetmedim ama birkaç ay önce Caitlin beni aradı. Amelia'nın bildiği kadarıyla konuşmamızın üzerinden altı ay geçmişti. Sanırım Caitlin o sırada hâlâ Kaliforniya'da yaşıyordu. Para istiyordu. Caitlin para istemekten hiç çekinmezdi," diyor ve yine sesindeki hayal kırıklığını duyuyorum. "Talepleri sık olurdu çünkü her zaman işleri arasında gidip gelirdi ya da yaşam tarzını destekleyecek kadar kazanamazdı ve Amelia

çocukken onu şımarttı. Caitlin çok çalışmaya alışık değildi. Aradığında hayır dedim. İsteklerinden bıkmıştım. O bir

Yetişkin, Tanrı aşkına. Kendi geçimini sağlayabilmeli.

"Ama sonra," diyor ve sesi kızgınlık ve hayal kırıklığından başka bir şeye dönüşüyor, farklı ve daha çok pişmanlık gibi bir şeye. "İntihar girişiminden birkaç hafta önce

tekrar aradı. Aradığını gördüm ama cevap vermedim çünkü ona tekrar hayır demek zorunda kalmak istemiyordum. Bu benim için kolay değildi çünkü bir baba olarak ona

ama aynı zamanda ona iyi bir iş ahlakına sahip olmayı ve sorumlu bir insan olmayı öğretmek istedim. Aramanın sesli mesaja düşmesine izin verdim. O

bana bir mesaj bıraktı; hala bende. Onu hiç geri aramadım, çünkü peşinde olduğu şeyin para olduğunu düşündüm."

Beyaz çarşafa bakıyor, düşüncelere dalmış, açıkça etkilendi. Pantolonunun cebine uzanır ve telefonunu çıkarır. Elleri titriyor ve tüm tavrı değişti.

Karısının öğle yemeğinden dönmekte olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden tekrar kontrol ediyor ve sonra telefonu uzatıp hoparlöre veriyor, böylece ikimiz de duyabiliyoruz.

Benim için sesli mesajı dinletiyor.

Sesini ilk duyduğumda dengem bozuldu. Beklediğim gibi çıkmadı. Beklediğim daha cesur ya da kendinden emin bir şeydi ama bu değildi.

"Baba," diyor. Sesi ince, kısık, sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi. yatakta yatan kadını tamamlıyor: çıplak, zayıf ve açıkta. O tek kelimeyi ağzından geçiriyor -Baba- ve sonra sessizleşiyor ve acaba kendini toparlamaya mı çalışıyor yoksa bir sonraki adımda ne söyleyeceğine mi karar veriyor diye merak ediyorum. Ona ne söylemek istiyor? Onun neyi bilmesini istiyor?

Kalbim göğsümün içinde daha sert atmaya başladı, onun açıklamasını bekliyordum. Benden önce, Bay Beckett yüzündeki çizgileri ovuşturuyordu. Alnına. Başı öne doğru düşüyor, ağırlaşıyor. Hiç şüphesiz bu sesli postayı binlerce kez dinlemiştir, öyle ki ezbere bilmektedir, her kelimesini, temposunu, sesinin yükselişini ve alçalışını, her uzun duraksamayı.

Sessizlik eder, ancak bu sadece sessizlik değildir, çünkü arka planda akan su veya su sesi gibi beyaz bir gürültü, parazit vardır.

Bir vantilatörün vızıltısı. Tam sesli mesajın böyle biteceğini düşünmeye başlamışken, o tek *kelimeyle* -Baba- sesi tekrar geliyor

hoparlörden, şimdi nefes nefese, çaresiz ve empatik, soğukkanlılığını kaybederek. "Başım belada. Yardımına ihtiyacım var," diyor ve boğazım daralıyor, kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor. Tekrar ve ben nefessiz bir şekilde bekliyorum, ne söyleyeceğini merak ediyorum, telefonun ilerleme çubuğunun sona yaklaşmasını izliyorum, küçük siyah çizgi boyunca hızlı tren gibi ilerliyor. O daha az Bir şey söylemek için sekiz saniyeden fazla zamanım var -şimdi yedi, altı- ve tek bu olduğunu düşünmeye başlıyorum, o çaresiz itiraf: *İçerideyim. sorun. Yardımına ihtiyacım var.*

Ama sonra, aniden, arka planda bir gürültü duyuldu. Belki bir kapının çarpması ya da bir şeyin düşmesi. Bir gümbürtü ve ardından mırıldanan bir ses, duyamayacağım kadar zayıf. Ne olduğunu duyamıyorum.

ne de kadın mı erkek mi olduğunu anlayabiliyorum, ama duyabildiğim tek şey Caitlin'in keskin bir nefes şekli, "Kimse yok. Sadece yanlış numara."

Sözlerine hazırlıksız yakalandığım için irkilip geri çekiliyorum.

Kimse yok. Sadece yanlış bir numara.

Arama aniden sona erer ve hastane odasını sessizlik kaplar.

Bay Beckett'in başı yavaşça kalkıyor. Bana dönüyor. Gözlerinde yaşlar var ve üzüntüden mi yoksa suçluluktan mı olduklarını merak ve bu suçluluğu yatıştırmak için bir şey söylemek istiyorum ama yapmıyorum.

"Para," dedi açıklama olarak. "Sadece para istediğini sanıyordum."

Hayal kırıklığına uğramış bir başını sallıyor. "Lütfen karıma bundan bahsetme," diye yalvarıyor ve ben de başımı sallıyorum. Kimseye söylemeyeceğim. "Söylediğim tek kişi sensin." Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. İçini dökme ihtiyacını anlıyorum, içini istiyor. Ama neden ben?

Bunu bana neden söylüyor? "Caitlin'in aradığını bilmesini istemiyorum." Bir an tereddüt etti, bir sessizlik oldu ve sonra şöyle dedi: "Caitlin yüzünden kızımızın neredeyse öldüğünü düşünecek. Ben."

* * *

Sonra, dinlenme odasında yalnızdım. Yanlış bir isim, dinlenme odası. Çünkü sık sık mola vermiyoruz. Çoğu gün oturur ve yemek yeriz, ama

Hastalarımıza geri dönebilmek için hızlı bir şekilde yemek yiyoruz ama bazı günler bu bile bir lüks.

Küçük, yuvarlak bir masada oturmuş, dün akşamdan kalan yemekleri yiyor ve Bay Beckett ile yaptığım konuşmayı düşünüyordum.

Tezgâhın üzerindeki küçük televizyon açık; kimse izlemese bile her zaman açık. Luke içeri girip zamansız Noel şarkıları söylediğinde akşam haberlerine bakıyordum.

Tezgahın üzerinde duran masa üstü ağaç, ışıkları ve çelenkleriyle birlikte gelecek yıla kadar kaldırılmıştır. Luke neredeyse her zaman neşelidir. O Çalışanlardan sadece iki erkek hemşireden biri, ki bu da tipik bir durum; hemşirelerin sadece yüzde 12 ya da 14'ü erkek,

Sanılanın aksine, o eşcinsel değil. Erkek hemşire olmak için eşcinsel olmanıza gerek yok. Bir kadınla evli olmasına rağmen o kadar uzun süre bekar kaldı ki insanlar onun hakkında kendi sonuçlarına vardılar. Onun Karısı da muhteşem, bir tanrıça gibi.

Luke beni görünce şarkının ortasında duruyor ve gamzeleri derinleşerek gülümsüyor. "Bugün menüde ne var?"

"Spagetti," diyorum plastik bir çatalla karıştırarak. öğleden sonra dört, öğle yemeği vaktinden çok sonra, ama bütün gün oturup yemek yemek için bulduğum ilk fırsat.

"Kulağa hoş geliyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Öyle değil. Hava soğuk. Mikrodalga çalışmıyor." "Yine mi?"

"Hala."

"İstersen bir göz atabilirim," diyor; insanlara yardım etmek, bir şeyleri düzeltmek istemek tipik bir Luke davranışı.

Ona bu konuda endişelenmemesini söylüyorum ve aynı anda dikkati televizyona kayıyor. "Ne izliyorsun?" diye soruyor.

"Haberler," diyorum, başka bir haberle ilgili bir son dakika haberi gelirken Dün gece şehirde meydana gelen saldırı, bu kez Sienna ve benim yaşadığımız yerden sadece iki blok ötedeki Grace Caddesi'nde gerçekleşti. Midem

çalkalanıyor. Luke masanın yanında duruyor ve sunucunun saldırının saat sekizden hemen sonra nasıl gerçekleştiğini anlatışını tiksintiyle izliyoruz

Dün gece. Bu kurban da, diğerleri gibi, evine kadar takip edilmiş.

arka kapıdan girmiş ve arka merdivenleri tırmanarak üçüncü kata çıkmıştır. Saldırgan dairede bekledi.

kapının kilidini açması için gölgeler. Adam sessizce durdu ve kadının kapıyı açmasına izin verdi. Adam arkadan yaklaşmış ve kadını zorla içeri sokmuş, ancak daha önce kadınların sadece soyulduğu zamanların aksine, bu sefer tecavüze de uğramış. Kadın adamın yüzüne hiç bakamamış.

Çünkü apartman karanlıktı ve adam ona arkadan yaklaşıp yüzüstü yere yatırdı, silahı olduğunu ve bağırmayı aklından bile geçirirse hayatını sona erdireceğini söyledi.

Tupperware'imi itiyorum. Yemek yiyemiyorum.

Luke ilk başta sessiz. Nefesini tutuyor, sonra yavaşça bırakıyor, öfkesi hissediliyor ve karısını ve bu adam ona elini sürerse ne yapacağını düşünüdüğünü biliyorum.

Diyor ki, "Geçen hafta birisinin yerine geçmem istendi.

gece ." Gece vardiyası akşam yediden sabah yediye kadar sürer.

Sabah. "Hayır dedim ama Penelope ve ben fazladan parayı gerçekten kullanabiliriz, biliyorsun değil mi?" diye soruyor ve ben de bunu biliyorum. Luke bana daha önce mali durumlarından bahsetmişti. Karısı kendisinden yaklaşık on yaş küçük, hamile ve erken doğum nedeniyle yatak istirahatinde; çalışmıyor ve bu yüzden şimdilik tek gelire bel bağlamış durumdalar

ki bu onlar için bir alışma süreci oldu. Zor, özellikle de yolda bir bebek varken. "Onun evde olması fikrinden hoşlanmıyorum.

bütün gece yalnız. Kurbanların her biri yalnız yaşıyordu," diyor bana, ki düşündüğümde bu doğru, ama şimdiye kadar bilmiyordum. "Onları izliyor. Ne zaman yalnız kalacaklarını biliyor."

Sözleri tüyler ürpertici. Tüm şehrin güvenlik duygusunun bu tek adam tarafından nasıl altüst edildiğini düşündükçe içimden bir ürperti geçiyor.

Sienna'yı ve benim dairemi hayal ediyorum. Bizim de bir arka kapımız var, tıpkı bu son kurban gibi. Arka kapı, apartman sakinlerinin ortak kullandığı arka bahçeye bakan küçük ahşap bir terasa açılıyor.

Kiracılar. Bahçenin hemen ötesinde bir ara sokak var. Arka kapıyı pek sık kullanmıyorum ama kullansaydım, o kadın uzun bir iş gününün ardından yorgun argın eve dönen ben de olabilirdim. Çoğu zaman eve geldiğimde Sienna evde oluyor ama bazen olmuyor.

Bazen Ben'le birlikte oluyor ve benim çalıştığım gecelerde Sienna evde yalnız kalıyor.

Luke sebilden suyunu doldurup gidiyor ve ben dikkatimi tekrar haberlere veriyorum. Başka bir haber başlıyor, bu seferki şehirdeki son intihar dalgasıyla ilgili. Uzaktan kumandaya uzanıp sesi yükseltiyorum. "Daha geçen hafta," diyor sunucu, "on dört yaşında bir çocuk siber zorbalık yüzünden kendi canına kıydı. Ve hafta sonu, bir Chicago polis memuru evinde ölü bulundu. dairesinden öldürüldü."

Video daha sonra stüdyodan ayrılıyor ve Lake Shore Drive'ın bir görüntüsüne gidiyor, burada dış ses en son kurbanın genç bir kız olduğunu söylüyor

birinden atlayarak canına kıymaya çalışan kadın şehrin güney tarafındaki yaya köprüleri. Yemeyi bıraktım. Nefesimi tutuyorum, çatalım havada asılı kalıyor. Görüntü önce geniş - ufuk çizgisi, Michigan Gölü - ve sonra bir muhabirin soğuktan donmuş bir şekilde durduğu ve bize genç kadının atladığı yerin burası olduğunu söylediği bir köprüye odaklanıyor. Video daha sonra sunucunun bir psikologla röportaj yaptığı stüdyoya geri dönüyor. Bu bir bölünmüş ekran görünümüdür. Bu Psikolog bir yerde ofiste ve bize intihara meyilli olabilecek kişilerde aramız gereken uyarı işaretlerini anlatıyor intihar, sosyal ilişkilerden çekilme, riskli veya kendi kendine yıkıcı şeyler. Ekranın alt kısmında bir intihar önleme numarası yanıp sönüyor. Tüm haber bölümü beklenmedik ve üzgün, ve sonra psikolog kayboluyor ve sunucu moral verici bir konuya geçiyor - şehrin hayvan barınaklarından birinin hayvanlara iyi yuvalar bulmak için bu hafta sonu sahiplenme ücretlerinden feragat edeceği gibi - haber bültenini daha hafif bir şeyle bitirmek için. Değişim anı, sunucunun geçişi ise hemen hemen gevşek: "Sıradaki haber herkesi neşelendirecek" diyor, kendi yüzündeki hüznü ifadeyle Çoğu izleyiciye Caitlin'i unutturacak bir yavru köpek görmeden önce, bir anda gülümsemeye dönüşüyor. Ama ben unutmayacağım.

ALTI

Birisi alt kattaki daireye taşınıyor. Nakliye kamyonunun geldiğini ve sokağa çift park ettiğini görüyorum. Pencerenin önünde duruyorum.

elimde kahvem, iri yarı birkaç adamın kutuları ve mobilyaları kamyonundan indirip üç dairenin kapılarından aşağıdaki daireye taşımamı izliyordum.

"Neye bakıyorsun sen?" Sienna, uzun kollu mavi polo tişörtü ve o çok nefret ettiği pilili haki eteğiyle kendi yatak odasından çıkarken soruyor.

Sienna uzun boyludur; mütevazı boyuna rağmen

Eteğini beline kadar sıyırıp kalçasını olması gerekenden daha fazla ortaya çıkarıyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Becerikli değilse hiçbir şey değil.

"Alt kata biri taşınıyor. Neredeyse hazır mısın

Okula mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor, çıkmak için montunu giyiyor ve bu kış gününde çıplak bacaklarından üşümekten kendimi alamıyorum. Etek giymek zorunda değil. Pantolon da bir seçenek ama ten rengi, dimi, şekilsiz üniforma pantolonundan etekten nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyor.

Sienna apartmanımızın kapısından çıkıyor ve birkaç saniye sonra aşağıdaki kaldırıma çıkıp kapıyı nakliyeciler için açık tutmasını izliyorum. Bu beni mutlu ediyor; bazen ne kadar şımarık olsa da yine de terbiyeli biri. Dakin'den okula giden otobüse bineceği Sheridan'a doğru yürürken onu gözlerimle takip ediyorum. İşe gidip gelmesi uzun sürüyor, yaklaşık kırk dakika; iki otobüs ve kısa bir yürüyüş.

-Her . Yıllardır belediye otobüsüne tek başına biniyor. Şehir çocukları böyle dayanıklıdır. Okulu Roma Katolik kolejine hazırlık lisesi, şehrin en iyilerinden biri.

fahiş fiyat etiketi, Ben ve ben paylaştık.

Pencereden onu izleyebildiğim kadar uzun süre izliyorum, onun şaşmaz özgüveninden büyüleniyorum ama aynı zamanda korkuyorum. Biraz sağduyu ona iyi gelecektir.

Kahvemi alıp kanepeye uzanıyorum, ayaklarımı sehpaye uzatıyorum ve izinli olduğum için minnettar bir şekilde dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Nat'in

Facebook sayfası. Artık Facebook arkadaşı olduğumuza göre, son yıllarda neler yaptığını biraz daha öğrenmek istiyorum.

Sienna hala Facebook kullandığım için bana zor anlar yaşıyor. TikTok veya Snapchat ile değiştirmedığım için benim bir Luddite olduğumu düşünüyor, böylece onun gibi, çizgilerimi takip etmek için acı çekebilirim. O Facebook'u orta yaşlı anneler için bir sosyal medya platformu olarak görmeyi seviyor ve yanıldığından emin değilim.

Ben de pek paylaşım yapmıyorum, artık . Yine de sayfama baktığımda, Ben, Sienna ve benim birlikte geçen yıl Millennium Park'taki Noel ağacının yanında gülümsediğimiz, gerçekte Ben'in gitmek, akşam yemeği için Loop'a gitmek ve ışıkları görmek istemediği resim gibi sahte mutlu anılardan oluşan bir tarih görüyorum. Neredeyse onu zorlamak zorunda kalmıştım ve bile turistlerden ve tatillerden ne kadar nefret ettiği için hala üzgündü.

Kalabalıklar, ama aynı zamanda haftası çok yoğun olduğu ve hafta sonu yapmak istediği son şey plan yapmak olduğu için. Onun nasıl Bütün gece Sienna ve benden üç adım önde yürüdü ve benimle iki kelime konuştuysa o kadar. Sadece fotoğraf için gülümsedi çünkü fotoğrafı yabancı biri çekiyordu ve tanımadığı birinin önünde kaba görünmek istemiyordu.

Sienna ve benim ortamızda durdu, kollarını omuzlarımıza doladı ve başlarımız birbirine değecek şekilde bizi kendine çekti. Fotoğraf için genişçe gülümsedi, arka plandaki ağaç mükemmel bir görüntü veriyordu.

tatil hisleri. Fotoğraf için Sienna'nın Noel Baba şapkasını kafasından çıkarıp kendi şapkasına takacak kadar ileri gitmişti ve arkadaşlarının yorumlarında Ben'i nasıl övdüklerini hatırlıyorum - *O çok komik. Şapkayı sevdim, Ben! Aman Tanrım, çok tatlı... Yine de o an bittiğinde yeterince hızlı çıkaramamıştı. Şapkayı Sienna'ya geri verdi ve sonra dönüp uzaklaştı, elleri cebinde, üç adım*

Sienna'nın kolunu benim koluma dolayarak benimle birlikte yürümesine minnettardım ama bunu yapmak zorunda kalmaması gerekirdi.

Yine de eve döndüğümde fotoğrafı Facebook'ta paylaştım, çünkü herkes bayramda yaptığı şeylerin fotoğraflarını paylaşıyordu.

Noel ağaçlarını kesmek, Noel ile fotoğraf çekmek, Millennium Park'ta buz pateni yapmak ve ben

dünyayı bizim de onlar gibi mutlu olduğumuza inandırmak istedik. Gerçek şu ki, sosyal medya optik bir illüzyondur. Bu bir *gerçek dışı*, insanların hayatlarının sizin görmenizi istedikleri kasıtlı versiyonu.

Boşandığımdan beri Facebook'ta hiçbir şey paylaşmadım ama tamamen de bırakmadım. Bakmayı seviyorum çünkü ailemden ve arkadaşlarımdan bu şekilde haberdar oluyorum.

Nat hala evlilik soyadı olan Roche'u Facebook'tan kaldırmadı. Sayfasına girdiğimde, profil büyütmek için üzerine tıklıyorum, Bir şelalenin yanında dururkenki görüntüsünü tekrar görüyorum. İçinde, metal çitlere yaslanmış, dirseklerini üst parmaklığa Su aceleyle arkasından akıyor, görünüşe göre

Durağan görüntüde hareket ediyor, öyle ki aşağıdaki sisli nehirden fışkıran soğuk su püskürmelerini neredeyse hissedebiliyorsunuz. Saçları rüzgarda savruluyor, fotoğrafı bozacak kadar değil ama fotoğrafa hayat katacak, onu güldürecek ve güzel bir gülümsemeyi ortaya çıkaracak kadar.

Lisedeyken, Nat'ın aralık dişli bir gülümsemesi olduğunu hatırlıyorum. Boşluk hafif ve sevimliydi ve sadece kişiliğine ve çekiciliğine katkıda bulunuyordu, ancak bir yetişkin olarak, bunun onu nasıl bilinçli hale getirebileceğini görebiliyorum. Düzeltirdi ve sonuç kusursuz olmaktan başka bir şey .

Altındaki kapak fotoğrafını ortaya çıkarmak için profil resminden X-out yapıyorum. Bu Nat ve bir adamın fotoğrafı. Yakışıklı, öyle ki nefesimi içime çekip tutuyorum. Gözlerim yontulmuş elmacık kemikleri ve çenesinde, ince burnunda, birbirine yakın ela gözlerinde, kirli sarı saçlarında geziniyor-taranmış bir saç kesimi, klasik ve temiz - onu daha önce görüp görmediğime karar vermeye çalışıyorum, çünkü yüzünde bir şey var bir akor vuruyor. olduğunu anlayamıyorum. Nat sadece duruyor kollarını arkadan omuzlarına dolamış, ellerini göğsünde kavuşturmuş, platin ya da beyaz altın, sapı küçük elmaslarla kaplı büyük alyansı görünüyordu. Halkanın ortasında daha büyük, yuvarlak bir tane var. Çenesi adamın omzuna yaslanmış ve adam kameraya adeta mırıldanırken, kadın yan gözle adama bakıyor, gözlerindeki ifade tam bir hayranlık ifadesi, Sanki gözlerini ondan ayıramıyormuş gibi. Onu suçlamıyorum. Ben de suçlayamam. İnanılmaz derecede çekici. Kendimi aptal gibi hissediyorum, ama Nat'e bakarken bile

Fotoğrafta gözlerim sürekli ona dönüyor. Gözlerini kaçırın Nat'in aksine, onun neredeyse dikkat isteyen doğrudan bir bakışı var.

Hiçbir zaman okulun en güzel ya da en popüler kızı olmadım, ama yetişkin biri olarak bile sık sık bir erkeği kapmanın, el ele tutuşup sokakta bu *kadar* çekici biriyle yürümenin nasıl şey olacağını merak etmişimdir - ki bu Ben

çekici değildi, çok çekiciydi ama Ben'in bu adamın yaptığı gibi baş döndürdüğünü hiç sanmıyorum.

Biyografisini okudum, Barrington Lisesine nasıl gittiğini anlatıyordu. Şu anda Lincoln Park'ta bir kooperatif anaokulunda öğretmen olarak çalışıyor. Okula aşınayım çünkü benim de Sienna için yıllar önce bakılmıştı, ancak kayıtlar sınırlıydı. Öncelikli yerler alındıktan sonra, geri kalanlar için bir çekiliş yapıldı. Onun adını şapkaya attık ama Sienna seçilmedi. Eğer seçilseydi, acaba Nat Sienna'nın öğretmeni olabilir miydi?

Her iki şekilde de yollarımız kesişebilirdi. Kader işte.

Facebook'ta yavaşça geriye doğru, zamanda geriye doğru ilerliyorum, bunu yaparken kendimi gözetliyormuş gibi hissediyorum, ama nedenini bilmiyorum, çünkü İnsanların sosyal medyada bir şeyler paylaşmasının nedeni görülmeleridir. Nat hayatını gizli tutmak isteseydi, internete koymazdı ve bana o Facebook arkadaşlık isteğini göndermezdi.

birlikte Nat, paylaştığı fotoğraflarda tutumlu davranıyor. Şunlar var Bazıları ama çok fazla değil. O ve kapak fotoğrafındaki adam, Bay Roche, Turks ve Caicos ya da Punta Cana gibi bir yerde turkuaz mavisi bir denizin kenarında poz vermişler, arkalarında da suyun içinde ayaklı küçük kulübelerden biri var. Kadın ve erkek bir konserde. Navy Pier'deki dönme dolapta bir selfie; batan güneş ve şehir silüeti. Hepsinde gülümsüyorlar. Her birinde mutlu ve birbirlerine çok aşık görünüyorlar ve evliliklerinin boşanmayla sonuçlanması için aralarında ne geçtiğini merak ediyorum. Hiçbir fotoğrafta etiketlenmemiş ve ondan asla ismiyle bahsetmiyor; sadece *Cennetteki Cennet* gibi esprili küçük başlıklar var.

Dünya ve dünyanın tepesinde. Onun kim olduğunu bilmeme imkan yok.

Kaydırırken ayaklarım sehpaye vurdu,
Bir elimde ılık kahve, diğer elimde dizüstü bilgisayar - ping sesi

Gelen bir mesaj beni şaşırtıyor. Otomatik olarak, mesajlaşma kutusu ekranımın sağ alt köşesinde beliriyor ve benim açmama gerek kendini sayfanın içine sokuyor. Bu

Nat. Sanki bir şekilde onun sayfasında olduğumu biliyormuş gibi bir suçluluk hissediyorum.

Umarım sizi Facebook'ta bulmamın bir sakıncası yoktur.

Bir saniye sonra başka bir mesaj .

Geçen gün sana rastlamanın ne kadar güzel olduğunu söylemek istedim. Lisedeki harika anılarımı canlandırdı. Yirmi yıldan fazla olduğuna inanmıyorum! Beni toplantıya kalmaya ikna ettiğin de teşekkür ederim. Sana rastladığım için şanslıyım, birden fazla sebepten dolayı.

Kendi kendime gülümsüyorum, kahvemi kahvenin üzerine koymak için öne doğru eğiliyorum.

Böylece iki elimle de yazabiliyorum. Seni görmek de çok güzeldi! Toplantıya kalmana sevindim. Beğendin mi? Ben sordum. Umarım öyledir. Kendini rahatsız hissedeceğini sanmıyorum - söz verdiğim gibi, Faye onu paylaşmaya çağırmadı - ama toplantılar eve çok yakın bazen, konuşsanız da da. Bazen birinin söylediği bir şey bile acı bir anıyı canlandırabilir.

Mesajı okuduğunu söylemek için profil fotoğrafının küçük bir versiyonu mesajın yanında beliriyor ve ardından üç nokta beliriyor; cevap yazıyor. Bekliyorum ve sonra uzun bir şey yazdığı belli olduğunda Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakıp kahve kupamı aldım ve doldurmak için mutfağa gittim. Döndüğümde mesajı beni bekliyor olacak.

Ama geri döndüğümde noktalar gitmiş oluyor. Sohbetteki son mesaj bana ait. Her ne söyleyecekse, sildi ve geri aldı ve nedenini merak ediyorum.

Tekrar , yazıyorum, toplantıdan sonra bir sohbeta daldığım ve siz ayrılmadan önce sizinle konuşma fırsatı bulamadığım için özür dilerim. Gelecek hafta dönmeyi düşünüyor musun?

Bu sefer cevabı hızlı oldu. Gelebileceğimden emin değilim, dedi ve Acaba o gece başka bir işi olduğu için mi gelemeyeceğini düşünüyor, yoksa toplantıyı beğenmediği ve bir daha gitmek istemediği için mi gelemeyeceğini düşünüyor?

Ya da birileri izin vermediği için gelebileceğinden emin değilse.

Tamam, ilk başta yazıyorum ama göndermiyorum çünkü kısıalığı bir şekilde yakıcı geliyor. Kısa ya da kaba biri olarak görünmek istemiyorum, gerçi çok fazla yorum yapıyorum, biliyorum.

İlk cevabımı sildim. Onun yerine "Bir ara kahve içmek ya da bir şeyler içmek ister misin?" diye yazıyorum. Arayı çok isterim.

İleriye dönük, cesur hissettiriyor. Ama yine de gönderiyorum ve sonra Cevap ver.

YEDİ

Beckett'lar benden hoşlanmaya başladı. Yapmadığım günlerde Caitlin'e başka bir hemşire atanıyor ama benim çalıştığım günlerde beni istiyorlar. Örneğin bugün, Caitlin'e atanmamıştım. Bana başka hastalar verildi ama ziyaret saatleri başladığında Beckett'lar Luke'u Caitlinin odasında buldular ve sorumlu hemşireden bir ricada bulundular.

Koridorda yanımdan geçerken Luke, "Senden gerçekten hoşlanıyor olmalılar," dedi. Yaptığı işte inanılmaz. Şefkatli, dünyanın en iyi gülümsemesine sahip ve mizah anlayışı da cabası. Bir hasta onunla çalışabildiği için şanslı sayılır.

"Bunu kişisel algılama. Sadece bana alışkınlar, sanırım," dedim, çok fazla anlam çalışarak. Benimle konuşmayı seviyorlar. Bayan. Beckett ve benim bir bağımız var, çünkü ikimiz de anneyiz. Hepsi bu kadar.

"Onlarda garip bir şeyler var," dedi sonra, sözleri Özellikle de geçen gün Bay Beckett ile yaptığım ve bana o sesli mesajı dinlettiği konuşmanın ışığında.

O bunu söylediğinde ben de Caitlin'in odasına doğru yürüyordum. I durdu ve geri döndü. "Ne gibi?" Luke soluk mavi önlüğü ve altında beyaz tişörtüyle benden bir metre ötede duruyordu, kısa kollarından birinin altında kısmi bir yılan dövmesi görünüyordu. Bana Bu dövme hakkında daha önce bir kez konuşmuştu, vahşi gençliğinden bir kalıntıydı, on altı yaşındayken sahte bir kimlikle yaptırmıştı. Kendi itirafına göre Luke gençliğinde tam bir terör estiriyordu. Ailesi çoğunlukla ortada yoktu,

Gerçi babası alkolik ve sinirli biriydi. Ona vurdu ve Luke'un annesi, her zaman değil ama bazen bir alem yapar ve ortadan kaybolurdu. Luke bana geçmişinden bahsetti.

Sienna'nın yaptığı bir şeyden şikayet etti - sokağa çıkma yasağını çiğnemek ya da Bunun gibi nispeten iyi huylu bir şey. "*Çok daha kötü olabilirdi Meghan.*" dedi. *O iyi bir çocuk.* Bana çocukken içki içtiğini, uyuşturucu kullandığını ve ufak tefek hırsızlıklar yaptığını söyledi. Nedenini sorduğumda, onu sevdiğini söyledi.

Kendisine ait olmayan bir şeyi almanın heyecanı ve kimse onu durduramadığı, kimse ona hayır diyemediği için. Bu ona güç ve kendi başına sahip olmadığı bir kontrol hissi veriyordu.

Sanırım kendini güçsüz hissettiği bir aile. Şimdi Luke Dünya. Kısa bir süre ıslahevinde kaldıktan sonra hayatının o dönemini geride bıraktı. Üniversiteye gitti ve hemşire oldu.

Koridorda Luke kollarını kavuşturmuş, stetoskopunu boynuna asmıştı. Başını eğdi. "Bilmiyorum. Bu sadece bir önsezi. Ama bir şeyler ters görünüyor," dedi Beckett'lar hakkında.

Peşini bırakamadım. "Nasıl?"

Bu konu üzerinde biraz düşündü. "Anne konuşurken göz teması kurmuyor. Ve daha önce, ilk geldiğinde ağladı ya da ağlar gibi göründü. Ama gözyaşı yoktu."

* * *

Caitlin Beckett'ın yüzündeki morluklara ve yırtıklara bakmak çok zor. Onlara alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Kafatasında ve yüzünde parçalı kırıklar ve yumuşak doku yaralanmaları var. Burnu ve Çenesi kırık ve iki gözü siyah. Dişleri eksik. Vücudunun geri kalanı daha da kötü, kırık kemikler, yırtık bağlar, çürükler. Uzuvları ölü ağırlık. Onlara istediğim gibi manevra yaptırabilirim.

ve eğer bırakırsam, kaldırdığımda .

Yaralarının çoğu açık. Ancak doktorların henüz bilmediği şeyler var; sinir hasarı olup olmadığı ve uyanırsa göz kırpmak, çiğnemek, gülümsemek gibi şeyleri yapıp yapamayacağı gibi. Hasarı onarmak için ameliyat olması gerekebilir.

işlevini kaybetmesi ve yaşaması halinde bir gün kendisinin bir versiyonu gibi görünmesi görünümünü iyileştirmek.

Öğleden sonra hemşire asistanı Marianne geliyor ve Beckett'lardan Caitlin'e banyo yaptırabilmemiz için bizi yalnız bırakmalarını istiyorum. Mahremiyet için perdeyi çekiyorum. Caitlin'in yüzüne bakmaktan kaçınıyorum.

Elbise. Marianne ve ben yıkanırken onu bir battaniyeyle örtüyorum, gerekenden fazlasını göstermemeye dikkat ediyorum. Bir hastayı yıkamak samimi bir deneyimdir. Herkes için rahatsız edici olabilir. Ne zaman

Bilinci yerinde olan hastalara yatak banyosu yaptırıyorum, konuşuyoruz ya da ben konuşuyorum. Gariplikten kaçınmak için hiçbir şey hakkında, herhangi bir şey hakkında saçmalıyorum. Ama bilinci yerinde olmayan biriyle sessiz olur. Marianne ve ben yatağın iki yanında durur, baştan aşağıya doğru çalışırız. Bu her zaman hemşirelerin yapacağı bir iş değildir. Kendi hastalarımızı yıkamak için her zaman vaktimiz olmuyor ama ben yapabildiğimde yapıyorum.

Sırtını yıkamak için Caitlin'i yan yatırıyoruz. Aynı anda cildini kontrol edip yatak yarası olup olmadığına bakıyorum.

çarşaf, ki bu da yardım edemeyen bir hastanın bulunduğu dolu bir yatakta zor bir . İşimiz bittiğinde, kirli yatak takımlarını bir torbaya koyuyoruz ve sonra yıkanması için götürüyorum. Marianne bunu

Ama ben hayır teşekkürler diyorum, başka bir hastayı kontrol etmem gerektiğini ve yolda alacağımı söylüyorum.

Diğer hasta Marin Layley adında yetmiş bir yaşında bir kadın, inme tedavisi görüyor, ancak yüksek tansiyon, kalp hastalığı gibi bir dizi komorbid rahatsızlığı da var.

ve diyabet. Henüz hayati tehlikeyi atlatabamış olsa da hayatta olduğu için şanslı. Yakın takip ve sık nörolojik kontroller için yoğun bakım ünitesinde.

Ayrıca günde dört kez insülin alması gerekiyor ve bunun zamanı geldi.

Odada, en son bıraktığım yerde, tıbbi arabanın üzerinde insülin kalemini buluyorum ve ona bir doz veriyorum. Teoride, insülin kalemleri bu şekilde açıkta bırakılmamalı -herhangi biri gelip isterse alabilir- ancak ilaç odasındaki hastaya özel kutulara geri koymak için her zaman vaktimiz olmuyor.

her kullanımda. Bazen onları dışarıda bırakmak daha verimli olur.

Caitlin'in odasına dönerken, bir köşeyi döndüğümde odada onunla birlikte bir adam buluyorum. Koridorun ortasında durdum ve onu içeri aldım.

Sırtı kapıya dönük durduğu için yüzünü göremiyorum; onu sadece arkadan, şapkasının arka kapağının altından görünen koyu renk saç tutamlarından görebiliyorum.

Ama arkamdan bile kim olduğunu biliyorum. Birkaç gün önce burada, hastanede, koridorda duran adamla aynı adam.

Caitlin'in odasının dışında, içeri bakıyor.

İçimi bir tedirginlik kaplıyor. Kim o ve ne istiyor?

Yatakta Caitlin'e bakıyor ve duruşunda, vücut dilinde ya da ona bakışında beni rahatsız eden bir şeyler var. Sevecen ya da şefkatli hiçbir şey yok. Bu konuda yardımsever. Ona dokunmuyor. Kolunu ya da saçını okşamıyor. Sadece bakıyor, sanki bir ölü bedene bakar gibi. tabut. Adam uzun boylu ve ince yapılı. Onun varlığı, bu ortaya çıkması beni şaşırttı, çünkü geldiğini görmemiştim ve Çünkü burada bulunduğu süre içinde Bay ve Bayan Beckett dışında kimse odaya ziyarete gelmedi.

"Meghan," diyor bir ses ve gözlerimi adamdan ayırdığımda Luke'un hemşire masasında yanımda oturduğunu ve bilgisayar ekranının üzerinden beni incelediğini görüyorum.

"Özür dilerim," dedim. "Bir şey mi dediniz?"

"İyi olup olmadığını sordum."

Cevap vermiyorum çünkü iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Onun yerine "İçeri giren adamı gördün mü?" diye sordum.

"Hangi adam?" diye soruyor ve ben de başımla Caitlin'in odasını işaret ediyorum. "O," diye nefes alıyorum.

Luke'un bakışları benimkilerin yönünü takip ediyor ve gözleri yatağın ucunda duran kot pantolonun, siyah termal gömleğin ve hafif ceketin üzerinde gezinerek onu içine alıyor. Elini sallıyor.

Başını. "Hayır, ama az önce bir telefon görüşmesi yapıyordum," diyor ve ben izlerken telefonu beşiğine geri koymak için öne doğru uzanıyor. "Belki sorarsın

Anna."

"Yapacağım. Teşekkürler."

Ziyaretçilerin aşağıdaki durumlarda hemşire istasyonuna rapor vermeleri gerekmektedir Varmak. Yoğun bakım ünitesinin her yerinde gözden kaçırılması zor işaretler var. Bununla birlikte, ziyaret saatleri sırasında ünitenin kilidi açık; çalışanların içeri girmek için yaka kartını okutmak zorunda olduğu gecenin aksine, herkes izinsiz girebilir.

Uzun masanın diğer tarafında oturan Anna'ya doğru kayıyorum.

"Selam," diyorum ve o da başka bir bilgisayar ekranından başını kaldırıp bakıyor.

"214'teki adam," diyorum, fısıldamak için eğildiğimde omzumun üzerinden odaya bakıyor, şu anda tam arkamda. "İçeri girdiğini gördün mü?"

"Hayır. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım öyle," diyorum duygularımı kendime saklayarak.

Kuşkularıma rağmen, içeri girmeliyim. Anna'dan uzaklaşıyorum. Cesaretimi toplamam bir saniye sürüyor ama sonunda odaya doğru bir adım atıyorum. Adam geldiğimi duydu. Bir bakış fırlattı Omzunun üzerinden geri döndü ve ona ilk kez iyice bakabildim.

"Burada birinin olduğunu bilmiyordum," diyorum odaya adım atarken, sesimde korkuya benzer bir şey duyuyorum. Adamın üzerinde yeşil bir Kamyoncu şapkasının siperliği yüzünü karartsa da gözleri canlı bir mavidir. Koyu renk bukeler şapkanın altından dökülüyor. Burada Gözlerinin ve ağzının etrafında ince çizgiler vardı ve yaşını tahmin etmem gerekirse kırk derdim. "Siz... Aileden misiniz?" Zorlukla yutkunarak sordum,

Hayatının bir noktasında kırılmış ve hiçbir zaman düzgün bir şekilde yeniden hizalanmamış gibi görünen bükülmüş burnunu ele alalım.

Bir an tereddüt etti ve bu sırada beni değerlendirdi. Gözleri yüzümde, boynumdan göğsüme, isimliğimin sol göğsümün hemen üzerinde durduğu yere kadar geziniyor. Bakışlarını takip ediyorum, baş aşağı kendi ismime bakıyorum ve kalp atışlarımı hissediyorum

hız kazanmak. Tam adım kartımda yazıyor. Meghan Michaels. Benim resmim de orada. Eyalet bunu tüm sağlık çalışanlarından talep ediyor, o kadar ki ismimizdeki harflerin nasıl olması gerektiğini söyleyecek kadar ileri gidiyor.

yeterli büyüklükte ve kolay okunabilir olmalı ve resim güncel olmalıdır. Bu, hastaları korumak, nitelikli kişilerden bakım almalarını sağlamak içindir. profesyoneller, ama bizi onlardan kim ya da ne koruyor?

Daha önce başka hemşirelerin korkularını dile getirdiklerini duydum, tanıdıkları birinin başına şu ya da bu şeyin nasıl geldiğini anlatıyorlardı: hoşnutsuz bir hasta ya da aile üyesi isimlerini öğreniyor, onları sosyal medyada buluyor

medya, nerede yaşadıklarını öğrenir ya da bir uyuşturucu bağımlısı onları takip eder, yanlışlıkla hemşirelerin ücretsiz ve sınırsız erişime sahip olduğuna inanır.

Haplar. Biz . Mahremiyetimiz risk altında ve bazen güvenliğimiz de.

Gözleri tekrar yüzüme geldi ve önce yüzümü inceledi. gözlerimi buluyor. Başını eğiyor ve yavaşça konuşuyor, ama konuştuğunda, "Hayır. Bir arkadaş." diyor. Bunun bile doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Kelimelerim titriyor. "Özür dilerim," diyorum. "Burada sadece aile fertlerinin bulunmasına izin veriliyor." Bu hastanenin kuralları değil, Bay ve Bayan'ın kuralları.

Beckett istedi.

İlk başta hiçbir şey söylemiyor. Gözleri gözlerimi tutuyor ve bunun korkutucu olması gerekip gerekmediğini merak ediyorum, çünkü öyle. Benim çok fiziksel bir bakışlarına tepki veriyorum. Göğsüm sıkışıyor. Kalp atışlarım değişiyor, Kulaklarımdaki kan sesini duyabileceğim kadar hızlanıyor. Bakışlarını ta içime kadar hissediyorum ve umutsuzca Anna ve Luke'un hala hemşire odasında oturup oturmadıklarını görmek, onların orada olduğunu ve yalnız olmadığımı bilmek için arkama bakıyorum ama . Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve kendime korkmam için bir neden olmadığını söylüyorum.

Sonra bakışlarını ayırıyor ve yatağın ucunda duran bir paltoya uzanıyor. "Ben de tam gidiyordum," diyor. Paltosunu içine alıyor Ellerini uzatıyor ve geçip gidiyor, kapıya doğru giderken çok yaklaşıyor, böylece dirseklerimiz çarpışmasın diye geri çekiliyorum.

* * *

Sienna ilk iş olarak "Bebeklik fotoğraflarıma ihtiyacım var" dedi. O gece eve girdiğimde. Oturma odasında televizyon açık, battaniyeye sarılmış, ev ödevini yapıyor. İşten eve uzun ve huzursuz bir yürüyüş oldu, çünkü düşünmeden edemiyordum. Hastanede Caitlin'i görmeye gelen adam hakkında, özellikle de buz gibi gözleri ve bana bakma şekli, kendimi Korkmasam bile rahatsızdım. Günün geri kalanında düşünmeye devam ettim. Hala hastanede bir yerlerde olabileceğini düşündüm. Odasından çıktığını gördüm ama binadan çıktığını görmedim. Pek olası değildi ama Bir türlü kurtulamadığım bir şey. İşten çıktığımda her yerde onu aradım, orada olup olmadığını, ambulans girişinde ya da yükleme rıhtımında saklanıp saklanmadığını merak ederek karanlıkta Wellington'dan aşağıya doğru ilerledim.

"Sana da merhaba," diye takılıyorum, ceketimi kancaya asarken. "Günüm iyiydi, sorduğun için teşekkürler."

"Bir okul projesi için," diyor Sienna sertçe. Son zamanlarda keyfi yerinde değildi.

"Ne zamana kadar lazım?" "Şimdi. Proje yarın teslim edilecek."

"Sienna," diyorum hayal kırıklığıyla, çünkü Sienna eskiden hiçbir şeyi son dakikaya bırakmazdı ama artık bu daha yaygın hale geldi. Ergenlikle ilgili bir şey -motivasyon eksikliği, kötü zaman yönetimi- Ama davranışlarındaki ince değişiklikler her geçen daha da belirginleşiyor. Notlarındaki düşünüş, sinirlilik ya da bir sıcak bir soğuk esiyorsa, o zaman sınırları zorluyor demektir, için sabırsızlanıyorum. Bundan hoşlanmıyorum ve bunun için neyi suçlamam gerektiğini merak ediyorum -hormonlar mı, erkekler mi, Ben mi, *uyuşturucular* mı?

"Ne?" diye soruyor, hemen alınıyor. "Baktım. Burada hiç yok gibi."

O haklı. Dairemizde fotoğraf albümü gibi şeyleri saklamak için yeterli yer yok ve Sienna her şeyin şimdiki gibi dijital olmadığı bir zamanda doğdu. Hayatının ilk birkaç yılı, her kiracının eşyaları için büyük metal kafeslerin bulunduğu binanın bodrum katında tuttuğum hatıra defterlerine kaydedildi. Ben'le olan hayatımdan aldığım ve yaşam alanıma sığdıramadığım her şeyi saklayın.

"Bodrumdalar," diyorum ve sonra ona onları getireceğimi söylüyorum çünkü nerede olduklarını açıklamaktan daha kolay olacak. Anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitleyip aşağı iniyorum.

merdivenlerden fuayeye iniyorum. Oraya vardığımda bodrum kapısının kilidini açıyorum ve kapıyı çekerek bunaltıcı bir karanlığa açıyorum. Merdivenlerin tepesindeki ışığa uzanıp açıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Işığı değiştiriyorum

ama bodrum karanlık kalıyor. Basamakların altındaki ampul sönmüş olmalı.

Sienna'ya elim boş dönemem. Çok üzülür. İstemeye istemeye iyi olacağıma karar veriyorum çünkü alt katta bir ışık daha var, çamaşır makinesinin hemen üzerindeki alçak tavandan sarkan ipli bir ampul.

Kendimi çelikleştiriyorum. Bir nefes alıyorum ve karanlığa adım atıyorum. Arkamdaki kapıyı açık bırakıyorum, teslimatlar ve benzeri şeyler için kapıyı açık tutmak üzere her zaman fuayede duran bir kapı takozu tarafından sabit tutuluyor. Fuayenin ışığı için minnettar hissediyorum; ben aşağı indikçe, ondan uzaklaştıkça, merdivenlerin çıplak ahşap basamaklarından aşağı indikçe ve basamakların altındaki beton zemine indikçe soluyor.

Işık bodrumun diğer tarafında. Paslanmış, Ellerimle körlemesine hissederek çarpmamaya çalıştığım çelik ağırlık taşıyıcı kolonlar var. Telefonumu üst katta bıraktığım için pişmanım çünkü fenerini kullanabilirdim. Bunun yerine, hissediyorum. Karanlıkta ipi ararken, elim ipe değmeden önceki beş on saniye içinde aklıma sürü korkunç düşünce geliyor: *Ya burada yalnız değilsem? Ya burada benimle birlikte biri varsa?*

Hastanedeki adamın gözlerine geri dönüyorum, nasıl perili olduklarını. İpi bulduğumda, açıktaki ampulün yaydığı ışık miktarı neredeyse yok denecek kadar az olsa da, içimi bir rahatlama kaplıyor.

Yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakıyorum ve öyleyim. Bodrum küçük. Duvarlar kül blok ve tavanlar alçak. Zeminden kirlişlere kadar bir metreden fazla olamaz, böylece uzun boylu adamlar kafalarını çarpmamak için eğilmek zorunda kalacaklardı.

Metal depolama kafesleri karşı duvara yaslanmış, ışığın ulaşmadığı karanlık cepler oluşturuyor. Kafeslere gidiyorum, Bizimkini bulmak. Kapısında bir asma kilit var. Kadranı çeviriyorum, giriyorum Şifreyi giriyorum ve açmak için kilidi aşağı çekiyorum. Asma kilidi çıkarıp metal halkanın üzerine yerleştiriyorum, böylece yanlış yere koymamış oluyorum

Karalama defterlerini ararken. Kafesin kapısını açtığımda gıcırdıyor. İçeri giriyorum, kazara ya da bilerek kafese kapatılmakla ilgili istenmeyen düşünceler zihnimi dolduruyor.

Birinin beni bulması ne kadar sürerdi? Çığlık atsam duyan olur mu?

Aramaya başladım. Karalama defterlerini ne kadar hızlı bulursam, o kadar hızlı . Arkalarında üç sıra halinde dizili plastik saklama kaplarına ulaşmak için bisikletlerimizi yoldan çekiyorum. Konteynerler etiketlenmiş ve bazı etiketler *özel* olsa da -Noel *ışıkları*- diğerleri değil: *Hatıralar*. Hatıra etiketli kutulardan birini buluyorum ve kapağını kaldırıp bir kenara koyuyorum. Bir düşün albümü ve Sienna'nın sevimli bebek ayakkabıları, minik Sherpa astarlı patikler ve avucumun içine sığan siyah bale terlikleri gibi şeyleri karıştırmaya başlıyorum. Bebek Sienna'nın düşünceleri beni eziyor ve kendimi hafıza şeridinde bir gezintide buluyorum, ilk saç kesiminden bir tutam saç ve

Odasındaki sallanan sandalyede uykusuz gecelerin anılarını canlandıran rahat, giyilebilir uyku tulumu - onun daha büyük olmasını dilediğim bir zaman

Gece boyunca uyurdu, ama şimdi geri almak için her şeyimi verirdim. Uyku tulumunu göğsüme bastırıyorum, kokluyorum, kucaklıyorum.

bir yerdeyim, derin düşüncelere dalmışım. Ben burada değilim. bodrum katında değil, Sienna'nın çocuk odasında, Ben'i uyandırmayacak kadar hafif bir CD çalar eşliğinde ninniler çalıyor. Oda Tavana ve duvara yıldızlar yansıtan küre şeklindeki gece lambası dışında her yer karanlık.

Arkamdaki kafes kapısı aniden gıcırıyor.

Bodrumda benimle birlikte biri var.

Geri dönüyorum, dönüyorum, gözlerimle odayı arıyorum. Burada benden başka kimse yok.

Kendime kapının kapanmasının makul bir açıklaması olması gerektiğini söylüyorum, örneğin kalorifer yanmış olabilir, havalandırmadan hava gelmiş olabilir.

Kafesin kapısını kapatmaya çalışıyorum. Bu beni daha az korkutmuyor.

Hastanedeki adamı tekrar düşündüm. Muhtemelen o gitmemi izleyebilirdi. Beni eve kadar takip edebilirdi. Başka bir kiracının arkasından gizlice binaya girebilirdi.

Kafesin kapısını iterek açıyorum, karalama defterlerini bulup için çaresiz hissediyorum. , onları kollarıma alıyorum, rahatladım. Kafesin kapısını kapatıyorum ve kilidi yerine takıyorum. Işığı tekrar açmak için ipi çekmek üzere odanın diğer tarafına geçiyorum. kapalı. Karanlık bodrumun üzerine çöküyor ve beni neredeyse kör ediyor. Merdivenlere doğru sürünüyorum, ellerimle hissediyorum, gözlerim ışığa adapte olduğu için eskisinden daha kötü durumdayım.

Merdivenlerin dibine geldiğimde, basamakların üstündeki kapalı kapı beni şaşırtıyor.

Açık bırakmışım. Açık biliyorum.

Orada öylece duruyor ve kapıya bakıyordum. Kendi kendine kapanmış olamazdı çünkü açık tutulmuştu.

kapı takozu ile. Birinin takozu hareket ettirmesi ve kapıyı kasıtlı olarak kapatması gerekirdi, bu da niyetlerinin kötü niyetli veya kaba olduğu anlamına gelmez. Belki de alt katta birinin olduğunu bilmiyorlardı.

ve kapının yanlışlıkla açık bırakıldığını düşündüler. Yardım etmeye çalışıyorlardı.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum. En tepeye ulaştığımda topuza uzanıp kapıyı açmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor.

Tekrar deniyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Alo?" Avucumu kapıya vurarak .

Bir kulağımı kapıya dayıyorum. Nabzım sert atsa da dinlemeye çalışıyorum, kan kulaklarıma hücum ediyor. Bir şey olup olmadığına karar veremiyorum.

Kapının diğer tarafında biri var mı yok mu? Çok emin değilim ama ayak sesleri ya da başka bir kapının sürgüsünün hafifçe yerine oturduğunu duymuyorum.

"Alo?" Tekrar söylüyorum. "Orada biri mi var?"

Kapıyı çaldım. Ellerimi kapının tokmağına doladım ve sarsıldım, kendimi çılgınca ve çaresiz hissediyordum, telefonumu bırakmamış olmayı diliyordum

Üst katta. Etrafımdaki dünya neredeyse siyah, tek ışık kapının altından gelen bir parça.

Zaman alıyor, ama sonunda fuayede başka bir ses duyuyorum, Daha yakın ve daha belirgin bir şey, bir saniye sürüyor ama buluyorum: duvarını kaplayan küçük, girintili alüminyum posta kutusu yuvalarında bir anahtarın sallanması.

Bodrum kapısını bir kez daha çalışıyorum ve bu kez, diğer taraftan, tokmak merhametle dönüyor. Bodrum kapısı hiçbir şey yokmuş gibi sallanarak açılıyor ve kendimi diğer tarafta kimi bulabileceğime hazırlıyorum.

Birinci kattaki yaşlı komşu Bay Hilman antrede dikilmiş, gözleri faltaşı gibi açılmış ve kafası karışmış bir halde duruyor.

"Aşağıda ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Karanlıkta mı?"

"Ben... Depodan bir şey almak için aşağı indim. Yukarı çıkmaya çalıştığımda kapı sıkışmıştı. Işık düğmesi çalışmıyor." ona göstermek için aşağı yukarı oynattığını söyledi. "Ampul sönmüş olmalı." Bunu söylerken sesim titriyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum ama aynı zamanda korkuyorum.

"Çünkü bu," diyor, "kapının altına sıkışmıştı." Elinde tuttuğu kapı takozu, ahşap bir takozdan çok daha fazlasıdır.

blok, ama modern ve kavrayıcı bir şey ve nasıl olup da bıraktığım yerden kapının diğer tarafına geçtiğine anlam veremiyorum. "yüzden açamadın. Ne zamandır aşağıdaydın?

Orada mı?"

"Sadece birkaç dakika," diyorum nefesim daralarak. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. I... Eve döndüğünde sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum." Sienna benim için gelirdi

Sonunda. Yeterince zaman geçseydi, endişelenir ya da sabırsızlanır ve beni aramaya gelirdi. Bütün gece orada olmazdım.

Ona tekrar teşekkür ediyorum. Kendimi merdiven boşluğuna bıraktım ve tırmanmaya başladım.

Nefesim hâlâ ağır. Daireme çıkan son merdivenleri tek başıma çıkarken kalbim küt küt atıyor. Ön kapıma geldiğimde anahtarı kilide sokuyorum. İstedğimden çok daha uzun süredir yoktum. Sadece birkaç dakika değil, on beş ya da

Yirmi. Kapı kolunu çevirip kapıyı açıyorum. Sienna hâlâ kanepede, battaniyeye sarınmış, ayaklarını kahvenin üzerine uzatmış dizüstü bilgisayarında ödev yapıyor. Ne kadar zamandır yok olduğumu bilmiyor.

Ama sonra bana bakıyor, yavaşça yanlara doğru bakıyor. Nefes alışım mı yoksa tenimin beyazlığı mı beni ele veriyor bilmiyorum ama yüzü değişiyor ve "Ne oldu?" diye soruyor.

dairenin kapısını kapatıp kilitledikten sonra karalama defterlerini ona taşıdı ve öne doğru eğilerek çıplak ayaklarının yanındaki sehpanın üzerine koydu.

"Hiçbir şey," diyorum, yalan söylüyorum çünkü onun endişelenmesini istemiyorum ve kendime sürekli belki de hiçbir şey olmadığını söylüyorum,

Belki de sadece ev sahibi, geç teslimat yapan postacı ya da başka bir komşuydu. Belki de birisi ön kapıdan girmiş, bodrum kapısını açık görmüş ve iyi davrandığını düşünmüştür.

Samaritans'ı kapatarak. "Sadece yorgunum. Açım. Uzun, çılgın bir gündü ve beni yakalıyor. Karalama defterleri var. Al

Neye ihtiyacın varsa. Yiyecek bir şeyler almam lazım." Gözlerden uzakta olacağım mutfağa doğru yürümeye devam ediyorum çünkü Sienna'nın beni bu halde görmesini istemiyorum. Endişelenmesini istemiyorum. Onun beni

bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorum.

yemeğe yönelmiyorum; yerine tezgâha yaslanıp nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Daha sonra, ben sakinleştikten sonra Sienna benden fotoğraflara birlikte bakmamı istedi. O ve ben birlikte battaniyenin altında

kanepede. Karalama defterinin sayfalarını çeviriyoruz ve Sienna, eğer erkek olsaydı Ben ve benim ona ne isim vereceğimiz ve ona hamile kalmanın bizim için zor olup olmadığı gibi sorular soruyor. İkincisi bana garip bir soru gibi geliyor ama Sienna, Nico'nun anne ve babasının ona hamile kalmakta zorlandığını söylüyor. "Isaac," diyorum ve sonra kelimelerime dikkat ederek, "Hayır. Çoğu şeyde olduğu gibi

Seninle ilgili her şey çocuk oyuncağıydı. Bunu çok kolaylaştırdın."

"Bunu sevdim," diyor, birlikte çektiğimiz bir fotoğrafı göstererek. o yaklaşık iki haftalık, pembe tek parça kıyafetiyle göğsüne yaslanmış mışıl mışıl uyuyor, ben ise bir sandalyeye yaslanmış oturuyorum, başım dönmüş, solumdaki kameraya uykulu bir şekilde gülümsüyor. Sienna'nın kafa derisi pürüzsüz, odanın karşısındaki pencereden gelen ışık huzmesine takılan minik, çok ince sarı saçları var. Ağzı yavru bir ardıc kuşununki gibi açık ve gözleri kapalı. Huzurlu ve uyuyor. İkimiz de çok memnun görünüyoruz.

Sienna başını omzuma yaslarken ve ben sayfayı çevirirken, "Ben de," diyorum.

Kendimi o anın içinde kaybetmeye, daha önce olanları unutmaya çalışıyorum.

Ama içimi kemiren bir düşünce var ki, ev sahibi ya da başka bir komşu bodrum kapısını kapatmış olsa bile

Birisi yanlışlıkla açık bırakmışsa, neden kapı takozunu altına koysunlar ki?

Birinin beni aşağıda tuzağa düşürmeye çalıştığı düşüncesinden kurtulamıyorum.

SEKİZ

Ertesi gece onu restoranın penceresinden gördüm. Restoran benim önerimdi. Halsted'in hemen dışında samimi bir kahve dükkânı ve şarap barı, eskiden arkadaşlarımla buluşmak için en sevdiğim yerlerden biriydi, o zamanlar hala yaptığım bir şeydi.

Yolda telefonum çaldı. Cevap veriyorum.

"Meghan Michaels'la mı görüşüyorum?" diye soruyor hattın diğer ucundaki kadın, sesi şehrin gürültüsünden zor duyuluyor.

"Evet," diyorum, gürültüyü engellemek için bir elimi karşı kulağıma götürüyorum.

"Merhaba Meghan, Dr. Berry'nin ofisinden arıyorum, son mamogramınla ilgili."

"Her şey yolunda mı?" Sesim tereddütlü, elbette olmadığını bilerek soruyorum. Bir sorun olmadığı sürece mamografi sonuçları için aramazlar.

"Sağ memede bir asimetri vardı, bu büyük olasılıkla endişelenecek bir şey değil. Çoğu zaman kanser değildir. Yine de güvende olmak için ek görüntüleme çalışmalarına ihtiyacımız olacak."

"Tamam," diyorum, endişeli hissediyorum ve bana bulunduğum yerden farklı bir radyoloji ofisini aramam için bir numara veriyor. farklı ekipmanlar.

İşimiz bittiğinde telefonu kaldırıyorum, düşünmemeye çalışıyorum. *Çoğu zaman kanser olmadığını* söyledi. Yine de söylemesi yapmasından daha kolay. Yaya trafiğinden kaçarak hızlı yürüyorum, Ama sonunda kavşaktan hemen önce kırmızı ışığa yakalanıyorum. Işığın önünde durup camdan Nat'in beni yeri izliyorum, yıl boyunca açık kalan, ateş ve ısı lambalarıyla sıcak tutulan kapalı verandadaki bir masada oturuyor. Bir masanın yanında oturuyor. Sokağa bakan büyük taş şömine, bir dizi şeffaf ip ışık altında. Camın arkasından tüm manzara davetkâr, rahat ve sıcak görünüyor.

Işıklı yürüyen kişinin bana karşıya geçmemi söylemesini beklerken, yakın mesafede ellerini bir kupanın etrafında kavuşturmuş onu izliyorum, boş gözlerle geceye bakıyor, aklı başka bir yerde gibi görünüyor. Arkasında bir garson bir tepsi içki taşıyor ve ceketini giyip gitmeye hazırlanan genç bir adamın yanından geçiyor.

Işık yeşile döndü. Yürüyen el beliriyor ve karşıya geçiyorum, Zaten on beş dakika geç kaldığım için önüme çıkan insanları atlıyorum ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum. Ona Facebook'tan bir mesaj gönderdim ve işe yetişemediğimi ve geç kaldığımı söyledim ama Son kontrol ettiğimde, üç blok ötede, mesajı henüz okumamıştı. Ben gelmeden önce pes edip gideceğinden endişelendim.

Oraya vardığımda, kapıyı çekip açtım ve içeri girdim. Ana girişte, verandadaki masa ve sandalyelerin arasından geçerek. "Hey," diye , aceleyle arkasından yaklaşıyor. "Çok özür dilerim."

Sonra donup kalıyorum çünkü benim sesimle sarsılıyor, elindeki fincanı öyle bir sallıyor ki kahve kenarından masaya dökülüyor. "Aman Tanrım," demekte gecikmedim, hemen harekete geçip masanın diğer tarafına geldim, Peçetelerin olduğu yere uzanıyorum ve pisliği temizlemek için onları kullanıyorum. "Çok özür dilerim," diyorum tekrar, bu sefer daha nazikçe, bardağı masaya indirip bırakırken onu inceliyorum ve bıraktığında ellerinin nasıl hafifçe titrediğini görüyorum.

" değil," diyor ve onları göremeyeceğim şekilde kucağına getiriyor.

"Sizi korkutmak istememiştım. Dur sana bir kahve daha ," diyorum, gözlerim birkaç masa ötedeki garsonu arıyor, başka bir müşterinin siparişini alıyordum. Fincanın tamamı dökülmemişti ama yine de bırakmayı umduğum ilk izlenim bu değildi ve ben bunu düzeltmek istiyorum.

"Hayır," diyor. "Bunu yapmana gerek yok." "Emin misin? Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Lütfen bu konuda endişelenmeyin."

Kolumu indiriyorum. Çantamı yere bıraktım ve bir koltuğa çöktüm. Gitmeden önce üzerimi değiştirecek kadar aklım vardı.

İşe gidiyorum ve bu yüzden rüküş önlükler yerine kot pantolon ve bluz giyiyorum.

Geçen gece beni içinde görmüş. "Benim hatamdı," diye devam etti. "Tam bir sakarım. Her zaman bir şeyler döküyor ve kendime zarar veriyorum." O Kıkırdıyor ama gülüşü doğal değil, gergin. benden kaçırıyor ve aynı anda bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bu bir içgüdü, bir alışkanlık. Ne yaptığının farkında değil, ama saçları yoldan çekilince yine orada, bu kez yakından ve kişisel: morluk. Gözlerim ona gidiyor.

Nat kendi gözlerini yavaşça geri getiriyor. Beni bakarken yakaladı. çürük. Hemen saçını kulağının arkasından çıkarıp saklamaya çalışıyor ama artık çok geç. Zaten gördüğüm şeyi geri alamam.

Yutkunuyorum. Sormak istediğim şey çürüğün nasıl oluştuğu ama Bunun yerine, bu kez daha ağırbaşlı bir şekilde, "Geç kaldığım için gerçekten üzgünüm. Geç kalmaktan nefret ediyorum" diyorum ve tüm gün ayakta kaldıktan sonra nihayet oturmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. "İşe takıldım ve kaçamadım."

"Yoğun bir gün mü?" diye soruyor. Saçları artık uzun, yüzünün etrafında koyu renk perdeler gibi sarkıyor, siyah bir mock neck'in omuzlarına dökülüyor

Çenesine kadar gelen gömlek. "Evet. Çok," diyorum.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir hemşireyim. Kritik bakım."

"Vay canına. Meghan. Bu çok takdire şayan. Ama stresli de olmalı?"

"Evet, öyle" diyorum. "Ama ödüllendirici. İnsanlara yardım etmeyi seviyorum." Bu konuyu burada bırakıyorum çünkü kural olarak hastalarım hakkında iş dışında konuşmam. Diğer hemşireler bunu yapıyor -anonim olarak- ama yine de bu bir HIPAA ihlali çünkü bir hastanın adını söylemeden bile,

Bir başkası tanımlayıcı özellikleri fark edebilir ve kişinin kim olduğunu bilebilir. Çoğu zaman kurallara bağılıyım. Kurallara uymam.

Kuralları çiğnemeyi seviyorum ama kurallar bir yana, hastalarım hakkında konuşmamak işimi özel hayatımdan uzak tutmak için iyi bir alışkanlık.

"Hatırlayamıyorum. Hep hemşire mi olmak istemiştin?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Ya öyle ya da astronot. Ta ki astronotların uzayda bezi giymek zorunda olduklarını öğrenene kadar... Sonra birdenbire kariyer seçimi o kadar da cazip gelmemeye başladı."

Gülüyor ve sefer bir rahatlık var.

Yavaşça ayılıyor ve şöyle diyor: "Her türlü korkunç şeyi görüyor olmalısın. Hasta insanlar ve ölüm. Zor olmalı, özellikle de Bethany ile olanlardan sonra." Bu sözler boğazımı sıkıyor.

kız kardeşimin adından bahsetti. "Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen bu konu hakkında konuşmak istemezsin."

"Hayır," diyorum, "sorun değil."

"Olanları duydum," diyor. Tabii ki duydu. Liseye birlikte gittiğimiz herkes, ben mezun olduktan bir yıl sonra Bethany'nin ettiğini biliyordu. "Elimi uzatmak istedim. Bir taziye kartı gönderip göndermediğimi bile hatırlamıyorum."

"Eminim öyledir."

Nat o zamanlar benim gibi üniversite birinci sınıftaydı. Okula gidip gitmediğini ya da nerede okuduğunu hatırlamıyorum ama eğer gittiye cenaze için geri dönmesi zor olurdu. Her neyse, Nat ve ben arkadaştık ama en iyi arkadaş gibi değildik. Biz takım arkadaşydık. Okulda bir arkadaşlığımız vardı.

Soyunma odasında ve sahada, ama Cuma geceleri takılmak için asla bir araya gelmezdik. Lisede Ben'le çıkmaya başladığımda zaten arkadaşlarımdan çok onunla vakit geçiriyordum. Ben cenazede benimle birlikteydi, tören boyunca yanımda durdu.

Üniversiteye döndükten sonra, Ben hariç geçmiş hayatımın tüm yönlerini terk ettim ve olanları unutmaya çalıştım, sanki bu mümkün. Ailem çok fazla acı verici anıyı gerekçe göstererek çocukluğumun geçtiği evi terk etti ve geri dönmek için hiçbir neden yoktu. Ben'in ailesi bile sonunda Orta Batı kışlarından vazgeçti ve gitti.

"Ben Long ile evlendiğini duydum."

"Yaptım," diyorum ve sonra kısa, alaycı bir kahkaha ekliyorum, "Bunun nasıl işe yaradığını görebilirsin."

"Özür dilerim."

"Olma. Daha iyi bilmeliydim. Neredeyse hiçbir lise ilişkisi uzun sürmez. Bizimkinin farklı olacağını düşünmek saflıktı. Ben'i tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Birlikte birkaç dersimiz vardı sanırım. Hiç konuştuğumuzdan emin değilim."

Lisenin ne kadar uzun zaman önceymiş gibi fark ederek başımı sallıyorum. Aradan o kadar uzun yıllar geçti ki, birçok isim ve yüz bulanıklaştı.

tamamen gitmemişti. "Ne yapıyorsun?" Konuyu değiştirerek soruyorum ama ne iş yaptığını zaten biliyorum çünkü Facebook'ta görmüştüm. Geçen gün Nat'in Facebook sayfasına bakmayı bitirdikten sonra, onun hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğimi görmek için Instagram'a gittim, ama şansım yoktu. kadarıyla Instagram'da yok.

"Ben bir

öğretmenim."

"Kaçınıcı sınıf?"

"Okul öncesi. Dört yaşındakiler."

Gülümsüyorum. ", " diyorum. "Evet.

Onlar en iyisi."

"Nerede öğretmenlik yapıyorsunuz?" Ben soruyorum, o da bana Lincoln Park'taki kooperatif anaokulundan bahsediyor. "Sizin çocuğunuz var mı?"

"Hayır. Kocam ve ben çocuk sahibi olmak için birkaç yıl evli kalmayı beklemek istedik," diyor, ellerini tekrar masaya koymuş, kahve fincanının kulpunu parmaklıyor ve sonra sesi kayıyor ve ben onun sürüklenişini yakalıyorum: evlilikleri o kadar uzun sürmedi.

Garson geldi. Bir chai çayı sipariş ettim, gerçi o günden sonra ve Dr. Berry'nin ofisinden aldığım haberlere bakılırsa, bir kadeh Chardonnay içebilirim. Telefondaki kadın *çoğu zaman kanser olmadığını* söylemişti, ama söylemediği şey bazen *kanser olduğuydu*.

Bir an için şarap sipariş etmeyi düşündüm ama Sienna'nın evde beklediği ve sabah işe gideceğim için ihtiyacım olan son şey sisli bir ya da şarap baş ağrısı. "Ne içiyorsun?" Nat'e döktüğü kahveyi telafi etmek için bir kahve daha getirmek söylüyorum, ama beni reddediyor.

"Bir kahve daha içersen, bu gece uyuyamayacağım." "Kafeinsiz?" Ben öneririm.

Garsona bakar ve "Sadece biraz su alacağım, lütfen" der ve garson tabii ki der ve gider.

Yanımızda, şöminedeki ateş çıtırdıyor. Turuncu alevler paravanın arkasında dans ediyor, havayı yalıyor.

"İronik olan şu ki," diyor konuşmaya geri dönerek, şömineden uzaklaşıp ona bakıyorum, "çocuk yapmadan önce evliliğimizin çiçek açması için kendimize zaman ayırmak istedik.

Denklem. Sanırım ondan çocuk sahibi olmadan önce gerçekte kim olduğunu anlamak için zamanım olduğu için minnettar olmalıyım."

İstemedenden de olsa, gözlerim çürüğe geri dönüyor ve saç panellerinin arkasında göremesem de orada olduğunu biliyorum.

Beni bakarken yakaladı.

"Korkunç, değil mi?" diyor.

"Neymiş o?" Aptal numarası yaparak soruyorum çünkü yine bakarken yakalandığımı için kendimi suçlu hissediyorum.

"Bu," diyor ve çürüğün kenarlarını bana göstermek için saçlarını nazikçe biraz geriye çekiyor. Kısa bir açıklama yaptıktan sonra tekrar üstünü örtüyor ve saç parçalarını tekrar yerine yerleştirerek yarayı gizlemek.

Yüzümü buruşturdum. "Ahh. Ne oldu?" "Ne oldu?" diye soruyorum. morluk benim için yepyeni, sanki ilk kez görüyorum. "Geçen gece," diyor, elini koluna götürüp bir şeylerle oynarken.

"Gecenin bir yarısı tuvalete gitmek için kalktım. Yarı baygındım. Yatmadan önce bir kadeh şarap içmiştim ama bu mazeret değil. Tamamen ayıktım.

Ne oldu bilmiyorum. Sanırım yönümü kaybettim. Ben Uykudan kafam karıştı ya da çok hızlı ayağa kalktım, onun gibi bir şey. Her neyse, karanlıkta yanlış hesap yaptım ve açık kapıdan geçmek yerine doğruca kapı çerçevesine doğru yürüdüm."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu acıtmış olmalı."

Başını iki yana sallar. "Aslında acımadı. Beni şaşırttı çünkü bunu beklemiyordum ama acıtmadı." Başını tekrar okşuyor, saçlarının ait olduğu yerde olduğundan emin oluyor. Bana bakıyor ve sonra tekrar başka tarafa bakıyor, sesi alçalmış bir şekilde, "İnsanların yanlış bir fikre kapılmasını istemediğim için örtbas etmeye çalışıyorum." diyor.

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, biri bana zarar veriyor ya da öyle bir şey."

Bunu bir sessizlik izliyor. Birinin ona zarar verip vermediğini sormak istiyorum. ve eğer öyleyse, eski sevgilisi, gördüğüm Facebook resimlerindeki yakışıklı adam. Bay Roche. Ama ben daha söyleyemeden garson içkilerimizle geri geldi ve kızın içki isteyip istemediğini bilmediğini söyleyip durdu.

Şişe suyu ya da musluk suyu, ve o gittiğinde, o an geçmiş oluyor.

"Ben dışında liseden başka biriyle hâlâ konuşuyor musun?" diye soruyor ve birden o morluğu tekrar deşmek doğru gelmiyor.

"Pek sayılmaz."

"Mandy Cho?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. ,
Mandy benim çiftler partnerimdi, ancak kort dışında birbirimizle konuşmazdık. Zıt güçlere sahiptik-Mandy büyük bir vurucuydu,
Ben ise oldukça istikrarlı bir geri dönüşçüydüm ve bu yüzden tenis koçu bizi arkadaş olduğumuz için değil, güçlü ve zayıf yönlerimizi dengelemek için .
"Öyle mi?"

"Hayır. Pek değil. Liseden sonra hemen hemen herkesle bağlantımı kaybettim. Bu benim hatamdı. İnsanları takip etme konusunda berbatım."

"Peki ya Emily?" Soruyorum çünkü Emily Miller Nat'in lisedeki en yakın arkadaşıydı.

"Biraz. Birkaç ayda bir arar."

"Zor, değil mi? Herkes çok meşgul. Ailen nasıl?" diye sordum. "Hâlâ Barrington'da mı?"

"Hayır, artık değil." Konuyu değiştiriyor. "Burası güzel bir yer," diyor restoran hakkında. "Buraya daha önce geldiğini mi söylemiştin?"

Başımı sallıyorum, çayımdan belli belirsiz bir yudum alıp ne kadar sıcak olduğunu test ediyorum. "Evet, öyle. Evet. Yıllar önce bir arkadaşım buldu ve o zamandan beri geliyorum.
hissediyorum. Tuhaf, sessiz." İçkiler ve yiyecekler güzel, ama benim hoşuma giden daha çok ortam: yumuşak, sıcak aydınlatma; arka planda çalan serin caz; atmosfer.

Geçen günkü toplantı hakkında ne düşündüğünü sordum.

"Güzeldi. Değişiklik olsun diye benzer durumdaki insanlarla çevrili olmak iyi hissettirdi."

"Benim de sevme nedenlerimden biri bu."

"Ben'le ne zaman boşandınız?" diye soruyor.

"Yaklaşık bir yıl," dedim ve sonra ona destek grubuna ilk katıldığım da diğerlerine anlattığım şeyi anlattım: nasıl boşandığımı ve bunu kızım Sienna için yaptığımı, çünkü Ben ve benim kavgamızı daha fazla görmesine dayanamadığımı anlattım.

Sandalyedeki pozisyonunu değiştiriyor. "Ailem ve arkadaşlarım Declan'ı kesinlikle seviyorlar" . "Onunla ilk tanıştıklarında büyülenmişlerdi. Onun *mükemmel bir erkek* olduğunu düşünüyorlar, sanki Böyle bir şey. Tatlı, çekici, cazibeli, iyi para kazandıran harika bir işi var." Nefes alıyor ve ben de daha fazlasını söyleyeceğini umarak nefesimi tutuyorum, ve öyle de yapıyor. "Onlarla Declan hakkında konuşmak zor çünkü Onun kim olduğuna dair önyargılı bir fikirleri var ve söylediklerim bu çelişiyor. Söylediğimde bana inandıklarını sanmıyorum. onları."

"Onlara neyi anlatayım?"

"Nasıl biri olduğunu."

Çayımdan bir yudum daha alıyorum, bu sefer çok hızlı, öyle ki dilimi yakıyor. "biri?" Bardağı masaya indirirken tepki çalışarak soruyorum.

Buzlu suyuna uzanıyor, parmaklarını bardağın dışındaki yoğuşma taneciklerinde gezdiriyor. Onu izliyorum, gelmeyen bir cevap bekliyorum.

"Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak. "Cevap vermek zorunda değilsin Bu. Başka bir şey hakkında konuşmamızı mı tercih edersin?" Soruyorum çünkü bu konuşmanın onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim ve bunu yapmak istemiyorum. Göz göze gelmeyeli yirmi küsur yıl oldu. karşı. İstedğim son şey çok güçlü bir şekilde yaklaşmak. "Hayır,"

diyor, elindeki bardağı yavaşça yukarı bakıyor. "Bu

Tamam. Declan hakkında onu tanımayan biriyle konuşmak benim için iyi bir değişiklik oldu. Declan'ı tanımayan biriyle terapist ama bekleme listeleri aylar sürüyor ve beni dinlemek için para alan biri yerine, gerçekten tanıdığınız biriyle, bunu anlayan biriyle, benzer bir konumda biriyle konuşmanın güzel bir yanı var, anlıyor musunuz?"

Gülümsüyorum. ". Biliyorum. O grubu bulmamla aynı sebepten. Sefalet arkadaşlığı sever, değil mi?"

Kısa da olsa başını sallıyor. "Doğru." Tekrar buzlu su bardağına uzanıyor, onu eline alıyor, daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğine ya da konuşmayı bırakıp bırakmayacağına karar vermek için zaman kolluyor. O sırada bir adam ve bir kadın yanından geçerek dikkatini çekiyor ve o da bekler, mutlu ve gülerek geçip gitmelerini izler, o da yardım eder.

Kadehi dudaklarına götürmeden önce uzun kışlık paltosunun kollarına sokuyor. Bir yudum alıyor ve bardağı masanın üzerine bırakıyor. Gözleri benimkilere geliyor.

"Beni daha genç bir kadınla aldatıyor ama en kötüsü bu değil." Cesaretini toplayarak duraksıyor. "Declan bir

Loop'taki Tanner & Levine'de avukat. Birkaç yıl sonra ortak olacakbu büyük bir olay - gerçekten büyük - ama baskı ve kişisel maliyet olmadan değil. Bu, beş yıl önce firmada çalışmaya başladığı günden bu yana hedeflediği yedi yıllık bir süreç. Bu onun için bir kariyer değişikliği idi. Şimdi

Yılda yaklaşık iki bin saat fatura kesiyor, bu da günde on iki saat ve ayda birkaç kez hafta sonu anlamına geliyor. İnanılmaz derecede

Akıllıca. İkna edici. Çalışkan. Yaptığı işte çok iyi. Ama..." diyor, zorlukla yutkunuyor, gözleri aniden benimkilerden kaçıyor, uzaklaşıyor. Sesi o kadar alçalıyor ki duymak zorlaşıyor.

Ses sisteminden gelen müzik sesiyle içgüdüsel olarak koltuğumda öne doğru eğilip onun yüzünü izliyorum, ama o camdan dışarı bakarak itiraf ediyor: "Bazen sinirlenebiliyor. O-"

Söylediklerini cümlelerin ortasında kesiyor. Sessizleşiyor, ağzı hala kelimenin etrafında şekilleniyor, ses üretmiyor, düşüncelerinin geri kalanı boğazında bir yerlerde sıkışıp kalıyor. Onu izliyorum Omurgası sandalyenin arkalığında kalkarken duruşu düzeliyor. Yüzü de değişiyor, rengi beyazlaşıyor, kanı çekiliyor, kararıyor.

"Nat? Her şey yolunda mı?" Bakışlarını, diğer tarafta karanlık bir formun geri çekildiği köşe penceresine doğru takip ederken soruyorum.

Camın üzerinde sanki birinin nefesinden kaynaklanıyormuş gibi küçük bir buğu bulutu var.

Sisin kayboluşunu izlerken omurgamdan bir ürperti yükseliyor. Nat'ın gözlerini sertçe kırıştırdığını görmek için arkama bakıyorum ve tekrar yutkunduğunda, boğazında bir kayayı yerinden oynatır gibi zoraki hareketini izliyorum. "Özür dilerim," diyor. Kısacık bir an için bakışlarını kırıp bana bakıyor ve sonra gözleri pencereye geri dönüyor.

Palto ve şapkalarına sarınmış yayaların caddede ilerleyişini saymazsak artık boş. "Tamamen unutmuşum" derken sesinde bir titreşim var. Bir arkadaşım hasta. Ona bu yemeği bırakacağıma söz vermişim. Grip olmuş. Gitmem gerekiyor."

Kucağından peçetesini alıyor. Masanın üzerine bırakmaya çalışsa da bir santimle ıskalıyor ve masanın hemen yanında yere düşüyor. Hızla ayağa kalkan Nat, paltosuna uzanır.

Kollarını sandalyenin arkasına sokuyor, endişeli olduğu için hareketi akıcı değil; kol deliklerini bulması iki ya da üç kez sürüyor.

"Şimdi mi?" Saatile bakıp, saatin sekizi çoktan geçtiğini görerek soruyorum.

"Evet," diyor, ama hala nasıl baktığı gözümde kaçmıyor. pencereden dışarı bakıyor ve benimle göz göze gelmiyor. "Bir saat önce orada olmam gerekiyordu. Nerede olduğumu merak ediyordur. Eğer o bile hala uyanık."

Çantasını karıştırdı ve bana bir yirmilik uzattı, ben de çevirmeye çalıştım. ama bana izin vermiyor. "Lütfen. Al şunu," diyor. "Bunu önerdiğin için çok nazıksın. Bu kadar çabuk gittiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama..."

"Arkadaşınız hasta. Anlıyorum. Lütfen git," diyorum. "Bunu başka bir zaman yapabiliriz."

Masaların ve sandalyelerin arasından geçerek ana girişe doğru ilerliyor, birbirine çok yakın duran sandalyelerin arasından geçerek göremediğim bir yerde kayboluyor.

Birkaç saniye sonra pencereden onun gecenin içinde belirişini izliyorum, şapkasını takmış, kürklü kapüşonunu üzerine çekmiş. O bir risk Caddeye bir göz atıyor ve küçük bir grup insanın kendisine yetişmesini bekledikten sonra onlarla birleşiyor, başı eğik, hızlı adımlarla yürüyor.

Parayı masanın üzerine bırakıyorum. Gecenin karanlığında onu takip ediyorum, Kapının elimden düşmesine izin verdim, gözlerim sokağı tarayarak onun izini ya da camdaki şekilsiz şekli aradı.

Ama gittiler.

* * *

Restoranın hemen dışında Sienna'ya yolda olduğumu bildiren kısa bir mesaj gönderiyorum ve sonra telefonumu ceketimin cebine koyuyorum Çünkü aklımın başımda olması gerekiyor. Saat sekizi geçiyor. saat. Diğer gecelerdeki saldırılar tam bu saatlerde oldu.

Aynı anda, Nat'in az önce söylediği ya da söylemek üzere olduğu şeyi düşünerek şimdiden gergindim - *bazen sinirlenebiliyor*. O asla pencerenin diğer tarafındaki bir şey dikkatini çekmeden önce söyleyeceklerini bitirme şansı buldu. Boşlukları kendim doldurdum.

Öfkeli biri. Kontrolünü kaybediyor. Bana vuruyor.

Yaklaşık dört ya da beş yıl önce, yoğun bakım ünitesinde aile içi şiddet sonucu beyin kanaması geçiren bir kadınla ilgilendiğim zamanı hatırlıyorum. Adı Anne'ydi ve kocası onu acil servisten kendisi getirmişti. Bodrum merdivenlerinde ne kadar gergin olduğunu, gözlerimin içine bakmadığını, Nat gibi düştüğü için kendini suçladığını görebiliyordum: *Çok sakarım. Tam bir sakarım. Ayaklarım kayıp gitti. Çok hızlı gidiyordum. Çok aptalım.*

Çorap giyiyordu ve bodrum basamaklarının pırıl pırıl bir parke olduğunu söyledi. Ayağı kaydı, başı bir şekilde yere çarpmadan önce duvardan sekmeyi başardı. Kendisinin

Kör edici baş ağrıları ve kusmaya başlayana kadar iyiydi -sadece kafasında bir şişlik-. Kocası onun yanında dikkatle duruyor, üzerine titriyor, muayene için çağırdığımızda bile odadan çıkmaya isteksiz davranıyordu.

Tek başına, ilk başta ne olduğunu söylemekten çekindi, ancak hemşireler olarak şiddet belirtilerini aramak için eğitildik ve onları gördüm. Zamanla, nazikçe dürtüldüğünde, kocasının kendisini bir hokey sopasıyla dövdüğünü, üç ve altı yaşlarındaki iki çocuğunun ise köşede birbirlerine sokulmuş, histerik bir şekilde ağlayarak izlediklerini söyledi,

Durması için yalvarıyordu. Bununla birlikte, onun başını belaya sokmak istemiyordu. Onu seviyordu. Kimseye söylememem için bana yalvardı, Ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu. Ona bir daha asla yapmayacağını söyledi ve o da bunun doğru olmasını çok istediği için ona inandı.

Polisi aradım ama Anne suç duyurusunda bulunmadığı için yapabilecekleri pek bir şey .

daha da kötüleştirdi çünkü bana istismarı anlattığını biliyordu. Suç duyurusunda bulunmak ya da onu terk etmek yerine, o ve çocuklar kaldı ve geçenlerde bir makale okudum

Birkaç yıl önce beni fiziksel olarak hasta eden bir olay oldu: Sonunda onu öldüresiye dövmeyi başardıktan sonra nasıl tutuklandığı.

Üzgün olduğumu hatırlıyorum. Ben'in onu suçladığını da hatırlıyorum, kurban, çünkü fırsat verildiğinde gitmemiştir. Kaldı ve kaderini seçti. *Hepsini kurtaramazsın* gibi klişe bir şey söyledi, ama sonrasında uzun süre acaba kurtarabilir miydim diye düşündüm. daha fazlasını yapmalıyım, ama ne?

Şimdilik aklımdan çıkardım. Yürümeye devam ediyorum. Eve dönüş yolu rüzgârlı ve soğuk, her ne kadar geçen geceki kar erimiş olsa da, gündüz sıcaklıkları donma noktasını aşıyor ama güneş battığında tekrar düşüyor. Sokak lambaları yanıyor. Dükkânlar ve restoranlar açık, içerideki ışıklar yanıyor ve bu da rahatlatıcı oluyor. Üzerinde Bu kalabalık caddelerde, endişeli ya da korkmuş hissetmiyorum.

Ama küçük yerleşim sokağıma geldiğimde işler değişiyor. Etrafımdaki dünya aniden sessiz ve karanlık hale geliyor ve ben Son günlerde saldırıya uğrayan kadınları düşünüyor, onların da benim gibi üşüyüp üşümediğini, ayaklarının ağrıyıp ağrımadığını merak ediyordum, Evde olmak için can atarlar ve gardlarını çok çabuk düşürürlerse, ki ev göz önündeyken bunu yapmak kolaydır.

Yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden arkama ve görebildiğim kadarıyla yalnızım. Ayak seslerim sokakta yankılanıyor. Elimi çantamın içine sokup anahtarlarımı arıyorum. İlk başta bulamıyorum ve onları almadığım için kendime kızıyorum. Broadway'de, etrafta insanlar varken çantamdan çıkardım. Önceden düşünmeliydim. Daha dikkatli, daha hazırlıklı olmalıyım. Arayışım beyhudeydi -anahtarlarım cehennemde- ve bir noktada çantamdan düşmüş olabileceklerini düşünmeye başladım Gece, iş yerinde ya da restoran katında bir yerdeyseler.

Endişem devreye girdiğinde parmaklarım tuşların etrafında kıvrılıyor.

Eve yürüyüşüm Sienna'ya önce beni iki tahtalı, terk edilmiş binanın ve biraz ürkütücü bir otoparkın yanından geçiriyor.

Daire. Otopark, binamızın hemen bitişiğindeki L raylarının altında yer alıyor ve gün ışığında bile karanlık ve kirli, raylar güneşin içeri girmesini engelliyor. Park yerleri

yerel sakinlere aittir, ancak bazıları kendi park yerlerini SpotHero gibi uygulamalar üzerinden nakit karşılığında kiralamaktadır.

Arabalar. Güzel bir ek iş, ama yabancıları mahalleye davet ediyor, ki bu hoşuma gitmiyor.

L tepemden geçip beni sağır ederken hızlı adımlarla yanından geçiyorum. Park yerinde boş boş duran bir arabanın üzerinde durmamaya çalışıyorum.

Farlar açık.

Daha hızlı yürüyorum, Sienna'ya ve binama giden merdivenleri koşarak çıkıyorum, Anahtarı kilide sokuyorum, kendimi fuayeye bırakıyorum, rüzgar benimle birlikte içeri giriyor, bir gazetenin sayfalarını hışırdatıyor köşede, açık kapının arkasında terk edilmiş şekilde duruyor.

Takip edilmediğimden emin olmak için kapıyı bastırarak kapatıyorum. Dairemize çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım. Merdivenlerin arasına geldiğimde

Birinci ve ikinci katlarda, Sienna ve benim yaşadığımız üst kattan gelen bir erkek sesi duyuyorum. Bizimki üçüncü kattaki tek daire.

Kalp ritmim hızlanıyor.

Bir adamın evimizde ne işi var?

Adımları ikişer ikişer atıyorum, çantam omzumdan kolumun kıvrımına doğru kayıyor. Tekrar yukarı itmek için zaman ayırmak istemediğimden orada bırakıyorum. Birdenbire tek Sienna oluyor. Sienna'ya ulaşmam gerekiyor.

Köşeyi dönünce ilk onu görüyorum ve neredeyse rahat bir nefes alıyorum çünkü o iyi. Açık kapı aralığında pijamalarıyla duruyordu - bir çift ekose, flanel boxer şort ve bir boxy,

Az miktarda soluk göbeği ortaya çıkaran kırpılmış tişört; ayakları çıplak, bir ayağı diğerinin üzerinde dengede, kolları göğsünde düğümlenmiş. Yatmak için çoktan yıkandı. Yüzü çıplak, makyajsız, saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış.

Sanırım sütyen giymiyor.

Sienna beni görüyor. Başı ve gözleri bana doğru geliyor, adamın omzunun üzerinden bakıyor. Adam koridorda, ön kapımın hemen dışında, sırtı bana dönük bir şekilde duruyor. "Anne," diyor Sienna, adam yüzünü görebilmem için arkasını dönerken sesinde bir tını var. Adam gerçek bir erkek -geçen günkü gibi ergen bir çocuk değil- yetişkin biri, tahmin etmem gerekirse otuz beş-kırk yaşlarında, kot pantolon, mavi düğmeli bir ceket, ve beni öyle bir gülümsemeyle ki

geri dönemem çünkü gülümsemek aklımdan geçen en uzak şey.

"Neler oluyor?" Nefes nefese soruyorum. Onun yanından geçip Sienna'yla arasına girerken sesimdeki gerginliği duyuyorum. Birinin bana olduğunu anlatmasını beklemiyorum. Onun yerine, "Yardımcı olabilir ?" diye sorarak, Sienna'nın odasına nasıl girdiğini anlamaya çalışıyorum. ve apartmanımın kapısında genç kızımın tek başına konuşarak ne yaptığını merak ediyorum. Çantamı omzuma atıp kollarımı kavuşturuyorum, daha fazla kaldıraç gücüne sahip olmak için daha fazla yükseklik diliyorum.

"Ben Evan," diyor, elini uzatıyor ama ben onun bir tür satıcı olduğunu ve ne kadar uygunsuz olduğunu düşünerek -eğer değilse- elini tutmuyorum. yasadışı - bu saatte apartmanımıza girmesi

Bize istemediğimiz ya da ihtiyacımız olmayan bir şey satmaya çalışıyorlar. Hatırlayabildiğim kadarıyla ön kapıda Rahatsız Etmek Yasak tabelası yoktu, ancak kilitli bir kapının yeterli olacağı düşünülebilirdi.

"Senin için ne yapabilirim, Evan?" Sözlerimde bana yakışmayan bir ekşilikle soruyorum.

"Anne," diyor Sienna ve sesindeki onaylamamayı, utanmayı duyuyorum, çünkü davranış şeklimden ve adamın hâlâ tutmamış olmamdan dolayı. Aslında elini tutmuyorum ve sonunda o da alçakgönüllülük göstererek elini geri çekiyor. Elini kot pantolonunun cebine sokarken gülümsemesi kayboluyor.

"Özür dilerim," diyor. "Zorlamak istememiştım. Eşim ve ben alt kattaki daireye yeni taşındık. Yanlışlıkla bazı mektuplarınızı almışız. Geri vermeye geldim."

Geçen gün gördüğüm nakliyecileri düşünerek derin bir nefes alıyorum, kutuları ve mobilyaları içeri taşıyor. Sienna'ya dönüp bakıyorum. Söz konusu posta, şimdi görüyorum, elinde. Kollarını kavuşturduğu için ilk başta görmek zordu ama kavuşturduğu kollarını açıyor ve postayı sallıyor. zarf yüzüme geldi. Zarfa baktım ve sonra gözlerimin tekrar adama izin verdim.

Dairenin içine doğru bir adım geri atıyorum, Sienna'ya çarpıyorum, o da bir adım geri atıyor ve sonra dönüp oturma odasına doğru geri çekiliyor. Kapatmak için uzandım. "Getirdiğin için teşekkür ederim.

postayı kaldırdım. Çok ," diyorum ve sonra kapıyı kapatarak başka bir konuşma yapılmasına son veriyorum.

Kapı kapanırken adamın yüz ifadesinin düzleşmesini izliyorum, ancak nabzım boynumda atıyor ve kalbim öyle güçlü çarpıyor ki oturmam gerekiyor.

Kapı kapanıp sürgü kilitlendiğinde Sienna, "Bu çok utanç vericiydi," diyor. Kanepeye çöküp ayaklarını kahvenin kenarına uzatırken yüzümü ona dönüyorum.

Böylece masa bir santim ileri kayar, halıyı da beraberinde götürür ve yünü bükür. "Onu gerçekten kovdun mu?"

Ona cevap vermedim. Onun yerine soruyorum, "Ne düşünüyordun, Sienna?" Hâlâ ayaktayım ve sehpanın diğer tarafından şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bir yabancıya kapıyı açmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"O bir yabancı değil. O bizim *komşumuz* anne," diyor, ki öyle, ama ona kapıyı açtığında bunu bilmiyordu ve her iki durumda da o hala bir yabancı; onu tanımıyoruz. "Ayrıca," diye devam ediyor, sanki o adamın niyeti farklı olsaydı bu gece başına neler gelebileceğini hiç bilmiyormuş gibi, "Sen olduğunu sandım. Eve gittiğini söylemiştin, o yüzden kapıyı çaldığında sen olduğunu düşündüm."

Doğru söylüyor. Ben . Belki yirmi dakika önce ona mesaj attım. ona yolda olduğumu haber vermek için restoranın dışına çıktım. Ama yine de Sienna'nın bir yabancıya kapıyı açma düşüncesi beni korkutuyor. O

daha iyi bilmeliydi ve bildiğini sanıyordum, ama artık o kadar emin değilim.

"Ona karşı bu kadar kaba olmana gerek yoktu," diyor.

"Kaba değildim."

"Pek *nazik* değildin."

. Değildim ama beni hazırlıksız yakaladı. Sienna'nın hatırı için korkmuştum. "Dinle," dedim, "bir dahaki sefere gözetleme deliğini kullan, tamam mı? Orada olmasının bir sebebi var."

"Ne sebeple?"

"Bizi güvende tutmak için."

"Neyden?" diye soruyor ve yine iyimserliği beni biraz korkutuyor, kötü şeylerin onun değil de başkalarının başına geldiği hissi.

"Dünyada kötü insanlar da var Sienna. Hayır.
Herkes iyi niyetlidir. Dışarıda kadınlara kendi evlerinde saldıran bir adam
var. Haberleri izliyorsunuz, bunu biliyorsunuz. Daha dikkatli olmalısınız.
Tanıştığınız herkese güvenemezsiniz.
Tamam mı?" soruyorum, o da tamam diyor ama gözleri telefonunda
ve dinlediğinden sadece yüzde elli eminim.

DOKUZ

Ertesi sabah, binadan çıkarken postalarımı alıyorum, bugünün postalarına yer açmak için onları çantama atıyorum. İşe doğru yürürken, hemen önümdeki iki kadının dün gece şehirde gerçekleşen bir başka saldırı hakkında konuştuklarına kulak misafiri oluyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor. Televizyonu açmadım. bu sabah. Haberleri okumadım. Bundan haberim yoktu. son saldırı. O kadar çok oldu ki artık sayısını unutuyorum. Kadınların peşine düştüğünde siyah bir maske taktığını söylüyorlar, bu yüzden kimse onu iyi göremiyor.

Haftalar oldu ve hala kimse onun kim olduğunu bilmiyor.

* * *

İşte, polis geldi.

Hızlı bir öğle yemeğinden yeni dönmüştüm ki Caitlin'in odasında iki erkek memurun dikildiğini gördüm. Onları gördüğümde hemşire odasının duruyorum. Ayaklarım bir anda durdu.

Aniden ve vücudum o şeyi gördüğünde çok içgüdüsel bir tepki verdi. Polis. Üniformaları. Hantal vücutları. Yeleklerindeki silahlar ve şok tabancaları.

Diğer tüm düşünceler hızla zihnimden siliniyor. Düşünebildiğim tek şey neden burada oldukları. Yoğun bakım ünitesinde daha önce de polis vardı ama intihar girişimi söz konusu olduğunda değil çünkü kendi canına kıymaya çalışmanın yasadışı bir tarafı yok.

Memurlar odada, Caitlin'in ailesiyle konuşuyorlar. Orada bir adam var, tahmin etmem gerekirse otuzlu yaşlarında, ayakta duruyor. Bayan Beckett'ın arkasında, elini omzuna koymuş, sıcak ve samimi bir jest. Onu tanıyor; polisle birlikte değil. Camın arkasından herkes çok kasvetli görünüyor. Memurlardan birinin sırtı bana dönük, Diğeri ise yana doğru eğilmiş, ellerini çelik yeleğinin göğsüne dayamış bir vaziyetteyken diğer memur konuşur.

Hemşire Luke'un yanına yaklaştım. "Neler oluyor?" Sessiz bir sesle soruyorum. "Polis neden burada?" Söyleyebileceklerinden korkarak nefesimi tutuyorum.

Bana baktı. "Şimdi bunun bir intihar girişimi olmayabileceğini söylüyorlar."

Geri çekiliyorum. Hava ciğerlerimi terk ediyor ve koridor aniden ısınıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kırptırıyor ve daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum o.

"Belki de itildiğini düşünüyorlar."

"İtmek mi?" Sanki o küçük kelimenin anlamını bilmiyormuşum gibi soruyorum. tek heceli bir kelime. Anlamını yitirene kadar zihnimde tekrar tekrar söylüyorum. *İtilmiş.*

"Evet," diyor, benim tepkime kıyasla oldukça sakın bir ses tonuyla, ama birkaç dakika boyunca polisin bildiklerini düşünerek, kafasında evirip çevirerek yaşadı. "İtti."

"Kim tarafından?"

"Kimse bilmiyor."

* * *

Ben odaya girerken Beckett'lar başlarını kaldırıp bakıyorlar. Akılları bu hastane odasından milyonlarca kilometre uzakta, sürükleniyorlar. Polis gitti,

Ama diğer adam hâlâ burada, duvara yaslanmış, kollarını koyu renk kazağına kavuşturmuş bir şekilde duruyor. Ben içeri girdiğimde bakışlarını kaldırıyor; gözlerimiz buluşuyor ve benzerliği hemen fark ediyorum. Boy ve vücut yapısı olarak Bay Beckett'ın daha genç bir versiyonu ama Caitlin'in özelliklerine sahip: aynı koyu renk saçlar ve gözler.

"Meghan," diyor Bay Beckett, ağır gözlerini bana dikmeden önce alnını ve ne kadar bitkin olduğunu fark ediyorum.

hem zihinsel gerginlik hem de fiziksel yorgunlukla bakıyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," diyor başını sertçe sallayarak ve cevabının kısalığından bir anlam çıkarmamaya çalışıyorum.

Bayan Beckett hiçbir şey söylemeden arkasını dönüyor. Yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor ve yüzünü görememem için sırtını bana dönerek yatağa yaklaşıyor. "Meghan, bu bizim oğlumuz. Jackson."

"Tanıştığımıza oldum," diyorum, havanın birdenbire farklı ve yüklü olduğu odaya doğru ilerlerken.

"Sen de," diyor kendini duvardan iterek. "Ailemden senin hakkında çok şey duydum."

Gözlerim Bay Beckett'a gidiyor, o da "Ona bize ne kadar çok yardım ettiğinizi ve nasıl bir nimet olduğunuzu anlattık" diyor.

"Önemli . Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Minnettarız. Jackson," diyor bana, "bu sabah burada, Caitlin'in yanında olmak için uçtu. Birkaç saat önce indi ve doğruca O'Hare'den geldi."

"Gelmen büyük incelikti," diyorum.

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm." Jackson yatağın yanına yaklaşıp Bayan Beckett'ın arkasında durur. Elleri Bayan Beckett'ın omuzlarına düşüyor ve ona teselli veriyor. Onu izliyorum, gözlerinin yataktaki Caitlin'e gidişini izliyorum. Boşu boşuna duygu belirtisi arıyorum.

Üzüntü, inançsızlık, hiçbirini bulamadı, ama belki de sadece davranıyor. Hastaneye geleli günler oldu.

Yargıç, ama düşünüyorum da, Bethany hayatta olsaydı ve böyle bir şey , tereddüt etmezdim; bulabildiğim ilk uçağa binerdim.

"Şu anda buradasınız ve size minnettarız. Caitlin de öyle olurdu," Mr. Beckett diyor ki, acaba benden başka kimse fark etti mi?

Jackson babasının sözleriyle sessizce alay eder -*Caitlin de öyle olurdu*- Kaybolmadan önce yüzeye çıkan alaycı bir şey.

Aklıma Bayan Beckett'ın günler önce bana güvenirken söyledikleri geliyor, Caitlin ve kardeşlerinin nasıl yakın olmadıkları, Caitlin'le olan ilişkisinin kardeşleriyle olan ilişkisinden nasıl farklı olduğu ve o kadar emin olmadığını ama bunun için Caitlin'e kızmadıklarını söyledi.

Jackson ona baktığını hissetmiş olmalı çünkü gözleri hareket ediyor. Benimkine hızla, tahmin edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde yaklaştı ve beni bakarken yakaladı. "En büyüğümüz Henry," diye devam ediyor Bay Beckett ve ben ona bakıyorum, utandım ve dikkatimi başka bir yere verdiğim için minnettarım,

"Keşke o da burada olsaydı ama bir davanın ortasındaydı ve gidemiyordu. Olay olduğunda Jackson iş için Londra'daydı" diyor. "Olabilirdi çabuk buraya geldi."

"Londra'dan yeni geldiyse çok yorgun olmalısın," diyorum, uzun uçuşu ve jet lag'i düşünerek.

Omuz silkiyor. "Biraz kafeinin düzeltemeyeceği bir şey değil."

Bay Beckett'a dönerek başımı sallıyorum. "Daha önce polisi burada gördüm," diyorum hafifçe.

Beckett'lar ilk başta suskun kaldılar. Üçü karşılıklı bakışıyor ama Bayan Beckett bana dönüp "Ne dediklerini duydun mu?" diye soruyor.

Son birkaç saat içinde dedikodu değirmiye yine iş başında. Herkes Caitlin Beckett'ın yaya köprüsünden nasıl itildiğini . Bunu tekrar tekrar duydum.

İstasyonda, dinlenme odasında. *Duydun mu? Polis buradaymış.*

Caitlin Beckett . İtilmişti. Konuşurlarken gözleri parlıyordu. *Sevgili Tanrım ve Ne kadar korkunç,* dedi insanlar, ama sesleri onlara ihanet etti. Daha az şefkatli ve daha çok dedikoducuydular, Herkes haberi henüz duymamış birini bulmaya hevesliydi ki haberi veren kişi olabilsin.

Bunu her duyduğumda, onu uçurumun kenarına sürükleyen son itişini düşünerek kılandım.

"Evet," diyorum yutkunarak. ". Korkunç bir şey. Çok üzüldüm. Eminler mi?"

"Evet."

"Kimin biliyorlar mı?" Ben soruyorum.

Jackson ellerini onun omuzlarından çekip geri çekilirken Bayan Beckett başını sallıyor. Bu boş, ahşap

Yüzündeki ifade, son birkaç gündür koluna taktığı kederin aynısı olmasa Farklı. Tekrar benden uzaklaşıyor; gözleri yataktaki kızına kayıyor.

Koltuğunun kenarına doğru ilerliyor, bir elini uzatarak üzerine düşmüş bir tutam siyah saç

Caitlin'in alnını hafifçe süpürdü ve sonra uzun bir süre kızının yüzündeki durgunluğa baktı.

"Polis bilmiyor. Bir tanık vardı. Caitlin'i o gün köprüde gören bir kadın. Orada başka biri daha vardı," diyor Bay Beckett ve sözleri üzerine kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bir insan bunu neden yapar ki?" Bayan Beckett gözyaşlarını tutamarak soruyor.

kez elini omzuna koyan Bay Beckett oluyor. "Bilmiyorum tatlım. Bilmiyorum" dedi ve sonra bana şöyle devam etti: "Bu tanık Lake Shore Drive'da bir arabadaydı ve oradan geçiyordu. O yapmadı. Birkaç saniyeden fazla bakamamış ama o gün köprüde iki kişi olduğundan emin. Aslında Caitlin'i görmemiş. yoksa hemen polisi arardı, ama o köprüde bir şeyler olduğunu gördü, bir şeyler

çekişmeli. Sonra yoluna devam etti ve her şeyi unuttu çünkü burası büyük bir şehir ve her zaman kavgalar olur ve bunun sadece iki kişinin dalga geçmesi olmadığından tam olarak emin değildi."

O sırada Bay Beckett'ın telefonu çalar. Cebinden çıkarıp ekrana bakar. "dilerim," der, "ama buna cevap vermem gerekiyor. İş için." dileyerek telefonu almak için koridora çıkar.

Ara.

Bayan Beckett bana döndü ve kocasının yerden devam etti. "Bu kadın, geçen gün haberlerde şehirdeki intiharlarla ilgili o bölüme kadar başka bir şey düşünmedi. görmedim ama duydum. Caitlin'imizin dedikleri gibi atlamadığını biliyordu.

O gün köprüde başka bir şey daha oldu. Polis araştırdı. Caitlin bir arkadaşıyla yaşıyordu ama birkaç hafta önce bir emlakçıyla çalışmaya başlamıştı. Satın almak için apartman dairelerine bakıyordu. Caitlin kök salıyordu. Kim geleceği düşünür ve intihara meyilliyse satın almak için daire arar ki?"

Benimle göz göze geliyor ve şimdi gözlerinde yeni bir şey görüyorum. Şok, öfke ve korku, ama bunlardan daha da fazlası: rahatlama. Kızı sandığı gibi depresyonda değildi ve kızının da depresyona girme arzusu yoktu. ölmek. "*Cinayete* teşebbüs olduğunu söylüyorlar, Meghan. Bir cinayet değil. intihar girişimi. Bu da Caitlin'in düşündüğümüz gibi kendi canına kıymaya çalışmadığı anlamına geliyor." Uzun, hamile bir duraklama oldu ve sonra "Başka biri yaptı." dedi.

Midem sıkışıyor. Cinayet. *Cinayet*. Bunu söylediğinde kulağa o kadar acımasız, o kadar soğukkanlı geliyor ki ağzım aniden ekşiyor, tükürük dilimin altında toplanırken sirke tadı geliyor ve Ağız.

"Birinin onu o köprüye çekmiş olması mümkün mü sizce?" diye soruyor şimdi, spekülasyon yaparak.

"Belki," diyorum, omuzlarım omuz silkmek için yükseliyor.

"Sizce bunu yapan kişi orada onun gelmesini mi bekliyordu?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum." Artık polis de işin içinde olduğuna göre, bunu kimin yaptığını bulmaya odaklanacaklar. Yirmi dört saat önce bunun bir önemi yoktu, ama şimdi Caitlin'i hayatta tutmak dışında önemli olan tek şey bu, gerçi günler ve her gün onu hâlâ baygın bulduğumda, acaba hep böyle mi kalacak diye merak ediyorum.

"Ne oldu Meghan?" diye soruyor ve artık ona bakmadığımı, gözlerimin dalıp gittiğini ve uzaklarda bir yerde, çıplak beyaz duvara baktığımı fark ediyorum.

"Geçen gün burada bir adam vardı," diyorum göz göze gelerek. "Caitlin'i görmeye geldi." Bunu söylerken yine onun gözlerini düşünüyorum.

Vücudumda dolaşarak yaka kartıma kadar geldiler ve ilgiyle baktılar. "Bir

adam mı?" Bay Beckett tam o sırada odaya dönerek sordu, Karısının yanına geldi, endişesi alnındaki çizgilerden belli oluyordu. Onlara bu adamdan daha önce bahsetmeliydim ve şimdi keşke bahsetseydim, bunu kendime saklamasaydım diyorum.

Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine yaklaştırmasını izliyorum. "Bize söylemedin," diyor ve ilk başta bu bir suçlama gibi geliyor ve belki de öyle.

"Hayır, yapmadım. Özür dilerim," dedim, yüzüm kızarmıştı.

"Bahsetmeye değer olduğunu düşünmedim. Arkadaşım olduğunu söyledi."

"Adı neydi?"

"Söylemedi. Ziyaretçilerin hemşirelere rapor vermesi gerekiyor.

Geldiklerinde istasyonda olacaktı ve eğer olsaydı onu içeri almazdık.

Çok özür dilerim" diyorum.

"Peki, neye benziyordu?" Bayan Beckett soruyor.

Onlara adamı tarif ediyorum. Onlara siyah, kıvrık saçlarını, mavi gözlerini, kıvrık burnunu anlatıyorum. Beckett'ların vücutları kaskatı kesildi.

daha uzun. Birbirlerine bakarlar ve "Böyle görünen birini tanımıyoruz" diye karar verirler.

Bayan Beckett konuşurken sesi titriyor. "Ne istiyormuş?"

"Ziyaret için, diye düşündüm, ama ona sadece ailesinin girebileceğini söyledim. Caitlin'in odasına gitmesi gerektiğini söyledi ve gitti de." Hemşire istasyonuna haber vermeden Caitlin'in odasını bulması zor olmazdı.

Yoğun bakım ünitemizde otuz yatak var, on yatak üç bölüme ayrılmıştır. Hemşire istasyonunda, sorumlu hemşirenin oturduğu ve görevlerin belirlendiği bir beyaz tahta bulunmaktadır. İçin Gizlilik ve HIPAA ihlallerinden kaçınmak amacıyla hastalar yalnızca baş harfleriyle listeleniyor, ancak bu, onu tanıyan birinin beyaz tahtayı görebilmesi halinde onu tanıması için yeterli olacaktır. Tam olarak sergilenmiyor ama göze çarpmıyor da değil. Buradan geçen ve gözleri iyi gören herkes bunu görebilir.

Bunun yanı sıra, kapılar camdan yapılmıştır. İçlerini görmek çok kolay. Koridor zaman zaman kaotik olabiliyor. Aslında, bu genellikle kaotiktir. Hemşire istasyonu merkezi bir merkezdir. Bölmenin merkezinde yer alır ve herkesin toplandığı yerdir. Herhangi bir zamanda, etrafında dolaşan insanlar vardır, bu nedenle bir kişinin nasıl geçip gidebileceğini görmek kolaydır ve kimse fark etmez, kimse iki kez düşünmez.

Bayan Beckett kocasına bakar ve "Polise haber vermeliyiz" der, o da kabul eder.

Tüm konuşma boyunca Jackson'ın nasıl olup da sırtını duvara dayayıp sessiz bir şekilde dinlediği gözümden kaçmıyor, Görünüşe göre etkilenmemiş. Kısa bir süre önce birinin kız kardeşimi öldürmeye çalıştığını öğrenseydim çok öfkelenirdim.

* * *

O gece dinlenme odasıdaydım. Saat yediyi biraz geçiyordu ve gün boyu yorgunluktan bitap düşmüştüm. Gitmek için sessizce eşyalarımı topluyorum. Yanımda Luke da aynı şeyi yapıyor.

Bu sabah işe giderken posta kutumdan aldığım postaya bir an gözüm takıldı. Bu sabah bakmadım; sadece yapıştırdım.

çantamda. Şimdi, üzerinde adımın yazılı olduğu küçük kırmızı bir zarf duruyor, büyük harflerle, çok erkeksi bir baskıyla yazılmış ve dikkatimi çeken şey, adresin, iade adresinin ve posta damgasının olmaması.

Luke gece için eve gitmek üzere vedalaşıyor. Ben de vedalaşıyorum ama dikkatim dağılıyor çünkü zihnim artık kilometrelerce uzakta.

Luke gidiyor ve ben tek başıma zarfa uzanıyorum. Açmak için parmağımı kapağın altına kaydırıyorum. İçinde yırtılmış beyaz bir bilgisayar kâğıdı buluyorum. Ön yüzü boş, ama elimde çevirdiğimde arka yüzü ciğerlerime hava kaçırıyor.

Tırtıklı, erkeksi bir el yazısıyla, büyük harflerle ve siyah mürekkeple yazılmış bu mektupta *BITCH* yazıyor; *H* harfinin yatay vuruşu o kadar sert yazılmış ki sayfada bir delik oluşuyor.

Dinlenme odasının kapısı aniden açılıyor ve neredeyse notu düşürerek sıçırıyorum. Luke geri döner. "Bunu neredeyse unutuyordum" diyor. Dalgın bir şekilde yerden bir şey süpürüyordu. Ben görmüyorum. Ne olduğunu. Onu zar zor fark ediyorum çünkü gözlerim nota, el yazısına, o korkunç kelimeye takılmış durumda.

Bunu kim göndermiş olabilir? Dahası, posta damgası yoksa posta kutuma nasıl ? Postaneden geçmemiş. Birisi oraya koymuş. Birisi dairemdeydi.

Birisi bir şekilde posta kutuma girmiş ve bana bu notu bırakmış.

"Meghan?" Luke soruyor ve gözlerimi kaldırdığımda onu ayakta dikilirken buluyorum.

Yakın. Gözlerinde muzip bir pırıltı var. " ne, aşk notu mu?" diye alay ediyor kırmızı zarf yüzünden.

Düşün.

"Evet, doğru. Keşke öyle olsaydı. Ama hayır," diyorum ayaklarımın üzerinde düşünerek, "bu sadece eski bir arkadaştan gelen bir mektup." Kelimelerim kısık, boğazım düğüm. I

suya ihtiyacım var. Havaya. Zar zor nefes alabiliyorum. Hareketlerim dikkatsiz ve aceleci olsa da notu zarfa geri sokmaya çalışıyorum ve sayfanın köşesi zarfın kapağına üç kez denemek zorunda kalıyorum.

BITCH

Yüz ifadesi düşünceli ve endişeli bir hal alıyor. "Kötü haber mi?" diye soruyor.

"Hayır, neden?"

"Bilmiyorum," diyor beni okuyarak. "Sadece üzgün görünüyorsun."

"İyi Hayır. Gerçekten iyiyim, sadece yorgunum," diyorum, sahte bir ve o da bana inanıyor, sanırım. "Tamam. Eğer eminsen."

"Öyleyim."

"Ben çıkıyorum o zaman. İyi geceler." Duraksıyor. "Seni beklememi ister misin? Seni eve bırakabilirim?"

Bir yanımda neredeyse evet diyor, çünkü bu not ve olan biten diğer her şey yüzünden dışarıda yalnız kalmaktan korkuyorum. Yukarı baktım ve gözlerimiz buluştu.

Hayatımda Luke gibi birine güvenmenin, bu notun bir hata olduğunu ve beni rahatlatacağını düşünmek ne kadar rahatlatıcı olurdu.

Her şey yoluna girecek, beni eve bırakacak ve içeri sağ salım girmemi sağlayacak.

Ama sonra Penelope'nin tek başına onun eve dönmesini beklediğini düşünüyorum. "Hayır," diyorum derin bir nefes alarak, kelimelerim daha ayakları yere basan ve

Kendine hakim. Sokakta her zaman olduğu gibi insanlar olacak. İşe gidip gelenler. Yaya trafiği olmayan tek yer kendi sokağım, onu da hızlıca geçeceğim. Sadece kısa bir mesafe, sonra apartmana iyi olacağım. "Teşekkür ederim, çok tatlısın ama iyi olacağım. Kendimi şımartıp taksiye binebilirim," yalan söylüyorum, umarım yutar.

Gözleri hala üzerimde. Sıcak, keskin ve araştırmacı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyor bir dakika sonra.

"Tabii ki. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Garip olduğumu düşünmeyecek misin?"

"Bu birazdan söyleyeceğin şeye bağlı," diyorum, hissettiklerimle tamamen çelişkili olsa da işleri hafif ve esprili tutmaya çalışıyorum.

"Sadece sen ve Sienna için endişeleniyorum," diye itiraf ediyor. "Kendi başınızın çaresine bakamayacağınızdan değil - bakabilirsiniz - ama bilemiyorum - hepsi

haberlerde bu hikayeler. Bu lanet olası deli adam kadınların peşinden gidiyor. Bazı geceler uykularım kaçıyor."

"Sienna ve benim için endişelenmekten uykun mu kaçıyor?" Soruyorum, ama Bunu yapar yapmaz, onun ne demek istediğini yanlış yorumladığımı düşünüyorum.

söyleyip utanıyor. Sienna ve benim hakkımda değil, bu deli adam hakkında düşünmekten uykusu kaçıyor.

Ama Luke başını sallıyor. . Sienna ve benim için endişelenmekten uykusu kaçıyor.

Ben bunu hiç söylemedi. Şehrimizde saldırıya uğrayan kadına rağmen, Sienna ve benim için endişelendiğini ve ikimizden birinin genellikle evde yalnız olduğu gerçeğini bir kez bile dile getirmedi.

Luka daha sonra sanki söylediklerinden geri dönüyormuş gibi şöyle der sana bakacak bir adama ihtiyacın var. Demek istediğim bu değil. Sen tanıdığım herkesten daha güçlüsün Meghan," ve o anda, içimde bir şeyler değişiyor.

Luke'u hiçbir zaman çekici biri olarak görmedim, öyle olmadığından değil, ama onu bir iş arkadaşı ve arkadaştan başka bir şey olarak da görmedim. Ben

Beni kollarına almasının, vücudunu bastırmasının, sıcak elini saçlarımda gezdirmesinin, beni daireme kadar takip etmesinin, geceyi benimle geçirmesinin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim, böylece kendimi yalnız ve korkmuş hissetmeyecektim.

Aklıma girdiği anda düşünceyi aklımdan çıkarıyorum, düşündüğüm için bile kendimi yanlış hissediyorum. Luke, Penelope'nin kocası. Şeyler düşünmeye hakkım yok.

Sesim hafif, umursamaz. Elimle hazırlıksız bir hareket yapıyorum. "Sienna ve benim için endişelenmene gerek yok Luke. Beni yanlış anlama, minnettarım ama dürüst olmak gerekirse biz iyiyiz. Boşanalım ya da boşanmayalım, Ben'in gözü hep üzerimizde, hem de aşırı derecede," diye yalan söylüyorum.

"Bazı günler dayanılmaz oluyor. İyi niyetli ama keşke bizi rahat bıraksa."

"Tamam," diyor Luke, aniden utanıyor sanırım ve ben de başka bir nedenden dolayı suçlu hissediyorum, kapıya doğru geri çekilmesini izliyorum.

"dikkatli ol." "Olacağım. Sen de öyle."

Luke gidiyor. Kapı kapanırken izliyorum.

Gitmeden önce mektubu atıyorum, çıplak bir şekilde bastırıyorum Kimse görmesin diye çöp kutusunun dibine . Sonra ellerimi yıkarım.

Gözden irak ama gönülden irak değil.

ON

Mutfağında tek başıma dururken Nat'e Facebook'tan doğrudan bir mesaj gönderdim. Kısa tutmaya çalışıyorum çünkü Onu bunaltmak ya da baskı yapmak istemedim ama bütün gün onu ve restoranda yaşananları düşündüm, dışarıda bir şey onu korkutup gitmesine neden oldu. Bütün gün işteydim.

Daha sonra evde Sienna'yla yemek yerken ve ödevlerine yardım ederken onun sözlerini zihnimde tekrar tekrar canlandırdım -*Bazen sinirlenebiliyor.*

Aniden sözünü kesip neredeyse koşarak

Restorandan çıkıp, geçen kalabalığın arasında kendini gizledi. Bu cümleyi bitirmenin tüm yollarını düşünüyorum. *Öfkeli biri. Bana vuruyor. Beni korkutuyor. Beni öldürebilir.*

Şimdi sadece ondan haber almak istiyorum. Eve sağ salim bilmek istiyorum. nerede olduğunu, ne kadar uzağa gitmek zorunda kaldığını merak ediyorum.

ve eski sevgilisinin nerede yaşadığını bilip bilmediğini.

Arkadaşınız daha iyi hissediyor mu? Dün doğmamış olmama rağmen mesajımda sordum. Hasta bir arkadaşına yemek götürdüğü için gittiğine bir an bile inanmıyorum ve bunu anlıyorum ama bana yalan söylemek zorunda hissettiği için kendimi kötü hissediyorum. Yıllar içinde iletişimimizi kaybettiğimizi ve lisede birbirimize her şeyi anlatan türden arkadaşlar olmadığımızı biliyorum, ama benimle güvende hissettiğini ve bana güvenebileceğini bildiğini düşünmek istiyorum. Onunla konuşmayı tercih ederdim.

bana neler olduğunu anlattı. Oraya sağ salim vardığından emin olmak için onu eve kendim bırakırdım.

Bütün gece tekrar tekrar kontrol ediyorum ama mesajımı hiç okumuyor ve cevap vermiyor.

* * *

Eski kocam Ben dairemin hemen içinde duruyor ve odadaki tüm oksijeni alıyor. Aramızdaki düşmanlık bazen nefesimi kesiyor ve birlikte olduğumuz bir zamanı hatırlamakta zorlanıyorum.

birlikte mutluyduk. Kanepedeki o sıcacık anlar ve yataktaki o samimi anlar gerçekten oldu mu yoksa ben sadece hayal mi ettim?

"Sienna neredeyse hazır mı?" diye soruyor, gözümün içine ya da yanından bakarak çünkü artık göz göze gelmeme gibi bir huyu var.

"Evet. Ona bir dakika verin."

Sienna hazır olmadığı için çok kızgın. Az da olsa sabrı tükeniyor ve pencerenin önünde durup aşağıdaki sokağa bakıyor. "İki kez park ettim," diyor huysuzca ve geri dönüp Sienna'ya bakıyor.

Sienna'nın kapalı yatak odasının kapısına bakarak, ona etmesini söylememi istemenin çok da ince olmayan bir yolu, ki bunu yapmayacağım çünkü köle olmayı reddediyorum.

"Sana bitmek üzere olduğunu söylemiştim."

"Otuz saniyesi var," diyor saatini kontrol ederek ve buraya geldiğinden beri ilk kez değil.

"Sonra ne olacak?" Blöfünü görerek soruyorum.

Gerginlik sabahın erken saatlerindeki sis gibi havada asılı duruyor. Ben'in bir şey söylemesini, beni yargııcı aramakla tehdit etmesini bekliyorum ama bu sefer söylemiyor.

"Bu yeni bir gömlek mi?" diye soruyor onun yerine, küçümser gibi bir ifadeyle bakarak. şöyle bir bakıyorum. Süslü bir şey değil ama genelde evde giydiklerimden daha güzel. İşten sonra onu giydim, önce önlüğümü çıkardım, sonra da yatak odamdaki boy aynasının önünde sütyensiz durup göğüslerime baktım,

Özellikle sağdakinin her zamankinden farklı görünüp görünmediğini merak ediyordum, sanki bir şekilde kanserin kendisini, derinin altındaki dikenli bir devedikenini görebiliyormuşum gibi. Yıllar boyunca kendi kendime yaptığım muayenelerde daha iyi olmadığım için pişmanlık duydum. Birkaç ay önce kırk yaşıma girdim; bu benim ilk mamogramımdı beni korkutuyordu çünkü eğer kanserse, kim bilir ne kadar zamandır oradaydı. Aynanın önünde duruyorum, yansıma bakarken parmak uçlarımı göğsüme bastırdım, etrafı yokladım ama kendimi beceriksiz hissettim; ne aradığımı bilmiyordum ya da bilirdim. Sonunda pes ettim ve giyecek bir şeyler aramak için dolabıma gittim.

Ben'in beni görmeye geldiği gecelerde Sienna. İhtiyacım olan son şey beni iş önlüğümün içinde bitkin ve pasaklı görmesi. İyi olduğumu görmesini istiyorum-

Hayır, iyiden de öte. *Harika* olduğumu görmesini istiyorum. Bu gece yakası pileli, siyah-beyaz çiçekli bir gömlek giyiyorum. saten kumaş ve kot pantolon.

Boşanmadan bu yana Ben, gelirinin yüzde 20'sine denk gelen bir nafaka ödüyor çünkü velayet bende, yani Sienna'ya çoğu zaman ben bakıyorum. Sienna'yı iki haftada bir birkaç günlüğüne alıyor ve bunu tamamen kabul ediyordu.

Çünkü işi ve seyahat programı benim gibi tam zamanlı bir ebeveyn olmasını engelliyor. Yine de Sienna'nın eğitimi gibi şeyler için ödemesi gereken nafaka miktarından yakınıyor,

Yemek, barınma, giyim, boşanmadan önce bunların hepsine katkıda bulunmaktan mutluluk duyuyordu. Ama şimdi sanki onun parasını kendime yeni kıyafetler almak için kullandığımı düşünüyor.

Onunki yüklü bir soru. Asıl sormak istediği Sienna'nın nafakasını gömleğim için kullandığım mı?

Ben'in gelirinin yüzde 20'si olmasa bile Sienna ve ben mali açıdan iyi durumdayız. Ben onun kadar kazanmıyorum ama bizi geçindirecek kazanıyorum. Dairemiz uygun fiyatlı ve ben de akılcıca davranıyorum. harcadığımız para. Ayrıca büyükannemin boşanmadan bir süre sonra ölmesi ve yuvasının önemli bir kısmını bana bırakması da yardımcı oluyor.

Ben'le ayrılmak zorunda kalmadığım için minnettar olduğum yumurta - her ne kadar konuda çok sinirlense de, sanki ölümü boşanma evraklarımızın imzalanmasıyla aynı zamana denk gelmiş gibi. Bazılarını kullandım Mirası harcamalar için kullandım, ancak geri kalanıyla ne yapacağıma karar verirken çoğunu bankaya koydum, ancak Sienna'nın üniversite eğitimi listenin başında yer alıyor. Yine de bir birikimim olduğunu bilmek güzel.

Sienna ve benim ihtiyacımız olursa diye acil durum fonu. Eskiden gibi para yüzünden uykularım kaçmıyor. Korkunç bir şey olsa - eğer paramı kaybetsem

ya da kanser olduğumu öğrenirsem, örneğin- bir süre için iyi oluruz.

"Öyle," diyorum. "Beğendin mi?"

Ben omuz silkiyor. "Sorun değil." Tekrar saatine bakar. "Saat beşi on geçiyor. Onu geldiğimde hazır olmalı. Beklemek zorunda kalmamalıyım. Bu onunla geçireceğim zamanı azaltıyor."

"Ona izin ver. Bütün gün okuldaydı, Ben."

"Dün gece toparlanabilirdi. Okula gitmeden önce toplanabilirdi. Bu çok saçma." Bir mırıldanmayla yanımdan geçip koluma basarak Sienna'nın yatak odasının kapısına gidiyor ve kapıyı çalıyor. "Hadi Sienna," diye bağıyor kapıdan, "gidelim."

Sienna omzunda spor çantasıyla kapıyı açarken, "Tanrım, baba," diyor, "sakin ol. Daire mı yanıyor?" Gülümsememi tutuyorum ve sonra onlar giderken pencereden dışarı bakıyorum, Ben'in Sienna' iki adım önünde arabaya doğru yürüdüğünü görüyorum ve benden uzakta olduğu, onu mutlu ve güvende tutmak için yanında olmadığım zamanlardan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum.

Onlar gittiğinde, bir şişe şarap ve boş bir bardak buluyorum, onları ve dizüstü bilgisayarımı kanepeye taşıyorum. Kendime cömertçe bir bardak dolduruyorum ve ardından Nat'in Facebook'a girip girmediğini görmek için bardaktan bir yudum alıyorum.

Sana yalan söyledim.

Hepsi bu kadar, on dakikadan kısa bir süre önce gönderilen dört küçük kelime. Ne zaman? Hala çevrimiçi olduğunu umarak cevap yazıyorum.

Öyle, çünkü cevabı hemen geldi. Arkadaşım geçen gece hasta değildi. Ona yemek götürmek için çıkmadım.

İfadesindeki belirsizlik adeta sormam için yalvarıyor. Neden? Gittin mi?

Declan . Onu pencerede gördüm. Beni izliyordu.

Bir nefes çekiyorum. Bu *sözler* -beni izliyordu- *şaşırtıyor* ve onları okurken soğuyorum, şarap kadehim elimde asılı kalıyor. elimi havada tuttum. O gece orada birinin olduğunu biliyordum. Camdaki karanlık şekli ve camdaki nefesini görmüştüm. Ama yine de, Onun sözlerini okumak, düşündüklerimi teyit etmesini sağlamak tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

L yaklaşıyor. Trenin geldiğini bile duymadan önce yeryüzünün titreşimini . Bir saniye sonra, gözlerim pencereye gidiyor ve orada: pencereden görünen bir ışık lekesi karanlıkta, apartmanın önünden geçmeden önce caddenin üzerinden geçiyor. Işıklandırılmış tren insanların yüzlerini göremeyeceğim kadar hızlı geçiyor.

İçeride ama ışıklar açık ve perdeler açıkken dairemde durgun bir şekilde otururken binicilerin beni görüp görmediğini merak ediyorum. Kanepeden kalkıyorum. Pencereye gidip koyu keten perde panellerini tutarak kapattım.

Onlar.

Kanepeye geri oturdum. Eve sağ salım gelebildin mi? Yazıyorum.

Önce bir, sonra iki dakika geçti ama cevap vermedi. Sanırım Belki de gitmiştir, Facebook'tan çıkış yapmıştır düşündüm ama resminin yanındaki küçük yeşil nokta bana hala aktif olduğunu söylüyor.

İyi misin, Nat?

Bilmiyorum, diye yazıyor sonra ve bilgisayar ekranından tereddütünü, tedirginliğini ve korkusunu duyar gibi oluyorum.

?

İyiym, diyor bana nerede olduğunu söylemek yerine.

Lütfen bana nerede olduğunu söyle.

Broadway'de, bir stand-up komedi kulübünün hemen dışında olduğunu yazıyor ve nedenini merak ediyorum, eve gidememesi için bir şey mi oldu?

Ona kavşağı ya da adresi soruyorum, beni rahatsız etmek istemediği için vermekten çekiniyor. gerek yok, diyor. Gerçekten. Ben iyiym.

Geliyorum, diyorum kesin bir ifadeyle, Sienna bu gece Ben'le olduğu için minnettar hissediyorum, böylece yardım edebiliyorum. Ben zaten , diye ekliyorum çünkü eğer yoldaysam, o zaman beni gelmekten vazgeçirmeye çalışamaz. Google'da Broadway'deki stand-up komedi kulüplerinden birini buluyorum, sonra paltomu ve şapkamı giyip çıkıyorum, aceleyle binadan çıkıyorum ve Caddenin aşağısına, taksi bulma şansımın daha yüksek olduğu Sheridan'a gidiyorum. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda bir tane geliyor ve geldiğinde arka koltuğa geçip şoföre adresi veriyorum. Bu gece trafik çok yoğun. Kavşaklarda birikiyor, sıkışıklık yaratıyor. Hayal kırıklığına uğradım, Nat'in bana tekrar mesaj atıp atmadığını görmek için Facebook'u kontrol ettim, ama atmadı. Evimden, Nat'in evine gitmek için bir milden biraz fazla yol vardı.

ve geriye dönüp baktığımda, yürümeliydim çünkü taksiyle zaman kazanamazdım.

"Beni burada bırak," diyorum şoföre Belmont'tan önce bir yerde, çünkü önümüzdeki ışığın yeşile dönmesini bekleyecek sabrım yok. Parasını ödeyip arabadan iniyorum ve hızlıca Caddeyi geçmeden önce. Yolun geri kalanını Broadway'de koşarak kat ediyorum, komedi kulübüne yaklaşıırken Nat'i arıyorum. İçeri girmek için sıra bekleyen insanlar.

İlk başta onu göremedim. Gittiğini, terk ettiğini düşünüyorum.

Ama sonra onu buldum. Komedi kulübünde değil. İki kapı aşağıda, bir ayakkabı tamircisinin girintili girişinde duruyordu, kapalı. Giriş derin ve dışarıdan gelen soğuktan biraz korunmayı sağlayan kırmızı bir tente var ama soğuğu tamamen dışarıda tutmaya yetmiyor. Nat donmuş görünüyor, rüzgârdan korunmak için bir köşeye sıkışmış, kollarını kavuşturmuş. Arkasındaki mağaza karanlık, ancak vitrindeki neon tabelalar onun yüzünü sıcak bir şekilde gösteriyor pembe, parlak beyaz ve canlı bir turuncu.

Onu gördüğümde tepkisiz olmak için yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum.

Şok ve dehşeti uzak tutmaya çalışıyorum. Kendime neon ışıkların durumu olduğundan daha kötü gösterdiğini ama olduğundan emin değilim.

"Nat," diye nefes alıyorum ve gözleri benimkilere dikiliyor. Alt dudağı iki katına kadar şişmiş. Bu sadece bir kesik yüzünden olmadı. Dudağı kabuk ama yakın zamanda olmuş. Elmacık kemiğinin üzerinde mor ve çiğ bir şişlik var. "Ne oldu?" I diye soruyorum, sesim yumuşak, yavaş ve sakın, bir adım öne çıkıp onunla birlikte girintili kapıdan içeri girerken.

Gözlerinde yaşlar var. "Aptalca bir şey yaptım," diyor.

"Ne?" diye sordum. Soruyorum, ama hemen pişman oluyorum, çünkü söylemem gereken şey *hayır-hayır sen aptalca bir şey yapmadın-* olmalıydı.

Çünkü istismar kurbanları olanlar için hep kendilerini suçlarlar ama onun yaptığı hiçbir şey bunu hak etmiyor.

"Benim bir aptal olduğumu düşüneceksin."

"Hayır," söz veriyorum.

"Düşünmeyeceğim."

İsteksizce, "Declan dün aradı. İşten sonra eski evimizde buluşmak istedi. Telefonda ağlıyordu.

Telefon. Onu en son ne zaman ağlarken duyduğumu hatırlamıyorum. O her zaman

Çok . Ona sorunun ne olduğunu sordum ve eve dönmem, ona geri dönmem için bana yalvardı. Üzgün olduğunu, bensiz yaşayamayacağını, yardım aldığını ve beni bir daha asla incitmeyeceğini, beni bir daha asla aldatmayacağını söyledi. *Hayatı üzerine* söz verdiğini söyledi."

"Ve sen de eve, onun yanına mı gittin?" diye sordum. "Ve o bunu yaptı?"

"Bu benim hatam," diyor. "Daha iyi bilmeliydim. Üzüldüm onu." Bu tür bir istismarın suçlusunun kendisi olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum, ancak aile içi şiddet mağdurlarının böyle düşünmesinin normal olduğunu biliyorum çünkü istismarcılarının düşünmelerini istediği şey bu.

fiziksel cezayı hak edecek kadar korkunç bir şey yaptılar. "Bu nasıl senin hatan oluyor, Nat?" diye sordum. "Seni inciten o. Seni inciten o. bunu yaptı."

"Aradığında," diyor, "bir şans daha istediğini söyledi ve ben de tamam dedim çünkü dürüst olmak gerekirse ben de onu seviyor ve özlüyorum. Bana bir daha asla zarar vermeyeceğini söylediğinde ona inandım, çünkü telefonda sesi çok yıkılmış ve korkmuş geliyordu. Ben asla konuştuğunu hiç duymamıştım. İştten erken çıktı, ki bunu hiç yapmaz. Eve çiçek ve yemek getirmişti ve ilk başta her şey yolundaydı. Hayır," diyor, neredeyse nostaljik bir şekilde geçmişini düşünüyor, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme oynuyor, şişmiş olanı daha da döndürüyor deforme olmuş, "iyiden de iyiydi. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Onunla ilk tanıştığımda, eskiden olduğu Declan'dı. Sevecen, komik ve tatlı. O bir ateş yaktı, ben de bir şişe şarap açtım. oturma odasının zemininde, ateşin önünde bir battaniyenin üzerinde akşam yemeği yedik. Çok romantikti. Saatlerce konuştuk, güldük. Seviştik," diyor ve orada durup anılarını anlatıyor. "Çok şefkatli, çok dikkatliydi. Acele etmedi. İşimiz bittiğinde birbirimize sarılarak uzandık ve bir aile kurmayı düşündüğünü söyledi, ve benden bir bebek sahibi olmayı her şeyden çok istediğini söyledi."

Birden ayıldı, özlem dolu anıların kalıntıları kayboluyor. "Ama bunu yapamayacağımı biliyordum, o bazen böyle davranırken olmazdı. Yardım almakla ilgili söylediği şeyi gündeme getirdim. Terapisti ve nasıl sordum ve zaman bana aslında bir terapiste gitmediğini, terapisteye gitmeyi düşündüğünü söyledi. ama bunun yapması gereken bir şey olmadığına karar verdi.

hepsi. Öfkesini kendisi kontrol edebilirdi." Nefes almak ve kendini toparlamak için duraklıyor ve sonra devam ediyor, "Daha iyi bilmeliydim. Hiçbir şey söylememeliydim. Onu ikinci kez tahmin etmemeliydim."

"Ne dedin sen?"

"Ona bunun gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını ve gitmeme kararı almadan önce en azından bir kez terapistle gitmeye değip değmeyeceğini sordum."

"Bu akıllıca bir soru Nat," diyorum nazikçe. "Sorman yanlış değildi."

"Evet, görünüşe göre öyleydi, çünkü odadaki hava aniden değişti. Ayağa kalktı ve elindekileri fırlattı.

"Neden her zaman gidip her şeyi mahvetmek zorundasın?" diye bağırdı. Mükemmel bir gece geçiriyorduk ve

Sonra gidip her şeyi tekrar mahvettin. Çok aptalsın Nat. Aptal ağzını kapalı tutamadın. O bana vurdu," diyor, parmakları yanağına gitmeden önce dudağına sürtünüyor. Gözlerim yaşıyor ve onları geri itiyorum. O biri onunla -herhangi biriyle- bu şekilde konuşmak beni hasta ediyor. Bir nefes alıyor, tutuyor ve sonra yavaşça veriyor.

"Haksız değil, biliyor musun? Bu açmamam gerektiğini bilmeliydim. Sadece akışına bıraksaydım, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarsaydım ve onu sorgulamasaydım ya da hassas konuları değmeseydim, bu kadar üzülmezdi."

"Nat," dedim. "Bu senin hatan değil. Şimdi nerede kalıyorsun? Kendi dairen var mı?"

Kadın başını sallıyor. "Hayır. Bir arkadaşım ve kocasıyla," diyor. "Fazladan bir odaları var. Birkaç gündür onlarla birlikteyim. haftalar."

Nat'in geçen gece restoranda bana anlattıklarını düşünüyorum, Declan'dan bahsettiğinde kimsenin ona inanmadığını çünkü onu çok çekici bulduklarını. Onun deyişiyle, onun *mükemmel bir erkek* olduğunu düşünüyorlar.

"Yüzünü gördüğünde ne dedi?" Ben sordum.

Nat utangaçlaşır. Cevap vermesi bir saniye sürer ve cevap verdiğinde "Ona yalan söyledim. Ona bunu Declan'ın yaptığını söyleyemezdim, bu yüzden onu yakalamaya giderken ayağımın kayıp merdivenlerden düştüğümü söyledim.

L. Bana inandı." Bazı L istasyonları yükseltilmiş, diğerleri ise dik, beton basamaklar ve zayıf ışıklandırma ile yeraltındadır. Birinin L istasyonunda ayağını kaybedebileceğini düşünmek zor olmazdı.

ve düşerlerse, sonuç şuna benzeyebilir: morarmış bir yanak, şişmiş bir dudak.

Eski hastam Anne ile olan benzerliği ve bodrum merdivenlerinden düştüğünü iddia etmesi üzücü. Anne'i ve kocasının sonunda onu nasıl öldürdüğünü ve benim nasıl

Hâlâ hayattayken daha fazla yardım edemediği için pişman. Tacizci bir eşten ayrılmak Nat gibi biri için en tehlikeli zamandır. Bunu bir yerde okuduğumu hatırlıyorum. Eşlerini öldüren erkekler için, cinayeti tetikleyen olay çoğunlukla kadının evi terk etmesi ya da etmekle tehdit etmesidir.

Kadınların eşleriyle kalmalarının nedenlerinden biri de bu.

Taciz içeren ilişkilerini bu kadar uzun süre sürdürüyorlar çünkü ayrıldıklarında başlarına gelebileceklerden korkuyorlar.

"Peki ya iş yerindeki insanlar? Onlar da aynı şeyi mi düşünüyor? Düştüğünü mü?"

"İşe gitmedim. Hasta olduğumu söyledim çünkü öğrencilerimin beni bu halde görmesini istemedim. Korkabilirlerdi. Onun yerine müzeye gittim. Bütün gün tek başıma dolaştım.

"Hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum."

"Ona geri dönemezsin, Nat. Asla. Ne desin, değişmeyecek."

"Biliyorum" diyor, ama çok yumuşak bir sesle ve bilip bilmediğini sormak istiyorum - eğer *gerçekten* biliyorsa - ama bu benim haddim değil ve haddimi aşip onu uzaklaştırmak istemiyorum çünkü söyleyebileceğim kadarıyla, bir

Hayatında Declan hakkında konuşabileceği tek kişi benim.

Bir soru geldi. "Geçen gece o restorandayken seni nerede bulacağını nasıl bildi?"

Kaşları birbirine çarpıyor, neon tabela hâlâ morarmış yanağını . "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Orada olduğunu ve seni izlediğini söylemiştin. Nerede olduğunu nereden biliyordu? Ona söyledin mi?"

Yüzü değişir. Gözleri büyür ve çenesi bir an için gevşer. Konuşurken kelimeleri yavaş ve kesik kesik. "Bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm."

Bu şehir büyük. Göl boyunca kuzeyden güneye yirmi milden fazla bir alana yayılıyor. Yüzden fazla farklı mahalle var ve burada yaklaşık üç milyon insan yaşıyor. Tesadüfen biriyle karşılaşmak imkansız değil, ancak bunun gerçekleşme ihtimali çok düşük.

"Belki," diyorum, "ama belki de değil. Telefonunu kontrol ettin mi? Şu takip uygulamalarından birini yükleyip yüklediğini biliyor musun?" Sienna ve bende Life360 adında bir uygulama var, bu sayede onun telefonunu takip edebiliyor ve nerede olduğunu bilebiliyorum. Sienna bu uygulamayı kullanmamdan nefret ediyor ama telefonunu aldığı anda şartlarımdan biri de buydu, özellikle de okula gidip gelirken kullandığı uzun yol nedeniyle. O zaman onu ve arkadaşlarını gözetlemek için kullanmayacağıma, sadece acil bir kullanacağıma söz vermiştim. Adil olmak gerekirse, konumumu açtım, böylece o da her zaman nerede olduğumu görebiliyor. Ona bunun *sadece bizi güvende tutmak için bir önlem* olduğunu söyledim ve o da her zamanki gibi dışarıda güvende olmamızı gerektirecek kadar kötü ve korkutucu olan şeyin ne olduğunu sordu. Listenin sonu yok.

Nat şimdi "Sanmıyorum," diyor ama kontrol etmek için çantasından telefonunu çıkarıyor. "Nereden bilebilirim ki?"

"Girebilir miyim?" Telefonuna uzanarak soruyorum, kilidini açtıktan sonra bana kolayca veriyor. Uygulamalar listesinde geziniyorum. Life360 gibi bariz bir şey yok, ancak Find My uygulaması, belirli telefonlarda standarttır. Bu, kayıp bir telefonu veya iPad'i insanlar kadar kolay bulabileceğiniz genel bir konum paylaşım uygulamasıdır.

İnsanların altında arıyorum.

O kadar net bir şekilde söylüyor ki, kalbimin hızla çarpmaya başladığını ve omurgamdan aşağı bir ürperti aktığını hissediyorum: *Declan konumunuzu görebiliyor.*

Konumunu paylaşma seçeneğini hızlıca kapatıyorum. Sonra içgüdüsel olarak dönüp omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve aniden izlendiğim hissine kapılıyorum. Declan'ın onu görüp görmediğini merak ediyorum.

Nerede olduğunu biliyorsa, onu buraya kadar takip ettiyse. Arkamdaki sokak dolu. Dışarısı karanlık ve insanlar her yöne doğru hareket ediyor; hepsini içeri alamıyorum. Komedi kulübüne girmek için bekleyen kuyruk da ilerlemeye başladı. Arabalar ve otobüsler geçiyor ve insanlar yolun her iki tarafında ayakta duruyor ve yürüyor.

şehir caddesi. Bir de pencereli barlar ve restoranlar var,

Bazıları hava sıcak olduğuunda kalkan garaj kapıları kadar büyüktür, o kadar büyüktür ki bir kişi restoranın içinde herhangi bir yerde oturabilir ve bir şekilde dışarıyı görebilir.

Declan restoranlardan birinin içinde olabileceğı gibi, yoldan geçen bir otobüste de olabilirdi. Nat'e bakmak için geri dönüyorum, düşüncelerimi onu korkutmayacak kelimelere dökmeye çalışıyorum. "Ne oldu?" diye soruyor, yüzü

Neredeyse bembeyazdı, gözleri yüzümü okuyordu. "Neyin var?"

"Bunca zamandır yerinizi onunla paylaşıyordunuz. Nerede olduğunu başından beri biliyordu. Kapatmıştım," diyorum telefonu geri verirken, "ama geçen gece nerede olduğunu tam olarak biliyordu. Seni bulması tesadüf değildi. Belki de polise gidip uzaklaştırma emri çıkarttırmalısın Nat."

"Bu ne işe yarar ki? Bir kağıt parçası onu durduramaz."

Haksız değil. Yine de, "Bence neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmeleri iyi bir şey." diyorum.

"Birisi bunu ona servis edecek. Ne yaptığımı, onu ihbar ettiğimi öğrenecek. Bu onu daha da kızdıracak Meghan. İşleri daha da kötüleştirecek."

Başımı sallıyorum, haklı olma ihtimaline karşı konuyu zorlamaktan korkuyorum. kötü bir şey gelmesine sebep olmak istemiyorum.

"Gitmeliyim. Yakında evde olmazsam arkadaşım nerede olduğumu merak edecek."

"Tamam," diyorum, onunla yürümeyi ya da binmeyi teklif ediyorum, ama o iyi olduğunu, yalnız gideceğini söylüyor. "Emin misin?"

"Evet."

Kuşkularla, korkularla doluyum. "Bu konuda kendimi rahat hissetmiyorum. Lütfen," diye yalvardım, "seni eve bırakayım."

"Hayır. Ben iyiyim. Bunu yapabilirim," diyor ve isteksizce tamam diyorum çünkü Declan çok şey aldı ve ben de onun özerkliğini almak istemiyorum.

Taksi çağırmasını izledim. Arabanın gelmesini bekliyorum ve hemen arkasındaki kaldırımda durup onun binmesini izliyorum. Kapıyı çekti Kapıyı kapatıyor ve camdan bana el sallıyor, yüzü camdan zor görünüyor. Şoföre bir şeyler söyleyerek bakışlarını kaçırıyor. Taksi uzaklaşmadan önce cama vurarak onu

Dikkat. "Arkadaşının evine vardığında bana bir mesaj gönder, tamam mı? Böylece oraya vardığını bileyim." Başını sallıyor.

Taksi caddede ilerlerken, hangi ışığın taksiye ait olduğunu ayırt edemeyene kadar uzun arka lambalarını izliyorum.

Kendi güvenliğimi düşünmüyorum.

Tehlikede olanın o olduğunu ve benim güvende olduğumu varsayıyorum.

* * *

Taksi çağırmaktan vazgeçip eve yürümeye karar veriyorum. Gece keskin ama soğuk hava iyi hissettiriyor, hareket de öyle, çünkü endişeliyim ve boş bir eve geri dönme fikri

Oturup Nat için endişelenmekten başka bir şey yapmayacağım bir daire bana cazip gelmiyor.

Yolun neredeyse tamamında Broadway boyunca yürüyorum. Şehir bu gece gürültülü ve kalabalık. Hava bile insanları içeride tutamıyor. Dakin Sokağı'na geldiğimde bu koşuşturmadan uzaklaşabildiğim için minnettarım.

Broadway' gürültüsünden uzaklaşıp daha sakin bir yere gidiyorum, ancak o zaman da korku başlıyor, burada katiller olduğu ve bu sokaklarda bir yerlerde kadınlara saldıran bir adam olduğu bilgisi her zaman mevcut.

Anahtarlarımı almak için çantama uzanıyorum,

Elimde ağırlığını hissettiğim için minnettarım. Özellikle apartman kapısının anahtarı bilenmiş.

Sivri ucu birine zarar verebilirdi. Yapraksız ağaçların altında yürürken bir tanesini seçip çekiçe tutuyorum,

İki ve üç dairesi apartmanların ve cadde boyunca park etmiş karanlık arabaların yanından geçiyorum. Etrafıma dikkat kesiliyorum, ancak karanlık gözümü bulandırıyor.

Görme. Görmek zor, ama diğer yandan işitmek daha iyi.

ayarlandı. İlk başta hemen hemen hiçbir şey yok, sadece olağan şehir gürültüsü: bir kadının delici çılgılığı gibi uzaktaki sirenlerin sesi, bir araba kapısının açılıp kapanmasının törpülenmesi.

Bu gece hava rüzgarlı. Yanımdaki kaldırımda ağaçlar sallanıyor, çıplak uzuvları el gibi. Rüzgârın kendisi ses çıkarıyor, binaların kenarlarından dolanırken tıslıyor.

Sokaktaki terk edilmiş binalara yaklaşırken uzaktan bir ses duyuyorum, olduğumdan farklı bir ses, bir şey
Bir ağıt gibi rahatsız edici ve ağlamaklı. Ses ilk başta o kadar anlaşılmaz ki, orada olup olmadığını bilmiyorum. Sadece hayal mi ediyorum.

Nefesimi tutuyorum. Daha yakından dinliyorum ve zamanla ses daha belirgin hale geliyor.

bir yerde biri ıslık çalıyor.

Etrafımda dönüyorum. Ufukta bir erkeğin dış hatları var, sanırım şekli ve büyüklüğünden ve kadınların gece yalnız yürürken ıslık çalmamasından. Olmak için elimizden gelen her şeyi yaparız. göze çarpmayan.

Nefesim kesiliyor. Arkamı dönüyorum ve uzaktaki apartmanıma bakıyorum. Zamanla ses yaklaşıyor. ıslık kayboluyor ve yerini önce sessizlik, sonra da sanki yetişmek için koşan ayak sesleri alıyor, Bana gelen gevşek çakılları tekmeliyor.

Boğazım sıkılıyor. Anahtarı tutuşumu yeniden ayarlıyorum.

Adımlarının ağırlığından anlayabiliyorum.

bana doğru ilerliyor, mesafeyi bacaklarımın gidebileceğinden daha hızlı kesiyor, haklıymışım. Bu bir erkek. Bir kadın, gece vakti başka bir kadını bu kadar yakından takip etmemesi gerektiğini daha iyi bilirdi.

Bacaklarım artık daha hızlı hareket ediyor. Nefesim de değişiyor, sığılaşıyor.

Arkama bakmamak, kaçmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Kadınların geceleri güvenlikleri ile ilgili uymaları gereken kuralların sonu yoktur -gözlemci olmak, evinizden uzak durmak

Telefon edin, rutininizi ayarlayın, böylece her zaman aynı rotayı kullanmazsınız, koşabileceğiniz rahat ayakkabılar giyin ve göz yaşartıcı sprey ya da İsviçre çakısı taşıyın. Ya da daha iyisi, geceleri yalnız yürümeyin, özellikle de içkiliyseniz, çünkü alkol farkındalığınızı ve tepki sürenizi düşürür ve sizi kolay bir hedef haline getirir - ve yine de erkekler istedikleri her şeyi yapabilirler ve sorun olmaz.

Bu adama geçmesi daha fazla yer açmak amacıyla kaldırımın kenarına doğru ilerliyorum ama o bunu yapmıyor. Aynı hızda devam ediyor, kıl payı arkamdan geliyor, böylece benim hızım da değişiyor ve yürüyorum

Bir şekilde daha da hızlı, omuzlarım dik, bana dokunacağını ya da daha kötüsünü düşünürken, son günlerde saldırıya uğrayan kadınları ve saldırıya uğramadan önceki anlarda aynı şeyin onların başına gelip gelmediğini düşünüyorum.

Bir saniye bile geçmeden Declan Roche'u düşündüm. Yüzünü hayal ediyorum.

Nat'in telefonunda gördüğüm şeyi düşünüyorum: *Declan konumunu görebiliyor.*

Ya biz tentenin altındaki giriş yolunda komplo kurarken Nat'le beni izliyorsa?

Boğazım . Onun dövülmüş yüzünü düşünüyorum ve merak ediyorum. Nat'e, sözde sevdiği bir kadına bunu yapıbiliyorsa, bana, tamamen yabancı birine ne yapabilirdi?

Binam yaklaştıkça korku beni ele geçiriyor ve etrafımda dönerek "Benden ne istiyorsun? Uzak dur."

Anahtarı bıçak gibi sallarken elim titriyor. Hangimiz daha çok şaşırdık bilmiyorum.

Luke, işten arkadaşım, önümde, kaldırımda donmuş bir şekilde duruyor. Gözleri irileşiyor ve yüzünü şok kaplıyor. İndirdiğim sahte bıçağımdan geri çekiliyor, kalbim göğsümün içinde çarpıyor.

"Meghan," diyor, dizlerimin bağı çözülürken elini uzatıyor ve sendeleyerek ilerliyorum, kendimi tutmak için kolunu tutuyorum. "Aman Tanrım," diyor, sesinden şefkat ve pişmanlık damlıyor. "Çok özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Dengemi yeniden sağlıyorum ve zar zor "Sorun yok" diyebiliyorum ama kelimeler kısa, soluksuz, *iyi* olmaktan çok uzak. Bir dakika durdum ve Sonra kolunu bırakıyorum ama yine de kalbim içimde gümbür gümbür atıyor ve gözlerim korkudan, rahatlamadan yaşlarla doluyor, Luke'un önünde ağlamak istemiyorum çünkü onu kötü hissettirmek istemiyorum. Böyle hissetmem onun suçu değil. Bir erkek olarak, geceleri bu sokaklarda tek başına yürüyen bir kadın olmanın nasıl bir his olduğunu bilmesine imkan yok.

"İyi misin?" diye soruyor, gözlerinde utanç ve empati var. "Onun sen olduğunu bilmiyordum."

"Evet," diyorum ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

"Kahretsin," diyor beni içine çekerek. "Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Çok özür dilerim. Dikkat etmemiştim."

"değil," diyorum tekrar, nefesimi tutmaya, sesimi kontrol etmeye çalışıyorum ki daha az kaba olsun. "Düşündüm ki-" başlıyorum ama kendimi durdurup başımı sallıyorum çünkü Luke'un bana nasıl zarar vereceğini düşündüğümü kelimelere dökmek istemiyorum. Kendini zaten olduğundan daha suçlu hissetmesine neden olmak istemiyorum ve bir şekilde bunun olasılığını daha da gerçek kılıyor. . Ben de bir saldırıya uğrayabilirdim.

Luke konuşurken nefesinin kesildiği görülüyor. "Nereye gittiğime bakmıyordum. Telefonumdaydım, Penelope'ye mesaj atıyordum," diyor ve telefonu elinde görüyorum, ekrandan gelen parıltı bir ışık kadar parlak. Gelen mesaja baş aşağı bakıyorum ve onun adına utanıyorum. "Siktir git" yazıyor. Mesajı alıyor, yüzünü buruşturuyor ve sonra gözlerini benimkilere çeviriyor.

"Ne oldu?"

"Yaptığım bir şey yüzünden bana kızgın. Yine."

Rüzgarın saçlarını oynatışını izliyorum ve yumuşayarak soruyorum: "Ne hakkında?"

Luke telefonunu cebine sokar ve "Önemli bir şey değil" der.

"Önemli bir şey değil. Sen üzgünsün."

"Maya," diye açıklıyor, "dün gece vardiyasında çalışacaktı ama son anda acil bir durum çıktı.

Anne." Maya hastanede çalışan başka bir hemşire. Her zaman gece vardiyasında çalıştığı için onu çok iyi tanımıyorum ama annesinin demans hastası olduğunu ve Maya'nın ona baktığını biliyorum. "Yerine bakacak kimsesi yoktu, ben de biri kadar kaldım. Bir saat sürdü.

birkaç saat." Hemşireler olarak, vardiyamızdan üç saat önce hasta olduğumuzu bildirmemiz gerekir, böylece yerimize birini bulmak için zamanımız olur, bu da kağıt üzerinde mantıklıdır, ancak bu son dakika acil durumlarının bazen ortaya çıkmayacağı anlamına gelmez.

Hastalarımızın güvenliği için, gelen hemşireye devri tamamlayana kadar da zorunludur; yani Luke'un başka bir hemşire gelene kadar kalmaktan başka seçeneği yoktu. "Penelope başka bir kadınla birlikte olduğum için geç kaldığımı düşünüyor. Onu başka türlü ikna edemem."

"dilerim," diyorum, çünkü ben de o durumdaydım, beni bekleyen biri ya da başka bir yer varken işte sıkışıp kalmıştım.

olmak. "Eminim sadece hormonlar konuşuyordur. Bütün gün yatakta tek başına yatmak dayanılmaz olurdu." Penelope hamileliğinde yedi aylık falan. Birkaç haftadır yatak istirahatinde ve şimdiden zorlanmaya başladı.

"Biliyorum. Öyle olurdu, özellikle de küçük dairemizde. Doktor yatak istirahatine başlamadan kısa bir süre önce onu nasıl ev görmeye götürdüğümü anlatmış mıydım? Roscoe Village'da müstakil bir ev."

"sanmıyorum."

"Ben yaptım. Ona sürpriz yapabileceğimi düşündüm. Bunun onu mutlu edeceğini düşündüm. Dairemizde bir bebeğin tüm eşyaları için yer yok.

ihtiyacı var. Tıka doluyuz."

"Çok küçükler ama yine de çok şey gerektiriyorlar."

Luke başını sallar. "Biliyorum," dedi ve sonra geri dönerek, "Penelope'nin evi sevdiğini sanmıyorum," dedi.

"Hayır mı? Neden ?"

"Çok pahalı olduğunu söyledi," diyor bana ve büyük ihtimalle de öyleydi. Penelope çalışmadığı için Luke daha fazla para kazanmak için sürekli fazladan vardiya alıyor. Bazen Luke ve Penelope ile olan evliliğini anlatış şekli hakkında endişeleniyorum. Penelope'nin onu hadım etmesinden, altı haneli bir maaşı olmadığı ve Luke'un istediği gibi başka bir erkeğin yapabileceği şekilde ona bakmadığı için kendini aşağılamasına neden olmasından endişeleniyorum.

"Başka evler de var," diyorum ama Luke'un yüzünde o eve gönül vermiş olduğunu görebiliyorum. "Belki bebek doğduktan sonra bakmaya devam edebilirsin. Şimdi nereden geliyorsun?" diye soruyorum. Luke kışlık montunun altında kot pantolon giymiş, koyu renk, yarım fermuarlı bir kazağın yakası açıklıktan görünüyor.

Omuz silkiyor. "Hiçbir yerde." Luke ve Penelope benden sadece birkaç blok ötede, tek yatak odalı bir dairede yaşıyorlar. Sienna ve ben dairemize ilk taşındığımızda, Whole Foods'ta karşılaşana kadar bunu bilmiyordum. "Sadece yürüyordum. Penelope'yle ikimizin de için biraz zaman."

"Ah," diyorum, ikisi arasında evde hararetli bir tartışma yaşandığını ve ardından düşmanca mesajlar geldiğini hayal ediyorum. *Siktir git.* Yargılayamam.

Ben ve ben de o yollardan geçtik ama yüksek riskli bir hamilelik her şeyi daha da kötüleştiriyor. "Öylece dolaşmak soğuk." Dedim ama sonra tereddüt ettim.

Çünkü Penelope'nin onun başka biriyle birlikte olduğuna inanması Dün geceki kadın, yangına körükle gitmek istemiyorum. Ama sonra rüzgar hızlanıyor, iliklerime kadar üşüyorum ve kollarımı kendime sarıp yine de soruyorum, "İçeri gelip konuşmak ister misin?"

Luke, "Sienna'yı söndürmek istemiyorum," diyor ama gözlerinden düşündüğünü anlıyorum.

". O Ben'le birlikte."

Saatine bakıyor. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum ama dokuzu geçmiş olmalı. "Eğer eminsen. Geç oluyor ama. Rahatsızlık vermek istemem."

"Baş değilsin. İçeri gel, sıcak bir yere. Çay yapayım da konuşalım."

"Tamam."

Dönüyorum ve kapıya çıkan beton basamakları tırmanıyorum, ön kapının camındaki yansımama bir an için bakıp Yalnız olduğumu. Geri döndüm. Luke'u hâlâ kaldırımda, üç adım aşağıda, elleri kot pantolonunun cebinde, bana bakarken buluyorum. "Bir daha düşündüm de, eve gitsem iyi olacak." Sustu, Bir süre düşündükten sonra ekliyor: "Barış teklifi olarak yolda biraz dondurma alabilirim."

Karanlık ve boş bir daireye tek başıma girme düşüncesi beni hayal kırıklığına da gülümsüyorum. Kendimi yalnız hissetmemek, Nat hakkında düşünmek ve endişelenmek zorunda kalmamak için arkadaşlığın, sohbetin tadını çıkarabilirdim.

Ama Luke'un yanlış bir şey yapmadığını bilmesine rağmen zeytin dalı olarak dondurmayla eve gitmesi zaten bildiğim bir şeyi teyit ediyor: Luke iyi bir adam.

"Haklısın," diyor. "Bütün gün yatakta tek başına yatmak dayanılmaz olurdu."

Ben bunu hiç yapmadı. Olayları hiçbir zaman benim açımdan görmedi. "Ama on beş saatlik bir vardiyada çalışmak da öyle," diyorum. "Penelope sana sahip olduğu için şanslı. Umarım bunun kıymetini bilir."

Omuz silkiyor, alçakgönüllü. Belki biliyordur, belki de bilmiyordur.

Hoşça kal diyorum, dönüp geldiği yöne doğru gitmesini bekliyorum. Ama Luke kıpırdamıyor, kapıya doğru başını sallarken, "Önce sen git, böylece içeride olduğunu bilirim," diyor ve ben de bunu takdir ediyorum, çünkü dışarıda yalnız kalmak istemiyorum, bildiğim kadarıyla yakınlarda başka biri daha var ve az önce söylediklerimi duydu: Sienna'nın evde olmadığını ve yalnız olduğumu.

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Kendimi fuayeye bırakıyorum. Kapıyı iterek kapatıyorum ve kapandığından emin olmak için hafifçe çekiştiriyorum. Luke dışarıdan izliyor olsa bile, asla çok güvende olamazsın.

ON BİR

Ertesi sabah yaya köprüsüne gitme isteği duyuyorum. Bu dürtü aniden ortaya çıktı, ama durup dururken değil, çünkü

Caitlin'i ve olanları düşünüyorum,
Düşüşün kendisi üzerinde duruyor ve o yükseklikten düşmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Gün soğuk. Sienna'nın ve benim dairemın pencerelerinin iç kısımlarında buzlar oluşuyor. Güneş var ama yılın bu zamanında güneş aldatıcıdır. Hava yirmi beş ya da otuz dereceden fazla olamaz.

Çıkmadan önce toparlanıyorum, bir palto, şapka, eldiven ve bot giyiyorum, kapıdan çıkıyorum ve iki kat merdivenden inip binanın önünden çıkıyorum.

Karda yürüyerek Sheridan'a gidiyorum, orada ücretimi ödüyorum, kirli, dar, yarı açık merdivenleri çıkıyorum ve sonra titreyerek bekliyorum - çenemi paltomun boynuna sokarak - ahşap trenin gelmesi için platform. Platform dardır, rayların arasına sıkışmış bir adadır ve trenden çok az korunmaktadır. unsurlar. Uzun süre Sienna'nın bu dar platformda tek başına kalmasından endişe ettim ve ona sürekli kenara çok yakın durmaması gerektiğini hatırlattım. Dengesini kaybedebilir ya da biri kazayla ona çarpabilir ve düşebilirdi.

Platform şimdi sessiz. Yoğun saatler geçti, sabahın erken saatlerinde işe gidenler çoktan işlerinin başında ve ben hangisini tercih edeceğimi bilmiyorum: burada yabancılarla birlikte olmayı mı, yoksa yalnız olmayı mı?

Birkaç dakika geçtikten sonra Kırmızı Hat bir S virajı boyunca ilerliyor, durmak için sarsılırken frenler gıcırıyor. Kapılar açıldı ve ben bineceğim. Gözlerimi neredeyse boş olan vagona gezdirerek etrafıma bakıyorum ve trendeki insanları sayıyorum. Ben dahil üç kişiyiz. İnmeyi, başka bir trenin gelmesini beklemeyi- Beklemek zorunda kalacağım zamanı ve trenin boş olup olmayacağını hesaplarken, karar vermeden kapılar kapandı ve Benim için karar verildi. Tren ileriye doğru yalpalıyor. Tökezleyerek

oturur ve tren, şehrin altındaki karanlık, tıkalı tünellerden geçerek sonunda yeraltına inene kadar yükseltilmiş ray boyunca ilerlemeye devam eder.

Roosevelt'te iniyorum. Caddeye çıkıyorum ve Roosevelt'ten doğruya doğru ilerleyerek Müze Kampüsü'ne ulaşıyorum. Oradan da Soldier Field'ın güneyindeki neredeyse ıssız yolu takip edin. Yaz aylarında bu yol ailelerle, koşucularla, bisiklet sürücüleriyle ve müze ziyaretçileriyle dolu olurdu, ancak bu haliyle neredeyse tamamen ıssız. Boşluk nefesimi kesiyor ve acaba gelmekle bir hata mı yaptım diye düşünüyorum.

Soldier Field'ı geçiyorum. Oraya ulaştığımda, uzun bir yoldan geçiyorum, Lake Shore Drive'in altındaki gölgeli alt geçit beni köprüye yaklaştırıyor. Tüm bu yolculuk yaklaşık bir saat sürüyor, öyle ki alt geçidin altından çıkıp köprüyü gördüğümde dişlerim takırdıyor ve o kadar üşüyorum ki, bir çift ellerimi zar zor hissediyorum.

Köprü. Bakılacak pek bir şey değil. Oraya gelene kadar neredeyse görmüyorsunuz. Hiçbir güzel yanı yok, 43. Cadde'deki yaya köprüsünün açık mavi kıvrımları gibi taze ve modern bir yanı da yok. Bu köprü ahşap ve sade; sadece bir ihtiyaç, Vazgeçilmez ama eski ve çirkin, burada yaşayan sakinlere göl kıyısına erişim sağlıyor.

Köprüyü görünce içimi bir duygu dalgasının kapladığını hissediyorum. Birden geldiğime pişman oldum; bu yanlıştı. Hâlâ geri ve bir an için bunu düşündüm ama sonra yapmadım, bu kadar yakinken olmazdı. Genelde böyle şeyler yapmam. Hastaların izin günlerime hükmediyorum ve onların hikayelerine kendimi kaptırmıyorum. Beni kişisel etkilemelerine izin vermiyorum, ancak bunu yapmamak çaba gerektiriyor. Dikkatli olmak zorundayım.

Köprü hafifçe yukarı doğru eğimli. Zor bir tırmanış değil ama yine de nefesim ağırlaşıyor. Aşınmış korkuluklara sıkıca tutunuyorum ve rampayı tırmanarak köprünün altı demiryolu hattının üzerinden geçtiği tepeye çıkıyorum. Oraya vardığımda güneşi engellemek için bir elimi gözlerime götürüyorum.

Köprünün ortasında, tek bir buket Caitlin'in uçurumdan yuvarlandığı noktayı işaret ediyor. Ona doğru yürüyorum ve yanına çömeliyorum.

selofana sarılmış ve yarı ölü olan çiçekler. Yaprakları soluyor, renklerini kaybediyor, . Onları kimin bıraktığını merak ediyorum.

Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve bildiğim kadarıyla öyleyim.

Tam o sırada bir yarı kamyon korna çalarak yanımdan geçiyor ve ben sığıyorum. Yol gürültüsüne doğru dönüyorum. Arabaları görüyorum uzakta, Lake Shore Drive'da trafik saatte kırk beş milin üzerinde rahatlıkla ilerliyor. İş yerinden Natalia'nın söylediği şeyi düşünüyorum, eğer olanlar başka bir köprüde olsaydı

tren raylarından değil de caddeden geçseydi, yoğun bakım ünitemizde yaşam mücadelesi vermek yerine ölmüş olurdu. Natalia haklıydı. Eğer olay Lake Shore Drive'da olsaydı, her şey farklı olurdu. Lake Shore Drive'da trafik her zaman yoğun değildir, ancak sürekli. Orada bir sürücünün böyle bir şeyi önceden tahmin etmesinin ve düşen bir cesede tepki vermesinin hiçbir yolu yoktur.

kalkıyorum. Köprünün kenarına yaklaşmak için çiçeklerin geçiyorum. Eğilip korkulukların üzerinden raylara bakıyorum, yükseklikten aniden başımın döndüğünü hissediyorum. Bu kafa karıştırıcı ve ezici bir düşüş. Ne kadar yüksek olduğunu tahmin bile edemiyorum.

Dünya'ya olan uzaklığı. Kendimi tekrar ne hakkında düşünürken buldum Caitlin yere düştüğünde ne olduğunu, yere çarptığında canının acıyıp acımayacağını ya da o zamana kadar bilincini yitirip yitirmeyeceğini merak ediyordum. Aynı şeyi yıllarca kız kardeşim Bethany için de düşündüm. Acaba çarpmadan önce ölmüş müydü yoksa çarptıktan bir süre sonra mı ölmüştü? Acıyıp acımadığını merak ettim.

Caitlin'i bulan kişiyi düşünüyorum. Duyduğuma göre Hat görevlisi, zaten burada rayları inceleyen ve cesedine rastlayan biri. Bu hat görevlisini ve onun gördüklerini, cesedin durumunu çok düşünüyorum.

yalnız olmadığımı fark ettim.

Sarsılıyorum, koridordan geçen çocukların boş çığlıklarını duyuyorum. Lake Shore Drive alt geçidi, ters yöne ve benden uzağa gidiyor. Baktım ama sesler bedensizdi. Onları göremiyorum. Sadece çocuklar, seslerinden anladığım kadarıyla aptallık ediyorlar, oynuyorlar, kendi seslerinin yankısını dinliyorlar.

Alt geçit, duruma biraz mizah getirmeli, ama bunun yerine, delici ılıklarının sesi beni mahvediyor.

Altımdaki zemin aniden hareket eder gibi oluyor ve altımdaki raylara doğru ilerleyen bir tren belirdiğinde gözlerimi geri çekip korkuluklara tutunuyorum. Dengemi korumak için köprünün çıkıntısını daha da sıkı kavırıyorum ve tren aşağıdan geçerken gözlerimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum.

Yükseklikle aram hiç iyi olmadı, ama bu bir şey farklı, burada olanlardan dolayı daha da kötü bir şey.

Aşağıya doğru bir bakış atıyorum. Bu açıdan baktığımda aklıma tek bir düşünce geliyor: lmesi gerekirdi.

Tam o sırada çevresel grşmdede ani ve beklenmedik bir hareket oluyor. Başım sağa doğru sallanıyor, rampaya doğru.

bir adam beliriyor ve rampanın tepesinde durup beni inceliyor. Midem sıkışıyor ve hissediyorum ki

Kalın, sıcak görünümlü kahverengi parkasını, çıplak başını, rüzgârda dik duran kahverengi saçlarını yakaladım. Sanırım beni en çok endişelendiren şey, parkın sonunda

Köprü, sabırla arkasına yaslanmış, beni izliyor. Aklımdan gitmek, diğer tarafa gitmek geçiyor, böylece onun yanından geçmek zorunda kalmayacağım. Ama bu işleri daha da ktleştirirdi.

Yaya köprüsü, Müze Kampüsüne giden ve yeterince uzun süre takip edildiğinde Northerly Adası'na kadar uzanan yolun bir parçasıdır. Hava güzel olduğunda insanlar yürüyor ya da bisiklete biniyor ama şu anda hava bunun için çok soğuk. Çocuklar alt geçitten gittiler.

Başka bir yere gitmişler. Etrafıma bakıyorum. Meknın genişliği, oraklığı bunalıcı.

Jackson Beckett elleri parkasının ceplerinde, köprü boyunca ağır ağır yürümeye başlıyor. Bana ulaştığında "Burada ne arıyorsun?" diye soruyor ve ben geldiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Hayatımı kurtaracak bir cevap , çünkü aklıma gelen her şey -merakımın beni nasıl alt ettiği ve bunu kendim görmem gerektiği- kulağa hoş geliyor duyarsız. "nemli değil," diyerek beni rahat bıraktı. "Burası halka açık bir köprü. Herkes burada olabilir."

Benden uzağa, ufuk çizgisine doğru bakıyor, modern gökdelenler demiryolunun elik raylarıyla keskin bir tezat oluşturuyor. "Bu

Ortada bir katil varken gelmeniz ne kadar cesurca," dedikten sonra kendini düzeltti, "Özür dilerim. *Teşebbüs*

Katil," sesi çok hafif, durum için çok hazırlıksız, nefesi soğukta görülebiliyor. Çıplak ellerini paslı korkulukların üzerine koyuyor ve eğiliyor, köprünün kenarından aşağıya bakıyor, benim aksime yükseklikten etkilenmiyor. Köprünün korkuluklarına sıkıca ellerine bakıyorum. Evli, yüzük parmağında bir alyans var ve karısını, nasıl biri olduğunu ve Beckett'ların torunları olup olmadığını merak ediyorum. İlk izlenimler her şey değildir, ama içgüdülerim onda hoşlanmayacağım bir şeyler olduğunu söylüyor.

"korkunç, değil mi?"

"Evet. Berbat," diyorum ağzımı ilk kez açarak. Ben değilim genellikle . Neredeyse her zaman söyleyecek bir şey bulabilirim, ama onun tavrı, seçtiği kelimeler bunu zorlaştırıyor. "Senin zavallı aile," diyorum. "Hepiniz kendinizden geçmiş olmalısınız." Kendini tekrar ayağa kaldırdı, ilk başta sessizdi.

"Sence başatabilecek mi?" diye soruyor sonra, sanki kız kardeşinin yaşayıp yaşamayacağını değil de hava durumunda kar olup olmadığını sorar gibi.

"Ben... Bilmiyorum," diyorum, onun açık sözlülüğü karşısında hazırlıksız yakalanarak. "Kesinlikle bir şans var, yine de kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

kesin." Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi hiçbir şey söylemeden bakıyor. "Bazen sevdiklerime en iyisini ummalarını ama her ihtimale karşı en kötüsüne de hazırlanmalarını söylerim. Bence hazırlıklı olmak iyidir. Tüm olası sonuçları göz önünde bulundurmak. Geldiğiniz zaman iyi ki geldiniz. İnsanlar korkunç bir şey olduğunda ve veda etme şansları olmadığında kendilerini affetmekte zorlanıyorlar."

Homurdanıyor. "Evet ama ben onun için gelmedim. Ailem için geldim. Gelmemi istediler, ben de . Buradan çok uzakta yaşamıyorlar, biliyorsun değil mi?" diye soruyor ve ben de hayır, bunu bilmiyordum diyorum. Köprü, soğukla mücadele. "Indiana'da bir şehir evleri var," diyor, genel yönü işaret ederek ve gözlerim oraya gidiyor, batıya Göl'den daha uzakta. "Güvertelerinden Soldier Field ve Grant Park'ı görebilirsiniz."

"Güzel olmalı," diyorum, böyle manzaraların ucuz olmadığını bildiğimden. Eğer gerçekten güvertelerinden Soldier Field'ı görebiliyorlarsa, o zaman

inanılmaz derecede yakın olmalı. Caitlin'in o gün o bölgede bulunmasının gerçek sebebi bu muydu diye merak ediyorum.

Beckett'lara göre Kaliforniya'dan döndüğünü bilmiyorlarmış. Ama belki de etrafta dolanıyordu ya da belki de gelmişti ama evde kimse yoktu ya da korktu, fikrini değiştirdi ve gitti. "Büyüdüğün yer burası mı?"

"Hayır," diyor, demiryolunun hemen ötesinde, yakın mesafedeki binalara bakarak. "Hayır, bu mahalle eskiden şimdiki gibi değildi.

yirmi yıl önce. Eski depoların yerini alan loft apartman daireleri ve inşa edilen lüks şehir evleri ile değişti. Ben burada büyüdüm.

Hyde Park," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Caitlin'den bir süre sonraydı, Henry ve ben, babamın işine daha yakın olmak için eski evi satıp buraya taşındıklarında oradan ayrıldık. İşe gidip gelmekten bıkmıştı. Eskiden Sekiz mil gitmek neredeyse bir saatini alıyordu. Şimdi hava güzel olduğunda yürüyebiliyor."

Başımı sallıyorum. Şehir trafiği en kötüsü. Söyleyecek bir şey bulamıyorum ve düşünmeden boşluğu şöyle dolduruyorum: "Eski kocam ve ben

Hyde Park'ta bulunan Promontory Point'teki düğün resepsiyonu, Michigan Gölü'ne uzanan bir yarımada ve geniş ufuk çizgisi

Bir nefes sonra kendimle ilgili kişisel detayları ifşa etmekte bu kadar aceleci davranmamış olmayı dileyerek.

Ben ve benim düğünümüz düğünlere göre nispeten küçüktü, yüzden az konuk vardı, ancak mekan - büyüleyici bir vintage

Fransız kapıları, taş verandaları ve nefes kesici manzaraları olan bina istediğim her şeydi. Şimdi bodrum katında bir kutuda saklanan resimler .

"Promontory Point." İçinden gülüyor. "arkadaşlarımla orada takılırdık, genelde bir işe yaramazdık.

Aslında," diyor hıçkırarak, "daha geçen hafta sonu bir arkadaşıyla oradaydım. Kışın bile çok güzel."

"Bundan şüphem yok," diyorum. Kışın hiç gitmedim ama gölün kenarındaki büyük kayaların üzerinde durmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum,

Gölün ve gökyüzünün göz kamaştırıcı maviliğine karşı karın beyazlığını görmek için.

"Gitmeliyim," diyorum sonra, konuşmadaki kısa süreli durgunluğu kendi avantajıma kullanarak, "Eminim burada yalnız kalmak istiyorsundur. Eminim

misafir beklemiyordum." "Benim gitme."

"Kızım," diyorum bu kez, "birazdan okuldan eve dönecek ve nerede olduğumu merak edecek."

"Tabii. Evet. Tabii ki."

Veda ediyorum. Köprü boyunca ve aşağıya doğru yürürken Alt geçidin altında kaybolmadan önce gözlerini üzerimde hissediyorum.

Eve dönüş yolunun yarısına geldiğimde, Kırmızı Hat Chicago Nehri'nin dibindeki dar bir tüpün içinden süzülüyordu.

düşünmemeye çünkü düşünürsem klostrofobik olurum ve havasız kalacağımı, boğulacağımı düşünürüm

-Farkındayım: Jackson Beckett Londra'dan sadece iki gün önce geldi.

Geçen hafta sonu bir arkadaşıyla

İş için Londra'dayken Promontory Point'e gitmiş.

Birisi doğruyu söylemiyor.

ON İKİ

Ertesi gece hastanenin ana girişinden çıkıp Wellington'a doğru ilerlerken başım zonklıyor. Gökyüzü karanlık. Kar var

Tahminlere göre gece yarısından sonra başlaması bekleniyor, bu da yukarıda yoğun bulutların yıldızların üzerini örterek onları görmemizi engellediği anlamına geliyor. Güneş uzun zaman önce battı, ancak Yoğun bakım ünitesinde pencere azlığı nedeniyle bunun görmedim. Güneşin doğuşunu ya da batışını görmedim, bu yüzden bütün gün karanlıkmış gibi davranmak neredeyse mümkün.

Çantamda iki ibuprofen buluyorum ve Wellington'dan Sheffield'a doğru batıya yürürken onları alıyorum. Eve gidip gelmem yaklaşık bir mil uzunluğunda.

Eğer iyi bir tempoda yürürsem, ki öyle yapıyorum, on beş dakikada varabilirim. dakika. Bu da L peronunda durup trenin gelmesini beklemeyi bence değersiz kılıyor. Hareket etmeyi tercih ederim. Bu şekilde daha sıcak kalıyorum. İlerleme kaydettiğimi hissediyorum ve her iki durumda da, ister trene bineyim ister yürüyeyim, eve aşağı yukarı aynı saatte varıyorum.

Zaman.

Oraya geldiğimde, sağa Sheffield'a dönüyorum. Sheffield, işten eve dönerken her zaman kullandığım caddedir.

Aşinalıkta rahatlık vardır. Bu rotayı o kadar çok yürüdüm ki neredeyse gözlerim kapalı bile yapabilirim. Bu en kestirme yol ve beni hastaneden eve kadar götürüyor; mağazalar, restoranlar, doktor muayenahaneleri, Wrigley Field ile karışık alçak ve orta katlı apartmanların yanından geçiyor. Bu konuda bir şeyler bilen herkes

Beyzbol, Wrigley Field'ın arkasındaki Sheffield Avenue'nun durmak ve sayı atışlarını yakalamak için en iyi noktalardan olduğunu bilir.

Aklım başka yerde. Nereye gittiğimi düşünmüyorum. Yürüdüğüm yere dikkat etmiyorum. Gözlerim odaklanmamış, Gittiğim yere bakıyorum ama gördüklerimi yutmuyorum. Neredeyse onu görmeyecektim. Neredeyse sersemlemiş bir halde yanından geçip gidecektim, ama sonra bir adamın havaya ok gibi fırlattığı acımasız sözlerini duydum -*Ne oluyor lan, bayan. Neden nereye gittiğine dikkat etmiyorsun?* Ben de bakıyorum. Sanki

Bu şehirde daha önce böyle konuşulduğunu duymamıştım ama yabancıların soğukluğu, insanların birbirleriyle konuşma ve birbirlerine davranma biçimleri beni hayrete düşürüyor. Bu adam ellili ya da altmışlı yaşlarında. Görünüşü

Pahalı giyinmiş olsa da, siyah takım elbisesinin düğmeleri büyük bir karnın üzerinde zorlanıyor ve saçları dökülüyor. Bir doğru döndü ve sert, acımasız, neredeyse insanlık dışı bir parmağını neredeyse burnuna değecek kadar yaklaştırarak, "Senin derdin ne?" dedikten sonra "Aptal" diye mırıldandı.

Ondan hemen önce, Nat'in şok olmuş yüzünü seçebiliyorum, orada öylece duruyor, herkesin içinde utandırılıyor ve bir çocuk gibi azarlanıyor. Omuzları öne doğru yuvarlanıyor, teni benekli ve kırmızı bir hal alıyor, gözyaşlarıyla savaşıyor. Nat omzunda büyük, siyah bir spor çantası taşıyor; çantayla yürürken adamın omzuna çarpmış ya da sırtına basmış olabilecek kadar hantal görünüyor.

süslü deri ayakkabılar. Bunun gibi bir şey, kazara ve iyi huylu bir şey. En kötü mağduriyet değil, ama yine de ona bunun için aptal. Dudaklarını okudum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim," ve adam takım yakalarını aşağı çekip düzeltirken başını sallıyor, sonra da tek kelime etmeden arkasını dönüp gidiyor.

O gittikten sonra, Nat uzaklaşmak için endişeli görünüyor. Onu suçlamıyorum. Bunu gözlerinde ve vücut dilinde görüyorum. Gözleri sinekkuşu kanatları gibi uçuşuyor, gidecek bir yer arıyor, buluyor. Hızla dönüyor, yakındaki bir restorana girmeye çalışıyor, ancak içeri girerken büyük çantayı kapıdan geçirmekte zorlanıyor.

Kapıya doğru ilerliyorum. Arkadan yaklaşıp kapıyı onun için açtım.

"Teşekkürler," diyor, ama bunu hazırlıksız ve hızlı bir şekilde söylüyor, çünkü henüz kapıyı ona açık tutanın ben olduğumu gördü. Tek düşünebildiği yabancıların gözlerinden kaçmak.

"Nat," diyorum ve ancak o zaman durup dönüp bakıyor.

Gözleri yüzümde, onu inceliyor. Nat'in dudağı kurumuş kanla yıkanmış olsa da bugün hâlâ şiş. Morluk daha kötü görünüyor. Gözüne doğru yayılmış ve az önce sokakta ona saldıran adamı düşünüyorum ve Nat bu haldeyken bunu nasıl yapabildiğini merak ediyorum.

Sözleri kesik kesik. "Meghan," diyor, sıcak ve parlak ışıklı restorana girmek yerine kaldırıma geri adım atarak. Kollarını iki yana açıyor ve soruyor: "Ne yapıyorsun?"

Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken kapıyı bırakıp kapanmasına izin verdim. Nat kaşlarını birbirine yaklaştırarak alnının kıvrılmasını sağlıyor. Sözleri kaba değildi ama bir çekincesi .

Yaşadığı onca şeyden sonra onu suçlayamayacağım bir güvensizlik akımı.

"O adam pisliğin tekiydi. Her ne olduysa hak etmedi Bu tür bir tepki," diyorum ve sonra, "İşten eve dönüyordum. Neredeyse her gün buranın önünden geçiyorum." Bunu şu şekilde söyledim Burada olmam için bir gerekçe.

onu takip ediyor. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. "Çalıştığım hastane sadece birkaç blok ," diyorum, rastgele bir yönü işaret ederek geldiğim yöne. Kolumu indirdim. "O adam seninle öyle konuşmamalıydı. Bu doğru değildi. Onda bir sorun var, sende değil. Umarım bunu biliyorsundur."

Başını sallıyor ama bana inanıp inanmadığını bilmiyorum.

"Seni gördüğüme sevindim," diye devam ettim. "Dün gece senden haber alamadım.

Bana bir mesaj gönderecek ve eve vardığını haber verecektin." Bu sabah ilk iş olarak mutfakta yalınayak durup Keurig'in ısınmasını beklerken mesajını aradım. Baktım.

Günün ilerleyen saatlerinde tekrar.

"Özür dilerim," diyor ve ben bundan bahsettiğim için bile kendimi suçlu hissediyorum. Onu kötü hissettirmek istemiyorum. "Biliyorum. Unutmuşum."

"Hayır, sorun değil. Özür dileme. Sadece iyi olduğun için rahatladım," diyorum, ama bavulları görmezden gelmek zor. Büyük spor çantasına bakıyorum, hayatının değeri olan tüm eşyalarının olup olmadığını merak ediyorum,

Declan'ın yanından ayrılırken almayı başardığı her şeyi aldı ve "İyi misin?" diye sordu.

Başını , saçları bıraktığı yerden gözlerine düşüyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Nerede?"

"Ben... Bilmiyorum," diyor. "Henüz karar vermedim."

Başım öne eğildi ve "Arkadaşında kaldığını sanıyordum" dedim.

"Öyleydim. Ama..." Duraklıyor, birden gözleri yaşıyor. "Bilmiyorum," diyor tekrar, başını iki yana sallayarak. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum" derken bana bakamıyor.

Elimi koluna koydum. "Ne oldu Nat?"

Söylemeye isteksiz. Bekledim ve sonunda yaptı. "Arkadaşım, Kristy, kocasının gitmemi isteme zamanının geldiğini söylediğini anlattı. Sanırım ayak bağı oldum. fazla uzattım."

"Tanrım," diyorum, bunun onun için ne kadar garip olduğunu ve bir kadın tarafından gitmesinin istenmesinin nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum.

Arkadaşım. "Çok özür dilerim."

". Bu senin suçun değil. konuda çok kötü hissetti ama anlıyorum. Üç kişi kalabalıktır," diyor. Yüzündeki ifade farklı bir şey anlatıyor Hikaye. Sertçe yutkunuyor ve sonra çökmüş gözlerinde görüyorum: üzüntü ve umutsuzluk karışımı.

"Bu ne zaman oldu?"

"Bu öğleden sonra. ayrılmak zorunda olmadığımı, bir daire ya da gidecek başka bir yer bulana kadar kalabileceğimi söyledi ama istenmediğimi anladıktan sonra kendimi rahat hissetmedim."

"Hayır, tabii ki . Anlıyorum. Ben de giderdim. Yemek mi?" diye sordum. Saatlerdir bir şey yemedim ve yemek kokusu sinmiş durumda. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Aç değilim," diyor ve yaşadıklarından sonra aç olması da mümkün değil. Yemek aklındaki son şey. "Gitmene izin vermeliyim. Evde seni bekleyen bir kızın varken seni böyle tutmamalıyım." Gitmek için dönüyor.

"Hayır, bekle," diyerek onu durduruyorum. "O değil. Sienna Ben'le birlikte. Gitmek zorunda değilim. Yanında kalabileceğin başka bir arkadaşın var mı Nat? Ya da otel için paran?"

"Evet," diyor omuz silkerek, "elbette."

"Kim?" Haddimi aşmak istemiyorum ama geçen gece restoranda söylediklerini hatırlıyorum, Declan hakkında kimseyle konuşmadığını çünkü hepsinin ona karşı önyargılı olduğunu söylemişti. Declan'ı seviyorlardı.

ona yaptıklarına inanamayacak kadar çok. Şu anda onun yanında olan tek kişinin ben olduğum gerçeğini unutmuş değilim.

yirmi yılı aşkın süredir görmemiş. Nat'le ilgili lise anılarım
Yıllar geçtikçe okuldaki anılarım silikleşti, ancak onun bulaşıcı bir
gülümsemeye sahip, eğlenceyi seven ve rahat biri olduğuna dair belli belirsiz
anılarım var. O

Tenis takımımızın kaptanı, bir liderdi. İnsanlar ona saygı duyardı. Şimdi
neredeyse uysal görünüyor ve bir adamın ona bunu yapmasından nefret
ediyorum,

onun özünü değiştirdi. Onu tanımıyorum ama yine de bu yüzden ondan
nefret ediyorum.

Onunla irtibatı kopardığımız için üzgünüm ve keşke yıllar boyunca
irtibatta kalmak için daha fazla çaba sarf etseydim diyorum.

"bir pansiyon var," diyor.

"Pansiyon mu?" Şaşkınlıkla sordum. Bu sokakta tuğla bir binanın
ortasında bir tane var. Neredeyse her gün önünden geçiyorum.
Dışarıdan güzel görünüyor, ama göçmen gezginleri, yatakhane tarzı
yaşamı ya da ortak banyo ve olanakları düşündüğümde kulağa pek
çekici gelmiyor.

"tek şey bu," diyor. "İyi olacak."

Geçmişî düşünüyorum. Geçen gece kafede bana eski sevgilisi Declan'ın
avukat olduğunu, Loop'ta bir hukuk bürosunda ortak olduğunu ama yakında
ortak olacağını söyledi. Öte yandan Nat öğretmenlik yapıyor.

Okul öncesi. Bu da onu evin geçimini sağlayan kişi yapıyor. Nafaka
ödemesi gerekir ve ödemeler kadının kendi ayakları üzerinde
durabilmesine, bir daire kiralayabilmesine ya da en azından bir otelde
birkaç gece kalabilmesine yetecek kadar önemli olmalıdır.

"Boşanmadan kalan paranız olmalı. Nafaka ödemeleri?" "Paramız
Declan'da."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani benim ona erişimim yok. Hepsi ." Mal varlığını bölüşmek bölücü
bir süreçtir ve hiçbir zaman kimse tam olarak istediğini elde edemez, ancak
bir şeyler almaları gerekir ve Declan zaten
daire veya ev. Bir yargıcın bunu yapmasına imkan yok.
ona tüm mal varlığını verdi. Nat'in bir işi var. Gelir elde ediyor. Nerede bu,
kazandığı para?

"Ben... Ben anlamıyorum. Bunu yapamaz, Nat. O paranın yarısı
olmasa bile bir senin. Avukatınla konuştun mu? Eğer Declan
paranı senden saklıyorlar, bu yasadışı."

"Avukatım yok."

"Boşanmada kendinizi mi temsil ettiniz?" diye sordum. Bir kişi boşanma davasında kendini temsil edebilir. Bu her zaman iyi bir fikir değildir.

Özellikle de boşanma çekişmeli ise. Boşanmada evi, parası ve nafaka hakkı da dahil olmak üzere her şeyini bir şekilde kaybettiğini düşünerek onun için üzülüyorum.

"Hayır."

"Kafam karıştı, Nat."

Açıklamaya isteksiz.

"Nat?" diye sordum ve sonunda bana söyledi.

"Declan ve ben boşanmadık."

Şaşırdım. "Ben... Ben öyle olduğunu sanıyordum. Hiç boşanma davası mı? Neden, Nat?" diye sordum.

Yine gözleri yaşlarla doluyor. "Çünkü korkuyorum. Ne yapacağından, onu temelli terk ettiğimi öğrenirse nasıl tepki vereceğinden korkuyorum. Ama bunu yapana kadar," diyor, "tüm paramız onda ve benim hiçbir şeyim yok."

"Peki ya kredi kartı?"

"Hayır," diye nefes alıyor, kolunun tersiyle gözlerini ve burnunu siliyor. "Hiçbir şey. Onu uzun zaman önce aldı." Onu dirseğinden tutup binaya yaklaşıyorum, burada kendimize ait birkaç metrelik bir alanımız var. "İlk başta bana sadece nakit para verdi ve ihtiyacım olan her şeyi almamı söyledi ve bu bir lükstü, bir çek defterini dengelemek, faturaları ödemek ya da para hakkında düşünmek zorunda kalmamak. O kadar çok işim vardı ki mali durumumuz hakkında endişelenmeme gerek olmadığını, onun halledeceğini söyledi ve bu beni rahatlattı. Ancak daha sonra, banka ve kredi kartlarımı geri istediğimde, çünkü her şeyi nakit olarak alamazsınız, hayır dedi, ortaya çıktığı gibi, para konusunda sorumsuz olduğumu söyledi. Güvenilmez biriymişim. Bana harçlık veriyor. Eğer onun verdiği daha fazla paraya ihtiyacım olursa, bunu istemek ve sonra alıp o karar veriyor." Şimdiki zamanda konuşuyor ve bunun eskiden yaptığı bir şey olmadığını fark ediyorum. Bu şimdi yaptığı bir şey. Para için hala ona bağımlı, bu da onu tamamen ona bağımlı kılıyor. Yemek için. Barınak için.

"Onun gibi adamlar böyle yapar. Bu bir çeşit tuzak, Nat. Kadınların seninki gibi ilişkilerde kalmasının ya da istismarcı bir eşe dönmeye devam etmesinin birçok nedeninden biri de bu. Para için. Barınak. Çünkü

evsiz ya da beş parasız kalma korkusu var. Ondan uzaklaşmakla cesurca davrandın," diyorum elini uzatarak, "ama şimdi mali durumunu çözmemiz gerekiyor. Sana ne gerekiyorsa yapmalıyız.

Senin hakkın. Boşanma davası açmalısın. Avukatımla konuşabiliriz. O harika biri."

"Madem bu kadar cesurum, o zaman neden hep korkuyorum?" diye soruyor, kara gözleri yalvarıyor. Bir cevap beklemiyor, ama ben neden korktuğunu çok iyi biliyorum, çünkü sürekli omzunun üzerinden ona bakıyor. "Cesur hissetmiyorum. Ama," diyor toparlanarak, "birkaç hafta önce bankaya gittim. Bir banka hesabı açtım.

hesap açtırdım ve maaş çeklerimin hesabıma yatırılması yerine oraya yatırılması için evrakları doldurdum.

Declan. Artık kendi param var. Çok değil ama biraz," diyor, "ve biriktiriyorum."

"Bu harika."

"İyi olacağım. Bunu atlatacağım," dese de gözleri farklı bir hikaye anlatıyor.

"Yapacağını biliyorum."

Sıkı bir gülümsemeyi zorluyor. Sadece birkaç haftadır kendi parasını biriktiriyorsa, bir öğretmen maaşıyla, belki en fazla bin dolar biriktirmiştir. Şehirde bir otelin geceliği iki ya da üç yüz dolar tutabilir ve bir pansiyon daha ucuz olsa da ideal değil. Nat'ın gidecek başka bir yeri yoksa, yiyecek yemek bulamazsa, seçeneeksizlikten Declan'a geri döneceğinden endişeleniyorum çünkü

Onun pozisyonundaki kadınlar böyle yapar.

Annem bir keresinde bana hemşire olmak için doğduğumu, çünkü insanlara yardım etmenin doğamda olduğunu söylemişti. Sienna'nın bu gece Ben'le olması ve evde sadece benim olmam işleri kolaylaştırıyor. Bütün gün çalışmak zorundayım.

Hafta sonu. Başka bir hemşire için fazladan birkaç nöbet tutmayı kabul etmişim çünkü para işime yarayabilirdi ve Sienna zaten evde olmayacaktı.

Önemli olacağını düşünmemiştim. Şimdi pişmanım. Ama olacak.

İyi. Bir yolunu buluruz. Nat'i tanıyorum ve eğer durum tersine dönseydi, o da benim için aynısını yapardı.

"Gel benimle kal," dedim.

Teklifim karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırdı. "Bu çok tatlı," diyor, ilk başta bundan kaçınarak, "ama senden bunu yapmanı isteyemem, Meghan. Yapamam.

sana bu şekilde empoze etmek."

"Sen teklif etmedin. Ben teklif ettim. Ve bu bir dayatma değil. Lütfen," diye yalvarıyorum çünkü benimle gelmezse işlerin onun için çok kötü sonuçlanabileceğini biliyorum.

Eğer yapsalardı kendimle yaşayamazdım.

* * *

Benim dairemde Nat, "Geçen gün sana Declan'ın başka bir kadınla görüştüğünü söylemiştim" dedi.

". Hatırlıyorum."

"Neredeyse onun için üzüleceğim. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyor. Kendini neyin içine soktuğunun farkında değil." Ayağa kalkıyor, pozisyon değiştiriyor ve sonra şöyle diyor: "Onunla konuşmayı düşündüm. Onun gerçekte neye benzediğini bilmesini sağlamak ve ona çok yaklaşımadan önce onu durdurmaya çalışmak."

"mı?"

"Hayır," diyor açık pencereden dışarı bakarak.

"Neden olmasın?"

Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Çünkü bana inanıp inanmayacağını bilmiyordum. Çünkü ben de ondan nefret ediyorum. Bir yanım Declan'ın onu incitmesini hak ettiğini düşünüyor," diyor ve sonra duraklıyor, düşünceli ve midemde bir düğüm oluşuyor, aldatan eşleri ve evli erkek ve kadınlarla yatan insanları düşünüyorum ve korkunç bir kaderi hak edip etmediklerini merak ediyorum.

"Bu korkunç, değil mi? düşünmemeliyim."

"Hayır," diyorum ona. "Üzgün olman sorun değil. Sen de bir insansın. Hepimizin böyle düşünceleri vardır."

"Onu

buldum."

"Buldun mu?"

"Evet. Telefonunda numarasını buldum. Birkaç kez aradım ama açtığında . Kendime söyleyemedim hiçbir şey. Kıskanmamalıyım," diyor ama görebiliyorum ve onu suçlayamam. O hala onun kocası. Onu bir zamanlar sevmişti.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu karışıklık için onu suçlayamam. Duygular, incinmiş ve ihanete uğramış hissetmek ama aynı zamanda buna yardım etmek istemek

onu aynı kaderden kurtarmak için.

"Ben'le nasıl tanıştığınızı tekrar anlatsana," diyerek konuyu değiştiriyor.

Dışarıda L yaklaşırken biz oturma odasında duruyoruz. Nat sesi duyunca irkildi ve ben de ona "Sorun yok. Sadece tren."

Yine de, sakinleşmesi biraz zaman alıyor.

gelen ışıklar ve kalp ritmindeki değişikliği

Declan'a değil, trene. Ses o değil. Onun için gelmiyor.

En azından henüz değil.

Kanepe minderlerini yere serdim. Telefonu gelen bir mesajla çınlarken çekyatı çıkarmak için uzanıyorum. Ben izlerken hızlıca bakıyor, gözleri mesajı okuyor, sonra telefonunu bir kenara bırakıyor ve sanki birini arıyormuş gibi gözlerini tekrar dışarıya çeviriyor.

Trenin geçmesini bekledim ve sonra isteğine cevap vermek için "Birlikte bir dersimiz vardı. Honors English, junior year." Geçmişini düşünüyorum,

daha mutlu zamanlara geri döndük. "Gerçi sınıfta tanışmamıştık. Benim kim olduğumu bilmediğini sanıyordum. O çok havalıydı ve ben çok güvensizdim. Ama sonra bir gün, o küçük donmuş yoğurt dükkanında bir iş buldum.

Şehirde bir yer," diyorum. "İlk vardiyam için içeri girdiğimde Ben'in de orada çalıştığını keşfettim. Arkadaş olduk. O farklıydı beklediğimden daha iyiydi. Komik ve kibardı, popüler olmaya ve sevilmeye takılıp kalmamıştı.

"Bir gün işten sonra Ben'le birlikte finallere çalışmak için geç saate kadar kaldık. Orada o kadar uzun süre çalışmıştı ki müdür dükkânı kapatması için ona güvenmişti. Ben'le birlikte boş dükkânda olmanın ne kadar büyümlü ve romantik bir his olduğunu hatırlıyorum. vitrin camları. Ders çalışıp kapıyı kilitledikten sonra Ben beni arabama kadar geçirdi ve bugün hâlâ ellerimizin kazara birbirine nasıl değdiğini ve boş otoparkın ortasında bir yerde utangaç bir şekilde nasıl geri çekildiğimi düşünürüm, ama Ben

Karanlıkta bana doğru uzandı, elimi eline aldı ve tuttu." Hatıralar beni

bunaltıyor. Boğazım düğümleniyor ve merak ediyorum,

Ben ve benim, sevgi ve potansiyel dolu tomurcuklanan bir ilişkiden şu anda bulunduğumuz noktaya nasıl geldiğimizi ilk kez hatırlamıyorum.

Nat'in telefonu tekrar çalıyor ve yüzünü kaplayan karanlıkta telefona uzanıyor. "Kim o, Nat?" Bu kez Ben'i aklımdan çıkararak soruyorum. Zihin.

"Declan," diye itiraf ediyor, gözleri telefonunun üzerinden kalkıp benimkine geliyor. "Bütün gün mesaj atıp durdu."

"Ne diyor?"

" zg n olduğunu. Onu affetmem için yalvarıyor, eve dönmem için yalvarıyor."

"Nasıl cevap verdin?"

"Vermedim. Henüz vermedim."

"Güzel," diyorum, yerden bir yatak yastığı alıp bir yastık kılıfı çekerek. "Aferin sana Nat. En iyi yol bu.

halledebilirim, sanırım." *Henüz değil.* Bu beni endişelendiriyor. Bir parçam, ona yaptığı onca Şeyden sonra bile ona geri döneceğinden korkuyor. "Onu engelleyebilirsin. O zaman mesaj attığında görmezsin."

Yastığı yatağın bağına koydum. "Biliyorum. Mesele Şu ki," diye bağlıyor, rahatsızlığı hissediliyor. Pencereye doğru ilerliyorum, o konuşurken perdeleri çekiyorum, "cevap vermemem onu çok kızdırdı. Aslında bu onu öfkelendirdi. Mesajlarının tonu af dilemekten tehditk r ve kaba olmaya dönüştü."

"Görebilir miyim?" Telefonunu bana uzatırken Nat'e dönerek soruyorum.

Geçen gece için çok özür dilerim bebeğim. Seni incitmek istememiştim. Bütün gün beni öldürüyordu. Olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum. Lütfen eve gel. İzin ver telafi edeyim. Bir daha asla olmayacak.

Seni seviyorum. Eğer istediğin buysa terapiye giderim. Senin için her Şeyi yaparım.

Birlikte terapiye gidebiliriz. Evlilik danıŐmanlıėı. Bizim için iyi olur. Eskiden olduğumuz gibi olabiliriz.

Seni düşünmeden duramıyorum, bebeğim. ben bir hiim. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum. İŞ yerinde işleri berbat ediyorum çünkü hiçbir Şeye odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim sensin.

Lütfen bana cevap ver Nat. Lütfen beni dıŐlama.

Neredesin, Nat? Neredesin

lan sen?

Bensiz bir hiçsin. Buna pişman olacaksın.

Seni lanet sürtük. CEVAP VER LANET OLASI.

Elimde onun telefonu ile orada dururken, telefon çaldı.
Tüylerimi diken diken eden bir mesaj daha geldi.

Seni bulacağım, **diyor**. Seni ait olduğun yere, evine getireceğim ve bunu yaptıktan sonra asla gitmene izin vermeyeceğim. seni bir odaya kilitlerim. Sen benimsin, Nat. Bunu asla unutma. Sana sahibim. Hiçbir şey bizi ayıramaz.

"Ne yazıyor?" Nat soruyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir kelime yok.
Tekrar soruyor, "Bu sefer ne diyor?"

Bir anda, silmek için mesajın basılı tutuyorum. "Meghan?" diye soruyor, ne yaptığımı fark edince.

"Görmeniz gereken bir şey yok."

Telefondan yavaşça başımı kaldırdığımda Nat'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü görüyorum. Elini tutup ona söz veriyorum: "Burada güvendesin Nat. Seni burada bulamayacak."

Ama ben bile buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Daha sonra, kendi odamda kapı kapalıyken, kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giymeden önce penceremdeki panjurları indirmek için ipe uzanıyorum. Sienna'nınki gibi benim yatak odam da Dairenin batıya bakan tarafı. Üçüncü kattan manzaramız yandaki iki dairenin çatısının üzerinden geçip caddeye bakıyor, ki bu manzaraya sahip olmak kadar iyi bir şey değil.

ufuk çizgisi ya da göl, ama yine de güneş ışığı ve mahremiyet için şanslı hissediyorum. Elimi ipin etrafına doluyorum, ama panjurları indirmek için çekmeden önce, gece yağması beklenen kar olup olmadığını görmek için dışarı bakıyorum

gelmeye başladı ve geldi de. Yakındaki bir sokak lambasının yaydığı ışık halesinde görülebilen sağanak yağışlar var.

Uyumak için uzandığımda, Nat'in söz verdiğim gibi burada gerçekten güvende olup olmadığını merak ediyorum.

Ya da onu buraya getirmekle artık hiçbirimiz güvende değilsek.

ON ÜÇ

Sabahları kalkmak zor oluyor.

Ayrılmak, işe gitmek çok zor. Her zaman çalışmaktan nefret etmişimdir. Hafta sonları ama özellikle bugün, dairenin güvenliğini ve sıcaklığını terk etmek zor. Bir not bırakıyorum ve mümkün olduğunca az ses çıkararak sessizce dışarı çıkıyorum. O zaman-işime yürürken Karanlık, sabahın erken saatlerinde işe gidenler yok çünkü hafta sonu ve diğer herkes derin uykuda, böylece sokaklar ölü, neredeyse distopik - geçen gün posta kutumda bulduğum notu düşünmeye başladım, şimdiye kadar aklımdan çıkarmak için çok çalıştığım notu. *BITCH*.

Kendime hedeflenen alıcının ben olmadığını söylemeye çalışıyorum ama zarfın üzerindeki isim bunu yalanlıyor. Kendimi bunun sadece kötü bir şaka olduğuna ikna etmeye çalışıyorum, ancak birinin posta kutuma girerek bunu bırakmış olması bunu sorgulatıyor. Birisi beni korkutmak istedi ve korkuttu da.

İşe olaysız varıyorum, ancak hastaneden birinin, bir eczane teknisyeninin

dün gece saldırıya uğradı. Herkesin konuştuğu tek şey bu çünkü o birlikte çalıştığımız, *tanıdığımız* biri.

Küçük bir hemşire grubu dinlenme odasında dururken Misty, "Onu işten evine kadar takip ettiğini duydum," diyor.

Ciğerlerimizden kolektif bir rüzgar koptu, çünkü bu eve çok yakın.

Natalia, "Birlikte yaşadığı nişanlısının şehir dışında olduğunu ve bu yüzden gece yalnız kaldığını duydum" diyor ve bu beni tedirgin ediyor çünkü bu adam bir şekilde onun

Yalnız.

"Nasıl bilen var mı? İyi mi?" Sormak aptalca bir soru olsa soruyorum çünkü elbette iyi değil. Biraz utangaç olmasa da genç ve arkadaş canlısı olan Hannah'yı düşünüyorum.

Dün gece hastaneye gittim ve eve tek başıma yürüdüm, ki bu her zaman yaptığım bir şey ve neden ben değil de o diye merak ediyorum.

Ben de olabilirdim.

* * *

Ziyaret saati başlayıp Bay ve Bayan Beckett Caitlin'in odasına geldiklerinde polis de yanlarındadır.

"Meghan Michaels siz misiniz?" soruyor adamlardan biri, kıyafetine bir dedektif, ve ben başımı sallıyorum, temkinli, endişeli hissederek. Saat henüz on olmamıştı ve şimdiden güne uğursuz bir başlangıç yapmıştım. "Bayım.

ve Bayan Beckett bize geçen gün buraya Bayan Beckett'ı ziyarete gelen bir kişi olduğunu söylediler."

"Evet," dedim. "Vardı."

Bu adam bir dedektiften bekleyebileceğim her şeye sahip: yoğun ve sade. Uzun boylu, ortalama kiloda. Koyu renk bir takım elbise giyiyor ve kalça kılıfında bir silah taşıyor. İlk başta silahı görmüyorum, ta o kazara ceketinin ön panellerini hareket ettirene kadar, sonra görüyorum.

"Bayan Beckett'in telefon kayıtlarını inceleyerek son birkaç hafta içinde kimlerle görüşüğünü tespit ettik," diyor ve bakışlarımı silahtan onun dikkatli gözlerine çeviriyorum.

Uyarı. "Size bazı resimler göstermek istiyorum.

Burada olan adamı teşhis etmek. Sorun olur mu?" diye soruyor ve ben de acaba onlara adamdan hiç bahsetmemeli miydim diye düşünüyorum. bunu kendime saklamalı ve bundan mümkün olduğunca uzak durmalıyım.

"Elbette," diyorum, ağzım kurudu. "Yardım etmek için elimden geleni yaparım." "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Evet dedim. Dedektifleri küçük bir yas odasına götürüyorum, ailelerin yas tutması için ayrılmıştır. Bay Beckett takip etmeye çalışır ama dedektiflerden biri ona ve Bayan Beckett'a biz dönene kadar Caitlin'le birlikte orada beklemelerini söyler.

Odada, dedektif bana söyledi ve ben de bir sandalye çekip karşısındaki masaya oturdum, diğer adam ise arkamda durarak beni birçok nedenden dolayı rahatsız etti, Fiziksel boyutu da dahil.

Dedektifin masanın üzerine bir fotoğraf dizisi koymasını izliyorum. Önümde altı adamın altı fotoğrafı var, her biri birbirine benziyor ama gözlerim doğrudan birine gidiyor. Bu da gibi bir sabıka fotoğrafı. Önde, yüzün dikkatini dağıtmamak için arkasında neredeyse aynı, özelliiksiz bir duvar var. İçinde kendi kıyafetleri var.

Hapishane üniforması, gerçi bunun bir sabıka fotoğrafı olduğu inkar edilemez, omuzlardan yukarı doğru çekilmiş, bu yüzden sadece beyaz bir atletin yakasını görüyorum, ama boş ve öfkeli olan gözlerini görüyorum.

Midem sıkışıyor. Suçluluk mu yoksa korku mu karar veremiyorum. Söylediklerim yüzünden bu adam cinayete teşebbüsle suçlanacak. Onu bulabilirlerse, başı belaya girecek. Tutuklanacak. O iyi biri değil. adam; belli daha önce bir şey için tutuklanmış, bu da bana geçmişte yasadışı bir şey yaptığını söylüyor.

"Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musunuz?"

Fotoğrafı aldım. Elimde tutuyorum, koyu renk, kıvrıkcık saçlarını, boynunda şimdiye kadar fark etmediğim küçük dövmesini ve soğuk mavi gözler. "Bu o."

"Emin misiniz?"

"Evet," diyorum. "Hiç yok. Bu o."

Fotoğrafı benden aldı. "Yardımanız için teşekkür ederim, Bayan. Michaels." Fotoğrafların geri kalanını toplar. "Burada işimiz bitti," diyor. "Gidebilirsiniz."

ayrılmıyorum. Caitlin'in odasına dönüp bunu kendime nasıl saklayabileceğimi düşünerek tereddüt ediyorum ama polise Jackson Beckett'tan bahsetmemek kaçırılmış bir fırsat gibi geliyor.

"Başka bir şey var mı Bayan Michaels?" diye soruyor, gözleri benimkilere geliyor, tereddüt ettiğimi hissediyor.

"Eminim bir şey yoktur. Sadece bir yanlış anlaşılma."

Sandalyeye yeni oturmuş, ellerini içinde resimler olan bir klasörün üzerinde kavuşturmuş, acelesi yok. Sesi sert ama cesaret verici. "Neden bize anlatmıyorsun ve karar vermemize izin vermiyorsun?"

Başımı sallıyorum, yine de doğru seçimi yapıp emin değilim. Doğru şeyi yapıyorum. Bunun geri dönüp bana zarar verip vermeyeceğinden emin değilim. Nefes alıyorum. "Beckett'ların oğlu Jackson'ın birkaç gün önce Londra'dan geldiğini sanıyordum, bundan daha uzun süredir buradaymış gibi görünüyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi. Şimdiye kadar fark edip etmediğini bile bilmiyorum. Konuşuyorduk ve ağzından kaçırды, geçen hafta sonu Promontory Point'te bir arkadaşıyla birlikteymiş, ancak ailesinin bildiği kadarıyla O sırada Londra'daydım ve hafta ortasına kadar gelemedim. Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Beckett'lar çok fazla stres altında ve uyumuyorlar. Sadece," diyorum hava almak için duraksayarak, "burada şehirdeyse neden Londra'da olduğu konusunda yalan söylediğini . Ve Caitlin'le aralarında bir sürtüşme var gibi görünüyor, bir tür kızgınlık. Düşmanlık."

"Nereden biliyorsun?"

"Bayan Beckett söyledi."

Memur düşünceli bir şekilde başını sallıyor. Cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzatıyor. "Aklınıza başka bir şey gelirse arayın."

Caitlin'in odasına tek başıma dönüyorum, kartviziti önlüğümün cebine sokuyorum, az önce yaptığım şey yüzünden Beckett'ların gözlerine bakmakta zorlanıyorum.

"Onu teşhis ettiniz mi?" Bayan Beckett ben içeri girerken yatağın kenarından kalkarak soruyor. Jackson şimdi burada. Gelmiş olmalı. Ben yokken duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu ama ben ona bakmaya cesaret edemiyordum. "Resimlerdeki adamlardan biri miydi?"

"Evet," diyorum ve yüzü soluyor, bir eli ağzına gidiyor. "Kim o? Biliyor musunuz?" Beckett'ların bir şey bilip bilmediğini merak ederek soruyorum.

Polisin bana daha önce gösterdiği resimleri gördüm, eğer benim bilmediğim bir şey biliyorlarsa.

Bayan Beckett konuşmadan başını sallıyor. Bay Beckett, "Eski bir mahkûm. Milo Finch. Memurlar onu tanıyıp tanımadığımızı sordular. Caitlin'le neden görüşmüş olabileceği konusunda. Görüşmedik. Hapisten çıkalı bir ay oldu ve bu süre içinde şartlı tahliyeyi ihlal etti. Kaliforniya'yı izinsiz terk etti. Şartlı tahliyesine rapor vermemiş.

Memur bey. Polis onu arıyordu." Bay ve Bayan Beckett, Beckett yatağın kenarına çökmeden önce birbirlerine bakiştılar ve Beckett devam ederken Caitlin'in eline uzandı. "Onu ülkenin öbür ucuna kadar takip ettiğini ve buraya onu aramaya geldiğini düşünüyorlar."

Bayan Beckett sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi, sözleri beni hazırlıksız yakaladı, "Acaba haberlerde gördüğünüz, o kadınlara saldıran adam o değil mi?" dedi.

Bay Beckett, sanki bir şekilde biliyormuş ama sadece varsayımda bulunuyormuş gibi, "Değil," diyor.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu farklı, Amelia. Diğer kadınlar kendi evlerinde tecavüze uğradılar. Caitlin bir köprüden itildi ve cinsel istismara dair hiçbir iz yoktu."

"Ama belki de ondan kaçmıştır, Tom. Belki o da onu takip etmiştir."

Bu fikir üzerinde duruyorum. Aynı adam olduğunu düşünmek imkansız değil. Bayan Beckett'la geçen gün yaptığımız konuşmaya önem veriyorum. "Sizce bu adam, Milo Finch, o gün Caitlin'i köprüye kadar kovaladı ya da ayarttı mı? Sizce onu iten o muydu?"

"Evet," diyor Bayan Beckett. "Ben biliyorum. Ve belki de o kadınlara tecavüz eden kişi odur."

Polisin tek yapması gereken onu bulmak ve bu iş bitecek. Onlara Jackson hakkında ne söylediğimin bir önemi yok. Milo Finch tutuklanacak. Bir jüri onu mahkum edecek. Polis onu bulabilirse, her şey çok açık ve görünüyor.

Koridora çıkıp hemşire doğru ilerliyorum. Daha birkaç adım atmamıştım ki "Meghan" diye bir ses duydum.

Arkamı döndüğümde Bay Beckett'ın beni takip ettiğini, bir hafta önce hastaneye ilk geldiği zamankinden çok daha yaşlı ve dağınık göründüğünü gördüm. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette."

"Geçen gün sana dinlettiğim Caitlin'den gelen sesli mesaj," diyor, çok yakınım geliyor ve birden ne kadar alakalı olduğunu fark ediyorum, son çare, yalvaran *baba. Başım belada. I*

Yardımaınıza ihtiyacım var. Bayan Beckett ve Bayan Beckett'ın

Jackson hala odada ve aralarındaki cam kapı kapanmış durumda, ki kapandı. Bana dönüp daha da yaklaşıyor ve geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Birbirimizi

Yine de kalsın. Bu çok anlamlı.

Ama bu mesaj polisin bu adamı bulmasına yardımcı olacak gibi değil ve Amelia'nın Caitlin'in yardım istediğini ve benim bunu reddettiğimi bilmesini istemiyorum."

"Elbette," diyorum. "Sen ne istersen."

Gölümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Elini koluma koymak için uzandı. "Teşekkür ederim Meghan. Umarım sorduğum için hakkımda kötü düşünmezsin."

"Hayır, tabii ki hayır," diyorum ama yapıyorum. Bu istek onu kötü . "Anlıyorum. Ve dediğın gibi, bir şey yapmaz Şimdi fark var."

Eve yürürken telefonumda Milo Finch'i aradım ve buldum. Milo Finch eski bir restoran sahibi ve çocuk pornosu bulundurmaktan suçlu bulunarak beş yıl hapis cezasına çarptırılmış kayıtlı bir cinsel suçlu.

Kendime tekrar onun iyi bir adam olmadığını söylüyorum. Onu polise ihbar ettiğim için kendimi suçlu hissetmemeliyim.

Bununla birlikte, şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Acaba polis onu bulduğunda, onu teşhis edenin ben olduğumu söyleyecek mi?

ON DÖRT

O gece işten sonra Sienna aradı.

"Buna asla inanamayacaksın," diyor , sesi baş döndürücü ve yüksek, öyle ki telefonda gülümsediğini görebiliyorum.

"Ne?" diye sordum. Yatak odasımdayım, Ben'le birlikteyken bazen yaptığım gibi, onun için ortalığı toparlıyorum. Nat şu anda oturma odasında. İşten eve geldiğimde akşam yemeği beni bekliyordu, bu da bir değişiklik oldu, birinin benim için yemek yapması güzeldi. Küçük mutfak masasında oturup yemeğimizi yedik ve Nat'in ne zaman Yeterince para biriktirdim, bir daire aramasına yardım edeceğim, yine de kafamın arkasında Declan'ı neyin durduracağını merak ediyordum. onu orada bulmak.

"Babam *Dear Evan Hansen* bileti aldı!" Sienna şimdi telefona bağırıyor. "Beşinci sıra!"

Yassılaşıyorum, içimdeki hava bir balondan çıkar gibi çıkıyor. Tabii ki o Sanırım öyle. Ben de bunu yapmayı düşündüm ama bilet fiyatları çok yüksek ve eğer bilet alırsam bu Noel ya da doğum günü için olacaktı, sıradan bir gün için değil.

"Gösteri ne zaman?" Ben soruyorum.

Sienna telefonda "Yarın gece!" diye bağırıyor ve sonra "İnanabiliyor musun anne? Bu çok ateşli. Gianna ve Nico'ya söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Bekle," dedim. "Yarın gece mi? Yarın Pazar, Sienna. Yarın öğleden sonra eve gel."

"Biliyorum," diyor. "Babam arayıp bir geceyi daha onunla geçirip geçiremeyeceğimi sormamı, böylece gidebileceğimizi söyledi. Pazartesi sabahı beni okula bırakacağını söyledi. Senin bir şey yapmana gerek yok. Lütfen anne," diye yalvarıyor. "Sadece bir gece ve Pazartesi evde olacağım."

"Tamam," diyorum bir saniye sonra, çünkü başka ne seçeneğim var ki? *Dear Evan Hansen*'a hayır deseydim Sienna benden nefret ederdi. Beni asla affetmez. Chicago'daki Broadway gösterilerinden biri ve sadece birkaç haftalığına burada. Bir daha böyle bir şansı olmayacak. Ben

bunu biliyor. Belki de sadece bir tesadüftür.

Bir Pazar akşamı için bilet ya da belki de Sienna'yı benimle karşı karşıya getirmek, onu benden uzak tutmak ve derimin altına girmek için tasarlanmıştı.

"Sen en iyisisin," diyor kirli çamaşırlarını almak için dolabına doğru ilerlerken.

"Bir daha bir şey yapmak istediğinde ve ben hayır dediğimde bunu hatırla."

"Yapacağım," diyor ve sonra, "Bu arada, babamın bir kız arkadaşı var," diyor, ben çamaşır sepetinden kıyafetlerini çıkarırken. O kadar çok söylüyor ki

Sanki bana matematik ödevi olduğunu ya da kimya sınavına çalışacağını söylüyormuş *gibi*. Geri çekiliyorum.

dolap, nefes almak için kendimi yatağının kenarına indirdim.

Bir dakika sessiz kaldım, onun sözlerini düşündüm ve bu yüzden

"Bu kadar üzgün olamazsın anne. Ondan boşanan sensin."

İrkildim. Sienna'nın Ben'le vakit geçirmesine izin vermekten bu gibi nedenlerle nefret ediyorum, başka seçeneğim olduğundan değil. Onun aklına fikirler sokuyor. O

beynini yıkıyor. *Dear Evan* gibi şeylerle onu kazanıyor.

Hansen biletleri ve sonra onu kendi lehine çevirir, çünkü Ben'in söyleyeceği türden bir şey, *onu* nasıl boşadığım. ama hikayenin tamamı bu değil.

"Bu kelimedenden nefret ettiğimi biliyorsun," diyorum. "Ne kelimesi?" diye soruyor.

"Butthurt."

Sienna'nın telefondan bana gözlerini devirdiğini görebiliyorum. "Kızdın mı?" diye soruyor bir saniye sonra.

"Hayır," diyorum ona, "ama lütfen bunu söylemeyi kes."

"Kıç *acı*sı hakkında değil anne. *Kız arkadaşı* hakkında mı?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, dikkatimi dağıttığı için dolaba geri dönüyorum. " değil." Ben bana kız arkadaşından kendisi bahsetmeliydi ve hattın diğer ucunda Sienna olmadan işlememe izin ver. "Yarın gece seninle geliyor mu?" diye sordum. Bunu hayal ediyorum. Ben, Sienna ve söz konusu kız arkadaşı muhteşem Niderlander Tiyatrosu'nda, Randolph Caddesi'ndeki kayan yazı altında birlikte poz verdiler.

Ama Sienna, "Hayır. Sadece iki bileti var ve beni götürmek istiyor." diyor.

Dilimi ısıyorum. *Ne kadar tatlı.*

"Nasıl ?" Ben soruyorum.

Sienna, "Bilmiyorum. İyi, sanırım." "Şimdi orada mı?"

"Hayır. Sana söylemeyi unuttum ama onunla en son buraya geldiğimde tanıştım."

"Oh," diyorum ama asıl sormak istediğim : Güzel mi? Benden daha mı güzel?

Birden aklıma bir sürü soru geldi -nasıl tanıştılar? Ne zamandır çıkıyorlar? Ama dudağımı ilikliyorum. Bu beni ilgilendirmez.

Sienna'ya Nat'tan, kendi dairesini bulana kadar bir hafta bizimle kalacak olan eski lise arkadaşımından bahsediyorum. Bir hafta iyimser bir süre ama bunu Sienna'ya söylemiyorum. Nat o kadar sürede bir daire bulamaz, başvuramaz ve onay alamazdı.

ve bunu yapacak parası var mı bilmiyorum. İki hafta ya da bir ay gibi bir süre olabilir. Küçük dairemizde bir ay boyunca misafir ağırlamak pek ideal değil ama idare edeceğiz.

"İkinizi tanıştırmak için burada olmak istedim. Düşündüm ki Yarın akşam takılıp pizza ısmarlayacağız, ama sen şimdi *Dear Evan Hansen*'da olacaksın, ki bu iyi bir şey," diyorum, *iyi* kelimesini vurgulayarak Çünkü onu suçlamak istemiyorum. Ben böyle yapmam. olayların nasıl geliştiğini hayal etti. "Sadece Pazartesi günü çalışıyorum Sienna. Sen ve Nat evde bensez olacaksınız." Nat'in okulunun tam olarak kaçta bittiğini bilmiyorum ama Sienna'ninkinden çok da farklı olamaz. En erken yedi buçuğa kadar evde olmayacağım. Teorik olarak ben eve gelmeden önce birlikte saatler geçirecekler.

Sienna, "Bu çok tuhaf," diye homurdanıyor ve ben onunla tartışmıyorum, Çünkü o haklı. Benim de hoşuma gitmiyor ama hayat böyle. Nat eski bir arkadaş. O ve Sienna ben eve dönene kadar geçecek kısa sürede iyi anlaşacaklar. Tanışacakları için heyecanlıyım çünkü birbirlerini seveceklerini düşünüyorum. Sienna'nın benim geçmişimi biraz olsun öğrenebilmesi de hoşuma gidiyor.

Ondan ve Ben'den önceki tarih. Ben de bir zamanlar gençtim. Bazen bunu unutuyor.

Sienna'nın çamaşır sepetini bodruma taşımadan önce Nat'e geri döneceğimi söyleyerek Sienna ile görüşmeyi sonlandırıyorum. Tek başıma, bodrumun neredeyse karanlığında, Declan'ın mesajları bana geri dönüyor ve

Zihnim, istemediğim ve arzu etmediğim bir şekilde derimin altına giriyor ve onu süründürüyor.

Seni lanet sürtük. CEVAP VER BANA, diye bağırarak büyük harflerle söylemişti.

Ve sonra, neredeyse aynı derecede rahatsız edici bir sakinlikle: Seni bulacağım. Seni ait olduğun yere, evine getireceğim ve bunu yaptıktan sonra asla gitmene izin vermeyeceğim. seni bir odaya kilitlerim. Sen benimsin, Nat. Bunu asla unutma. Sana sahibim. Hiçbir şey bizi ayıramaz.

Yavaşça arkamı dönüyorum, karanlık girintilere bakıyorum. Yalnız olduğumdan, orada kimsenin saklanmadığından emin olmak için bodruma . Çamaşırları yıkamaya atıyorum ve merdivenlerden koşarak ıkıyorum. İki ya da üç dakikadan fazla kalmadım.

İçeri girdiğimde Nat sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, karanlık pencereden sokağa bakıyor, saçları uzun ve katlı bir şekilde sırtından aşağı sarkıyor.

L geçip gitti, hareketleri hala daireyi uğultuya boğuyor. İçeri girdiğimi duymuyor. Elimde boş çamaşır sepeti var, bu yüzden kapıyı kazara çok sert bir şekilde tekmeleyerek kapattım. Kapı arptı, Nat irkildi ve arkasını döndü. İşte o zaman telefonuyla konuştuğunu görüyorum. Benimle yüzleşmeye geldi, suçlu görünüyordu. Solgun. Daha fazla zamanı olduğunu düşünmüş olmalı.

Kaşlarımı birleştiriyorum. "konuşuyorsun?" diye soruyorum.

"Kimseyle," diyor. "Sadece yanlış numara."

Ama Son'a basmak için telefonu gözlerine götürdüğünde ona inanıyorum. Yalan söylediğini biliyorum. Kimse değil. Declan olduğunu ve çamaşırları atmak için aşağı indiğimde onu aradığını tüm kalbimle biliyorum.

Kızgın değilim ama zgnm. Kalbim onun için acıyor. Bir keresinde okuduğum bir istatistiğe göre ortalama bir insan temelli ayrılmadan önce yedi kez istismarcısına geri dönüyor.

Yedi kez.

"Sadece bir adamdı," diye devam ediyor. "Justine adında birini aradığını söyledi."

Ben de kabul ettim. "Yanlış aramış olmalı."

sormam. Bir saniye beklerim. Kurnaz olmaya çalışırım. çamaşır sepetini yere indiriyor. "Declan'dan tekrar haber aldın mı? Başka mesaj var mı?"

"Hayır," diyor başını hızlıca sallayarak ve gözümü kaçırarak. "Başka mesaj yok."

Yedi kez, tekrar düşünüyorum, Nat'in kaç kez ona geri döndüğünü merak ediyorum, yeniden bağlandığımızdan beri geçen bu kısa sürede en az bir kez olduğunu biliyorum.

Ama ondan şüphe etmek benim işim değil. Ona destek olmak, arkadaş olmak için buradayım. "Güzel," diyorum. "Bu iyi bir şey. Bunun sevindim. Nasıl biraz şaraba ne dersin?"

"Biraz isterim," diyor telefonunu kaldırırken.

* * *

Kendimi geniş ve pelüş, pas rengindeki koltuğa bırakıyorum. Bacaklarımı kendime doğru çekiyorum ve "Declan'la nasıl tanıştığınızı bana hiç anlatmadın" diyorum. Nat sessizleşiyor ve neredeyse o anda sordu. "Özür dilerim. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Şarabından küçük bir yudum almadan önce hemen "Hayır," dedi. Sıvı cesaret. "yok. Sadece..." Sesi kesiliyor. "Zor, biliyorum."

"Evet. Öyle." Şarabından bir yudum daha alır ve devam eder. "Ortak bir arkadaşımızın partisinde tanıştık. Arkadaşım bizi tanıştırdı ve çok iyi anlaştık. O gece saatlerce konuştuk ve birkaç gün sonra," diyor, "beni aradı ve yemeğe davet etti. Üçüncü ya da Dördüncü buluşmamızda birlikte bir hayat hayal etmeye başladım. Erken olduğunu biliyordum ama onun gibi uyumlu olduğum bir erkekle daha önce hiç . Geç olgunlaşan biriydim. O zamana kadar tüm arkadaşlarım evlenmişti ve ben de yuva kuracak birini bulmak için bir telaş bir baskı hissediyordum. Yalnız kalmaktan korkuyordum ama aynı zamanda sıırılsıklam aşık olmuştum. Evlenme teklif ettiğinde sadece beş ay çıkmıştık. Aklımda hiç tereddüt ya da şüphe yoktu. Hemen evet dedim."

"Sana ilk vurduğu zaman nasıldı?" Soruyorum, biliyorum ki Haddimi aşmaya çok yakınım ama kendime engel olamıyorum. Yapmak zorundayım.

Biliyorum.

Nat bu sorudan hiç çekinmiyor. Düşüncelerini toparlamak için bir saniye bekler ve sonra şöyle der: "Aniden oldu. Körleştirci. Sonra her şey bitti ve o kadar üzgündü ki kendinden nefret ediyordu. Ağladı, bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve bana da onu teselli etmek, önemli bir şey olmadığına ve böyle şeyler olsa da olmadığına ikna etmek kaldı. O zamanlar sadece birkaç haftalık evliydik ve ev işleri gibi anlamsız bir şey yüzünden tartıştık. Tartışmanın ortasında, o uzaklaşıyordu ve ben aptalca bir şey söyledim çünkü Son söylemek üzereydim ki dönüp bana vurdu. Hangimiz daha çok şaşırdık ya da dehşete düştük bilmiyorum."

"Ve sonra tekrar mı oldu?"

"Evet ama hemen değil. İlk başta böyle anlar seyrekti, öyle ki her seferinin son olduğuna neredeyse kendimi ikna edebiliyordum. Zamanla daha düzenli hale geldiler ve öyle de oldu, onu değiştirdiler. Beni küçük hissettirmenin onu ne kadar güçlü kıldığını fark etti ve sanırım stresini benden çıkarması da katartıktı." Şarap kadehini dudaklarına götürüyor. İçmiyor. "Her seferinde bunun neden dair bir bahane buluyordum.

Kötü bir gün geçirmişti. Bir davayı kaybetmişti. Bir müvekkil onu kovmuş ya da başka biri onun yerine ortak seçilmişti. Her seferinde kendime bunun bir daha asla olmayacağını söyledim."

"Onunla evlendiğine pişman mısınız?" Ben soruyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra pişman olmalı. Ama onun da hâlâ ona aşık olduğunu biliyorum.

"Bazen, evet. Ama bunu yaptığımda onun kim olduğunu bilmiyordum."

Şarabını içiyor, yavaşça bitiriyor. "Biraz daha getireyim mi?" diye sordum.

"Hayır. Teşekkürler." Boş bardağı yan masaya koymak için eğiliyor. "Ne için pişmanlık duyuyorsun?" diye soruyor.

Sorduğu sorunun büyüklüğü beni şaşırttı, yine de sorması adildi, kısasa kısas. Sessiz kaldım, nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Yalan söyleyip pişman olmadığımı söyleyebilirdim ve o da bana inanabilirdi. Ama Nat'ın son birkaç gündür bana anlattıklarından, bu kadar açık ve şeffaf olmasından sonra, en azından ona karşı dürüst olabilirim.

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. "Pişmanlıklarım var," diyorum, alçalarak "Ama en büyük pişmanlığımın Ben'le bir ilgisi yok. Uzun zaman önce," diye itiraf ediyorum, "kötü bir şey yaptım."

Nat sanki mükemmel Meghan Michaels'ın kötü bir şey yapabileceğini düşünmüyormuş gibi çekiniyor ama ben yaptım. Herkes gibi benim de sırlarım var. "Ne?"

"Sana söylersem çok kötü bir insan olduğumu düşüneceksin." "Düşünmeyeceğim. Asla böyle düşünmem."

Sertçe yutkunuyorum, bunun benim hakkımdaki düşüncelerini nasıl etkileyeceğinden korkuyorum.

Ama Nat bana çok şey anlattı.

Declan'la evlilik. Bu konuda ona güvenebileceğimi biliyorum ve bunu açıklamak, yıllardır sakladığım bu sırrı ruhumdan çıkarmak beni rahatlatıcak.

"Bundan kimseye bahsetmedim," diyorum. "Dünyada bunu bilen tek kişi benim ve sarışın güzel bir adam.

Mayıs 2007'de Guthries'de bana bir içki ısmarladı."

Daha fazlasını söylememe, açıklamama gerek yok. Nat hesap yapabilir ve ne demek istediğimi anlayabilir ama ben yine de ona anlatıyorum.

"Ben ve benim düşünümüzden haftalar önceydi. Kavga etmiştik. Artık ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum, ama ikimizin de istemediğimiz bazı şeyler söylediğimizi ve geçmişe baktığımda, bir gün olacağı adamı ilk kez gördüğümü hatırlıyorum-

Düşüncesiz, alıngan, kolay kıskırılan. Ona artık onunla evlenmek istemediğimi söyledim ve o zaman buna inandım. Çok kızgındım.

Ve bence durumu daha da kötüleştiren şey Ben' beni vazgeçirmeye çalışmamasıydı. Kabul etti ve bunun muhtemelen en iyisi olduğu gibi çok nazik bir şey söyledi. O kadar ileri gittim ki ona

nişan yüzüğünü geri almak için. Depozitoyu geri alıp alamayacağımı öğrenmek için ziyafet salonunu aradım, ancak düğüne haftalar için bunu reddettiler. Kalbim kırılmıştı," diyorum. "O zaman aradım, takılabilirler mi diye, beni teselli etsinler diye ama kimse müsait değildi.

Bu kadar kısa , kendime acımak ve sarhoş olmak için tek başıma bir bara gittim."

"Guthries," dedi, ben de başımı salladım. Guthries. Addison'da, Sienna ve benim şu anda yaşadığımız yere çok da uzak olmayan, gösterişsiz, şirin bir bar. Artık önünden geçerken o geceyi düşünmeden edemiyorum.

Sahip olduğum anılar sadece fragmanlar, birbirinden kopuk parçalar ve neyin gerçek olduğunu, zamanın ve hayal gücümün neyi hayal kesin olarak bilmiyorum.

Hatırladığım kadarıyla havalıydı. Rahat, alçakgönüllü ve konuşması kolay biriydi. Onunla konuşmayı severdim. Ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ama beni evimde hissettiren bir rahatlığı vardı.

Uzun süre konuştuk, bardaki taburelerde oturduk, pencereden gökyüzünün kararmasını, çelikten mora morluk gibi siyaha dönüşmesini izledik. Bir noktada elini bacağıma koydu ve nefesim parmaklarının eteğimin tll pamuklu kumaşıyla oynaşmasını izlerken yakaladı.

Bakışlarını yavaşça benimkilere evirdiğinde, Addison'a kısa bir yürüyüş mesafesinde olan dairesinden bahsetmek için eğildiğinde kalbim şarkı söyledi.

"Orası daha sessiz olacak," dedi, nefesi kulağımda sıcaktı. "Bu gürültüde seni duyamıyorum."

Konuşmak istemediğini biliyordum ama tamam dedim çünkü ben de istemiyordum.

Orta katlı bir binanın üçüncü katında yaşıyordu. Biz de el ele tutuşup sessizce tırmanıyorduk. Dairesinin hemen içinde beni duvara yasladı ve eteğimi belime kadar kaldırdı. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum, ancak işimiz bittiğinde geceyi onunla geçirdim, yanında uyudum. Bana sarıldı, güçlü kolları arkamdan beni sardı, bu hoşuma gitti çünkü öyle olduğunu bilsem de anlamsız bir gibi hissetmedim.

Ertesi sabah ondan önce uyandım, giyindim ve sessizce dışarı çıktım, kapıyı yavaşça kapattım. Güneş doğarken eve yürüdüm, bahar havasında bir serinlik vardı. Onu bir daha asla gremeyeceğimi biliyordum. Yine de aramızda olanlardan pişmanlık duymuyordum. Belki de bir parçam o gece özel bir şey olduğunu, çok önemli bir şey olduğunu, bir ömür boyu benimle kalacak bir şey olduğunu zaten biliyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde, Ben habersizce evime geldi. Özür dilemek, tüm suçu kabul etmek ve bir pislik olduğunu ve tamamen hatalı olduğunu kabul etmek için daire. Affettim. Onu. pştk ve barıştık. Ziyafet salonunu aradım.

oda hala müsaitti ve öyleydi. Düşün tekrar . Üç hafta sonra, Ben ve ben yaptık.

Bundan iki hafta sonra, evde yapılan hamilelik testinde iki soluk pembe çizgi gördüm. Ben ve ben tam olarak bekâr değildik ve bu yüzden olasılıklar yarı yarıyaydı, ama suçluluk duygusu, ya olursa - bebeğin Ben'den olmama olasılığı - çok ağır basıyordu. Olanları itiraf edebileceğim kısa bir süre vardı. Ne de olsa ara ve Ben'in bir gün anlayıp beni affedebileceği düşüncesizce bir şey yapmıştım.

Ama ona söylemedim. Bunu kendime sakladım ve fırsat penceresi kapandı.

Sienna doğduktan sonra Ben'in diş fırçasını ve onu bir laboratuara götürdüm. Onları test ettirdim. Eşleşmediler.

İkisine de asla söylemeyeceğime yemin ettim ve zamanla biyolojik olarak akraba olmadıklarını kendime unutturdum. İnanmaya başladım Sienna'nın sarı saçlarının Ben'in annesinden geldiği yalanını. Bunu o kadar çok söyledim ki, sonunda her seferinde dilime dolandı.

Birisi Sienna, Ben ve benim aramdaki eşitsizliğe dikkat çekti. "Bana söylediğine sevindim. Bana söyleyecek kadar güvendiğine sevindim." Nat şimdi diyor ve sonra yumuşak bir sesle, "Ama bu uzun zaman önceydi, Meghan. Olan artık. Kendini affetmeli ve bu işin peşini bırakmalısın. Ben de bundan özel bir şey elde etti, sevdiği bir kız."

Başımı sallıyorum. Nat haklı. Düşündüğümde haklıydı. Eğer böyle olmasaydı, Ben ve ben asla Sienna'ya sahip olamazdık.

"Burada olmana sevindim Nat," diye itiraf ediyorum, elini uzatarak. Bunu ona söylemedim ama boşandığımdan beri kendimi çok yalnız hissediyordum.

Ben'in gitmesi, Sienna'nın hızla büyümesi ve arkadaş sayısının neredeyse sıfıra inmesiyle tamamen yalnız kalmam an meselesiydi.

Nat ve benim birbirimizin hayatına tam da doğru zamanda girmiş olmamız ne büyük bir şans.

ON BEŞ

Beckett'lar Caitlin için güvenliğini artırmaya çalışırlar. İstiyorlar ki Eski bir mahkûmun onu aradığını bildikleri için birileri günün her dakikası onu izliyor. Diğer hastalardan çok daha savunmasız. Hayatının risk altında olduğunu söylüyorlar ve belki de öyledir, ancak bir RN veya CNA'nın onun odasında nöbet tutması mümkün değil - zaten personelimiz yetersiz, Bu yeni bir şey değil, ancak bu eksiklik şimdi her zamankinden daha kötü - ve hastane ön büro veya acil servis gibi bir yerden güvenlik görevlisi çekemez, çünkü orada da onlara ihtiyaç var ve eşit derecede .

O akşam, gece hemşiresine vardiya sonu raporunu verdikten sonra ayrılmaya hazırlanırken, genç bir kadın yoğun bakım ünitesine adım atıyor ve biri kapıyı kilitlemeye fırsat bulamadan içeri giriyor. gece. Saat yediyi biraz geçiyor. Mesaim biteli birkaç dakika oldu. Eşyalarımı çoktan almıştım - ceketim ve çantam - ve hemşirelerin istasyonunda durup vedalaşıyorum.

Kapının açılma sesiyle dönüp kadının kapı aralığından temkinli adımlarla geçişini izliyorum. Saçları ince, neredeyse siyaha çalan koyu kahverengi, çok monoton, bu da bana evde kutu boyası kullanıldığını düşündürüyor. Uzun, düz perçemleri küçük alnını yanlara doğru süpürdükten sonra karşı taraftaki kulağının arkasına sıkışıyor. Ufak tefek vücudu neredeyse ordu fazlası bir kıyafetin içinde kaybolmuş.

Ceket, bileklerini ve ellerini kaplayan zeytin yeşili kollar. Ceket Gövdesi çok geniş ve acaba ikinci el mağazasından mı aldı diye merak ediyorum, ki bu Sienna ve arkadaşlarının bugünlerde ilgilendikleri bir şey: harçlıklarının kadar görmek.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ona nazikçe seslenerek soruyorum. Gülümsüyorum, gerginliği çalışıyorum. O gülümsüyor, ama üstünkörü bir gülümseme. Gülümsedikten hemen sonra gülümsemesi kayboluyor.

Tereddütlü adımlarla masaya yaklaşıyor. "Ben," diyor, kelimeleri bulmakta yavaş davranarak, "Caitlin Beckett'i arıyorum."

Yakından baktığımda kulak memelerinden altın halka küpelerin sarktığını görüyorum. Kıkırdağı piercingli -sarmalı saran ince, minimalist bir halka- burnu da öyle, kıvrımından minik bir altın çivi çıkıyor. Teni açık, hatta soluk, bu da koyu renk saçlarıyla tamamen çelişiyor. Genç ve sevimli, kalp şeklinde bir yüzü var, alın ve göz çevresinde daha geniş, çenede daralıyor.

"Ziyaret saati az önce sona erdi," diyorum ve ardından "Aileden misiniz?" diye soruyorum. "Hayır," diyor, bir ayağından diğerine geçerek, çaprazlayarak ve sonra kollarını açarak, sürekli bir değişim içinde, "bir arkadaş" dedi.

"Çok üzgünüm," diyorum, bunu ona söyleyen kişi olmaktan nefret ederek, Beckett'lar Caitlin'i onlardan başka kimsenin göremeyeceği konusunda her zamankinden daha kararlı olsalar da. "Bayan Beckett'ı sadece ailesinin görmesine izin veriliyor. Ama isterseniz," diyorum, "bana isminizi verirsiniz, Bay ve Bayan Beckett'ın Caitlin'i görmesine izin verebilirim.

Beckett uğradığını biliyor. Eminim bunun anlamı çok büyük-" Söylemeye başlıyorum ama sesim kesiliyor çünkü isimleri geçince beni dinlemeyi bırakıyor. Hareket etmeyi bırakıyor. İki ayağını da yere sağlamca santimetrelerce daha uzun duruyor.

Bana sert bir şekilde göz kırpmıyor. "Onlar... onlar burada mı?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla ve ben onun sözlerini içimde bir yerlerde hissediyorum.

"Evet, tabii ki" diyorum. "Neden?"

Yutkunurken gırtlığının boğazında hareket ettiğini görüyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılarak uzaklaşmaya başlıyor. Ben izlerken, yavaşça ünitenin üzerinden geçiyor, hemşire istasyonundaki insanların yüzlerini inceliyorlar,

ve sonra koridorda ilerliyor. Ziyaret saatleri sona eriyor, gece hemşireleri sevdiklerini gitmeleri için cesaretlendiriyor. Bu bir süreç.

Bazıları hemşirenin ilk ricası üzerine hemen çıkarken, diğerlerinin daha fazla dürtülmesi gerekiyor. Ne olursa olsun, insanlar hasta odalarından çıkıyor, paltolar ve çantalar taşıyor; bu kadın camdan odalara bakarak hepsini izliyor.

Caitlin'inkini bulur. Hemşire istasyonuna bitişik olması ve yoğun bakım ünitesinin görünürlük için tasarlanmış tasarımı nedeniyle o kadar da zor değil. Acil bir durumda sağlık personelinin içeriye görebilmesi önemli.

Beckett'leri bulduğunu anlamak için onları bizzat görmeme gerek yok. Bunu verdiği tepkide, aldığı derin nefeste görüyorum.

Hızla içine çekiyor ve ciğerlerinde tutuyor. Ben izlerken gözleri kısılıyor,

Bir fotoğraf makinesinin objektifini çevirir gibi önündeki görüntüyü keskinleştiriyor, nesneleri yakınlaştırıyor ve odak haline getiriyor.

Bakışlarımı Beckett'lara çeviriyorum, onun ne gördüğünü görmek için.

Camın diğer tarafında oturmuşlar, Caitlin'e

Burada olduğu onca gün boyunca bunu yaptılar, ama ben bunu bu şekilde, odanın içinde onlarla birlikte değil de dışarıdan görmeye alışık değilim. Bir çeşit röntgenciymişim gibi müdahaleci hissettiriyor.

ama aynı zamanda, başka tarafa bakmanın imkansız olduğunu .

Gece hemşiresi orada değil, Jackson da. Polis daha önce buradaydı, Beckett'larla konuşuyorlardı ama onlar da gittiler. Şimdilik odada Caitlin'le birlikte sadece Bay ve Bayan Beckett var ve hareketleri, jestleri şefkatli ve sevecen. İlk anda nefesim kesiliyor ve bakan biri için tüm bu sahnenin ne kadar sevimli olduğunu düşünerek orada öylece duruyorum.

Bayan Beckett yatağın kenarına tünemiş oturuyor. Elinde bir bez tutuyor ve onunla Caitlin'in yüzünün görünen kısımlarını nazikçe siliyor. Gazlı bez hâlâ Caitlin'in başının etrafına sarılmış durumda.

kesiyi kontrol etmek için açılmış ve yeniden sarılmıştı ve bununla Caitlin'in yüzüne bantlanmış endotrakeal tüp arasında

Bayan Beckett'ın temizleyeceği pek bir şey yok.

İşi bittiğinde el bezini bir kenara bırakıp bir tüp ChapStick'e uzanıyor ve Caitlin'in dudaklarına sürüyor,

tüpün etrafını elinden geldiğince nemlendiriyor. Bu sırada, Mr.

Beckett onun yanındaki sandalyeye oturur, eli karısının dizinde, ona doğru eğilir. Karısının işi bitince dudak nemlendiricisini ondan alır, kapağını yerine takar ve bir kenara koyar, sonra da Mrs.

Beckett'ın eli. Bir çift ve bir aile olarak aralarındaki samimiyet inkar edilemez ve bir kıskançlık hissi duyuyorum çünkü

Ailemle olan ilişkim daha az bir şey. Kadın konuşurken sesi apoplektiktir.

"Caitlin bundan nefret ederdi," diyor, sözlerinin sivriliği içimi bıçak gibi kesiyor.

"Neyden nefret ediyordun?" Geri çekilip gözlerimi Beckett'lardan ayırarak ona dikiyorum, ama o da olanlara o kadar kapılmış ki bakışlarıma karşılık vermiyor.

"Bu. Onlar," diyor, şimdi daha yüksek sesle, sesi dolup taşıyor, tüm sahneyi göstermek için koluyla dramatik bir süpürme hareketi yapıyor, "onun üzerinde geziniyorlar."

Gözlerim Caitlin'in odasına geri dönüyor ve şimdi Bay Beckett'ın kendini sandalyeden itip ayağa kalkışını izliyorum. Yanıma geliyor karısının arkasında durur. Elleri kadının omuzlarına yerleşiyor, başparmakları omuzlara girip masaj yapıyor. Kendi ellerinin Caitlin'den uzaklaşıp kucağına düşmesine izin veriyor. Arkasına yaslanıyor, ona doğru eğiliyor.

Buradan hiç ayrılmadan, Caitlin'e bakarak, geceleri bekleme odasında uyuyarak ya da daha büyük olasılıkla geçen onca günün ardından yorgunluk kendini gösteriyor. Bay Beckett ona bir şey söylüyor.

Onu duyamıyorum ama dudaklarının hareket ettiğini görüyorum ve sonra onun Başını sertçe sallıyor bir hayır- ve onu gitmeye ikna etmeye çalıştığını, gece onunla eve gidip uyumaya ikna etmeye çalıştığını biliyorum. Ama o buna izin vermiyor.

Gözlerimi tekrar genç kadının yüzüne çevirip gözlerini arıyorum. "Neden bundan nefret etsin ki?" diye soruyorum.

Tabii ki, neden bu durumdan nefret ettiğini anlayabiliyorum. Bilinci yerinde değil, yetişkin bezi takıyor ve bir torbaya işiyor. Ama kastettiği bu değil.

Bana bakıyor, başını ağır çekimde çeviriyor. "Onların maskaralıklarına kanma."

"mı?"

"Onlar göründükleri değiller. Caitlin ailesinden nefret ederdi. İkisi de, ama özellikle annesi. Şu anda neler olduğunu bilseydi ölürdü."

Odaya tekrar baktım. Bay Beckett şimdi gidiyor. Kollarını paltosunun içine sokuyor ve kapıya doğru ilerliyor, sırtı Bayan Beckett. Bayan Beckett hâlâ yatağın kenarında oturuyor. sonra da termal hastane battaniyesini Caitlin'in boynuna kadar çekiyor. Gece hemşiresinin ondan da gitmesini istemesi uzun sürmeyecek ve Bayan Beckett'ın bu son birkaç dakikadan nasıl zevk aldığını hayal ediyorum bekleme odasına gitmeden önce. Battaniyeyi benim çekeceğimden daha yükseğe çekiyor ve cam duvarlar olmasa, bilinçsiz bir insanı boğmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum.

Hemşire istasyonu çok yakındaydı, ancak çoğu zaman herkes

O kadar meşguller ki böyle bir şeyi fark etmezler bile. Sadece kalp ritmindeki, kan basıncındaki ve diğer hayati değişiklikleri gösteren tıbbi cihazların çığlıkları dikkat çekebilir.

Odanın içinde neler olup bittiği, ancak bunlar bile genellikle yanlış alarmlardır ve aslında acil müdahale gerektirmezler.

Kadına Caitlin'in onlardan neden bu kadar nefret ettiğini sormak için geri döndüm. Ama kadın gitmişti.

* * *

Binanın ana kapısından dışarı çıktığımda bir kutup havası çarpıyor yüzüme.

Paltomu taşıyorum. Elimde tutuyorum, sıkıca kavıyorum, çünkü yavaşlayıp giymeye zahmet edemiyorum. Bu zaman alırdı, sahip olduğumu bilmediğim değerli saniyeler. Gözlerim sokağı tararken beni karşılayan soğuk havanın şokuyla bir an için sersemlemiş bir halde nefes nefese kapıdan dışarı fırlıyorum.

Onu çoktan kaybetmiş olabilirim. Çok geç kalmış olabilirim.

Kollarım çıplak değil - önlüklerimin üzerine bol, kırılmış bir hırka giyiyorum - ancak kış havası dokumadan kolayca kayıyor, park yerinde koşarken hırkanın yakaları açılıyor otopark rampasından Wellington'a doğru ilerliyor, kadının ceketini bulmak için yandaki kaldırım ve caddeyi tarıyor. İş çıkış saatinden hemen sonra olmasına rağmen hala otobüsler ve yayaların geçtiği yoğun kavşaklarda geri geri giderek trafik akışını durduran arabalarla dolup taşıyor. Her yerde insanlar var. İlk nereye bakacağını bilmek zor.

Gökyüzü karanlık. Güneş saatler önce batmış olsa da binalar ve sokak lambaları ısıltı ısıltı yanıyor ve geçen her araba bir ışık yayıyor.

sadece görmeyi zorlaştıran göz kamaştırıcı bir ışık halesi. Arkadan bakıldığında, herkes kışlık paltolar ve ceketler içinde neredeyse aynı görünüyor ve

Şapkalar ve hastaneye gelen kadının kısa boylu ve minyon olması, daha uzun ya da daha geniş birinin onu görmemi engelleyeceği anlamına geliyordu.

Wellington'a doğru ilerliyorum ve ancak şimdi, hastaneden bir blok ötede, donmuş kollarımı ceketimin içine sokuyorum, parmaklarım uyuşmuş

fermuarı tutup yukarı çekmek için mücadele ediyorum. Soğuktan gözlerim sulanıyor. Burnum akıyor. Koluma siliyorum.

Hastaneden uzaklaştıkça nedense hava daha da soğuyor. Rüzgâr hızlanıyor, binaların kenarlarını kırbaçlıyor, öyle ki geceleyin bir çakal gibi ulumasını duyabiliyorum. Yüksek binalar rüzgârdan korunmamı sağlıyor ama onları geçip sokağın açıklığına adımımı attığım anda hava beni bir vakum gibi içine çekiyor ve rüzgâra yenik düşmemek için yerimde durmak çaba gerektiriyor.

Yakınlarda bir yerde, iki ya da üç dairesel bir apartmanın ön verandasından, hırpalanmış bir rüzgar çanının melankolik sesi geliyor rüzgarla ölür.

Doğuya, Halsted'e doğru gidiyorum. Kadının hangi yöne gittiğini. Batıya, Sheffield'a gitmiş olabilir. En iyi tahminimi yaptım ve sonuçta haklı çıktım, Çünkü Halsted ve Wellington'da ışığın yeşile dönmesini bekleyen küçük insan kalabalığının içinde, ordunun fazlalıklarını seçebiliyorum Ceket.

Işık yeşile döndü ve endişeleniyorum ki ben gelmeden tekrar kırmızıya dönecek. ya da Halstedden sağa dönen araçların beni karşıya geçmekten korkuyorum. Yayaların geçiş hakkı var ama bu arabaların, özellikle de eve gitme telaşındaki sabırsız sürücülerin her zaman buna uyacağı anlamına gelmiyor. Kavşağa girdiğimde rahatlamış hissederek koşuya başlıyorum. Kadın hızlı yürüyor. Elleri paltosunun ceplerinde, kapüşonu başının üzerinde ve

Başını eğdi. Onu gözden kaçırmamak için arkadan izliyorum. Ben izlerken, ceketinin kapüşonu uçuyor ve siyaha yakın saçları ortaya çıkıyor. Çıplak eliyle kapüşonu yokluyor, tekrar takmak için çekiştiriyor ama ; rüzgâr hemen koparıveriyor. Şimdi rüzgâra doğru yürüyoruz, öne doğru eğildik, kaldıraç olarak rüzgâra yaslandık, ama yine de zorlu bir yol.

"Affedersiniz," diye sesleniyorum ama kelimelerim tekliyor. Rüzgâr onları çalıyor ve arkamda bir yere taşıyor.

Wellington ve Halsted kavşağında. Tekrar deniyorum, bu sefer daha yüksek sesle, neredeyse bağırarak, ama faydası yok. En az altı kişi var.

Bu kadınla benim aramda bir mesafe var ve ben onlara yetişmek için itişip kakışmak zorundayım.

Arayı kapatmama rağmen efordan zor nefes alıyorum. Yeterince yaklaştığımda, kadının koluna uzandım, ama o Benden daha hızlı yürüyordu ve bu yüzden ceketinin arka kumaşını zar zor sıkıştırmayı başardım. Bu onun dikkatini çekmeye yetti, dokunulmanın verdiği hisle yavaşladı ve döndü.

İlk başta, birinin ona kazara dokunduğu izlenimine kapıldığını düşünüyorum, ama sonra gözleri beni içine alıyor ve tanıma ve şaşkınlıkla genişliyor.

Kaldırımda durdu ve yüzünü bana döndü.

"Sen o hemşiresin, değil mi?" diyor. Kollarını kavuştururken başımı sallıyorum, rüzgâr saçlarını arkadan savurarak ahtapot dokunaçları gibi yüzünü sarıyor. "Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?"

Beni *takip* mi *ediyorsun*?" diye soruyor, inanamayarak, biz dururken, azgın bir nehirde iki kaya, insanlar etrafta hareket ederken suyun akışını bölüyor ve

yanımızdan geçerken, kimse rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Hayır," diyorum, suçlamadan utanarak.

"O zaman ne yapıyorsun?" diye kaba bir şekilde sorar.

Kelimeler arıyorum. "Çok hızlı gittin. Sana sorma şansım olmadı-"

"Demek beni takip ediyorsun."

"Evet. Özür dilerim." Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Evet demeliydim, seni takip ediyorum ama düşündüğün şekilde değil."

"Ne istiyorsun?"

"Kimsin sen?" diye soruyorum, sesimi yumuşatarak, "ve Caitlin'i nereden tanıyorsun?"

"Nesin sen," diye soruyor, "lanet olası polis mi?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Ben sadece bir hemşireyim."

"Hemşirelerin bu kadar çok soru sorduğunu bilmiyordum." Bir an bana ve cevap vereceğini sanmıyorum. Sanırım beni başından savacak, arkasını dönüp .

Ama sonra "Benimle yaşıyordu." dedi. "Caitlin mi?"

"Hayır," diyor, "Prenses Kate," bu da beni aptal gibi hissettiriyor.

Benimle alay ediyor. "Tabii ki Caitlin." "Oda arkadaş mıydınız?"

"Evet," diyor. "İnternette ev arkadaşı aradığıma dair bir ilan verdim ve o da beni buldu."

"Onu daha önce tanımıyor muydunuz?" "Hayır."

"Onunla yaşamak nasıl bir şeydi?"

"İyiydi. Sanırım son birkaç haftadır çok gergindi.

Telefonuna cevap vermeyi bıraktı. Kim olduğunu sorduğumda

Kaçınarak, tahsilat ajansları dedi ve belki de öyleydi. Bir dönmemek üzere gittiğini düşünene kadar günlerce ortalıkta görünmezdi ve sonra geri gelirdi."

"Nereye gidebilir ki?"

Omuz silkiyor. "Sanırım biriyle görüşüyordu," diyor. "Belki de onunla kalıyordu. Tüm bilmek istediğin bu mu?" diye soruyor. Bir cevap beklemiyor. Uzaklaşmaya başlıyor ve refleks olarak elimi koluna atıp onu , o da hemen omuz silkiyor.

"Özür dilerim," diyorum elimi geri çekerek. "Hayır. Dahası var. Orada, hastanede ne demek istediğini bilmek istiyorum. Ne zaman dedin Caitlin'in ailesinden nefret ettiğini söyledi. Bununla ne demek istediniz?"

Gözlerini deviriyor, ki bu Sienna'nın yapacağı bir şeye hiç benzemiyor. "Bunu anlamak o kadar da zor değil."

"Hayır, haklısın. Anlıyorum," diyorum, hızlı konuşuyorum, bana olan ilgisini kaybedeceğinden ve konuşma bitmeden tekrar gitmeye çalışacağından endişeleniyorum. aracılığıyla. Sorumu başka bir şekilde ifade etmeliydim. "Sadece bu beni şaşırttı. Bayan Beckett'ın konuşma tarzına bakılırsa, Caitlin'e tapıyor. Aralarında bir düşmanlık olabileceğini hiç düşünmemiştim. onları."

"Yanlış hayal etmişsiniz." Kadın döner. Ama hemen ardından geri döner ve şöyle der: "Sen çok Caitlin'in odasına girmemesi gereken biri girecek diye endişelendim. Ama ya tehlike zaten içerideyse?"

Bayan Beckett'ın onu köprüden ittiğini düşündüğümünden değil. Ama Elbette böyle düşünmüyorum ve polis Milo Finch'i bulabilirse tutuklanacağını biliyorum.

Ama yine de nefesim kesiliyor. Sesim takılıyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece kadının tekrar dönüp gözden kayboluşunu izleyebiliyorum.

gecenin içine.

* * *

Tam o sırada bir rüzgar çıkıyor. Kış havasının hücumu Rüzgâr, paltomun yakasından aşağı kayarak tenime dokunmadan önce saçlarımı karıştırıyor. Kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum ve Paltonun fermuarını yukarı kaldır.

bir yerden isminin bağırıldığını duyuyorum.

Meghan.

Etrafımda dönüyorum. Arkamdaki kaldırımda bir insan kalabalığı var. Kavşaktaki ışık henüz yeşile dönmüştü ve hepsi caddeyi geçip sürü halinde bana doğru ilerliyorlardı. Bay Beckett kalabalığın arasından sıyrıldığında, rüzgârda savrulan her bir yüzü tek tek inceleyerek onları içeri alıyorum.

Kalbim çarpıyor ve bacaklarım uyuşuyor, yürürken güvenle hareket etmesini, insanların etrafından dolanmasını, bir şekilde soğuktan etkilenmemesini izliyorum.

"Sen olduğunu sandım ama emin olamadım," diyor bana ulaştığında, gözleri az önce kadının gittiği yöne doğru gidiyor ve onu görüp göremediğini, kim olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. "Seni arkadan gördüm," diyor bana, kavşağın diğer tarafında, arkasında bir yere doğru küçümseyici bir hareket yapıyor ve merak ediyorum: Nereden? Ne kadar zamandır beni izliyordu? Onunla konuştuğumuzu görmüş müydü?

Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. Gülümsüyor ve "Eve böyle mi dönüyorsun Meghan?" diye soruyor.

Sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum ama yine de soğuktan ve sinirden titriyor. "Evet," diyorum ama bu doğru değil.

Tekrar gülümsüyor, açıkça memnun. "O zaman birlikte yürüyebiliriz. Ben de bu tarafa doğru geliyorum ve bana eşlik etmenizden memnun olurum."

Sertçe yutkunuyorum, tükürüğüm kalınlaşıyor. "Tamam," diye nefes , nefesim soğukta görünüyor, dönüp kaldırımda birlikte ilerlerken, kalabalık yüzünden istediğimden daha yakın.

"Eve hep yalnız mı yürürsün?"

"Evet. Kısa bir yürüyüş. Çok uzak değil ve iyi bir egzersiz."

"Bu şehirde geceleri yalnız yürümenin ne kadar güvenli olduğunu bilmiyorum. artık," diyor. Bakışlarımı kaldırımda tutuyorum. Yine de gözlerini üzerimde hissediyorum, arıyor. "Beni affetmek zorundasın, Meghan. kez baba oldun mu, hep baba kalırsın. Bir kız çocuğu yetiştirdiğim için koruyucu olmak benim doğamda var. Ama senin aklın başında ve eminim ki akıllısın, dikkatlisin, işlek caddelerden uzak .
Yalnız. Bununla birlikte, hava kesinlikle soğuk," diyor ellerini paltosunun ceplerine daha da bastırarak.

"Alışırırsın," diyorum ama bu bir yalan. Böyle bir soğuğa asla alışamazsınız. Meteorologlar önümüzdeki günlerde Kuzey Kutbu'ndan gelen kutup girdabı sayesinde derin dondurucuya girebileceğimizi, gece en düşük sıcaklıkların eksi yirmi derece olabileceğini ve rüzgar soğukluğunun daha da korkunç, otuz veya Sıfırın altında kırk derece. Ocak ayı için alışılmadık bir durum değil ve Chicago'lular dayanıklı bir gruptur; bu gibi acımasız sıcaklıklar nadiren bizi dize getirir, ancak bu hoşumuza gittiği anlamına gelmez.

"Öyle mi?" diye soruyor inanmayarak. "Çünkü hayatım boyunca Chicago'da yaşadım ve böyle soğuğa hiç alışamadım."

"Hareket etmeye devam etmek yardımcı oluyor. Ne kadar hızlı yürürsem o kadar iyi. Kan akışını sağlıyor."

Kıkırdıyor. "Bu yönünü seviyorum Meghan. Çok zekisin. Çok zekisin. Ve her zaman olaylara iyi tarafından bakıyorsunuz."

Beni eve götürecek Sheffield'in birkaç blok doğusundaki Broadway'e geliyoruz.

"Deniyorum," diyorum, "ama her zaman başarılı olamıyorum. Oldukça iyi olabiliyorum kötümser de. Ben böyleyim." Broadway'e gitmek için yanından geçiyorum, ondan ayrılmak, yalnız kalmak için endişeleniyorum, "Eminim yarın görüşürüz."

Ama Bay Beckett, gözleri tekrar benimkilere gelmeden önce etrafına bakıp kavşağı inceliyor. "Bir süre seninle yürüyeceğim. Düşün. Akıllı bir kız olduğunu ve iyi olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum ama seninle daha kalırsam kendimi daha rahat hissedeceğim. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Boğazım düğümleniyor. "Hayır," diyorum. "Senden bunu yapmanı isteyemem. Gerçekten, ben iyiyim. Bunu her zaman yaparım. Dışarısı çok soğuk. Eve gitmelisin."

"Hayır, ısrar ediyorum," diyor. "Ayrıca, tahmin edebileceğin gibi, boş bir gitmeye pek hevesli değilim. Seninle konuşmayı seviyorum. Arkadaşlığınıza seviyorum. Amelia da öyle. Sen olmasaydın ne bilmiyorum."

"Ben sadece işimi yapıyorum."

"Kendini hafife alma Meghan. Sen yukarıda gittin ve ötesinde." Işığın yeşile dönmesini bekliyoruz ve yeşil yandığında caddenin karşısına geçip Broadway'den kuzeye doğru ilerliyoruz. "Buralarda mı yaşıyorsun?"

Kendini?" diye soruyor ve sorusu beni tedirgin ediyor. Bulması kolay olması gereken kelimeleri arıyorum. Yalnız yaşıyor muyum, yaşamıyor muyum? "Bu kadar açık sözlü olduğum için kusura bakmayın ama fark ettim ki yüzük."

"Hayır," dedim, sesim kısılmıştı. "Ben yalnız yaşamıyorum. Kızım ile birlikte yaşıyorum."

"Doğru, elbette. Bir kızınız olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum. Küçük kızlar yetiştirmek yüreksizlere göre değil. Boşandınız o zaman?"

"Evet."

"Ne kadar zamandır?"

"Neredeyse bir yıldır."

"Ne oldu?"

"dilerim," diyorum, "ama sakıncası yoksa bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Yine gözlerini üzerimde hissediyorum, durduğu yerden aşağıya bakıyor, benden en az on santim daha uzun. "Elbette. Özür dilerim." Tavrını değiştiriyor. "Dinle Meghan. Sana bu şekilde rastladığıma sevindim. Seninle Amelia hakkında konuşmak istiyordum. Bu konuyu başka kiminle konuşacağımı bilmiyorum. Onun için endişeleniyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diyorum.

"Durumu iyi değil."

"Hayır. Öyle değil. Her anne gibi onun da zor zamanlar geçirdiğini görebiliyorum. Ama hastanede danışmanlar ve papazlar var. müsait. Eğer yardımcı olabileceğini düşünüyorsanız, biriyle konuşması onun için iyi olabilir."

"Belki," diyor başını sallayarak, "Amelia özel bir insan olsa da. Bir danışmanla konuşmak konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum. Aslında hepimiz oldukça özeli, bu yüzden sizi kullanmanızı takdir ediyorum."

Başkalarıyla bizim hakkımızda konuşurken sağduyulu olun. Polisin bir ama çok fazla insanın özel hayatımızı araştırmasına ihtiyacımız yok."

"Ben... Ben yapmazdım."

"Hayır mı?" diye sorar. Bunun doğru olmadığını biliyor. Beni daha önce Caitlin'in oda arkadaşıyla konuşurken gördü. Onun kim olduğunu biliyor. Başımı sallıyorum ama zayıf bir sesle ve sessizliğim içinde, "Bu sabah o dedektiften bir telefon aldım. Söyleyecek ilginç bir şeyi varmış."

"Bu da ne?" Kalp ritmimin değiştiğini hissederek soruyorum.

"Geçen gün birlikte sabıka fotoğraflarına bakarken onlara Jackson hakkında bir şeyler anlattığını söyledi." Çenem sıkılıyor, boğazım daralıyor, yutkunmam zorlaşıyor, nefes almam zorlaşıyor.

"Özür dilerim," diyorum, kendimi yakalanmış ve aynı zamanda aptal gibi hissederek. Polis bilgileri nereden aldığı konusunda daha ihtiyatlı davranırdı. "Seni suçlamıyorum Meghan. Seni suçlamıyorum Meghan.

Caitlin böyle. Jackson'la konuştum. Ona polisin söylediklerinin doğru olup olmadığını sordum. Söylediği gibi Londra'da değilmiş. O buradaydı, Chicago'daydı," diyor. "göre Chicago'da birçok kez bulunmuş.

Bu yıl defalarca gitti ama haberimiz olmadı. Bunu bizden ve eşinden sakladı, bize Toronto'da, Detroit'te ya da başka bir yerde olduğunu söyledi.

İş için bir yer. Amelia'ya henüz söylemedim. Şimdilik kafası yeterince meşgul ve bu konuda da endişelenmesine gerek yok ama

Jackson burada, şehirde bir kadınla görüşüyormuş. Bir ilişkisi varmış. İş için Londra'da olması sadece bir kılıftı."

"Oh. Çok üzgünüm."

"Evet. Ben de öyle. Beni hazırlıksız yakaladı. Jackson ve karısının mutlu bir evlilikleri olduğunu sanıyordum. Beş yıldır evliler ve, Son zamanlarda Amelia onu torun sahibi olması için dürtüyordu ama artık bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum." Bir dakika sessiz kaldı. "Gidip bir şey yapmasını beklemiyordum. Onu daha iyi biri olarak yetiştirdiğimi sanıyordum ama aşık olmuş, öyle diyor."

Tekrar üzgün olduğumu söylüyorum. "Hayatımızdaki insanlar hakkında ancak bu kadar çok şey bilebiliriz."

"Bu doğru. Çok anlayışlısın." Duraklıyor. "Senden ailemiz hakkında başkalarıyla konuşmamamı istememin nedeni Meghan.

Çünkü insanlar hikayeler anlatır. Yalan söylüyorlar," diyerek ediyor. "Çünkü

Örneğin, Amelia beşinci sınıf öğretmeni idi. Öğretmenliği çok severdi. Bu konuda gerçek bir tutkusu ve becerisi vardı - bu onun yapmak için doğduğu şeydi. Çocukluğundan beri yapmayı hayal ettiği şey buydu.

Korkunç bir şey olana kadar yıllarca devlet okullarında öğretmenlik yaptı."

Yüzümü ona döndüm, dikkatim dağılmıştı. "Ne?"

"Bir öğrencisi yalan söyledi. Ailesine Amelia'nın ona zarar verdiğini söylemiş. Bunda bir gerçeklik payı yok," diyor, aksini düşünmemem için, Ben de öyle yapıyorum. Aklım hemen Bayan Beckett'in bir öğrencisine zarar vermesine gidiyor ama Bay Beckett açıklamaya devam ediyor. "Ne oldu?"

bu öğrencinin başının belaya girmesi

Sınıfta yaramazlık yapan bu öğrenci o gün teneffüste düşmüş ve kolunu zedelemişti. Ailesi çürük hakkında soru sorduğunda, kız bunu Bayan Beckett'in yaptığını, Amelia'nın ona bağırırken kolundan tuttuğunu, sıkıldığını ve sertçe bastırdığını söyledi. Amelia kıza hiç dokunmamış."

"Ne oldu?" Broadway'de birlikte yürürken sordum.

"Kızın ailesi müdüre durumu anlatmış, müdürün de DCFS'yi aramaktan başka çaresi kalmamış. Ancak Çocuk Esirgeme Kurumu tarafından suçlanmanın bazı sonuçları vardı. Amelia'nın bir öğrenciye yönelik çocuk istismarı şüphesiyle soruşturulduğu söylentisi yayıldı. Elbette bu tamamen asılsız ve mesnetsizdi -diğer çocuklar Amelia'nın çocuğa elini sürdüğünü hiç görmediklerini doğruladılar- ancak adı temize çıkmasına rağmen Amelia utandı. İş arkadaşları ve eğitim çocukların aileleri ona asla aynı gözle bakmadı. Amelia işinden ayrıldı ve bu onun için çok zor oldu. Ona farklı bir yerde başka bir pozisyon aramasını önerdim.

okul, farklı bir bölge -yeni bir başlangıç- ama Amelia bir daha sınıfa adım atmak istediğinden emin değildi. Bunun tekrar olmasını engelleyecek olan neydi?" Devam etmeden önce bir nefes alıyor, daha fazlasını söyleyip söylememeye karar veriyordu. "Amelia hayatında pek çok hayal kırıklığı yaşadı ve Caitlin'le olan ilişkisi de aynı şekilde, bir dizi hayal kırıklığı oldu."

"Nasıl yani?" Barry'deki kavşağa girip karşıya geçerken ve trafiğin bizi beklemesine izin verirken soruyorum.

"Tıpkı öğretmenlikte olduğu gibi, Amelia da hayatı boyunca anne olmayı hayal etti," diyor. "Bir kızı olmasını her şeyden çok istiyordu. O

ve kendi annesi inanılmaz derecede yakındı. Annesi kalp krizi geçirip ölene kadar neredeyse birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Amelia Caitlin'le de benzer bir ilişki yaşamayı hayal ediyordum ama olmadı.

"Caitlin her zaman zor bir çocuktur," diyor ve bunu söylerken yüzünde bir değişiklik olduğunu görüyorum, sesi kızgınlık ya da tiksinti gibi bir şey. "Tüm bu olanlardan sonra olumsuz konuşmaktan nefret ediyorum ama Caitlin çocukken kendisine hayır denmesinden hoşlanmazdı. Surat asan ya da yatak odasının kapısını çarpan diğer çocukların aksine o öfkeden deliye döner ve istediğini elde etmek için elinden geleni yapardı. Yapamayacağı hiçbir şey yoktu. ile Caitlin, bu patolojik bir durumdu," diyor ve hastane yatağında baygın yatan kadınla ilgili incelemeye değer bir resim çiziyor. "Caitlin on bir ya da on iki yaşındaydı.

DCFS oldu. Bunu fark etti ve bir yalanın annesinin hayatını ne kadar kolay mahvedebileceğini anlayarak kendi avantajına kullandı. Her seferinde Amelia ona hayır dedi, ona daha fazla şeker ya da kıyafet almayacaktı. -Caitlin canı gibi yapardı. *Bırak beni*, canımı , diye herkesin içinde insanlar bakana kadar ağlardı. Amelia ve ben bunu hafife almaya çalıştık. Kendimize Caitlin'in beyni henüz gelişmekte olan bir ergen olduğunu söyledik. Ne yaptığını bilmiyordu. Sözlerinin ve eylemlerinin sonuçlarını bilmiyordu.

"Bir keresinde Amelia'ya bir şey için kızdığında -artık ne olduğunu bile hatırlamıyorum, o kadar önemsizdi ki- telefonu aldı ve 911'i aradı. Görevliye annesinin kendisine zarar verdiğini söyledi. Polis geldi, çünkü gelmek zorundaydılar ve Amelia hayatında ikinci kez DCFS tarafından soruşturuldu.

"Caitlin'in tüm hayatı boyunca Amelia ve ben onun etrafında sessizce dolaşırdık, Onu kızdıracak bir şey yapmaktan korkuyordu. Ama özellikle Amelia'yı duygusal bir ölüm pençesine almıştı çünkü Amelia ona yakın olmayı, sırdaşı ve iyi bir anne olmayı her şeyden çok istiyordu. Sizin de bir kızınız var. Eminim anlayabiliyorsunuzdur. Bizim de var.

İki oğlumuz var ama Caitlin tek kızımız. Amelia onun şefkatini ve sevgisini kazanmak için her şeyi yapardı, ki bu da tasarım tarafından parsellenmişti. Düşünsene," diyor, "bu küçücük insanı bu kadar çok sevdiğini ve ve sonra bir gün, sana sırtını döner ve

bu kadar acının kaynağı." Bunu hayal bile edemiyorum. Düşünmeye bile dayanamıyorum. Sienna'nın da böyle anları oluyor ama beni asla böyle incitemez.

"Caitlin ne zaman belli bir şekilde davranırsa -" duraksıyor ve bir sonraki sözlerini düşünüyor "- bu Amelia'nın kalbini kırıyor ve onu uçurumun kenarına itiyor."

Bununla ne demek istediğini merak ediyorum. Ama ben daha soramadan rotasını değiştiriyor ve "Danışmana kesinlikle bahsedeceğim. Amelia'yı bir denemeye ikna edebilir miyim bir bakayım. Biriyle konuşmak onun için iyi olur."

Sonra aniden uzanıp bir elini koluma koydu, ileri hareketi durduruyor. Elinin kolumdaki hissi -sertliği ve kişisel sınırların ihlali- beni rahatsız ediyor. Nefesim kesiliyor. Yüzümü ona dönüp yukarı bakıyorum.

"Mesele şu ki," diyor, yüzü birden ciddileşiyor. "Caitlin ölürse Amelia'nın ne yapacağını bilmiyorum. Hayatta kalmaz."

Geri çekiliyorum. Ne diyeceğimi, nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Zihnim kelimeler arıyor, kendi rahatsızlığımı ele vermeyen rahatlatıcı bir şey.

"Sana böyle yüklenmek istemezdim," diyor sessizliğim yüzünden, gözleri benimkileri tutuyor, onları inceliyor, sonra çalan telefonun hafif, kısık sesi zar zor duyuluyor.

trafik ve rüzgar bizi böldü. "Özür dilerim," diyor bakışlarını kırarak ve telefonu çıkarmak için pantolonunun cebine uzanıyor, gözlerinin arayanın kimliğindeki ismin üzerinde gezinmesine izin verdi. "Speak of the Şeytan. Ben Amelia," diyor ve sonra, "Onu daha sonra arayabilirim," sanki telefonu cebine geri koyacak ve benimle konuşmaya, benimle yürümeye devam et.

"Hayır," diyorum, çok hevesli bir şekilde ve sonra daha ağırbaşlı bir şekilde, "Hayır. Onu alıp Caitlin ve onun iyi olduğundan emin olmalısın."

"Evet," diyor biraz düşünerek. "Muhtemelen haklısın."

Buradan sonra tek başına iyi olacak mısın?"

Başımı salladım. "Bana bir olmaz. Bunu her zaman yaparım."

Yalnız başıma uzaklaşırken, söylediklerinin -Bayan hakkında- nasıl olduğunu düşünüyorum.

Caitlin ölürse Beckett'in hayatta kalamayacağı neredeyse kehanet gibiydi.

ON ALTI

O gece kötü rüyalar gördüm. Kızgın rüyalar.

Apartman yanıyor, okula geç kalıyorum ve sınıfımı bulamıyorum. Bütün gece devam ediyor, bu yüzden rahat bir uyku çekemiyorum. Yorgunum. Sonuç olarak ertesi gün işte. Hareketlerime devam ediyorum, kendime saklanıyorum ve elimden geldiğince insanlardan çünkü konuşmak için doğru zihin.

Saat beş civarında Sienna'ya mesaj atmak için koridora çıktım.

Ona bu sabah da mesaj atmıştım. Bu sabah işe gidene kadar bekledim çünkü çok erken mesaj atıp onu hâlâ Ben'le birlikteyken, birlikte kahvaltı ederken ya da okula giderken yakalamak istemedim. Gösteri nasıldı? diye sormuştum ve o da hemen büyük harflerle mesaj atmıştı.

ÇOK İYİ.

Beğendiğinize sevindim! Samimiyetsiz görünmemesini umarak söyledim. Gösteriden keyif almasına sevindim. Sadece bu deneyimi Ben'le paylaştığı için kıskandığımı hissettim ve daha önce bilet almak için para harcamadığım için pişmanlık duydum.

Sonra telefonumu hırkamın cebine soktum, sessizde ama titreşimde tutuyordum ki Sienna'bir şeye ihtiyacı olursa cebimde titreştiğini hissedebileyim.

Gün benden uzaklaştı, bu yüzden ancak şimdi tekrar kontrol etmek için zaman bulabiliyorum.

Her şey nasıl gidiyor? Sen ve Nat iyi anlaşıyor musunuz? Soruyorum, çünkü bugün ilk kez yalnız kalacakları ve buluşacakları gün. Durum ideal değil. Bunu biliyorum ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum ama *Dear Evan Hansen*'ın ışığında yapabileceğim hiçbir şey yok ve istediğim son şey bu deneyimi ondan almak ve gidemeyeceğini söylemekti.

Telefonu elimde tutuyorum, gelmeyen bir cevap bekliyorum.

Bu sabah işe gitmek için çıktığımda Nat hâlâ hazırlanıyordu. Ondan önce evden ve ona kapıyı dışarıdan kilitlemesini söyledim.

Çünkü anahtarı yoktu. Kendisi işe gidecekti ve Sienna ikimizden önce evde olacaktı, bu yüzden Nat'i içeri almak için orada olacaktı.

Şimdi, koridorda birkaç dakika bekledikten sonra, telefonu isteksizce hırkamın cebine geri koyuyor ve işime geri dönüyorum, Sienna'nın cevap vermemesi beni rahatsız etse de.

Bir saat sonra telefonuma bir kez daha baktım. Saat 6'yı geçiyordu. Saat oldu ve Sienna hâlâ cevap vermedi. Kaygım daha da artıyor. Eminim mantıklı bir açıklaması vardır (belki de, diyorum kendi kendime, Nat'le o kadar iyi anlaşıyorlar ki, ona bakma zahmetine bile katlanmıyor). telefon), ama yine de Nat'e de kısa bir mesaj gönderiyorum, her şeyin yolunda gidip gitmediğini soruyorum ve yakında evde olacağımı bildiriyorum.

Sonraki bir saat sonsuza kadar sürüyor. Gece hemşiresine verdiğim vardiya değişim raporu sırasında zar zor odaklanabiliyorum.

Vardiyam bittiğinde binadan hızla çıkıyorum. Hızla eve yürüyorum, yayaların etrafından dolanıyorum.

ve yavaş yavaş yaya trafiğini aşmak için sokağa adım atıyor. Sienna'yı üç kez aramayı denedim ama asla cevap vermedi. Telefonu

Genellikle sessizde, çünkü sessizde olmasa bütün gün arkadaşlarının mesaj yağmuruna tutulurdu, ama telefonu neredeyse her zaman onun da elinde, yani baksa aradığımı görecekti.

Sheffield'den aşağıya doğru yarışıyorum, bizim sokağa geldiğimde köşeyi dönüyorum. Uzaktaki üç daireyi görüyorum ama oraya yeterince hızlı varamıyorum. Bacaklarım istediğim kadar hızlı hareket etmiyor.

Gözlerimi binanın dış cephesinde gezdiriyorum. Dışarıdan bakıldığında oturma odası tamamen siyah ve bunun nedenini anlamıyorum.

. Işık açık olmalıydı. Sienna ve Nat , oturma odasında birlikte yemek yiyor ve birbirlerini tanımaya çalışıyor olmalıydılar.

İçimde hissediyorum. Yanlış

bir şeyler var.

Dış merdivenleri hızla çıktım. Anahtarı soktum ve kendimi içeri aldım. Binaya. Merdivenleri üçüncü kata doğru tırmanıyorum. İkinci katın hemen ötesinde bir yerde, ön kapımızın görüntüsünü alıyorum. Açık. Kalbim çarpmaya başlıyor. Adımlarımı ikişer ikişer atarak biraz daha hızlı yürüyorum, merdivenlerin tepesine varıyorum ve kapıyı elimle bastırarak açıyorum. İçeri girdiğimde Sienna'nın yüksek sesli müzik.

"Sienna!" Sesleniyorum ama o hiçbir şey söylemiyor.

Dairenin çoğu karanlık. Ama dairenin ortasındaki yatak odasında Sienna'nın masa lambası yanıyor ve ışığı zayıf.

Çantamı ön kapının hemen içine düşürüyorum, içindekilerin döküldüğünü duyuyorum. Onları bırakıyorum. Odasına doğru ilerledim ve Sienna'yı buldum.

Yatağının kenarında durmuş, sırtı bana dönük, gece çantasını açıyordu. İçimi bir rahatlama kapladı. O burada. O iyi.

Nefes alıyorum, konuşmadan önce kalbimin durulmasına izin veriyorum.

"Eve kaçta geldin?" Parmak uçlarımla kapıya vurarak soruyorum.

Sienna arkasını dönüyor. "Bu da ne-" diye sorarken elindeki gömleği yere düşürdü. Onu ürkütmüştüm. Müziğin sesinden içeri girdiğimi duymamıştı.

"Özür dilerim," diyorum, barış işareti olarak ellerimi kaldırarak. Sesini kısmak için Bluetooth hoparlörüne doğru ilerliyorum. "Ben yapmadım Seni korkutmak istemedim. duyduğunu sandım. Komşularımız var biliyorsun. Beyoncé'nin senin kadar büyük hayranları olduklarından emin değilim."

Gözlerini deviriyor. Nefes alması bir saniye sürüyor. "Öldürülmek üzere olduğumu sandım," diyor, o kelime-öldürüldü-olup bitenlerin ışığında yepyeni bir anlam *kazanıyor*.

"Bu şaka yapılacak bir şey değil Sienna," diye azarlıyorum. "Bu arada ön kapıyı açık bırakmışsın."

"Hayır, yapmadım" diyor, her zamanki gibi meydan okurcasına, sanki açık ön kapıyı görmemişim gibi.

"Evet, öyle yaptın. Kapalı ve kilitli olduğundan emin olmalısın" diyorum, bu da bana ev sahibine bir not daha göndermem gerektiğini hatırlatıyor. Sabit. "Sana iki saat önce mesaj attım. Neden cevap vermedin?"

"Ben görmedim," diyor. Telefonuna bakıyor ve ancak şimdi mesajımı görüyor. "Özür dilerim. Okuldan sonra uyuyakalmışım. Dün gece üç saat falan uyudum." Tabii ki uyudu. Gösteri geç saatlere kadar sürerdi.

Ben, bana gösteriden sonra onu yemeğe götürdüğünü söyledi. Evine geri döndüklerinde, saat yaklaşıyor olabilirmiş.

Gece yarısı.

Ama şimdi bunu düşünemem.

"Nat nerede?" Sienna'nın yüzünün bulutlanmasını izleyerek soruyorum kafa karışıklığı. "Arkadaşım," . "Bizimle kalan kişi. Henüz eve gelmedi mi?"

Sienna başını sallıyor. "Onu görmedim. Hiç gelmedi." Sienna'nın yanıldığından endişeleniyorum. Nat'in geldiğinden ama Sienna'nın uyuduğundan ve Nat'in aşağıya inemediğinden endişeleniyorum. Nat gelmiş olabilir.

İçeri girmek zili çaldı. Sienna uyuyakalmış olabilir.

Kızgın olmak istiyorum. Ama olamam, henüz değil. İlk önceliğim Nat'i bulmak, daireye giremediğinde nereye gittiğini bulmak.

Telefonumu almak için oturma odasına koşuyorum, böylece kontrol edebilirim. Nat'in mesaj atıp atmadığını görmek için Facebook'a baktım. Oturma odası hâlâ karanlık ve ben de lambanın yanına gidip düğmeyi çevirerek açıyorum. Odayı ışık dolduruyor.

İşte o zaman lambaderin ışığında çekyatın yeniden yapıldığını, minderlerin ve yastıkların değiştirildiğini görüyorum.

koltuk. Sehpa tekrar yerine yerleştirildi ve Nat'in iki günden uzun bir süredir televizyonun önünde duran büyük spor çantası yerinde yok; orada olduğuna dair tek kanıt halının keçeleşmiş kısmı.

Elim ağzıma gidiyor. Kendimi kanepenin koluna bırakıyorum.

Hastam Anne'i düşünüyorum, kocası onu döverek öldürmüştü.

Ölüm. Cinayet davasını takip ettim. Bir gün duruşmaya gittim, mahkeme salonunun arka tarafında çünkü onun yüzünü görmek istiyordum. O gün gittiğimde, kürsüde bir cinayet masası dedektifi vardı. O da

Anne'in kocasının dayaktan sonra onu nasıl iç kanamaya terk ettiğini

anlatıyor. Kendi çalışmalarımın biliyorum ki iç kanama ani, acı verici ve şiddetli olabileceği gibi yavaş da olabilir - sessiz, sinsî bir ölüm, toplam kan kaybı o kadar şiddetli olana kadar kan damlaması

Umudun ötesinde. Duruşmadan sonra günlerce ve daha sonra haftalarca Anne'in hangi şekilde öleceğini düşündüm - ani ve acı verici mi yoksa yavaş mı?

Şoka mı girdi? Organları iflas etti mi? Çocukları izledi mi?

Anne'in öldürüldüğünü ilk duyduğumda Ben'in verdiği emri, hepsini kurtaramayacağımı düşünüyorum. Belki de haklıydı. Belki de dinlemeliydim. Belki de denememeliydim.

"Anne?" Sienna arkamdan gelip elini omzuma koyarak beni teselli ediyor. "Neyin var?"

Nat gitti. Bu sabah ben işe gittikten bir süre sonra tüm eşyalarını yanına alarak evden ayrıldı. Gelmeye hiç niyeti yoktu.

Geri döndü ve acaba ayrılma kararını ne zaman aldı, bu sabah mı yoksa gecenin bir yarısı mı?

Yoksa bundan daha önce mi öğrenmişti?

Ona, Declan'a geri döndü.

Korku beni içten içe sarıyor.

Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Ona Facebook'tan bir mesaj gönderdim.

, Nat? Dur sana yardım edeyim.

Bütün gece uyanık kalıp onun için endişeleniyorum. Facebook'u sürekli yeniliyorum ama mesajımı okumuyor. Facebook sayfasına giriyorum ve kendimi yine kocasına bakarken buluyorum,

Declan ve bu kez yakışıklı yüzünü gördüğümde içim daralıyor, midem bulanıyor. yaptığı ve söylediği onca şeyi düşündüğümde, aslında çekici değil, çirkin biri olduğunu anlıyorum. Aşağılık. I

Tehdidini yerine getirip getirmediğini, eve geldiğinde söz verdiği gibi onu bir odaya kilitleyip kilitlemediğini, yatağa bağlayıp bağlamadığını ya da daha kötüsünü merak ediyorum. A

Nat'i bileklerinde fermuar gibi bir şeyle, yeni morarmış bir göz, kırık bir burun ve boynunda morluklarla yatağın millerine bağlı olarak hayal ettiğimde içimden bir inilti yükseliyor - gitmesinin cezası. Bir hesaplaşma.

Acaba onunla işi bittiğinde, ona yardım ettiğim için benim peşime düşecek mi? Onu ondan uzak tuttum.

Sienna'yı yirmi yıl sonra düşünüyorum.

Bir erkek onu böyle incitirse ne yapacağımı düşünüyorum.
Sanırım onu öldürürdüm.

* * *

Gece sonsuza dek sürer, ama sonunda sabah . Güneş doğar. Hayat devam eder.

Sabah Sienna'nın okul için hazırlanmasını izliyorum. Ayakta durarak Mutfakta kahvemi yudumlarken, açık banyo kapısından aynadaki yansımamı görüyorum. Çok fazla olmasa da makyaj yapıyor. Çünkü da mükemmel. Kusursuz bir cilt, uzun, kalın kirpikler. Ergenlik yılları turbo hızıyla geçip gidiyor ve ben yine o bebekken geçirdiğim uzun, uykusuz geceleri düşünüyorum.

Onları geri almak için her şeyi yaparım.

O gittikten sonra duş alıyorum, izinli olduğum için minnettarım. Çalışmak zorunda olsaydım bugün beş para etmezdim. Dokuzu biraz geçte paltomu, eldivenlerimi ve şapkamı giyip soğuğa doğru yola çıkıyorum. Noel

geliyor ve ben daha alışverişe bile başlamadım. havamda değilim, ama şu anda temiz hava ve dikkat dağıtıcı bir şey işime yarayabilir.

Bu yıl alışveriş yapacağım pek kimse yok, sanırım boşanmanın bir sonucu bu. Ben ya da ailesi için bir şey almayacağım. Ama Sienna var tabii ki, ailem var ve ben de bir şeyler almak istiyorum.

İş yerindeki birkaç hemşire için küçük şeyler. Önce şirin bir köşe butiğine gidiyorum, sonra da beni güldüren magnetler, bardak altlıkları ve vintage sanat eserleriyle dolu arsız küçük bir ev dekorasyonu mağazasına giriyorum. Orada Luke ve diğer hemşirelerim için bir şeyler bulacağım.

Meslektaşlarım.

Mağazaya girmek için kapıyı açtığımda telefonum çalmaya başladı. Çantamın derinliklerine gömülmüş ve bulması zor. İtiyorum bir cüzdan ve kozmetik çantasını bir kenara bırakıp, aramanın muhtemelen boşuna olduğunu biliyorum. Asla zamanında ulaşamayacağım.

Parmaklarım üçüncü ya da dördüncü temas ediyor. Çantadan çıkardım ama çıkarır çıkarmaz telefon . Çok geç kaldım. A Sienna'dan gelen cevapsız arama bildirimi ekranda beliriyor. Şaşırdım. Açık kapı aralığında fiziksel olarak duruyorum ve ekrandaki numarasına bakıyorum. Şüphe ve kafa karışıklığı düşüncelerimi dolduruyor

Çünkü saat sabahın onunu biraz geçiyor ve Sienna okulda, daha doğrusu okulda olması gerekiyor. Sienna okuldan mesaj atıyor bazen, öğretmen ilgilenmezken telefonunu gizlice

Dikkat, bugün Gianna ile takılabilir miyim? Su şişemi kaybettim. Tampon aldın mı? Aptal hesap makinem çalışmıyor. Ama o aramıyor. Aklım milyonlarca farklı yöne gidiyor.

Hastalandığında hemşire, okulda başı bir şeyle derde girdiğinde ise dekan arardı. Sienna hiçbir zaman Aranacak kişi.

Onu geri aramaya fırsatım olmadı. Neredeyse hemen elimdeki telefon tekrar çalmaya başlıyor ve ben Beklenmedik bir ses. Bu Sienna, beni geri çağırıyor.

Başparmağım hemen ekranı kaydırıyor. "Sienna? Neyin var?" Telefonu kulağıma götürerek soruyorum. Dışarıdaki sokak gürültüsünü, geçen arabaların ve telefonlarıyla konuşan insanların sesini bastırmak için kapının kapanmasına izin vererek mağazanın içine giriyorum.

kendi konuşmaları. Sesimdeki tiz ve açık paniği duyuyorum ve bir sonraki anda Sienna'nın nasıl

Aşırı tepki verdiğim için, bir hiç uğruna çıldırdığım için. *Tanrım, anne. Sakin ol. Ben iyiyim*, der, son kelimeyi vurgulamak için uzatır.

Olan bu değil.

İlk başta sessizdi. Hareket ya da rüzgar gibi hafif bir şeyin sesini zar zor duyuyorum. Birkaç saniye devam ediyor.

Bunun bir cep kadranı olduğuna karar verin. Sienna beni aramak istememişti. Telefon cebinde ya da sırt çantasındaydı ve beni Hata. Beni iki kez aradığının farkında bile değil. Dinliyorum, Nerede olduğunu çözmeye çalışıyorum ama yine aynı. Hiçbir şey anlatmıyor. Açıklayıcı bir şey yok.

Ama sonra bir adamın sesi sessizliği yarıyor, sözleri soğuk ve az, sesi sanki bir ses değiştirici aracılığıyla konuşuyormuş gibi değişmiş, "Eğer kızını bir daha görmek istiyorsan aynen dediğim gibi."

Nefesim kesildi. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ayağımı kaybedip geriye, kapalı kapıya doğru düşüyorum. Bir el ağzıma doğru yükseliyor, sertçe bastırıyor. Yapamıyorum.

nefes alıyorum. Düşünemiyorum; zihnim ilk anda neler olduğunu algılayamıyor. Telefonu kulağımdan çekip aşağı bakıyorum.

Yanılıp yanılmadığımı, arayanın Sienna'nın numarası değil de başka biri olup olmadığını anlamak için ekrana baktım. Yanlış numara. Çünkü bu olamaz.

Doğru, bu olamaz. Bu benim başıma gelemez.

Ama doğru. Sienna'nın numarası ekrandan bana bakıyor. "Kimsiniz?" diye soruyorum, telefonu tekrar kulağıma götürerek, "ve neden "Kızımın telefonu sende mi?"

Ve sonra, arka planda Sienna'nın delici çığlığını duyuyorum. "Anne!" diye bağıyor. Tiz, çılgınca, çaresiz ve İşte o zaman bu adamın sadece Sienna'nın telefonuna sahip olmadığını anladım. Sienna onda.

Damarlarımda saf dehşet dolaşıyor. Sienna en az on yıldır bana anne demiyor. Çocukluğuna geri dönmesi için ne kadar korkunç bir şey olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. ve bana *anne* de. Tamamen güçsüzüm. Nerede olduğunu bilmiyorum. nasıl ulaşacağımı, nasıl yardım edeceğimi, bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Git buradan," diye emrediyor Sienna. Sesi titriyor, böylece genelde çok meydan okuyan, çok emin olan kendisi gibi konuşmuyor. Korkusunda hiçbir hata yok. "Beni rahat bırak," diye yalvarıyor, şimdi ağlıyor. Sienna sözcükleri söylerken bocalıyor, sesi çatlıyor, öyle ki Uygulama, kelimelerin kendisiyle aynı ağırlığı taşımaz.

Sienna da ben de çok korkuyoruz.

"Sienna bebeğim!" Çığlık atıyorum. Arka plandan bir kargaşa, boğuk sesler geliyor; adamın Sienna'yı zapt ettiğini, konuşmasın diye ağzına zorla tıkaç soktuğunu hayal ediyorum.

Çığlık atıyor ve Sienna sese karşı koyarak ona direniyor.

Göz kırpmadığımı fark ettim. Nefes almıyorum.

Gözlerim yaşıyor. "Ona ne yapıyorsun? ?" Bu adamdan telefona öyle bir bağırmasını istiyorum ki dükkândaki herkes işini gücünü bırakıp bana baksın, gözlerini dikip baksın.

Sanki bu kabus bir şekilde kolektifmiş gibi nefes nefese kalıyor ve ellerini şok içinde ağızlarına götürüyorlar. "Kızıma ne yaptınız? Benden ne istiyorsunuz?"

"Beni dinle," diyor adam, sesi benimkinin aksine sarsılmamış ve sakin. Arka planda Sienna'nın çaresiz çığlığını duyuyorum, ağlamaklı bir feryat, her ne kadar yapmacık olsa da. Ses

Beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetiyor ama hangisi daha kötü bilmiyorum: Sienna'nın ağlama sesi mi yoksa büyürken çıkardığı ses mi? ve sonra tamamen kaybolur.

"Nerede o? Ona ne yaptınız? Neden artık onu duyamıyorum?"

"Tam olarak dediğimi yapmalısın. Tam olarak. Anladın mı?"

"Kızım ile konuşmak istiyorum. Bırakın kızım ile konuşayım. Onun iyi olduğunu bilmem gerek. Ona ne yaptınız?"

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok," diyor adam. "Bir tek sen varsın Kaybedecek bir şeyiniz var Bayan Michaels. Şimdi çenenizi kapatıp beni dinlemeniz gerekiyor çünkü kızınızın yaşar ya da ölür. Ona ne olacağı tamamen sana bağlı. Şimdi," diyor ve ben içten içe bunun Declan olduğunu biliyorum. Bu, Nat'e sahip olduğum, onu barındırdığım ve ona karşı kıskırttığım için bir intikam eylemi.

Panik beni yakaladı. "Ne?" Yalvarıyorum. "Her şeyi yaparım. Sadece kızımı bana geri ver."

"Bu hesaba on bin dolar havale etmeni istiyorum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. On bin dolar. Bir fidye talebi.

Beklemiyor ya da hazır olup olmadığını sormuyor. Bir sonraki nefeste, banka hesap ve yönlendirme numaralarını ateşledi ve ben çaresizce Kasanın arkasında ağzı açık bir şekilde duran ve bir pandomimci gibi kağıt ve kalem isteyen kadın. Kâğıt ve kalemi Ama yan tarafta duran başka bir kadın, sıradaki bir müşteri, çantasına girip benim için onları buluyor.

"Ben... Ben . Lütfen tekrar söyle" diye yalvarıyorum, o da . "Parayı havale etmek için beş dakikanız var."

"Yoksa ne olur?" Sesimde panikle soruyorum. "Ben... Ben bunu yapamam. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Bunu beş dakika içinde yapamam."

"Beş dakika," diyor tekrar, "ve sonra o ölüyor."

Hat kesildi. Telefonu kulağımdan çektiğimde Sienna'nın numarası yoktu. Yok olmuştu. Öngörülü, kehanet gibi hissettiriyor. İnliyorum. İlkel, hayvan gibi. Elim ağzıma gidiyor, dizlerimin çözülüyor, öyle ki sırtımda bir yabancının eli olmasa yere yığılacaktım, beni destekliyor.

Parçalara ayıracak zamanım yok.

Beş dakika içinde Sienna ölebilir.

Omuzumda bir el var, omuz silkiyorum. İnsanlar konuşuyor. Bana sorular soruyorlar. Ardi arkası kesilmeyen sorular, diğerleri ise ağızları bir karış açık, sessizce bir kenarda duruyorlar. *Her şey yolunda mı? Hanımefendi? Hanımefendi? Neye ihtiyacınız var? Polisi arayalım mı?*

Dört dakika kırk saniye.

Uzaklaşıyorum, boşluk buluyorum. Telefonumdan bankanın uygulamasını açıyorum, parmaklarım aceleyle yanlış tuşlara basıyor. Büyükanнемin mirası olmasaydı, bu kadar param olmazdı. Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü bunu yapmasaydım ne olurdu bilmiyorum.

Sienna ölecek miydi?

Dört dakika yirmi saniye.

Bunu düşünecek zaman yok. Polisi arayacak zaman yok. Sienna'yı bağlı ve ağız tıkalı olarak hayal ediyorum. Bu adam bir canavar; yapmayacağı şey yok. Riske . Polise bir çağrı sahip olmadığım değerli zamanımı alacaktı ve ne için? O süre içinde Sienna'yı asla bulamazlar.

Üç dakika elli beş saniye.

Kalbim çarpıyor. Göğsümdeki çarpıntı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Alıcının bilgilerini giriyorum ve parayı nereden havale etmek istediğimi seçiyorum; bu, büyükanнемin mirasının henüz yatırım yapmadığım için minimum faiz topladığı tasarruf hesabım. Gönderilecek tutarı seçiyorum ve ardından planlayıp göndermesini umuyor, saatimde zamanın nasıl geçtiğini izliyorum.

Bir dakika yirmi saniye. Bir dakika on saniye.

Bir dakika.

Wi-Fi güçlü değil ve arızalanacağından . para gönderilmeden önce bağlantı kesilir. Bu gerçekleşirse, tekrar denemek için zaman yoktur.

Pişmanlık içimi dolduruyor.

Bugün okula gitmesine izin vermemeliydim.

Onu evde tutmalıydım.

En Nat'e bulaşmamalıydım. Onun güvenliğini Sienna'nınkinin önüne koymamalıydım.

Bu benim hatam. Bunun benim hatam.

Elimde telefonumla mağazada dolaşıyorum, herkes geri çekiliyor, bana geniş bir alan bırakıyor, daha iyi Wi-Fi olan bir yer bulmaya çalışıyorum ve sonunda . Sonunda banka havalesi gerçekleşti.

Dizlerimin üzerine çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Sesler geri dönüyor. *Hanımefendi. Her şey mi? Ne ?*

Polisi aradım. Yoldalar. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su? Biri ona bir bardak su getirsin. Ona bir oda verin. Hanımefendi.

Cevap veremiyorum. Kendi kafamın içinde bunun nasıl Sonunda. Parasını aldıktan sonra ne yapacağını bilmiyorum. Sienna'nın gitmesine izin verecek mi? Yoksa onu tutacak mı?

Ancak o zaman Sienna'nın nerede olduğunu görmek için konum paylaşma uygulamasını kontrol etmeyi düşündüm.

Uygulama yüklenirken nefesimi tutuyorum. Bana bir ara sokakta olduğunu ya da saatte yetmiş mil hızla ilerlediğini söylemesini bekliyorum.

Otoban. Korku içinde bekliyorum çünkü eğer onu bu sabah okula giderken kaçırdıysa, şu anda Wisconsin ya da Indiana'da olabilirdi. Hatta Michigan'da.

Ama uygulamanın söylediği yerde değil. Sienna'nın okulda olduğunu söylüyor.

Zihnim dönüyor. Anlamıyorum. Anlam veremiyorum. Sadece Sienna'nın telefonunun okulda olması değil çünkü arama onun telefonundan geldi. Arka planda onun sesini duydum. Hayır, uygulama yanlış. Güncellenmedi ya da mağaza içindeki bağlantım yavaş. Tıkliyorum

düğmesine basın ve ardından iki küçük mor okun ekranın etrafında birbirini kovalayarak güncellenmesini izleyin ve durduklarında, en üstteki kelimeler okunur: *Son güncelleme şimdi.*

Bu uygulamaya göre Sienna bu sabah 8:02'den beri okulda. Uygulamaya göre, bu sabah okula vardığında Sabah, o hiç gitmedi. oradaydı.

Onu okul bahçesinde yakaladı.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Bir yandan taksi çağırmak için dışarı koşarken bir yandan da 911'i arıyorum. Görevli cevap verdiğinde, "Kızım birinin elinde," diyorum ve sonra ona olanları ve bildiklerimi anlatıyorum ve görevli binaya polis göndereceğini söylüyor. Sienna hakkında sorular soruyor, örneğin fiziksel eşkalini öğrenmek istiyor. Onunla hatta kalmamı istiyor ama ben söylüyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Acele etmelerini söyle."

Taksi kaldırımdan uzaklaşırken telefonu kapatıp Sienna'nın okulunu arıyorum. Otomatik bir çağrı sistemi cevap veriyor ve okul sekreterine bağlanmak için dokuz basmayı beklemem gerekiyor. Tam bir işkence. Cevap verirken lisenin adını söylüyor. Onu kestim aniden kapandı.

"Kızım için arıyorum. Sienna Long. Orada mı?" Dedim. "Onunla konuşmam gerek." Sienna'nın hiçbir şey olmamış gibi sınıfa dönmesini beklediğimden değil. Ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kadın beni beklemeye aldı. Zaman sonsuzlaşıyor.

Şu anda en kötü senaryoları bile düşünüyorum. Sienna okulun bir arabada ya da minibüste tutuluyor. Bekçi dolabında, mekanik bir odada ya da öğrencilerin girmesine izin verilmeyen başka bir yerde kilitli tutuluyor. Yaralı.

Sekreterin bana dönmesini beklerken ölmüş ya da ölmek üzere.

Buna dayanamıyorum. Aramayı sonlandırıyorum ve hemen geri arıyorum, otomatik arama sisteminin cevap vermesini bekliyorum ve sonra tekrar dokuz basıyorum.

Sekreter okulun adını söyleyerek telefonu kelimeler ağızımdan dökülüveriyor. "Ben Meghan Michaels, yine kızım Sienna için aramıştım. Beni beklemeye almıştınız. Lütfen," diyorum gözyaşlarımla savaşıyor, "kızım ile konuşmam gerek."

Bir sonraki anda korkularım doğrulandı.

"Evet, Bayan Michaels. Bir dakika sürdüğü için üzgünüm. Sınıfını aradım. Bay Pruitt'le konuştum ama Sienna'nın üçüncü derse söyledi. Cep telefonundan aramayı denediniz mi?" diye soruyor, ben parmaklarımı ağızıma götürüp başımı sallıyorum çünkü içimden konuşmak gelmiyor.

"Bayan Michaels? Hâlâ orada mısınız? Bayan Michaels?"

"Evet," diye nefes alıyorum ve sonra telefonu kulağımdan çekip son tuşuna basıyorum.

Taksinin arkasında ağlıyorum.

Sienna benden alındı. Dünyada önemli olan tek şey gitti.

Polis okula önce varıyor. Taksi , ben

otoparkın daire şeklindeki sürücüsünde iki polis aracı bulurlar. Öğrenciler yanımdan geçip gidiyor, açık bir ders için dışarı çıkıyorlar ve arabaları fark ediyorlar. Ödemeyi yapıyorum.

Taksi şoförüne çok fazla para fırlattıktan sonra arabadan inip öğrencilerin yanından geçiyorum, ana kapı kollarını boşuna çekiştiriyorum ama kapılar kilitli. Vızıltıyla içeri alınmayı beklemek zorundayım.

sekreter beni içeri almadan önce adımı ve burada bulunma nedenimi belirtmeliyim.

Polis memurlarını ana ofiste, okul müdürü, müdür yardımcıları ve sekreterle çevrili bir şekilde buluyorum, Herkes suratsız görünüyor. İçeri girdiğimde memurlardan biri "Bayan Long?" diye soruyor ve ben de onu düzeltme zahmetine girmeden evet diyorum.

"Kızım birinin elinde," diye . "Yolda," diyor.

Başım döndü. "Ne?" Nefesim kesildi.

"Kızınız yolda."

Soru soracak, düşünecek zamanım yok. Çünkü köşeyi dönünce onu gördüm. Sienna. Sırt çantası takılı. Kollarında kitaplar var. Fiziksel olarak sağlam. Kesik yok, yara yok.

Çürükler, tıkaç yok. Yüzü nötr, sakın, iyi. Kafası karışmış.

Ofisten çıkıyorum, kollarımı bir uçağın kanatları gibi açmış, zarifçe ona doğru koşuyorum.

"Anne?" diye soruyor, hemen yanımda durarak. Gözlerini polise çevirmeden önce bana baktı, şaşkınlığı

açık ve net. "Burada ne yapıyorsunuz? *Onların* burada ne işi var? Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Sen... sen sınıfta değildin," diye mırıldanıyorum, onu kollarıma alıp sarılıyorum, böylece onun gerçek olduğundan, gerçekten burada olduğundan ve sadece bir serap olmadığından emin oluyorum.

Kısa bir süre onu tutmama izin veriyor ve sonra bana bakabilmek için geri çekiliyor. "Ben... Ben Bay Garcia ile birlikteydim. Bir sınavı tekrar alıyordum.

Matematik testi. I... Bir kartım var" diyor ve sekreter, müdür, polis memurları ve benim aramda ileri geri bakarak kartını görmemiz için havaya kaldırıyor.

Tekrar ağlamaya
başladım.

Hepsi bir yalandı.

* * *

"Buna sanal kaçırma deniyor," diyor polis memuru, Addison'daki polis karakolunda oturmuş Sienna yanımdayken bir rapor doldururken.

"Dolandırıcılar insanları hedef alıyor ve en kötü korkularından faydalanarak onları sevdikleri birinin serbest bırakılması için hızlıca fidye ödemeye zorluyor."

"Peki ya para?"

Bana paranın büyük ihtimalle gittiğini söyledi. Para çoktan kabul edilmiş ve gerçekleşikten sonra geri almak neredeyse imkansız. Ama bunu araştırarak.

"Bu adam beni Sienna'nın telefonundan aradı. Arka planda onun sesini duydum. Nasıl?"

"Duyduğunuz kızınız değildi. O gibi davranan biriydi, hatta bir kayıttı. Bu gibi stresli durumlarda sesi karıştırmak kolaydır. Kızınızın evinden gelen aramaya gelince.

buna sahtekarlık ya da daha spesifik olarak arayan kimliği sahtekarlığı deniyor. Saldırgan VoIP adı verilen teknolojiyi kullanarak arayanın kimliğini tanıdık, kişisel bir kimlikle değiştiriyor." Bir süre bekledikten sonra "Her şey özellikle sizi korkutmak ve manipüle etmek için yapılıyor" diyor.

Kendimi aptal, utanmış ve ihlal edilmiş hissediyorum. "Ve ben buna kandım," diyorum, başımı elimin arasına alarak.

Memur diyor ki, "Bunu yapmak kolay. Çok ikna edici , ve parayı havale etmeniz için verilen süre o kadar kısa ki, düşünmek veya araştırmak için zamanınız yok. Bu çok kasıtlı, ancak genellikle rastgele. Saldırgan, sadece bir kişinin fidye ücretini ödemesi umuduyla günde bunun gibi bir düzine arama yapabilir."

"Ama bu kadar rastlantısalsa, o zaman neden Sienna? Ve neden ben?" Omuz silkiyor. "Şanssızdın."

Ama ben o kadar emin değilim. Bunun bu kadar keyfi, bu kadar gelişigüzel olabileceğine inanmakta zorlanıyorum. Bundan çok daha kasıtlı olduğunu hissettim.

Birisi bana zarar vermek istedi.

YEDİ

Sienna ve ben caddede yürürken kalabalıktan dolayı kollarımız birbirine değiyor. Kolumu ona dolamak, küçükken yaptığım gibi elinden tutmak istiyorum ve onu tutmazsam kaybolacağından ya da amaçsızca sokağa sürükleneceğinden endişeleniyorum ama on altı yaşındaki Sienna'nın bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

Hızlı bir şeyler yemeye karar veriyoruz, Clark'ta bir şarküteri, böylece yemeğimizi alıp eve dönebilir, kanepeye oturup . Sienna bir panini, ben de minestrone çorbası sipariş sonra tezgahın en ucunda durup yemeklerimizin bekliyoruz. Gözlerimi dikip Beklerken Sienna telefonuna bakıyor, TikTok'ta kaybolmuş ve normalde ona telefonu bırakıp benimle konuşmasını söyledim ama bugün çünkü en son TikTok trendi onu güldürüyor ve ben bunu duymayı seviyorum: onun gülüşünü. Çok saf. Kendime dünyada TikTok'tan çok daha kötü şeyler olduğunu hatırlatıyorum.

Nefes alıyorum, kendimi şarküterinin sessizliğinin ve sıcaklığının, hayali güvenlik hissinin tadını çıkarmaya zorluyorum.

Arkamızda, ön kapı açılıyor. Genç bir çift dönüp bakıyorum, dışarıdan gelen bir ürperti kapıdan içeri süzülürken onları takip ediyor Tembelce kapandı, bir rüzgâr yakındaki bir masadan küçük bir peçete yığınınını yere taşıdı.

Dışarıda bir şey beni yakalamadan önce peçetelerin düştüğünü görüyorum. dikkat kesildim ve karanlık gecenin içine baktım. Şarküteri iyi aydınlatılmış; içeriden, karanlık olan dışarıyı görmek zor. Gözlerim camın üzerinde geziniyor, arıyor. İlk başta onu neredeyse görmüyorum. Benim yanından geçip gidiyor ve gözüne çarpan ışık yansıması olmasa onu tamamen kaçıracağım, ama gözlerim iki katına çıkıyor ve baktıkça bir yüz oluşmaya başlıyor, yüz hatları netleşiyor, vücudu bir vinyete benziyor, soluk ve belirsiz kenarlar.

Nefesim hızlanıyor. Sesimi yumuşak tutmaya çalışarak Sienna'ya, "Hemen döneceğim," diyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, telefonundan başını kaldırmadan.

"Sanırım dışarıda tanıdığım birini görüyorum. Burada kal, tamam mı? Yemeğimizi bekleyin. Geri geleceğim." Şu anda tek düşünebildiğim Sienna'yı güvende tutmak. İsteddiği o değil. Beni istiyor.

Sienna'nın gözleri telefonun üzerinden kalkıp cama yöneliyor. O da Gözlerini kısıyor, sanki bir bardak süt gibi opak bir şeyin arkasını görmeye çalışıyormuş gibi. "Nerede?" diye soruyor, adam pencereden uzaklaştığı için onu göremiyor.

"Sadece burada kal."

Kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı çekip açıyorum ve soğuk geceye adım atıyorum. Aynı anda o da dönüp daha karanlık bir yere sürükleniyor. ve tecrit edilmiş - şarküterinin hemen ötesindeki bir sokak - arkaya bakarak takip edeceğim ve ediyorum çünkü etmezsem Sienna'ya bir şey olabileceğinden endişeleniyorum.

Arka girişler ve servis dağıtım bölmeleriyle dolu sokağa geliyorum, gecenin yakın karanlığında görülmesi daha zor olan siyah metal yangın merdivenlerinden oluşan bir ağ. Dönüyorum ve ışıklarıyla birlikte sokağa giriyorum, insanlar ve trafik, gidiyor.

Milo Finch ara sokağa yaklaşık on adım kala durur. "Benden ne istiyorsun?" Mesafemi koruyarak soruyorum, Kollarımı kendime sararak.

"Rahatlayabilirsin," diyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Seni incitmek isteseydim şimdiye kadar yapardım. Sanki hiç şansım yokmuş gibi."

Bu beni daha iyi hissettiriyor mu bilmiyorum. Ona inandığımdan da emin değilim. Adımı biliyor. İş yerindeki yaka kartımdan okumuş. Beni hastanede çalışırken gördü ve eğer isteseydi, mesaiden sonra eve kadar beni takip edebilirdi.

Nerede yaşadığımı biliyor olabilir. Tek bildiğim, bu gece Sienna ve beni şarküteriye kadar takip ettiği.

"Polis seni arıyor. Caitlin Beckett'ı köprüden itenin sen olduğunu düşünüyorlar."

"Neden böyle düşünsünler ki?"

Gerçeğin etrafında dolanıyorum. "Onu takip ettiğini biliyorlar. Eğer bana bir şey yaparsan," diyorum, "senin yaptığını anlarlar."

sokağa bakarak homurdanıyor. "Ben korkmuyorum. Dürüst olmak gerekirse, keşke onu köprüden aşağı iten ben olsaydım. Gerçi öyle olsaydı," diyor gözlerini geri getirerek, "gitmeden önce öldüğünden emin olurdum." Sözleri o kadar soğuk ki nefesimi kesiyor. "Eğer dünyada adalet varsa, bundan sağ çıkamayacak. O kadın benden her şeyimi aldı."

"Ne demek istiyorsun?"

Yine gözlerini kaçırıyor ve bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. O Sessiz, düşünceli. Benden birkaç santim daha uzun duruyor, aşağıya bakıyor ve gözlerindeki nefretin yanı sıra hüznün ya da keder gibi bir şeyin de farkına varıyorum.

"Uzun zaman önce benim için çalışıyordu. Eskiden Kaliforniya'da bir restoranım vardı. On yıldan fazla bir süre boyunca çok çalıştım. sıfırdan. Bu benim tutkumdu, hayatımın işiydi ve o da İşe aldığım garson kız, şansımı denedim çünkü Garson olarak çalışma deneyimi vardı, ancak istekli görünüyordu ve ilk başta hızlı bir öğrenici olduğunu kanıtladı. Verdiğim en kötü karardı."

"Ne oldu?"

"Onu kovmadan önce sadece birkaç ay benim için çalıştı. Kovmak zorundaydım. Bana başka seçenek bırakmadı. Onu benden çalarken yakaladım, siparişleri geçersiz kılarak parayı alabildi. Onu sadece kovduğum için şanslıydı, çünkü polisi arayıp suç duyurusunda bulunabilirdim. Normal bir insan olsa yoluna devam eder ve başka bir iş bulurdu. Onun yerine kin tuttu. Benden öç almak istedi ve aldı da." Nefes vermeden önce uzun, yavaş bir nefes alıyor ve ben bekliyorum, Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim ve zamanla devam etti. "Bir gece geç saatlerde evime girdi. Karım ve oğlum dışarıdaydı. Gece için kasabaya. Birinci kattaki bir pencereyi açık bırakmıştım, bunu bazen çapraz esinti için ve ben uyurken birinin içeri gireceğini düşünmediğim için yapıyordum. Benim hatamdı. Yatak odam ikinci kattaydı. Kapı kapalı uyurdum.

önemli olurdu çünkü ben derin uyurum." Zihnimde bunu canlandırıyorum, bir kadın dışarıdan perdeyi kaldırıyor, pencereyi kaydırarak açıyor ve gecenin karanlığında sürünerek içeri giriyor. "O Ben uyurken bilgisayarına bir şeyler indirmiş." "Ne tür şeyler?"

"Gerçekten iğrenç şeyler. Müstehcen. Küçük kızların resimleri," diyor ve midem bulanıyor, kendimi kötü hissediyorum. Çocuk pornosu.

İnanmayabilirim

Caitlin Beckett hakkında, istediğini elde etmek için nasıl yalan söyleyip insanları incitebileceği gibi bazı şeyleri öğrenmemiş olsaydım, bunları uydurduğunu düşünebilirdim. "E-postamdaki o görüntüleri tanıdığım insanlara gönderdi ve sonra pencereden çıkıp geldiği yöne gitti.

Uyuyakalmışım. Ertesi gün polis geldi,

Çünkü tanıdığım biri, bir arkadaşım,

aramıştı. Evimi aradılar. Bilgisayarımı aldılar. Aradıkları şeyi buldular ve kimse bana inanmadı.

benim olmadığını söyledi. Neden söylesinler ki? Ben de kendime inanmazdım. Kanıtlar oradaydı."

Boğazım . Çocuk pornografisi çok ciddi bir suçtur. Sadece bileğinize bir tokat yemezsiniz. Hayatınızı değiştirir.

"Bu kadın çok acımasız" diyor. "Hayatımın beş yılını parmaklıklar ardında geçirdim. Şu anda kayıtlı bir seks suçlusuyum, bu da bir parka adım atamayacağım ve ne zaman iş bulmaya çalışsam geçmişimi kontrol edecekleri anlamına geliyor. Mutfak sanatları alanında yüksek lisans yapmış olmama rağmen en iyi iş genel işçilik. Hayatım bitti. O kadın hayatımı mahvetti ve daha da kötüsü karım oğlumuzu da alıp beni terk etti.

Çünkü bilgisayarımda o şeylerin olduğuna inanıyordu. Ailemi, işimi, itibarımı, her şeyimi kaybettim. Oğlum şimdi sekiz yaşında. Karım onu görmeme izin vermiyor çünkü ebeveyn olmaya uygun olmadığımı söylüyorlar. Onu üç yaşından beri görmedim."

Elimi ağzıma götürüp başımı sallıyorum, kalbim onun için acıyor. Sienna üç yaşındayken kendi başına lazımlığı kullanmayı nasıl öğrendiğini düşünüyorum. Tam olarak giyinemiyor ya da ayakkabılarını bağlayamıyordu ama sekiz yaşına geldiğinde

Üçüncü sınıfa gidiyor, bölüm kitaplarını okuyor, bisiklete binmeyi ve yüzmeyi biliyordu. Üç ile sekiz yaş arasında yüzlerce kilometre taşı vardır. Anaokulunun ilk günü, ilkokulun ilk günü.

Anaokulu, ilk kaybedilen diş. Hepsini özledi.

"Hapisten çıktığımda onu aramaya başladım," diye devam ediyor, hiçbir şey saklamadı. "Bundan kurtulabileceğini düşündü ve bir süreliğine da. Ama onu Los Angeles yakınlarında, Alamitos'ta yaşarken buldum.

Sahile gittim ve gider gitmez de kaçtı. Onu aramaktan vazgeçmedim."

Bu yüzden California'dan ayrıldı. Kimseye haber vermeden aniden Chicago'ya dönmesinin nedeni de buydu, çünkü adam hapisten çıkmıştı ve onu arıyordu. Bu Bay Beckett'in telefonuna bıraktığı sesli mesajı açıklıyor, son çare, yalvaran, *Baba. Ben buradayım.*

sorun. Yardıma ihtiyacım var. Çünkü bu adam onun peşindeydi, intikam almak, ondan aldığı her şeyi -hayatını- geri almak için Kaliforniya'dan ülkenin öbür ucuna kadar onu takip etmişti.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyorum. Artık korkmuyorum. "Çünkü yaptıklarının yasal bir karşılığı yok. Yapamam. Bunu kanıtlarsam hayatımı geri alamam. Ama eğer dünyada adalet varsa," diyor tekrar, "o ölecek."

Bana bakışından, onu öldürmemi istediğini düşünmeden edemiyorum.

"Anne," diye duyuyorum, sonunda bir soruyu çağrıştıran bir tını var. *Anne mi?* Arkamı döndüğümde Sienna'nın ara sokağın girişinde, yakındaki bir sokak lambasından gelen ışık huzmesiyle aydınlanan şaşkın yüzünü görüyorum. Elindeki yiyecek torbasını sıkıca tutuyor. Başı eğik, duruşu kambur ve tedirgin.

Sırtım ona dönükken eğilip saçlarıma üflüyor, "Dünyada bir çocuğu kaybetmekten daha kötü bir şey yoktur," diyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Eğer adalet varsa, o kadın ölecek."

Çıkarken yanımdan geçip gidiyor ve Sienna'ya geniş bir alan bırakıyor.

Nefesimi tutuyorum ve ona doğru gidiyorum. "Kimdi o adam?" diye soruyor, sokakta ilerlerken gözleri onu takip ediyor.

Telefonumu çıkarıp 911'i aradım, nerede olduğunu söyledim ki onu bulup tutuklayabilsinler. Başka bir şey yoksa, şartlı tahliyeyi ihlal etti. Bu yüzden Polis onu arıyor. Vicdanım beni durdurmadan önce dokuza basarak aramaya başladım. Milo Finch işlemediği bir suç yüzünden şartlı tahliyesini ihlal etti. Hapis yattı ve sonuç olarak ailesini kaybetti, bu da polisin ya da jürinin verebileceği herhangi bir cezadan çok daha kötü Aşağı.

Telefonumu kaldırdım ve gecenin karanlığında kayboluşunu izledim.

Sienna'ya bakmayı reddederek "Sadece işten biri," diyorum.
Çünkü yüzüne karşı yalan söylemek istemiyorum ama ona gerçeği de
söylemek istemiyorum, o adamın bir hastamı nasıl öldürmek istediğini ve
onu sulamadığımı.

SEKİZ

Nat'i düşünmeyi bırakmadım. Günün her dakikası, hala aklımda.

Gece yarısından sonra, mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumdan Facebook'u açıyorum, ama hala atmamış. Yeni mesajım yok ve Nat'e gönderdiğim son mesajın da orada olmadığını fark ediyorum. Mesaj gitmiş. Aslında Nat ile aramızdaki tüm doğrudan mesajlar gitmiş.

Facebook sayfasına girmeye karar verdim. Onun ve Declan'ın fotoğraflarını tekrar görmek istiyorum. Onun yüzünü, gözlerini görmek istiyorum. Adına bakıyorum ama aramada kesin bir sonuç çıkmıyor. Natalie Cohen ve Natalie Roches var ama Natalie Cohen Roches yok ve bu profillerin hepsi bu kişiyi arkadaş olarak eklememi istiyor, yani zaten arkadaş değiliz. Her bir profilde arama yaparak Nat'in Niagara Şelalesi'nin yanında durduğu görüntüyü arıyorum ama aradığımı asla bulamıyorum.

Ya o ya da Declan Facebook sayfasını silmiş. Birisi onu bulmamı istemiyor.

* * *

Sabahları Sienna'nın okula gitmesine gönülsüzce izin veriyorum, ancak onunla otobüse biniyorum ve okul müdüründen okulun güvenli olduğuna ve kızımın güvende olduğuna dair güvence aldığım yere kadar onunla yürüyorum.

Güvenli. Sienna bana bakıyor ve "Sorun yok anne. Ben iyiyim," diyor ve ben de bu güvencelere rağmen yine de onun için endişeleneceğimi bilerek teslim oluyorum.

Sienna'nın liseden uzaklaşırken, onu orada bırakmakla doğru kararı verip vermediğimi merak ederek iki kez arkama bakıyorum.

O zamanki Nat'i ve bana kendisi hakkında anlattığı şeyleri düşünüyorum, kooperatif anaokulunda öğretmen olarak çalışması gibi.

Lincoln Park ve kocası Declan Roche, Loop'taki Tanner & Levine hukuk firmasında ortak olarak çalışmaktadır.

Eve gidemiyorum çünkü bütün gün orada oturup Sienna için endişeleneceğim. Bunun yerine kahve alıp Nat'in anaokuluna gidiyorum ve karlı sokakta durup öğrencilerin ebeveynleri ve dadılarıyla birlikte gelişini izliyorum.

Sienna'nın lisesindeki öğrencilerin yorgun ve huysuz bir şekilde içeri girmelerinin aksine, okulda olmaktan mutlu bir şekilde gülerek binaya girdiler.

Caddenin diğer tarafında durup herkes içeri girene kadar bekliyorum ve sonra Nat'in burada olacağından şüphe duyarak caddenin karşısına geçiyorum-

Declan'ın gitmesine izin vereceğinden şüpheliyim - yine de deniyorum, çünkü belki okuldan biri nerede yaşadığını biliyordur ya da ona ulaşmanın bir yolunu biliyor. Kapı kolunu çekmeyi deniyorum ama okul da Sienna'nın gibi kilitli. Binanın dışında bir dahili telefon var, ona doğru ve düğmesi, vızıltısını duymak.

Bir kadın cevap verir. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, evet," dedim. "Bayan Roche ile konuşmayı umuyordum. Ben bir arkadaşım."

"Kim?" diye soruyor, geçen bir kamyonun sesinden beni duyamıyor.

Mikrofona doğru eğilip daha yüksek sesle, "Bayan Roche. Nat. Natalie Roche."

"Öğretmen olduğunı söylemiştiniz, değil mi?" diye soruyor kadın, oysa ben öyle bir şey söylememiştim ve o söyledikçe midemde bir düğüm oluşuyor. Ben olsam

Burada ondan fazla öğretmen ve belki de birkaç destek personeli olduğunı düşünüyorum, hepsini tanımak veya hatırlamak zor olacak kadar çok değil.

"Evet," dedim. "O bir öğretmen. Dört yaş anaokulu." Sonra aklıma öğretmenlerin her zaman isimlerini değiştirmedikleri geldi. evlenirler. Okulda kızlık soyadını kullanıp kullanmadığını merak ederek, "Nat Cohen ya da Natalie Cohen diyebilir," diyorum.

Nat'ın Facebook sayfası devre dışı bırakılmamış , bu kadına gösterebileceğim bir fotoğrafım olacaktı. Ama bu , elimde hiçbir şey yok.

Önemli değil. Kadının sesi bana tekrar geliyor

"Üzgünüm ama burada bu isimlerden herhangi birine sahip bir öğretmenimiz yok. Doğru okula geldiğinize emin misiniz?" ve

Bununla birlikte kendimden şüphe etmeye, şekilde hata yapıp yapmadığımı düşünmeye başladım. Çünkü bölgede başka kooperatif anaokulları da var.

Ayrıca kooperatifin parçası olmayan diğer Lincoln Park anaokulları da . Nat bunlardan herhangi birinde öğretmenlik yapabilir.

Kadına zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum ve Nat için endişelenerek ve üzülerek oradan ayrılıyorum.

Polise gidebilirim. Ama polis ne yapar ki? Nat'in nerede yaşadığını bilmiyorum. Onun için ve güvenliği için endişelendiğimi söylesem standart bir sağlık kontrolü bile yapamazlar.

Eve doğru yürümeye başlıyorum ama yolda bir yerde aklıma başka bir fikir geliyor. Eve gitmek yerine, Kırmızı Hat'tan Döngü, tren yükselmeden önce yükseltilmiş ray boyunca savrulurken telefonumdan Tanner & Levine'in adresine bakıyorum Fullerton'un hemen güneyinde yeraltında, kış manzarası kayboluyor ve bizi karanlığa sürüklüyor.

Tren dar tünellerden geçerken, Nat'in kocası Declan'la buluşmak için kendimi hazırlıyor ve nihayet onunla yüz yüze görüştüğümde ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

Trenden indim. Merdivenlerden cadde seviyesine çıkıyorum ve sonra Tanner & Levine'e ev sahipliği yapan yüksek, siyah binaya yürüyorum. Döner kapıdan içeri girdim. Lobideki biri bana firmayı hangi katta bulabileceğimi söylüyor ve sonra beni doğru kata yönlendiriyor. Asansör bankası. Asansörle kırk üçüncü kata çıktım ve, kapılar açıldığında, cam kapılardan geçerek modern ve şık ofise girdiğimde, kalbimin aceleyle Declan da aynı duvarların içinde bir yerlerde. Etrafıma bakıyorum, gözlerimin dolaşmasına izin veriyorum, onu arıyorum. Alan havadar ve aydınlık, ki bu hissettiklerimle çelişiyor. Tavandan tabana pencereler duvar boyunca sıralanıyor ve Michigan Gölü'ne bakıyor. Başka şartlar altında olsa çok güzel olurdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor bir resepsiyonist, bilgisayar ekranının üzerinden bakarak. Gözlerimin ona kaymasına izin veriyorum. Genç, güzel ve kusursuz giyinmiş, öyle ki kot pantolonum ve kışlık botlarımla kendimi yetersiz hissediyorum, ama bu önemli değil. Ne giydiğim aklımdan geçen en uzak şey.

İçeri girip masaya doğru gözlerim dalgın, Gördüğüm herkesin yüzüne bakıyorum. "Merhaba," diyorum sesimin titrediğini duyarak. Nefes alıp kontrol altına almaya çalışıyorum. "Declan Rocheu görmeye geldim," diyorum, bir şeyim olup olmadığını sormasını bekleyerek.

Hayır demek zorundayım çünkü istemiyorum. Ama yine de onu görmeme izin vermesi için bir şekilde ikna etmem gerekecek.

Ama bu kadının söylediği bu değil. Yüzü kararıyor. "O... avukat yardımcısı mı?" diye soruyor, başını eğerek uzun düz saçlarının bir tarafa daha uzun düşmesini sağlıyor.

"Hayır," dedim. "O bir avukat." Yakında ortak olacak, diye düşünüyorum ve bu kadının onun kim olduğunu bilmemesini neredeyse imkânsız buluyorum. Nat'in anlattığına göre Declan yıllardır şirkette çalışıyor, hukuk merdivenlerini tırmanıyor. Ama o zaman bu hukuk firmasının çok büyük olduğunu düşünüyorum. Yüzden fazla avukat olmalı. Belki de bu resepsiyonist yenidir. Belki de bu yüzden onun kim olduğunu bilmiyordur.

"Declan Roche mu dediniz?" diye soruyor.

"Evet."

"Doğru yerde olduğunuza emin misiniz? Burası Tanner & Levine." "Evet, biliyorum," diyorum, sesimdeki gerginliği duyarak, nasıl olduğunu düşünerek

Sienna bundan utanırdı. "Doğru yerdeyim. Burası onun çalıştığı yer." Resepsiyonist bana bakıyor, ne söyleyeceğine, nasıl cevap vereceğine karar veriyor. Ben de ona bakıyorum, sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum ama kalbimin hızlandığını hissediyorum. Hiçbir şey söylemeyince, "Kontrol edebilir misin?" diye sordum. Lütfen? Çünkü yanılıyor olabileceğinizi düşünüyorum. Sanırım burada çalışıyor."

İsteksizce başını sallıyor ve telefonun yanındaki listeye uzanıyor. Liste sayfalarca uzunluğunda ve her ofisin dahili numarasını içeriyor. Uzun, manikürlü tırnaklarını her sayfada isim listesini gözden geçiriyor. "Declan Roche mu demiştiniz?" diye soruyor, ben de evet diyorum.

Sonuna geldiğinde bana "Üzgünüm," dedi, "ama burada Burada şu isimde biri var" dediğinde itiraz etmek istedim ama o bakarken ben de isim listesini tersinden okudum Rafferty'den Schaabar'a nasıl atlandığını gördüm.

Dünyam dönüyor. Duruşumu genişletiyorum, çünkü aniden ofis hareket ediyormuş gibi hissediyorum.

O haklıydı. Ben . O burada değil. Gerçekten burada değil.
Bu şirkette Declan Roche diye biri yok.

"Hepsi bu kadarsa..." diye soruyor, listesini bir kenara bırakıyor, sesi dalgınlaşıyor.

Kelimelerim fısıltı gibi. "Evet. Hepsi bu kadar. Baktığınız için teşekkür ederim."

Gitmek için döndüm. Başım dönüyor, halsiz hissediyorum. Buna bir anlam veremiyorum, çünkü Nat'ın kocasına şöyle dediğini kesin olarak biliyorum, açıkça hatırlıyorum

Tanner & Levine'de çalışıyordu. Bir hata yapmış olabilirim -Nat'ın nerede çalıştığını karıştırmış olabilirim- ama iki hata yapmış olmam imkânsız. Bu da tek bir anlama geliyor. Nat yalan söyledi. Ama neden?

Ve sonra oldu. Çıkarken bir şey gördüm. Resepsiyon alanında hukuk bürosunun broşürleri, Tanner & Levine yazıyor. Küçük bir broşür yığını *Newsweek* ve *The Economist* gibi dergilerin yanında bir yan masaya yayılmıştı.

Yanından geçerken gözüme çarpıyor ve nefesim kesiliyor çünkü broşürlerin ön yüzünde bir erkek resmi var. Önce gözlerini görüyorum. Sonra ve tanıdık geldi.

Üç katlı lamine broşürün ön yüzünde Declan Roche'un bir resmi yer almaktadır.

"Bu o," diye nefes alıyorum.

Onaylanmış hissediyorum. Haklıyım. Aklımı kaybetmiyorum.

Birini için eğildim. "Bu. Bu o," diyorum, sesim çok yüksek, çok fazla coşku taşıyor, broşürü resepsiyonist masasına taşırken, sertçe işaret ediyorum. "Bu Declan Roche. Haklıymışım. Burada çalışıyor."

Kadın daha yakından bakmak için broşürü elimden alıyor ve gözlerinin adamın yakışıklı yüzünde gezinmesine izin veriyor. "Tamam," diye kabul ediyor,

başını sallayarak. "İnsan kaynaklarını arayıp bir . Neden oturmuyorsunuz?"

Duman grisi birine oturuyorum, kalbim çarpıyor çünkü Declan'la gerçekten yüz yüze gelmem artık an meselesi.

Ona ne diyeceğim? O ne diyecek? Nasıl biri olacak? Bence çekici olacak çünkü tüm sosyopatlar .

Ama buna inanmamam gerektiğini biliyorum. Onun yaptığı şeyleri düşünüyorum. Nat'e yapılanlar, söylediği şeyler, okuduğum mesajlar.

Bensiz bir hiçsin. Seni lanet

sürtük.

Çok uzun sürmez. Bir dakikadan az.

"Hanımefendi?" diye soruyor resepsiyonist. Sertçe yukarı bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor ve bana adamın yolda olduğunu söyleyeceğini düşünüyorum. Dergiyi bir kenara bırakıyorum ve ona gitmek için sandalyeden kalkıyorum. "Üzgünüm," diyor telefonu tekrar yuvasına yerleştirirken, "ama anlaşılan o ki, o broşürü pazarlama departmanımız hazırlamış. Bu

adam aslında burada çalışmıyor. Kim olduğunu bilmiyoruz." Bir, iki ve sonra üç kez göz kırpmıyorum.

"Ben... Ben anlamıyorum," diyorum kekeleyerek. "Broşürünüzde onun resmi var."

"Bu bir stok fotoğraf," diyor ve öyle demek istemese de sözleri karnına bir yumruk gibi iniyor.

Stok bir fotoğraf. Fiziksel olarak hasta hissediyorum.

Stok fotoğraf. İnternette satın alınan görseller, bu da iki şeyden biri anlamına geliyor: Nat bir modelle evli ya da daha büyük olasılıkla Nat'in Facebook sayfasındaki her bir resim aynı adamın stok fotoğrafları kullanılarak değiştirildi. Microstock görseller çok ucuzdur. Bunları tanesi bir dolara satın alabilir ve ardından Photoshop gibi programlarda değişiklikler yaparak Punta Cana'daymış ya da Navy Pier'de dönme dolaba binirmiş gibi görünmesini sağlayabilirsiniz. Kendisini

koca olduklarına inandırmak için. Kullanmak için aynı adamın düzinelerce fotoğrafını bulmuş olmalı.

Shutterstock.

Yeryüzündeki Cennet.

Dünyanın tepesinde.

Bunu neden yapsın ki? Neden bu adamla evliymiş gibi davransın?

Resepsiyon görevlisi broşürü masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor ve de broşürü çevirerek adamın gözlerine bakıyorum, etrafımdaki dünya giderek kararıyor. Diğer her şeyi duymazdan geliyorum.

Asansör, ayak sesleri, öksürük ve sadece odaklanmak. Onun Gözleri baştan çıkarıcı, yeşil ve kahverenginin altın benekli garip ama güzel bir kombinasyonu. Renkleri bir şeydir, ama Gözlerinin beni izlediği, hangi açıdan bakarsam beni takip ettiği inkar edilemez bir etki. Ve bir de gülümsemesi var, gerçekten de yapmacık, kendini beğenmiş ama aynı zamanda inanılmaz seksi ve hayatım üzerine bahse girerim ki onu Nat'ın Facebook sayfasında ilk gördüğüm gün Onu daha önce görmüştüm. O zaman bile tanıdık geliyordu, ancak o zaman onu çıkaramamıştım ve şimdi düşünüyorum da, onu bir hukuk firmasının ya da başka bir şeyin reklamında görmüştüm. Çünkü o bir model. Onun kocası değil.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye soruyor resepsiyon görevlisi ve zaman kavramımı yitirdiğimi fark ediyorum. Acaba ne zamandır burada durmuş broşüre bakıyorum, çenem gevşek, nutkum tutulmuş. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde gülümsüyor, kibarca da olsa Rahatsız edici bir gülümseme ve broşüre tekrar baktığımda daha önce göremediğim şeyi görüyorum; oturuşu, ellerinin duruşu ve başının açısı Nat'ın Facebook'taki kapak fotoğrafının birebir kopyası, ancak Nat'ın kendisi -kollarını arkadan omuzlarına atmış, göz kamaştırıcı alyansını göstermek için ellerini göğsünde kavuşturmuş, çenesini omzuna dayamış ve yanlara bakan gözleri- yok.

Çıkarıldı.

Çünkü başlangıçta hiç olmadılar.

"Hayır. Hayır, teşekkür ." Broşürü de yanıma alarak masadan uzaklaşıyorum. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Bu adamı bulmak hiçbir amaca hizmet etmez çünkü o Declan değil. Declan Başka biri.

Dışarıdaki soğuk hava bir hakarettir.

İnsanların arasından dolanarak trene geri dönüyorum. Kaybolmuş, umutsuz ve şaşkın hissediyorum.

Eve dönmek için trene binerken aklıma bir fikir geliyor. Emily Miller'ı Facebook'ta buldum. Emily Miller eski bir lise öğrencisi.

Nat'ın hâlâ zaman zaman konuştuğunu söylediği bir arkadaşı. Böyle bir isimle ve evlilik soyadını bilmeden, bu kolay değil, ama ben

Emily Miller'ın sayısız Facebook profilinde gezinerek Doğru olanı bulana kadar umudum azalıyor: Emily Miller Cease. O Portland'da yaşıyor. Sayfası gizli ama liseden ortak arkadaşlarımız olduğunu görebiliyorum. Ona bir arkadaşlık isteği gönderiyorum ama aynı zamanda doğrudan bir mesaj da gönderiyorum,

Merhaba Emily, ben Meghan. Nat Cohen'i bulmaya çalışıyorum ve acaba sende telefon numarası var mı ya da iletişim kurmanın başka bir yolunu biliyor musun? Lütfen ara.

Ona telefon numaramı bırakıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde telefonum çalıyor, numara 971 alan kodlu. Telefonu kulağıma götürerek cevaplamak için kaydırıyorum. "Alo?" diye soruyorum.

"Meghan. Merhaba. Ben Emily Cease. Ben Emily Cease," diyor ve sonra, "Emily Miller."

"Emily. Merhaba. Beni geri aradığın için çok teşekkür ederim. Size ne kadar minnettar anlatamam." Emily ve ben çok iyi arkadaş değildik. ama birbirimizden hoşlanmıyorduk. Birbirimizi iyi tanımıyorduk. Birlikte çok fazla dersimiz ya da ya da arkadaş olmak için bir neden. Spordan çok tiyatroyla ilgilenirdi ve onun ne kadar inanılmaz olduğunu, bir gün Broadway'de olmayı nasıl arzuladığını hatırlıyorum. Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum. bir şey çıkmadı.

Farklı koşullar altında sorabilirdim. Ama onun yerine doğrudan konuya girdim. "Nat Cohen'e ulaşmaya çalışıyorum. ikiniz çok yakındınız, sizde numarası vardır diye umuyorum."

Bir sessizlik oldu.

Konuştduğunda, sesi ciddidir. Mezar.

"Bildiğini sanıyordum. Herkesin bildiğini sanıyordum."

Dünyam şimdiden dönüyor ama nedenini bilmiyorum. Kendimi bir sandalyeye bırakıyorum, dibe bekliyorum. "Neyi biliyordun?"

"Nat öldü. On dokuz yıl önce öldü, Meghan. O ve tüm ailesi öldü."

"Ne?"

"Korkunç, biliyorum."

"Nasıl?" Nefes .

"Bir araba kazası."

İnançsızlıktan sarsıldım.

"Bunu size söyleyen ben olduğum için üzgünüm. Gerçekten. Eğer yardımı olacaksa, çabuk öldüğünü, hiç acı hissetmediğini söylüyorlar." Konuşacak kelime bulamıyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diye çıkmayı başardım ve sonra, "Teşekkür ederim Emily. Bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

Görüşmeyi sonlandırdık ve ben sandalyede kıpırdamadan oturdum.

Nat'in öldüğünü bilmemem şaşırtıcı değil. Kardeşim Bethany'nin ölümünden sonra ailem memleketimizden taşındı. Ben hiç geri dönmedim. Hayatımın o neredeyse herkesle bağlarımı kopardım. Kız kardeşimin ölümünü unutmak için bildiğim tek yol buydu.

İntihar.

Ellerim titreyerek Google'da *Natalie Cohen* diye aratıyorum ve sonra bu çok geniş, çok genel olduğu için *Illinois* ve *araba kazası* kelimelerini ekliyorum. Enter'a basıyorum ve yeni bir sayfa yükleniyor. Her başlık bir şok edici bir ihanet.

Hatalı sollama sonucu meydana gelen kazada altı ölü

Yanlış yöndeki kaza anne, baba ve üç çocuğunu öldürdü

Illinois otoyolunda ölenler arasında parlak bir geleceği olan yeni üniversite mezunu da var

Toplum ölümcül kazada kaybettiği bir ailenin yasını tutuyor

Sanırım hasta olacağım ya da , hangisi bilmiyorum. Bir de mutfak sandalyesi, bacaklarımı açıyorum, kambur duruyorum ve beynime giden kan akışını artırmak için başımı bacaklarımın arasına düşürüyorum. Kapatıyorum

Gözlerim. Nefes alıyorum, burnumdan girip ağızımdan çıkıyorum, On metre ötede yatak odasında olan Sienna'yı yardıma çağırırsam mı diye düşünüyorum ama onu endişelendirmek istemiyorum. Sienna doğmadan önce bana öğrettikleri nefes alma tekniklerini düşünüyorum. Dudaklarımı büzerek nefes alıyorum.

Yapabildiğimde, tekrar oturuyorum. Sandalyede arkama yaslanıyorum ve telefonumdaki arama sonuçlarına bakıyorum. Başlıklardan birini seçiyorum ve makalenin tamamını okuyorum.

Cohen ailesinin beş üyesi de saat 3:00 civarında öldürüldü.

Pazar öğleden sonra minibüsleri bir minibüsle çarpıştı.

90. Eyaletler arası yolda ters yöne girmiştir. Kazadan sorumlu sürücü, otuz iki yaşındaki Marcus High, olay sırasında alkollüydü ve kanındaki alkol oranı yasal sınırın iki katından fazla. O da öldürüldü.

Bir resim var. İki binli yılların başlarına ait. Bay ve Bayan Cohen solda duruyor; Bay Cohen haki pantolon ve beyaz gömlek giymiş, Bayan Cohen ise güzel bir kot pantolon ve sıcak ten rengi bir bluz giymiş. Sağda iki kişi var.

Genç çocuklar, belki ikizler, biri gözlüklü, biri gözlüksüz, ikisi de kot pantolon ve nötr, uyumlu polo tişörtler giymiş uzun ve sırık gibi.

Ve orada, hepsinin ortasında Nat Cohen ile birlikte duruyor. kısa, küt küt saçları ve aralık dişli gülümsemesiyle, jean eteği ve balıkçı yakasıyla.

Göğsüm sıkışıyor. Ellerim terden ıslanmış olsa da ağzım aniden kurudu. Evimde yaşayan ve sırlarımı anlattığım bu kadın kim?

NINETEEN

Günler geçer. Noel gelir ve geçer. Acımasız kış kendini evinde hissettiriyor. Kar artık büyülü değil, ısrarcıdır, hiç bitmez. Erimesi için yeterince ısınmıyor. Erimeye en yakın olduğu an, ayakkabılarımızla eve ve apartmana getirdiğimiz kirli kahverengi çamur oluyor. Binamızın pencereleri eski ve cereyanlı; kış havası içeri giriyor ve biz her zaman üşüyoruz, günler gri, bahar sonsuzluk kadar uzak. İşe gidiyorum ve eve geliyorum, her gün bir önceki günün karbon kopyası. Hiçbir şey değişmiyor.

Zaman geçti ve polis hala çalınan paramı bulamadı. Denemedikleri için değil. Banka hesabı, öğrendiler ki Parayı gönderdiğim yer Joseph Minor adında bir adama aitti. Polis onu Washington Park'ın hemen batısındaki harap bir eve kadar takip etti. Joseph Minor bir uyuşturucu bağımlısıydı ve bana ilk söylediklerinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü polisin bana bunu yapan kişiyi buldum. Ama yanılmışım. Bay Minor yapmamış çünkü polis onunla konuştuğunda itiraf etmiş. Kimliğini -adını, sosyal güvenlik numarasını- nakit para için, uyuşturucu için kiraladığını söyledi. Söylediğine göre başka biri -bir kadın- ona ödeme yapmış ve sonra kimliğini kullanarak yarı-anonim hesap ve kimin bilmek için uzun uzun düşünmeme gerek yok. O yaptı. Sadece Nat olarak tanıdığım kadın, telefonda sesini erkek gibi çıkarmak için bir ses değiştirici uygulaması kullanıyor Bankaya gitmek zorunda kalmasın, kimse onu görmesin ve kanıt olmasın diye hesabı internetten açtım. I ama gerçek adı ya da fotoğrafı olmadan, bir hayaletin izini sürmek gibi.

Gittiğim her yerde onu arıyorum. İşte. İşe gidip gelirken. Oturma odamda oturup pencereden sokağa bakıyordum. I L'nin geçişini izliyorum ve da içinde olup olmadığını merak ediyorum. Onu hiç ama dışarıda bir yerlerde beni izlediğini düşünüyorum. Bunu her zaman hissediyorum, bu ezici, felç edici takip edilme, takip edilme hissi.

Gölgelerde gizlendiğini, yürüdüğünü bildiğim geceler var.

Arkamda, işten eve kadar beni takip ediyor. Onu hiç görmüyorum. Bu sadece içgüdüsel bir his, ama sinirlerimin çılgılık attığı ve kollarımdaki küçük tüylerin diken olduğu o zamanlarda içgüdülerime güveniyorum. Ayak sesleri duyuyorum.

Arkamda, ama görmek için her döndüğümde gitmiş oluyor, geçitlere, mağazaların kuytularına, kapalı otobüs duraklarına giriyor ya da sokaktaki diğer insanların arasına karışıyor.

Benimle oynuyor.

Günler geçtikçe, kızgınlığım artıyor. Bana yalan söyledi. Benden on bin dolar çaldı. Beni, benim kızım olduğuna inandırdı.

uzun zamandır kayıp bir arkadaş. Evime girmesine izin verdim. Ona sırlarımı anlattım. Ama yine de onun kim olduğunu bilmiyorum.

Sadece bu değildi. Dahası da var. Çünkü o kaybolduktan kısa bir süre sonra bir gün, yatak odamdaki şifonyerin üzerinde duran mücevher kutuma girdim. Pek takı takmam ama Sienna ödünç bir bilezik istedi ve kutuyu açtığımda midem bulandı. Ben'le boşandığımızdan beri küçük modüler tepsilerden birinde hiç dokunulmadan duran evlilik ve nişan yüzüklerim yoktu. Kadife tepsi boş duruyordu.

O yüzükleri artık takmıyorum ama binlerce dolar değerindeler ve manevi daha da fazla. Derhal, bu yüzüklerin

Ancak polisin yapabileceği tek şey tutanak tutmak ve kadının bunları satmaya çalışıp çalışmadığını görmek için kuyumcuları ve rehinci dükkanlarını takip etmektir, ama şu ana kadar bir şey çıkmadı.

Onu kendi gözlerimle görebileceğime dair umudumu kaybetmeye başladım. Dikkatimi başka şeylerle dağıtmaya çalışıyorum. Bir adamla randevuya çıktım.

İnternette buluşup kendime *Nat'i* ve olan her şeyi unutmam gerektiğini söylüyordum. Boşanmamı ve Ben'i unutmalıyım. Her şeyi arkamda . Bir yol bulmalıyım

Hayatıma devam etmek, huzur ve mutluluğu bulmak için. Olan oldu.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Bugün iş günü ama ben sabahtan izin alarak Güney Loop'taki Wabash'ta bir randevuya gittim.

Sağ göğsümdeki asimetriyi kontrol ettirmek için mamografi çektirdim.

Genelde randevularımı çalıştığım günlere denk getirmem ama

Haftalardır beni sadece bir kez içeri alabildiler ve ben de bunu daha fazla ertelemek istemedim.

Kalçama kadar uzanan önlüğü giyiyorum ve mamografi uzmanını odaya kadar takip ediyorum. İşlem bittikten sonra oturup endişeyle radyologdan sonuçların gelmesini bekliyorum. Eğer Hala kesin değiller, ultrasona gireceğiz ve oradan devam edeceğiz. Çok gerginim.

Geri döndüğünde "Haberler iyi," diyor. "Her şey yolunda görünüyor."
"Emin misin?"

"Evet. Eminiz. Meme dokusu büyük olasılıkla ilk mamografi çekildiğinde üst üste bindirilmiş" diyor ve ekliyor

diğer memeden farklı. Olur böyle şeyler. Yaygındır ama endişelenecek bir şey yoktur. Bir yıl boyunca başka bir mamografi çektirmenize gerek yok."

Gülümsüyorum, kendimi hafiflemiş ve neşeli hissediyorum. Uzun sürmüyor. Doktorun binasından çıkarken her şey oluyor.

Binadan çıkıp Wabash'a doğru yürüdüm. İşte o zaman onu Wabash ve Cullerton kavşağından geçerken görüyorum.

Beyaz kışlık montunun arkasından sarkan kahverengi saçları, kışlık botlarının uzun gövdesinin içine soktuğu bir çift dar kot pantolon, tüylü paçalı olanlar.

Kalbim durdu. Bu o.

Ona bildiğim tek isimle sesleniyorum. "Nat!" Çığlık atıyorum, Ellerimi ağzıma götürüyorum, ama o Nat değil çünkü Nat öldü. "Nat Cohen!" Kadın dönüyor ve bir an için gözlerimiz kilitleniyor. Bunu yaptıklarında, gözle görülür bir şekilde doğrulur. Bu sadece bir Onunla burada karşılaşmış olmam tesadüf, ama beni takip etmediğinden ve bu sefer sadece yakalandığından pek emin değilim.

Kim o ve benden ne istiyor?

Hızla ona doğru ilerlemeye başladım. Ben , o diğer tarafa dönüp kaçıyor. Ben de kovaladım.

Etrafımızdaki cadde havaya rağmen insanlarla dolu, Herkes palto ve şapkalara bürünmüş, kimin ne giydiğini anlamak zorlaşmıştı.

Kim olduğunu ve beyaz önlüğü olmasaydı - neredeyse tamamen siyahlar arasında bir aykırı- onu şimdiye kadar kaybetmişim.

Wabash'ta yarışırken öfkem kabarıyor. Onu görmek tüm duygularımı geri getirdi, böylece kendimi yeniden aşağılanmış ve öfkeli hissettim. Bu kadın bana yalan söyledi. Cömertliğimden faydalandı. Sahte bahanelerle evime geldi ve ben de buna kandım. Benden çaldı.

Birdenbire öfkem yeni bir boyuta ulaştı.

Adrenalinim yükseliyor ve daha hızlı koşuyorum.

18. Cadde'de aniden sağa döndü. Bir tuğla binaya yaklaşıyor, beni kaybedip kaybetmediğini görmek için omzunun üzerinden geriye bir bakış atıyor, ki kaybetmedi. Hızlı koşuyor, benden daha hızlı.

Aramızdaki mesafe artıyor. Onu görüş alanımda tutuyorum. Michigan, Indiana, Prairie Avenue'yu geçiyoruz, işyerlerinin, bir deponun, apartmanların ve otoparkların yanından koşuyoruz. Koşarken kazara insanlara dirsek atıyorum ve "*Dikkat et*", "*Affedersiniz*" ve "*Ne oluyor bayan?*" gibi sert sözlerle karşılaşıyorum.

Evler ortaya çıkıyor. Kocaman evler. 18. Cadde Calumet Caddesi'ne dönüşüyor ve ben hala koşuyorum. Calumet'ten aşağı koşuyorum, caddenin bir tarafında tuğla evler, diğer tarafında yüksek apartmanlar, bazı

Doğuya doğru bir taş atımı mesafedeki Lake Shore Drive'dan aşağıya doğru yaptığım tüm seyahatlerden tanınabilir. Buradaki her şey yoğun bir şekilde bir araya getirilmiş ve saklanacak cepler yaratılmıştır. Çok rağbet gören ve en varlıklı Chicago'luların yaşadığı Prairie Avenue Bölgesi'ndeki ağaçlarla çevrili caddenin her iki yanında park edilmiş arabalar sıralanıyor Gold Coast inşa edilmeden önce. Farklı koşullar altında, , mimarisini ve güzelliğini hayranlıkla seyredebilirdim.

ama şu anki haliyle her şey bulanık ve gerçekten farkında olduğum tek şey saklanılacak ve kaçılacak pek çok yer.

Önümdeki sokakta hayat yok, neredeyse her şey bembeyaz.

Kış çorak bir arazidir.

Onu kaybettim. Calumet'in ortasında duruyorum, kollarımı açmış, dönüyorum, gözlerim çılgınca caddeyi tarıyor. Bir yere geldiğimde Dur, başım dönüyor, nefesim kesiliyor, sağ tarafımdaki evlerin verandaları zemin seviyesinin biraz altında, erişimleri tırmanması kolay olan siyah ferforje demir çit, sonra

verandalarda, kış için polyester brandalarla örtülmüş hantal dış mekan mobilyalarının arkasına sığınıyor ve saklanıyor.

Çevresel görüşümdeki hareket dikkatimi çektiğinde sağa doğru sürüklenmeye başlıyorum. Dönüyorum. Solumda bir yürüyüş yolu var.

Geniş ve açık,

bir köprünün altından geçiyordum. Köprünün alt geçidinde beyaz bir ışık görüyorum. Yanılmışım. Avluda saklanmıyor. O gitti

başka bir yol. *Alice Harikalar Diyarında*'nın beyaz tavşanının peşinden koşar gibi beyaz parıltıya doğru koşuyorum, kaldırım boyunca ve sonra

Köprü.

Alt geçidin diğer tarafında, sağda yukarı çıkan bir rampa beliriyor. Demiryolunun üzerinde bir yaya köprüsü.

Burada, Prairie Avenue Bölgesi'nin güzelliği kaybolur ve

Endüstriyel. Trafiğin gürültüsü, bitişikteki yoldan hızla geçen Lake Shore Drive. Bölge eskisi kadar bakımlı değil. Her şey eskimiş görünüyor. Köprünün tabliyesi ahşap ve başka bir şeyin karışımından oluşuyor ancak korkuluklar paslanmış metal, kırmızımsı kahverengi ve dökülüyor. Şehrin daha az tercih edilen bölgeleri buraya tecavüz ediyor, öyle ki aklım başımda olsa yılın bu zamanında burada tek başıma kendimi güvende hissetmezdim.

Ama değilim. Yalnız değilim ve aklım başımda değil. Yaya

köprüsü önce sağa sonra sola gidiyor,

tırmanıyor. Altımızda, üzerinde dört Metra treninin bulunduğu, daha geride durmuş ve boş bir dizi tren yolu var. Bir tahta var

Hemen altındaki platform basittir; bir binası yoktur veya bilet satmaz. Bir yolcunun bunları trene bindikten sonra satın alması gerekiyor. Peron boş.

Hızlıdır. Onu asla yakalayamazdım ama acelesi yüzünden ayağı takılınca kader araya girdi. Öne doğru yere düşüyor, elleriyle kendini yakalıyor ve kısa bir acı ya da şok çığlığı atıyor.

Elleri ve dizleri üzerinde yere çökmüş, dönüp omzunun üzerinden geriye bakıyor. Gözleri benimkilere doğru yükseliyor, mesafeyi ölçüyor

Bu da bana aramızdaki mesafeyi kapatma fırsatı veriyor ve ben de

yapıyorum, ayağa çalışırken onu kışlık montunun kapüşonundan yakalamak için uzanıyorum. Kendini kurtarmak için paltosundan

sıyrılmaya çalışıyor ama ya ben fiziksel olarak daha güçlüyüm ya da kararlılığım daha kuvvetli. Ayağa kalkmayı başarıyor ama ben onu bırakmadan sıkıca tutuyorum.

"Kimsin sen?" Onu vücudumla tahta arasına sıkıştırarak soruyorum. Böylece kolayca kaçamayacak. Benden yarım adım uzaklaşıyor ve kenara çarpıyor. "Kimsin sen?"

Cevap arsız. "Nat Cohen."

"Sen ne sikimsin," diye . "Nat Cohen öldü."

Gülüğü kuru. "Buna inanıp inanmayacağını, hikâyemin incelenmeye değer olup olmadığını bilmiyordum ama oldu. Bu konuda kendini çok kötü hissetme Meghan. Ben de liseden pek fazla insanla konuşmam. Ölmüş olabilirler ve benim haberim olmaz."

"Ama neden? Bunu neden yaptın ve Declan kim?" "Şimdiye kadar anlamadın mı?"

"Neyi anladın?"

"Declan diye biri yok."

"Ama morluklar ve şişmiş dudağın," diyorum inanamayarak. O da kıs kıs gülüyor ve ne olduğunu anlıyorum, gerçek bir darbe. Ne kadar aptalmışım. "Bunu kendine sen yaptın. Birinin sana vurmasına izin verdin ya da kendine vurdun, böylece istismara uğradığını düşünecektim. Sana acırdım."

Cevabı zalim bir gülümsemedir. Cevap evet. Kendi yüzünü bir şeye çarparak gözünün morarmasına, alnının zedelenmesine ve başka yaralar almasına neden olacak kadar sert bir şey yaptı.

Çenem gevşedi. "Neden?"

Ne tür hasta bir insan böyle bir şey yapar?

Adam kaçırma numarası yapıp benden on bin dolar çalacak biriyle aynı tipte biri.

Söylemiyor. Sadece omuz silkiyor. Onun sessizliğinde, hala inanmakta güçlük çekerek diyorum ki, "Ama o gece restorandaydı, oradaydı, dışarıda, pencereden bakıyordum. Neye baktığınızı gördüm, camdaki buğulanmayı." Hayal etmemiştim.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. "Zamanlama şanslıydı. Bunu kendim daha iyi planlayamazdım." Ne demek istediğini anlamam için bir saniye geçmesi gerekiyor, pencerede *biri* olsa da, bu ilgisiz bir şeydi - ne kadar kalabalık olduğunu veya bir arkadaşının gelip gelmediğini görmek için restorana bakan bir adam, bunun gibi bir şey - ve beni kocasının orada olduğuna inandırmak için bunu kendi avantajına kullandı.

Başımı sallıyorum, olan biten her şeyi gözden geçiriyorum, anlamaya çalışıyorum. "Ama telefonundaki Bul uygulaması. Declan'ın konumunu görebildiğini söylüyordu. Ve o gece ondan gelen korkunç mesajlar," diyorum, mesajların hızla geldiği o geceyi düşünerek -Sen lanet olası kaltak ve ben sana sahibim. "Anlamıyorum. Onlar geldiğinde seninleydim. Onları kendine göndermiş olamazsın."

Bunu anlamlandırmak için o kadar çaresizim ki, bu kadar kolay kandırılabilceğime inanmak istemiyorum.

"Yapamaz mıyım?"

"Biri sana yardım etti mi?" Ben soruyorum. Birinin ona yardım etmesi gerekirdi, tabii iki telefonu olması ve her iki telefonu da kullanabilmesi mümkün değilse.

metinleri önceden planlayın.

"Bunu sana neden söyleyeyim Meghan? Sana tüm sırlarımı anlatacağımı mı sanıyorsun?" diye soruyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü bu tam olarak yaptığım şeyi. Ona, bir yabancıya sırlarımı anlattım. Bu kadar kolay kurban olabilecek bir insan olduğumu düşünmemiştim. manipülasyon. Bundan daha zeki olduğumu sanırdım. Düşünüyorum da, zamanda geriye gidiyorum. Araştırmasını yaptı. Beni inceledi. Her gece işten eve nasıl yürüdüğümü biliyordu. Declan'dan o korkunç mesajların geldiği gece, saat yediden sonra Sheffield'dan kuzeye doğru yürüyeceğimi biliyordu. Kendini oraya, benim güzergâhıma koydu, ben oradan , ve sonra beni kızdıracak bir şey yaptı.

Ona bağırان adamdan kurtuldu, onu fark etmem için bir sahne yarattı, böylece ona acıyacaktım, böylece ona hoş geldin diyecektim. Eve.

Her şey önceden planlanmıştı. Her şey bir amaç için yapılmıştı. "Bunu bana neden yapıyorsun? Neden beni takip ediyorsun? Ne? Benden ne istiyorsun?"

"Senden hoşlanıyorum. Seninle konuşmayı özledim, *seni* özledim. Farklı koşullar altında arkadaş olabilirdik."

Gülüşüm dikenli ve alaycı. "Benimle konuşmayı seviyor musun? Bana söylediğin tek şey yalanlardı," diyorum inanmayarak. Üzücü olan şu ki onunla konuşmak benim de hoşuma gidiyordu. Sonunda açık olabileceğim ve güvенеbileceğim bir arkadaş bulduğum için çok rahatlamıştım. "Kaç gece senin için , sana zarar vereceğini ya da daha kötüsünü düşünmekten uykularım kaçtı biliyor musun? Söylediğin hiçbir şey gerçek değildi. Anlamadığım şey neden olduğu. Neden?"

Bunu neden yaptın? Bundan ne kazanacaktın?" Bu sadece benden çalmak için karmaşık ama iyi tasarlanmış bir plan mıydı? Tanıdığım biri gibi davranıyordu çünkü güvenimi kazanma ihtimali onun iyiliği için. Benim merhametli tarafıma hitap etti ve eşyalarımı kullanabilmesi için evime girmesine izin verdim.

"Polisi arayacağım," diyorum, bir elimi çantama sokarak Telefon, bu kadını vücudumla köprünün kenarı arasında tutmaya çalışıyorum, böylece gidemez. Polis gelecek ve ben de onlara ne yaptığını anlatacağım. "Bu yanına kalmayacak."

"Ara onları. Sana meydan okuyorum," diyor ve o anda, güneş bir bulutun arkasından çıkarken, ışık eline vuruyor ve parmağındaki parlak, parlak nesneye bakıp nefes nefese .

Yüzüğüm. Yüzde yüz benim olduğunu bildiğim alyansım çünkü diğer alyanslara benzemiyor, türünün tek örneği. İçinde Ben'in yazdığı bir mesaj var, artık doğru gelmeyen bir mesaj. *Sonsuza dek sen ve ben.*

Nişan yüzüğü burada değil, ama yine de alyansımı takma cüretini gösterdi, sadece benden çalmakla kalmadı, aynı zamanda ganimeti kendisininmiş gibi herkesin içinde sergiledi.

"Yüzüğümü ver. Ver şu lanet yüzüğümü!" diye bağıriyorum, içimde bir şeylerin kopmaya başladığını hissederek.

"Bu yüzüğü mü kastediyorsun?" diye gülüyor, ellerini kaldırıyor ama ulaşamıyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor. Bana yaptıkları için, bana hissettirdikleri için üzgün değil. O tamamen pişmanlık.

Bir adım daha yaklaşıyorum, yüzüğümü almaya, parmağından çıkarmaya çalışıyorum. Önce gülerek geri adım atıyor ama gidecek bir yeri yok. Köprünün korkuluklarına doğru geri çekiliyor ve yüzü geriliyor. O zaman büyük bir hata yapıyor. Bir ayağını alt korkuluğa koyuyor, kendini yukarı kaldırıyor, daha yükseğe çıkıyor, kaldıraç, mesafe kazanmaya çalışıyor, bir şekilde benden uzaklaşmaya, ayaklarını Böylece beni geçip yüzüğümü alıp kaçabilecek. Ama bu bir hata. Çünkü üst ray artık kalçasının hemen altına geliyor ve dengesi bozuluyor. Paniklemiş gözlerinden kararından ne kadar pişman olduğunu görebiliyorum ama geri alamıyor çünkü ben çok yakın duruyor, geri izin vermiyor. Şimdi savaşıyor,

Beni itmek, dizleriyle uzaklaştırmak ve ayaklarını tekrar yere basmak için bir girişimde bulunuyor ama pozisyonu nedeniyle bu çok zor. Kaldıraç gücü kazanmamış, aksine kaybetmiştir ve bu yüzden "Al şunu" diye bağıırır. Madem bu kadar istiyorsun, al şu siktiğimin yüzüğünü" diye bağıırıyor. köprünün güvertesine fırlattı ve hemen arkasındaki paslı korkuluklara tutunmak için geri uzandı. Öfke ve kinle, "Kocanın seni sevmemesine şaşmamalı" der.

Nefret dolu sözler karşısında irkildim. Bunu neden yapıyor? Ona ne yaptım ben? Ona Ben hakkında anlattığım her şeyi düşünüyorum. mahrem itiraflar. Beni taciz , avladı, sömürdü. Arkadaşımmış, bana ihtiyacı varmış gibi davrandı, sadece benden faydalanmak ve benden çalmak için.

"Kız kardeşinin kendini öldürmesine şaşmamalı" diyor, sözleriyle beni sersemletmeyi ve hareketsiz bırakmayı umuyor, böylece kaçabilecek.

Uzakta bir tren gürüyor.

"Şimdiye kadar anlamadın mı?" diye devam ediyor. "Sen ortak . Herkes sadece senden uzaklaşmak istiyor. Şimdi çek şu lanet ellerini üzerimden yoksa bana söylediklerini onlara da anlatırım. Sienna'nın gerçek babasının kim olduğunu ve senin nasıl bir orospu olduğunu söylerim."

birlikte, içimden bir şey koptu.

Geri çekiliyorum. İtiyorum. Tepkisel, kıskırtılmış. Ne yaptığımı düşünmüyorum bile, sadece ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar katartik olduğunu, benim

öfke her itişte dağılıyor. İlk seferinde sadece geri çekilir ve sonra kendini sonlandırır, mağdur ve inançsız bir şekilde "Bu da ne?" der.

Ama ikinci seferden sonra, kolları helikopter pervaneleri gibi iki yanında sallanıyor, dengesini, bir dayanak noktası, bir çapa bulmaya çalışıyor. Bulamıyor. Dizleri kilitleniyor ama yine de yerçekimi ve dengesizlik onu uçurumun kenarına çekiyor. Olanları ağır izliyorum. Geriye doğru düşerken, gözleri dolunay gibi açılıyor. Elleri uzanıyor ve ama bir sonraki saniyede yüzünü göremiyorum. Uçurumun kenarında ve aşağı baktığımda gördüğüm şey neredeyse zarif. Kolayca düşüyor, havada yuvarlanan narin bir jimnastikçi gibi.

Çığlık atıyor.

İniş güçlüdür. Sürükleyici ve ani. Kör bir gümbürtüyle toprağa çarpiyor. Sarsıldım, yüzüm buruştu, sonra ona baktım.

Rayların yanında yüzü koyun, ılığı aniden sustu, kolları altında büküldü, saçları başının etrafında döndü, telleri rüzgarda havalandı, hala hareket eden tek parçası.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Ellerimle soğuk korkuluklara tutunuyorum, aşağıya bakıyorum, ağzım açık, aval aval, soluk soluğa, uçurumun kenarından. Nefesimi tutamıyorum.

O öldü.

Onu ittim.

Aklım almıyor. Bu mümkün değil. Bu olamaz, bu gerçek olamaz.

Ama öyle. Onu önümde yerde görüyorum, kan görünmeye başlıyor, tren raylarının yanındaki kayalardan akan küçük nehirler, balastın sütlü macunluğuna tezat olarak kardinal kırmızısı.

Etrafıma bakıyorum, arıyorum. Yeryüzü bir boşluk, tek kurtarıcı lütfum. Hiç tanık yoktu. Kimse ne yaptığımı görmedi.

Tek yaşam belirtisi Lake Shore Drive'dan hızla geçen arabalarda, çok uzakta ve burada gerçekten ne olduğunu göremeyecek kadar yüksek bir hızda hareket ediyorlar.

Ama yakında insanlar gelecek. Bir yaya ya da tren geçecek ve onu bulacak, sonra da ondan geriye kalanları kaldırmak ve bir cesedin neye benzediğini görmek için daha fazla insan gelecek.

Alyansımı köprünün güvertesinden alıp parmağıma takıyorum ki yanlış yere koymayayım.

Biri beni burada bulmadan gitmeliyim.

İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ

İş yerinde olmak zor. Aklım her yerdeyken odaklanmak zor yer. İzin alıp hasta olduğumu söylemeyi düşündüm ama geçmişte izin almıştım ve boşa gitmesine izin vermek istemedim Çünkü eninde sonunda onlara ihtiyacım olabilir. Ayrıca, son zamanlarda pek çok kez yaptığım gibi kendime hatırlatıyorum: Hiçbir yokmuş gibi davranmalıyım, sanki Caitlin Beckett'a bakmak beni diğer hastalardan daha fazla üzmüyormuş gibi, üzüyor ama farklı nedenlerle. Çünkü onu köprüden iten bendim.

Sabahın geç saatlerinde odasına doğru ilerliyorum. iki haftadır hastanede, her gün bir aynısı. Hiçbir şey değişmiyor, o kadar kayıtsızlaştım ki, asla düşünüyorum, yine de son bir haftadır her gün On ya da daha fazla gündür, işe giderken Caitlin'in bir gecede öldüğü haberini alabilmek için dua . Ama şu ana kadar şansım yaver gitmedi. Bir başkasının ölmesini asla dilememeliyim ama diliyorum çünkü Caitlin ölürse yaptığım şey yüzünden başım belaya girmeyecek.

Ben kötü bir insan değilim. Sadece kötü bir şey yaptım.

Caitlin'in odasına girdim, içimde bir gerginlik hissettim.

Sanki burada hava çok ince, oksijen az ve nefes almak zorlaşıyor.

Ellerimi yıkadıktan sonra hayati değerlerini kontrol etmek için monitöre doğru ilerliyorum.

Bay Beckett yatağın ayak ucundaki sandalyede oturuyor. Kucağında deri bir portföy açık, içinde sarı bir bloknot var.

Üst ciltte Tanner & Levine yazıyor. İki kere baktım. *Mesleki tehlike*, demişti bana bir keresinde, köprü ve köprüden düşerek hayatta kalma olasılığı araştırma yaparken. *Ben bir avukatım*. İkiyle ikiye bir araya getiremedim. Declan Roche'un avukatlık yaptığı yerde onun da avukat olduğunu düşünmemiştim.

sözde işe yaradı. Bununla birlikte, Caitlin'in bana firmasından ilk kez bahsettiğinde firma adının dilinden nasıl bu kadar kolay döküldüğünü de açıklıyor

tanıştığımız kafedeki kocası. Ne kadar korktuğunu düşünüyorum.

O gece geldiğimde nasıl davrandığını, kahvesinin nasıl döküldüğünü ve Bay Beckett'in ilk karşılaşmamızda ne dediğini hatırlıyorum.

Caitlin Hollywood'a gidip bir yıldız olabileceğini düşündü. O tam bir aktris.

Bayan Beckett yatağın yanında otururken Bay Beckett yere bakıp deftere bir şeyler karalıyor. Kucağında açık bir dergi var ama ona bakmıyor, gözlerini kızının yüzündeki çizgilere dikmiş, onları okuyor. Caitlin'in yüzündeki morluklar

Şimdi iyileşiyor. Yok olmadılar, ama vücudu kanı parçalama, yeniden emme sürecinde, böylece kahverengimsi bir renk alıyorlar ve artık siyah-mavi değiller. Kırık kemikleri iyileşiyor.

Ona bakıyorum. Onunla aynı odadayken sık sık yaptığım gibi, onunla geçirdiğim son bilinçli dakikaları düşünüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o gün köprüde kollarının helikopter pervaneleri gibi döndüğü, havayı çekmeye çalıştığı, kendini öne doğru itip uçuşumdan düşmemeye çalıştığı ama sonra yine de düştüğü ve benim de izlemekten başka bir şey yapamadığım görüntüsünden kaçamıyorum.

Şimdi Bayan Beckett ona, Caitlin'e, Nat'e, adı her neyse ona bakarken ben ona bakıyorum. Kocasının ona söylediği şeyleri düşünüyorum. Ben. Bayan Beckett'in gözlerindeki sevgiyi görüyorum ve Sienna'nın bana kızının ona davrandığı gibi davransaydı, onu yine de sevebilirdim. Sevebilirim, sanırım, çünkü koşulsuz sevgi . Sienna'nın onu sevmememe neden olacak bir şey yapabileceğini sanmıyorum.

Ben izlerken, bakışlarım Caitlin'in ve annesinin yüzleri arasında gidip gelirken, bir şey oluyor.

İlk başta sadece göz kapağının altında neredeyse fark edilmeyen bir dalgalanma, dalgaların bir kıyı şeridine hafifçe vurması, kayaları ve kumu sıyırması, böylece neredeyse kendimi bunun ikna edebilirim.

dikip tekrar olmasını bekliyorum ve oluyor.

Caitlin'in gözleri kırpışarak açılır. Yavaş ve temkinli. Üstündeki ışık parlak, Florida güneşi gibi parlıyor. Bakışları yumuşak, odaklanmamış ve sırlı. Gözleri hiçbir şeye odaklanmıyor. Başını hareket ettirmiyor.

Bayan Beckett'in sesi acildi. "Tom. Tom."

Ama bu çok fazla uyarım, çok fazla gürültü, çok fazla ışık. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, Caitlin'in gözleri tekrar kapandıktan sonra Bay Beckett'ın kafası işinden bir saniye geç kalkıyor.

"Bunu gördünüz mü?" Bayan Beckett, deri portföyünü bir kenara bırakıp ayağa kalkarken ona bakarak sorar.

"Neyi gördün?" diye sorar ama cevap beklemez. "Hayır," diye karar verir. "Ben bir şey görmedim. Üzgünüm, ben-"

"Gözleri," diye ısrar ediyor. "Gözlerini açtı. Gördün Meghan, değil mi? Gözlerini açtığını gördünüz." Bayan Beckett gözlerini yüz ifadesi evet demem için yalvarıyor, gördüğümü, hayal etmediğini, aklını kaçırmadığını söylüyor.

Ama konuşamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Kalbim öyle şiddetli atıyor ki aniden başım dönüyor, aniden kızarıyorum. gerekiyordu.

Bu şekilde, komada ölmesi gerekiyordu. "Meghan?"

Başımı sallıyorum ama buna gerek yok.

Çünkü bir saniye sonra Caitlin gözlerini tekrar açıyor, bu sefer daha dolu bir şekilde ve bu sefer açtığında gözleri benimkileri buluyor.

YİRMİ BİR

Bayan Beckett Caitlin'in elini tutuyor, kendi elini onun altına kaydırıyor ve hafifçe kavırıyor. "Sık bebeğim," diye yalvarıyor, onun üzerinde asılı durup aşağıya bakarak. "Elimi hissedebiliyorsan, sık."

Hepimiz nefesimizi tuttuk. Bekliyoruz, ben serum pompalarının yanında donmuş halde, Bay Beckett yatağın ucunda, herkes sert yoğun bakım ünitesinin altında birbirine kenetlenmiş iki solgun, narin eli izliyor ışıklar, biri sağlam, diğeri gevşek.

Hiçbir şey.

Bayan Beckett, Caitlin'in elini nazikçe sıkana kadar on saniye geçer. elini tekrar uzatıyor, daha da eğilip hareketsiz kahverengi gözlere bakarak, "Benim, Caitlin. Annenim. Beni duyabiliyorsan, beni hissedebiliyorsan, lütfen elimi sık." Bayan Caitlin.

Beckett ne demek istediğini göstermek istercesine Caitlin'in elini sıkıca kavrar.

Caitlin'in gözleri şimdi açık, tavana bakan misketler gibi, kırpmadan bakıyor.

Birleştirilmiş elleri tekrar izliyoruz, kendi gözlerim ağzım açık, bir kasılma, bir titreme, bir seğirme bekliyorum, ama yine de hiçbir şey yok ve Caitlin'in gözleri tekrar yavaşça kapanarak zaman kazanırken neredeyse rahat bir nefes alıyorum. ET tüpü boğazından aşağı inip ses tellerini geçerken konuşabilecek gibi değil ama konuşabilseydi ne diyeceğini ve onu köprüden itenin olduğunu söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.

"Doktoru aramalıyız," diyor Bay Beckett, pratik bir şekilde, İş gibi. Gözlerini üzerimde hissediyorum ve bunu algılamam bir dakika sürüyor ama sonra evet, yapmalıyız, yapmalıyım diye düşünüyorum çünkü ben onun hemşiresiyim ve şeyler yapmak, onu değerlendirmek ve doktoru çağırmak benim işim. Eğer bu başka bir hasta olsaydı, çoktan tepki verirdim.

ve şu anda kalbim boğazımda olduğu gibi donmuş, yere sabitlenmiş bir şekilde durmamak.

Olanların gerçekliği bir gelgit dalgası gibi vurur.

. Kendine geliyor.

Caitlin Beckett olmadığı biri davrandı. Bana yalan söyledi, ona güvenmemi sağladı, benden çaldı. Nasıl bir tip olduğunu bilmiyorum. Bu suç tam olarak hırsızlık, gasp ya da başka bir şey olabilir, ancak şiddet içermeyen, muhtemelen kısa bir süre hapis ve küçük bir para cezası ile cezalandırılabilir.

Öte yandan ben onu köprüden aşağı ittim. Bu çok fazla. Daha da kötüsü. Bu cinayete teşebbüstür ve nefsi müdafaa iddiasında bile bulunamam çünkü bana zarar vermeye çalışmadı, en azından fiziksel olarak. Hayatım asla risk altında değildi. Hayatımın sonuna kadar olmasa bile yirmi yıl kadar hapiste kalabilirim. Ve bir çocuğum var, Sienna. Yirmi yıl sonra Sienna otuz altı yaşında bir yetişkin olacak, şu anda olduğumdan çok daha genç değil ve hayatımın son yirmi yılını, yaptığım ve deneyimlediğim her şeyi düşünüyorum ve sonra Sienna'nın bunları bensiz yaptığını ve deneyimlediğini düşünüyorum. Üniversiteye gitmek. Buluşma

Hayallerinin erkeği. Aşık olmak. Evlenmek. Başlamak
Hamile. Çocuk sahibi olmak. Dünyaya yeni bir hayat getirmek ve sonra onun çiçek açıp büyümesini izlemek.

Ona söylediğim şeyleri düşünüyorum. Onu köprüden aşağı itmeden önce benimle konuştuğu son sözleri düşünüyorum.

Bana anlattıklarını onlara da anlatacağım. Onlara Sienna'nın gerçek babasının kim olduğunu ve senin nasıl bir

Fahişe.

çok daha fazla kaybedecek şeyim var. "Meghan?"

Kafamı kaldırıyorum. Bay Beckett'ın sesi beni gerçekliğe, şimdiki zamana geri getiriyor. Beni izliyor ve *bir şeyler* yapmam gerektiğini biliyorum.

Bacaklarım titreyerek ve güçsüz bir şekilde öne doğru adım atıyorum.

Beckett'ların nabzımı duyamayacağından pek emin değilim.

O kadar hızlı ki başım dönüyor. Beckett'lar izlerken, ben yatağın yanına gittim. Eğildim ve Caitlin'in gözlerini açmaya zorladım.

gözbebeği tepkisi olup olmadığını kontrol etmek için kalem ışığını üzerinde gezdirdim.

onu yaşam destek ünitesinden çıkarmak, ekstübe etmek, endotrakeal

tüpü çekip çıkarmak ve onu izlemek istediğimde

ölmek.

Ondan uzaklaşıyorum. "Doktoru çağırayım" diyorum, çağırıyorum ve doktor geliyor. Beynin farklı yönlerini ve işlevlerini ve farkındalığını kontrol etmek için bir muayene yapar ve testler ister. Onu uyutmamak için sürekli sakinleştirici infüzyonu yapılmasını emrediyor.

Ventilatörden ayrılmaya hazır olana kadar rahat edecek.

Caitlin günün geri kalanında gözlerini bir daha açmaz, en azından kimse görmez.

* * *

Komadan çıkma hakkında bildiğim şey, bunun bir süreç olduğu, saniyeler süren farkındalık ve berraklığın ardından tekrar bilinçsizliğin karanlık boşluğu. Bu genellikle böyle oluyor ve Caitlin'de de muhtemelen böyle olacak. Ama sonra -eğer şanslıysam- kilitli kalma sendromu gibi şeyler var, ki bu çok daha kötü. Onu ve tavana boş boş bakan mermer gibi gözlerini her düşündüğümde umut ettiğim şey de bu: içeri kilitlenmesi.

Nadirdir ama olur. Locked-in sendromu, bir kişinin Zihinleri tam olarak çalışmayabilir, bilişsel yetenekleri hala sağlamdır - etraftaki odada olan her şeyi duyabilirler. Acıyı ve tüm dış uyaranları hissederler ama kasları doğru çalışmaz. Hiç çalışmazlar. Kişi felçlidir, tamamen Gözlerin dikey hareketi dışında hareket edemez. Başka bir deyişle, tam olarak işleyen bir zihin işlevsiz bir beden. Düşündüğünüzde, duyabilmek ve düşünebilmek ama çığlık atamamak cehennem gibi bir şey. Kaşınmak ama kaşıyamamak. Locked-in sendromundan muzdarip insanların hikayelerini okudum, doktorların, hemşirelerin ve onları yaşam destek ünitesinden ayırmak, vefat etmelerine izin vermek hakkında açıkça konuşmalarını dinledim. Kimse bilmediği, kimse anlamadığı için gözlerinin ardında hala bir yaşam olduğunu. Çoğu asla iyileşemez. Birçoğu hayatta kalamaz. Genellikle aspirasyon ya da sepsis gibi komplikasyonlar görülür, ve eğer gerçekten şanslıysam, içeride kilitli kalacak ve başına böyle bir şey gelecek: aspire edecek, zatürre olacak ve ölecek.

düşünmemeliyim. Ben bir canavar değilim. Öyle olmak zorunda değil.

O da yaşayabilirdi ve eğer böyle bir durum söz konusu olsaydı, hayatının geri kalanında burada, yoğun bakım ünitemizde kalamayacağı için eninde sonunda bir bakım merkezine nakledilirdi. Bu o kadar da kötü olmazdı, ne benim için ne de onun için.

Ölüm. Nitelikli bir bakım tesisi onun ihtiyaçlarını daha iyi karşılayabilir. Hayatının geri kalanını bu şekilde, duyma, hissetme, göz kırpmaya ve düşünme yetileriyle geçirdiğini ama daha fazlasını yapamadığını düşünüyorum.

bundan biraz memnuniyet duyuyor, bir gün boyunca nasıl geviş getirebileceğini hayal ediyordu.

Sefil hayatının geri kalanında bana ve başkalarına yaptıklarından pişmanlık duyarak yaşayacak. Bakımevindeki personel ona gözleriyle iletişim kurmayı öğretebilir, ama bunu yapabilseler bile

en iyi ihtimalle basit, ilkel olabilir. Onlara ne yaptığımı asla anlatamazdı ve anlatabilseydi bile, bu öyle bir şey olurdu ki

Buna itiraz etmek, onun yanıldığını ya da birilerinin onun söylemeye çalıştığı şeyi yanlış yorumladığını söylemek benim için çok kolay.

* * *

Onunla aynı odadaydım. Ertesi sabah erkenden, ziyaret saati başlamadan önce. Caitlin'in gözleri kapalı ve ilk bakışta baygın görünüyor.

Ama sonra bu kadın hakkında bildiğim her şeyi düşündüm.

Son birkaç haftadır öğrendiğim her şey ve blöf yapıyor olma ihtimali olup olmadığını merak ediyorum.

Bilinçsiz. Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Hastaların beyin fonksiyonlarını ve bilinçlerini Glasgow Koma Skalası'nı kullanarak değerlendiriyoruz, ki ona baktığım her vardiyada bunu yaptım.

Glasgow Koma Skalası motor fonksiyonlar ve bilinç gibi şeyleri ölçer.

yanıt verebilirlik, sözel performans ve göz açma, ancak sözel performans entübe bir hastada değerlendirilemez ve bu nedenle

Alabileceği en yüksek puan 15 üzerinden 10'dur.

Değerlendirmeme başlıyorum. Caitlin tamamen bilinçli bir insanın yapacağı gibi gözlerini açmıyor ve bu yüzden isteksiz olsam da sesime yanıt verip vermediğini görmek için onunla konuşmak zorundayım. Ben konuşmuyorum.

tepki vermesini istiyorum. Mümkün olduğunca uzun süre tamamen bilinçsiz ve tepkisizmiş gibi davranmak istiyorum.

Kendimi suçluyorum. Rehavete kapıldım. Çok rahatladım. Hiç uyanmayacağını düşündüm ama uyandı.

"Caitlin," diyorum zoraki bir fısıltıyla, yatağın kenarında durarak. Yanıt gelmeyince daha da yaklaşıp tekrar söylüyorum, bu kez çekinmeden, yanıt vermesini beklemeden.

"Caitlin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Aniden geriye doğru sarsılıyorum, arkamdaki tıbbi arabaya çarpıyorum, eşyalar sarsılıyor ama hiçbir şey düşmüyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, davulun sesi gibi.

İki adım öteden Caitlin'in yüzünü izliyorum. Açık gözleri tavan döşemelerine bakıyor.

Bir sonraki adım acıya tepki verip vermediğini değerlendirmek. Ona dokunmak istemiyorum ama başparmağımla işaret parmağım arasında trapezius kasının birkaç santimini sıkıştırmak için kendimi yatağın yanına sürüklüyorum. Önce hafifçe, sonra giderek daha sert çimdikliyorum ve bu kez tepki veriyor, kolu bilinçaltında esniyor, acıdan uzaklaşmak istercesine dirseğinden bükülüyor. Tekrar geri bırakıyorum. Hareket edebiliyor, bu bir hayal kırıklığı çünkü kilitlenmediği anlamına geliyor.

Sonuçları kafamda hesaplıyorum. Bugün Glasgow Koma Skalası'nda yedi puan aldı.

üç puandaydı, bu da bir insanın alabileceği en düşük puan.

İyileşiyor.

* * *

Dinlenme odasında tek başıma nefes almaya, düşünmeye çalışıyorum.

Caitlin Beckett iyileşiyor. Solunum terapistinin gelip onu solunum cihazından ayırması artık an meselesi.

ventilatör. Caitlin kendi başına nefes alabildiğinde konuşabilecek ve ne söyleyeceğini ve anılarının hâlâ sağlam olup olmadığını merak ediyorum.

Mola odasındaki televizyon açık; öğlen haberleri ve polisin şehirdeki kadınlara saldıran adamı bulmaya nasıl yaklaştığını anlatıyorlar ve rahatlamalıyım,

Minnettarım - daha iyi duyabilmek için sesi açmalıyım - ama aklım başka bir yerde ve muhabirin sesini fark etsem de sırtım televizyona dönük ve sözlerini sadece yüzeysel duyuyorum. Zihinsel olarak onları özümsemiyorum çünkü düşünüyorum

Caitlin, yaptıklarım ve yapmam gerekenler hakkında, çünkü işimi şansa bırakamam. *Son kurban karşılık verdi.*

Onu çizmiş. Tırnak kalıntıları. DNA.

Onu öldürmem
gerek. Ölmesini
istiyorum.

Bunu yapmak istediğimden değil. Ben bir katil değilim. Yaşamak için insanları kurtarıyorum. Bir insanın canını alma fikri düşünülemez. Daha kötüsünü hayal bile edemiyorum ama o yaşarsa kaybedecek çok şeyim var.

Bununla birlikte, bu mümkün. Onu öldürebilirim. Eğer bir hastanede yeterince uzun süre çalışırsanız, bazı tıbbi hataların kaçınılmaz olduğunu bilirsiniz. Her hemşire kariyeri boyunca bunları yapmıştır. Ben kesinlikle yaşadım. Hemşirelik okulundayken korku hikayeleri duyardık ve hastanede ilk çalışmaya başladığımda her vardiyaya nasıl girdiğimi hatırlıyorum. O gün kazara hastalarımın birini öldürmediğimi umuyor ve dua ediyordum. İnsanlar ve herkes hata yapar, ancak bazı hatalar diğerlerinden daha kötüdür, daha korkunçtur, yanlış dokümantasyondan yanlış ilacı uygulamaya kadar değişen şeyler

ilaç, belki başka bir hasta içindir ve bazen sorun olmaz, herhangi bir yan etki görülmez, ancak bazen birisi

belirli bir ilaca karşı alerjisi olabilir ve bunun sonucunda ölebilir. Yanlış belgeleme gibi bir şey bile, bir hemşirenin hastanın kullandığı bir ilacı belgelememesi durumunda ölümcül sonuçlar doğurabilir.

alır ve bir başkası da onu uygular. Bazı hataların böyle dalgalanma etkileri olur ve siz farkına bile varmadan bir hasta aşırı doz almış ve ölmüş olur.

Bugünlerde iş gücünde hemşire açığı var.

Pandemiden kaynaklanan tükenmişlik gerçek. Son birkaç yılda, birçok kişinin kariyer seçimini yeniden düşünmesine ve mesleği bırakmasına neden oldu.

Bu da geri kalanımız üzerinde daha fazla baskı yaratıyor. Yoğun bakım hemşirelerinin sayısı azalırken, hasta sayısı artmaya devam ediyor. Onlarla ilgilenmek için her zaman yeterli yerimiz ya da kaynağımız olmamasına rağmen gelmeye devam ediyorlar.

olması gerektiği gibi. Yetersiz hemşire kadrosunun hasta ölümleriyle doğrudan bağlantılı olduğu bilinen bir gerçektir. Ne kadar az hemşiremiz varsa, o kadar fazla sorumluluğumuz var demektir. Zayıf düşüyoruz. Fiziksel olarak bitkin ve duygusal olarak tükenmiş durumdayız. Sonuç olarak, hatalar oluyor.

Bu illa kötü doktor ve hemşirelerden değil, sistematik sağlık hizmetleri sorunlarından kaynaklanıyor. Bu benim hatam olmazdı. Bu benim hatam değil.

Sistemin. İnsanların bilmediği şey, tıbbi hatalardan kaynaklanan ölümlerin Amerika'da önde gelen ölüm nedenlerinden biri olduğudur.

Bunu size söylemezler. Bunun yerine, gerçekte ölümcül bir ilaç karışımı, bir programlama hatası, kalp durması gibi başka bir şeyken, yanlış bir şekilde kalp durması gibi başka bir şey olarak sunuluyor.

arteriyel hattın emboliye neden olması veya potasyum gibi bir şeyin çok hızlı infüze edilmesi.

Merak ettiğim şey, bir hemşire bir hastanın ölümüyle sonuçlanan bir hata yaparsa, cezai olarak sorumlu olur mu?

İşimi kaybedebilirim. Lisansımı kaybedebilirim.

Beni hapisten uzak tutacaksa, benim için sorun yok.

YİRMİ İKİ

Ertesi gün, Caitlin'in ilaçtan kesilmesine karar verildi.

Ventilatör. Ventilatörden çıktığında artık ve konuşabilecek.

Birini ventilatörden kurtarmak bir süreçtir. Bu bir süreç değil. hemen olan bir şey. Bir hastayı ekstübe etmeden önce kendi başına nefes alabildiğinden emin olmalıyız. Bu biraz zaman alabilir.

Bazen bu sürenin sonunda ekstübasyona hazır olmadıklarını görürüz ve ekstübasyonun ertelenmesi gerekir. Umduğum şey, solunum terapisti ventilatör ayarlarını değiştirdiğinde veya onu ekstübe ettikten sonra Caitlin'in nefes alıyor ve tekrar entübe edilmesi gerekiyor.

Caitlin önce sakinleştiriciden çıkarılıyor, böylece bilinci tamamen yerine geliyor. Solunum terapisti ventilatörün ayarlarını değiştiriyor ve sonraki bir saat boyunca herhangi bir zorluk olmadığından emin olmak için izliyoruz ve

Caitlin'in kendi başına nefes alabilmesi; nefes alış verişinin çok hızlı ya da sığ olmaması; uygun şekilde oksijen alması ve bunun gibi şeyler.

nefes almakta zorlanıyorum.

Caitlin spontane nefes testini başarıyla geçti. Ben hariç herkes bu konuda çok heyecanlı.

* * *

Caitlin iyileşiyor.

Herkes onun yaşayacağını düşünüyor, ancak kimse ne kadar yaşayacağını bilmiyor. kapasite. Travmatik beyin hasarının uzun vadeli etkileri önemli olabilir. TBH'li kişiler motor eksikliklerden, sinir hasar, görme sorunları, ince motor becerilerinde zorluklar, düşünme ve hatırlama güçlüğü ve daha fazlası.

Konuşmak, çoğu insan için bir ilaçtan ilk kez çıktıklarında zordur. vantilatör. Sesleri kısık ve kendi başlarına nefes alabiliyorlar.

ama yine de zayıftırlar ve genellikle beyin sisleri vardır. sakinleştiriciler ve makinede geçirilen zaman. İlk başta düşünmek ve kelimeler oluşturmak zordur, ancak sonunda çoğu yapar.

Bunu düşünmekten uykularım kaçıyor, Caitlin'in ne zaman ve ne yapabileceğini tekrar tekrar aklımdan geçiriyorum. kelimeleri cümlelere dizmek ve herkese ne yaptığımı anlatmak.

Bugün odasına girdiğimde uyanıktı. Gözleri küçük yarıklar gibi açık ve başı kapıya doğru dönük, böylece içeri girdiğimi görüyor, başı ve gözleri beni odanın her yerinde takip ediyor, ancak ilk başta hiçbir tanıma yok ve benim tek Kalan umudum ise ne olduğunu hatırlamaması ve benim kim olduğumu bilmemesi. Bu değil. Kafa travması geçiren insanlar hafızalarını her kaybederler.

Caitlin ve ben şimdilik odada yalnızız. Beckett'lar daha önce buradaydı ama gittiler, Caitlin eve döndüğünde onun için evlerinde bir oda hazırlıyorlar. Zavallı Bayan Beckett, kızına ve ona bakma düşüncesinin tadını çıkarıyor olmalı bunun için henüz erken. Caitlin hastaneden hemen ayrılmayacak ve

Bunu yapsa bile, eve gitmeyecek, daha çok tedavi için akut rehabilitasyon tesisine gidecek, burada konuşma terapistleri, PT'ler ve OT'lerle çalışacak ve burada olmasa bile orada ne diyecek?

gelenler. Polis gelip sorular soracak ve Caitlin er ya da geç onlara Milo Finch'in onu aşağı itmediğini söyleyecektir.

Önerdiğim gibi bir köprü, ama ben yaptım.

Bunu düşünmeden edemiyorum. Artık tek düşündüğüm bu, onlara yaptıklarımı anlattığında ne olacağı.

Kendime hiç tanık olmadığını söyledim. Kimse onu köprüden aşağı ittiğini görmedi. Tek tanık çok uzaktaydı, Lake Shore Drive'da bir arabadaydı ve iyi . Eğer Caitlin hatırlarsa, benim sözüme karşı onun sözü olacak ve kafa travmasını suçlamak kolay olacak. Kafasının karışık olduğunu, köprüde onunla birlikte benim olduğumu düşünmesinin tek nedeninin, o hastanedeyken onunla geçirdiğim onca zaman olduğunu söyleyeceğim.

Bilinci yerinde değildi. Odada onunla birlikte sesimi duydu. Kafasında bazı şeyleri evirip çeviriyor, beni hastane odası yerine köprüde yanına koyuyor. Böyle şeyler olur.

Bundan kurtulabilirdim. İnsanları masumiyetime ikna edebilirdim.

Birkaç şey dışında. Birincisi, mamografi

Randevu. Randevunun yapıldığı yere bir mil mesafede olduğuma dair kanıt var.

Yaya köprüsüne itildiği gün. Ve eğer her şey ortaya çıkarsa, Caitlin'in benden çalmak için nasıl Nat gibi davrandığı, o zaman bir nedenim vardı: intikam.

Caitlin herkese Sienna'nın Ben'in kızı olmadığını söylese, bunu kanıtlamak için babalık testi yeterli olacaktır. Bu sadece benim sözüm olmayacak.

onunkine karşı. Sözünün doğru olduğuna dair fiziksel kanıtlar olacak.

Bundan asla kurtulamayacağım.

Gözleri şimdi benim üzerimde, bakışları her zamankinden daha az boş ve daha sabit. Glasgow Koma Skalası'nı tekrar gözden geçirdim ve bu "Sana ne olduğunu biliyor musun?" diye sorduğumda cevap veriyor.

İlk başta anlaşılmaz bir sesle konuşuyor ama sonra gözle görülür bir şekilde tedirgin oluyor. "Sen. *Sen*," diyor.

Boğazım .

Oluyor işte. Kelimeler oluşturuyor. Ve sadece herhangi bir kelime değil, suçlayıcı kelimeler, izin verirsem beni mahvedecek kelimeler, eğer onu susturmanın bir yolunu bulamazsam.

"Ben... Ben ne?" Sesim titreyerek soruyorum ve hemen ardından eli bileğime yapışıyor. Nefes nefese kalıyorum, çalışıyorum ama önce bırakmıyor. Sağ elimi ondan kurtarmak için sol elimi kullanmak zorunda kalıyorum ve ancak onu kurtarmayı başardığımda bakışlarımın, gözlerinin olduğu yüzüne geri dönmesine izin veriyorum.

Dönüp hızla odadan çıkıyorum, kalbim içimde hızla çarpıyor.

Hemşire istasyonunun etrafında insanlar dolaşıyor. Bunun yerine felçli hastam Bayan Layley'nin odasına sığınıyorum, birdenbire sıcak hissediyorum, boynuma ve yüzüme yayılan bir sıcaklık ve kendimi göremesem de cildimin kırmızı olduğunu hayal ediyorum.

Bayan Layley'nin odasının hemen içinde, önlüğümü çekiştirip derimden uzaklaştırıyorum, böylece kabarıyor ve içeri hava giriyor. Nefes çalışıyorum. Lavaboya gidiyorum. Ellerimi yıkıyorum, soğuk suyun üzerlerinden akmasına izin veriyorum, nefes almak için bir an duruyorum.

"Merhaba," diyor Bayan Layley ve ona gitmem gerektiğini, burada durup odasında saklanamayacağını biliyorum.

Bayan Layley'e gülümsemeye, zihinsel olarak onun yanında olmaya çalışarak yatağın yanına gidiyorum ama bu neredeyse imkânsız çünkü tek düşünebildiğim Caitlin.

Kocaman gözleri. Yüzünün ifadesi. Ağzının kelimenin etrafında şekillenmesi, bir bebek gibi ilk kez denemesi konuşmayı öğreniyordu. Yanılıyor olabilirim, ama sanırım bunu söylerken kırık bedeni de kıpırdadı, yatakta benden güçlkle uzaklaştı, korkmuş gibi uzaklaşmak için bir solucan gibi süründü.

şeyi kastetmiş olabilir. Sen benim hemşiremsin. Buradasın.

Söylemeye çalıştığı bir düzine şey olabilirdi.

Ya da tam olarak benim düşündüğüm şeyi kastetmiş olabilir. Oldukça üstü kapalı olabilir.

Beni köprüden aşağı ittin. Bunu *sen* yaptın. Bundan asla .

Kollarımın altında nem var ve koyu renk önlükler için minnettarım, yoksa görünebilirdi.

"Nasıl hissediyorsunuz Bayan Layley?" Diye soruyorum, ama bana anlatırken kelimeleri çıkarmak için mücadele ediyor çünkü konuşması ve felçten etkilendi, ben sadece

Başka olmadığını, bunu yapmak zorunda olduğumu, onu öldürmek zorunda olduğumu ve bunu bir an önce yapmak zorunda olduğumu çünkü çok beklersem fırsatı kaçıracağımı düşünüyorum. Çok geç olacak. Caitlin her geçen gün daha iyiye gidiyor.

Her şeyi ortaya çıkarması an meselesi.

Kendime onun iyi bir insan olmadığını söylüyorum. Bana yalan söyledi. Çocuğumu kaçırmış gibi yaptı. Benden çaldı. Kendi canını yaktı. Ebeveynler. Annesi hakkında yalanlar söyledi. Bir adama çocuk pornosu iftirası attı ve onun tüm hayatını mahvetti. Ne erdemi var, ne de Dürüstlük. Dünya onsuz daha iyi olurdu. Milo Finch, *dünyada adalet varsa, bundan sağ çıkamayacağını* söyledi.

Ama bunu nasıl yapacağım?

Üzerinde düşündüm. Zihnimde evirip çeviriyorum. Ve işte o zaman cevap aklıma geliyor, yatağımın başucundaki arabanın üzerinde, gözümün önünde duruyor

Bayan Layley'nin yatağının yanında ve onu gördüğüm andan itibaren altın bulduğumu anladım.

Bayan Layley'in insülin kalemi.

İnsülin ölümcül bir ilaçtır. Bir uyarı ile geliyor. Çok fazla öldürebilir, öyle ki insanlar bazen bunu intihar etmek için kullanır. Bu fırsatçılık. Ama ben çaresizim. Ve şimdiden bundan nasıl sıyrılabileceğimi, bunu nasıl korkunç bir hataya bağlayabileceğimi, bir hastanın ilacını kazara diğerine nasıl verdiğimi zihnimde rasyonalize ediyorum. Olur böyle şeyler. Hemşirelerin yanlış hastaya ilaç vermesi insanların bildiğinden daha fazla oluyor. Çünkü biz

Yetersiz personel ve aşırı iş yükü nedeniyle, bağış yapmadan önce bileklikleri taramak gibi şeyleri her zaman hatırlayamıyor ya da yapmaya zaman bulamıyoruz.

Tıp, zaman uğruna herkesi güvende tutması gereken bu önlemleri kasıtlı olarak atlıyor.

Benim de dozu hesaplarken bir ondallığı kaydırmış olabileceğim, Caitlin'e Bayan Layley'nin alabileceğinden çok daha fazlasını verebileceğim ve bunu başka bir hataya bağlayabileceğim düşünülebilir.

Teorik olarak, insülin kalemleri bu şekilde açıkta bırakılmamalıdır.

Bunları hastaya özel kutularda saklamamız gerekiyor.

ancak bu her zaman en verimli yöntem değildir çünkü insülin kullanan hastaların günde birçok kez buna ihtiyacı vardır. Bütün gün ilaç odasına gidip gelecek vaktimiz yok. Bu

hemşirelerin bunları hasta odalarında emniyetsiz bir şekilde bırakmaları veya ceplerinde taşımaları yaygın bir uygulama haline gelmiştir.

Sonuç olarak, kayboluyorlar. zaman hemşire istasyonunda, kaybolan insülin kalemlerinden rahatsız olan hemşirelerin onları aradığını duyuyorum,

onları nerede bıraktıklarını merak ederler. Onları bulamadıklarında

Eczaneden yenisini talep edin çünkü bayan gibi hastalar

Layley hiperglisemik olmadan insülinle kalamaz veya

ketoasidoz gelişiyor ve bu asla önemli bir şey değil. Eczane sadece onları değiştirir.

Odadan çıkarken kalemi alıyorum, çıkarken cebime koyuyorum.

YİRMİ ÜÇ

Önlüğümün cebinden insülin kalemini hissediyorum. Aslında görünmüyor. Kendime öyle olmadığını söyleyip duruyorum, kendimi rahatlatıyorum. Eğer bir şey varsa, bu sadece kimsenin göremeyeceği küçük bir çikintıdır.

fark ettim, ama belli olmaması için çeşitli açılardan aşağıya baktım.

Korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Şüphelerim var. Benim var. Ben bir katil değilim. Ölmesini istediğimden değil, yaşarsa bana ne olacağını düşünüp duruyorum. Onun hayatı ve benimki uyumsuz.

Ona insülin vermenin olası sonuçlarını düşünüyorum.

Bradikardi. Nabızsız elektriksel aktivite. Ölüm. Bu bir garanti değil.

Elbette değişkenler vardır çünkü herkes farklıdır. İçin

Örneğin, bir insanı öldürmek için yirmi ünite insülin de gerekebilir, dokuz yüz ünite de. Vücudunun nasıl tepki vereceğini kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

yanıt verin, ancak bu normal insülin ve uzun etkili değil; tahminimce ölüm nispeten hızlı gelecek.

Caitlin uyuyor ama ona dokunduğumda uyanıyor, gözleri yavaşça açılıyor ve tereddüt edersem cesaretimi kaybedeceğimi biliyorum.

Yüzünü buruşturuyor, ışıktan geri çekiliyor, ben onu kolundan tutarken ışığa alışmaya çalışıyor, o son saniyede sadık Bayan Beckett'ı ve yıllar önce Caitlin onu çocuk istismarıyla suçladığı için polisin kapısına dayandığı günü düşünüyorum. İtibarınızın zedelenmesinin, sevdiğiniz biri tarafından, uğruna her şeyi yapabileceğiniz biri tarafından çamura batırılmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. Milo Finch'i ve polisin Caitlin için geldiği günü düşünüyorum.

Onu kelepçeleyip götürdüler, ailesi ve özgürlüğü gitti, hayatı onun yüzünden sonsuza dek değişti. Bunların hiçbirisi kanıtlanabilir değil.

İyileşecek. Fiziksel olarak iyileşecek ve eğer izin verirsem hastaneden masum bir kadın olarak çıkacak, ben hapse gireceğim ve o da başka birinin hayatını mahvetmeye devam edecek.

İnsülini kolunun üst kısmının arkasından veriyorum çünkü oraya ulaşmak daha kolay. İğnenin acısıyla irkiliyor ve geri çekiliyor.

"Özür dilerim," dedim ve özür , ama yaptığım şey için özür dilemiyorum. yapıyorum. Düşündüğüm gibi biri olmadığı için üzgünüm. Bir an için, düşüncelerimin onunla tanıştığım geceye geri dönmesine izin verdim. boşanma destek grubu toplantısını ve bir arkadaş bulduğum için ne kadar minnettar olduğumu hatırlıyorum. O gece onu nasıl kucakladığımı düşünüyorum.

Kilise, nasıl uzun süre dayandığımı, nostaljik hissettiğimi ve geçmişe ve daha basit, daha mutlu zamanlara özlem duyduğumu. Yalnızlığımdan ve bir arkadaş olan umutsuz ihtiyacımdan faydalandı.

Asla arkadaşım olmadı.

Kalemin kadrancısını çevirip ona ikinci ve üçüncü kez iğne yaparken ellerim titriyor, kolunu tekrar kalemin içine sokmak zorunda kalıyorum. Çünkü her seferinde daha çok savaşıyor.

İşim bittiğinde, kalemi cebime geri koyuyorum.

Başucundan uzaklaşarak arama düğmesini ulaşamayacağım bir yere götürüyorum.

Nefesim ağırlaşıyor, hantallaşıyor ve göğsüm sıkışıyor. Duyuyorum Kulak zarlarımdan geçen kan nabızı. Ne yaptım ben? Hâlâ geri alınabilir, diyorum kendime, ama geri almak istemiyorum. Bitmesini istiyorum. Onun ölmesini istiyorum. Nefes . Rahatlamamanın bir yolunu bulmam gerektiğini, sabırlı olmam gerektiğini çünkü olmayacağını bilerek nefes veriyorum. Biraz zaman alacak, onun durumu Kalbi durmadan önce durumu kötüleşiyor ve bu sırada hiçbir şey olmamış, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmam gerekiyor.

Kendimi tekrar ilerlemeye zorluyorum. Odadaki alarmları susturuyorum. Sonunda taşıkardik hale gelecek, kalp atış hızı yükselecek ve kimsenin bilmesini istemiyorum çünkü onu çok erken kurtarmaya çalışabilirler. Hayatta kalmasını şansa bırakamam. Birimizde, etrafta oturup kalp ritimlerini analiz eden teleteknelerimiz yok. Onun yerine Hemşireler olarak EKG'deki küçük farklılıkları fark etmek ya da alarmları dinlemek üzere eğitildik. Ben onunkini sustururken Caitlin beni izliyor, gözleri tamamen açık ve ne yaptığımı bilip bilmediğini merak ediyorum, eğer biliyorsa

Ona ne olduğunu ve korkup korkmadığını.

Odadan çıkıyorum çünkü önümüzdeki bir saat boyunca burada durup olanları izleyemem. Günüme devam etmek zorundayım. Harekete geçmeliyim.

Normal. Diğer hastalarımı kontrol etmeye gidiyorum. Hayati bulguları alıyorum ve ilaçlarını veriyorum ama bu sırada aklım hep Caitlin'de, Odasında neler olduğunu merak ediyorum, şimdiye kadar kalp blokları yaşayıp yaşamadığını, elektrik sinyallerinin yavaşlayıp yavaşlamadığını davranış.

Bir hastanın odasından çıkıyorum ve bir telefon görüşmesi yapmak için koridordaki hemşire odasına doğru ilerliyorum. Aynı anda Luke'un karşı yönden geldiğini görüyorum. Gülümsüyor ve ben sadece geçip gideceğini düşünüyorum,

Ama sonra, "Seninle konuşmak istiyordum. Penelope'nin bir arkadaşı var," dedi geçmeden önceki son saniyede, kolumdan nazikçe tutarak beni ona doğru çevirdi. Bunu yaptığında Caitlin'in odasının hemen dışındaydık ve konumum nedeniyle

İçeri baktığımda alnında ter olduğunu ve cildinin kızardığını görüyorum. "Dan-Daniel-Murphy," diyor ama ben onu zar zor duyabiliyorum çünkü Caitlin'i düşünüyorum ve başka birinin görüp görmediğini merak ediyorum. Terle ama ben.

"Dünyadan Meghan'a," diyor Luke alay ederek. Gözlerimi kırıştıtarak ona odaklanmaya zorluyorum. "Beni duydun mu?"

"Özür dilerim, hayır," diyorum başımı sallayarak. "Ne dedin sen?" Luke gözlerini biraz sağa çevirse, bakışlarını birkaç metre kaydırsa kızın odasını göreceğini bilerek soruyorum. Onun terlediğini de fark edecek miydi, yoksa sadece hipervijilant?

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Neden?" Camdan uzaklaşıp gözlerinin takip edeceği şekilde koridora doğru adım atarak soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor başını eğerek. "Dikkatin dağınık görünüyor."

İçten olmayan bir kahkaha atmaya zorluyorum, sesi kulağıma nahoş geliyor. "Tamamen iyiyim," diyorum, *iyi* kelimesini fazla vurgulayarak inandırıcılıktan yoksun hale getiriyorum.

Luke bakışlarımı çok uzun süre tutuyor. "Gerçekten öyle misin?"

Boğazımı temizliyorum ve kendimi toparlıyorum. "Evet. Gerçekten. iyiyim," diyorum, kelimelerim daha ayakları yere basan, daha kendim gibi. "Özür dilerim, sadece . Uzun bir gündü. Daha önce ne diyordun?"

"Bence sen ve o iyi bir çift olursunuz dedim. Penelope'nin arkadaşı, Dan Murphy. Ne düşünüyorsun?" diye sorar, yüzünde bir sırıtma oluşur.

dudaklarının kenarları. "Çifte randevu mu?"

"Penelope yatak istirahatinde."

"Seni ve Dan'i bizim eve davet edeceğiz. Ben yemek yaparım, bulaşıkları yıkarım, böylece Penelope'nin parmağını bile oynatmasına gerek kalmaz."

"Daha önce hiç hamile kalmamış ya da yatak istirahati yapmamış bir adam gibi konuştun. Eminim buna bayılacaktır."

"Çıldırmak üzere, Meghan. Eminim öyledir. Bunu , tamam mı? Sonra haber verirsin. Sadece karar vermek için çok bekleme.

Çünkü Penelope'nin de dediği gibi *tam bir* ," diyor ve kelimelerin etrafına tırnak işareti koyuyor. "Eğer çok beklersen, şansını kaybedebilirsin."

"Tamam."

"Söz veriyor musun?" diye soruyor, gitmesini dilediğimde çok uzun süre oyalanıyor.

"Evet. Söz veriyorum."

Çekip gittiğinde, derin bir rahatlama hissettim.

Ama bu kısa sürdü. Çünkü hemen hemen aynı anda yoğun bakım ünitesinin kapıları açıldı ve Beckett'lerin geldiğini hayal ederek kendimi hazırladım.

Yanlış zamanda ziyarete gelmek, olanları görmek, kızlarının ölümünü izlemek.

YİRMİ DÖRT

Kalbi yavaşlıyor. Kardiyak arreste giriyor. Bu V-tach değil, kalpteki elektriksel aktivitenin kalbin kasılmasını ve vücudun geri kalanına kan pompalamasını sağlayamayacak kadar zayıf olduğu nabızsız elektriksel aktivitedir. Nabızı yok ve kalbindeki elektriksel aktivite miktarı Kalbi onu hayatta tutmaya yetmiyor.

olduğunda odadaydım, kaybedişini izliyordum.

Bilinci kapanır, tepkisizleşir, solgunlaşır.

Sinirlerim çılgık atıyor ve beynim yanıyor olsa da henüz hiçbir şey yapmıyorum.

O ölüyor.

Tanrı'nın lütfuyla Beckett'lar

Evde. Hâlâ oradalar ya da arada bir yerdeler; takside, hastane lobisinde ya da asansörle bizim kata çıkıyorlar. Kimsenin orada olmadığından emin olmak için koridora bakıyorum.

Caitlin ölüyor ve sonra gözlerimin ona dönmesine izin veriyorum, başucuna gidip nabzın hissedilebilir olup olmadığını tekrar kontrol ediyorum.

Nabızsız elektriksel aktiviteden ölüm dakikalar içinde gerçekleşir, böylece mavi kodu aramaya karar verdiğimde, o çoktan ölmüş olacaktır. ölüme doğru ilerliyor. Beyne kan ve oksijen gitmemesinden sonraki beş dakika içinde beyin hücreleri ölmeye başlar. olursa, onu diriltmek mümkün olmayacak.

Hasarın önemli ve geri döndürülemez olduğundan emin olmak için elimden geldiğince uzun süre izliyorum ve sonra onu hayata döndürmeye çalışmam gerektiğini biliyorum. Diğer hastalar gibi onun da hayatını kurtarmak istiyormuş gibi . Mavi kod veriyorum, koridorda çılgık atıyorum ve sonra göğüs kompresyonlarına başlıyorum, bir tanık gelene kadar ilk başta pasif kalıyor ve daha fazla çaba sarf ediyorum, Caitlin'in kaburgalarının ellerimin baskısı altında kırıldığını hissediyorum.

Mavi kod nazik bir işlem değildir. Kalp masajı şiddet içerir. Bu bir saldıridir. Hayat kurtarmaya yönelik çoğu zaman beyhude bir çaba içinde olan hastaların başına kötü şeyler geliyor. Hastanede kalp krizi geçiren insanların çoğu

ve yaşıyanların birçoğunda kalıcı nörolojik bozukluklar vardır. ve çok azı anlamlı bir hayat yaşıyor. Bu korkunç ama bununla barışmak zorundayım. Bu kez bir hastanın ölmesine izin verdiğim için kendimi suçlu hissedemem.

İnsanlar koşarak odaya giriyor, kaza arabasını getiriyorlar. Natalia göğüs kompresyonunu devraldı. Gözyaşlarımı topladım ve gözle görülür bir şekilde üzgünüm.

"Ne oldu Meghan?"

"Başka bir hastanın insülinini yanlışlıkla ona verdim," diye itiraf ediyorum, nefes nefese, öldükten sonra otopsi yapılacağını biliyorum. İnsülini vücudunda bulacaklar. Yalan söylemek sadece işleri daha da kötüleştirir; beni suçlu gösterir. Ama dürüst olmak ileride çok işime yarayacak. Hoşgörü olacak. Sonuçlar o kadar kötü olmayacak çünkü doğruyu söyledikleri sürece gerçek hatalar yapan hemşireleri koruyacak sistemler mevcut.

Ne zaman ve ne kadar verildiğini söylüyorum. Sahip olduğumu kabul ediyorum dozu da yanlış hesapladı, ondalık bir noktayı oynattı ve oda anında çılgına döndü. Organize bir kaos, herkes küçük bir alana sıkışmış, kendi görevlerine aşırı odaklanmış, ancak aynı hedefe doğru çalışıyor.

Sadece benim farklı bir amacım var.

Onun yaşamasını istiyorlar.

Onun ölmesini ve o da ölüyor.

Ölüm vakti geldi. İnsanlar geri çekilir ve nefeslerini bir kerede verirler. Birisi makineleri kapatır ve sessizliğe gömülürler. Odanın üzerine sis gibi bir rahatlık çöker, kısa bir hareketsizlik anı Herkes uzaklaşmadan önce, Caitlin kalp krizi geçirmeden önce ne yapıyorlarsa ona geri dönerler.

* * *

Orada bir süre hareketsiz durdum, insanlar ayrılırken ve diğerleri başsağlığı dilemek ve iyi olup olmadığını sormak için , sanki kayıp benimmiş gibi, sanki yas tutuyormuşum gibi.

Odada onunla yalnızken, kendime bunun sadece başka bir hasta olduğunu, ölen herhangi bir hasta olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ama yaptığım şeyin gerçekliği

ince çarşafın arasından kalbinin atışını gördüğümde emin olana kadar içime işlemeye ve beni tüketmeye başlar, neredeyse ihmal edilebilir bir yükseliş, zar zor

güm güm, güm güm, ve onun öldüğünü, *gerçekten* öldüğünü görmek için çarşafı geri çekmem gerekiyor.

Nabzını hissetmek için parmaklarını şahdamarına götürdü, cildi artık soluktu, dokunulduğunda soğuktu ve silikon bir kek kalıbına benziyordu.

O öldü. O gerçekten öldü.

Birisi devreye girerek sorumlu hemşirenin benimle konuşmak istediğini söyledi. Bunun kaçınılmaz olduğunu ve önümüzdeki günlerde yapacağım pek çok konuşmanın ilki olacağını biliyordum, ama bu beni korkuya kapılmaktan alıkoymadı.

Yanına gittiğimde "Ne oldu Meghan?" diye soruyor ve ben kendimi tamamen kaybediyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, gerçeğin bir versiyonunu geveliyorum.

Teselli ediyor. "Dürüstçe yapılmış bir hataydı ve olanları kabul etmiş olman seni çok ileriye götürecektir. Ama Meghan," diyor ayrılmadan önce, "Her karşı bir avukat tutardım."

Ofisinden çıkıyorum, kimsenin kullanmadığı yakındaki yangın merdivenine doğru ilerliyorum. Oraya geldiğimde ellerimi panik barına bastırıp çelik kapıdan hızla geçerek merdiven boşluğuna giriyorum. Önce yürüyerek, sonra koşarak merdivenleri çıkıyorum, basamakları ikişer ikişer çıkıyorum ki nefesim kesilsin, bacaklarım laktik asitle dolsun. En tepeye ulaştığımda duruyorum, belimden eğilip ellerimi dizlerime koyuyorum. Dönüyorum ve nefes nefese merdivenlerden aşağı düşüyorum,

Hırıltılı nefes alıyorum, ağızımdaki öğle yemeğimin tadını alıyorum -şimdi ekşi, tükürük mide asidiyle karışıyor- boğazımdan yukarı yükseliyor, yanaklarımın içinde ve dilimin altında toplanıyor. Hasta olma dürtüsüyle savaşıyorum. Bu çaba gerektiriyor, bilinçli bir düşünce. Gözlerimi kapatıyorum; burnumdan nefes alıyorum, havayı ciğerlerimde tutuyorum, ağızımdan nefes veriyorum. Tekrar ve

Tekrar. Başımı duvara yaslıyorum, yüzüme soğuk geldiği için minnettarım. Tüm vücudum titremeye başlıyor, epilepsi nöbeti gibi amansız bir sarsıntı. Sıcaktan terliyorum ama aynı zamanda üşüyorum, Gece terlemesiyle uyandığım, kendi terimle sıırılsıklam olduğum ama giysilerimdeki, çarşaflarımdaki ve tenimdeki kuruyan nemden üşüdüğüm ve titrediğim tüm zamanlar gibi.

Kimsenin beni görmesine izin veremem.

Sienna'nın beni görmesine izin veremem.

Kararsız ellerimle önlüğümün cebine uzanıp telefonumu buluyorum. Sienna'nın görüntüsüne uzun süre bakıyorum ve sonra ona bir mesaj yazıyorum, Hey. Sonraki kelimelerimi dikkatlice düşünüyorum Çünkü Sienna zeki biri ve beni herkesten daha iyi tanıyor.

Sanırım bir şeye yakalanıyorum. Bu gece Gianna'larda uyuyabilir misin diye bakmak ister misin? Seni hasta etmek istemem.

Sienna'yı bir arkadaşımın yerine koymak, ona başkasının evinde kalmasını önermek hiç bana göre değil. Eğer Sienna böyle bir şey önerseydi, kesinlikle hayır derdim, bunun kaba bir davranış olduğunu söyledim.

Ama şu anda onu göremiyorum. Yaptığım şeyden sonra ona bakamam.

Nasıl hasta? diye soruyor.

Bilmiyorum. Mide gripi belki. Gianna'ya mesaj at, tamam mı? Bana ne dediğini söyle.

Bu çok garip, anne. Kendimi onun evine davet edemem.

Biliyorum. Özür dilerim. Ama haftaya ACT sınavın var, da kış dansı. Hastalanıyor olamazsın. Annesine mesaj atıp sorun olup olmadığını sormamı ister misin?

Hayır. Bu utanç verici. Ben beş yaşında

değilim. Tamam o zaman. O zaman mesaj at.

Telefonumu merdivenlere koydum. Eninde sonunda yukarı. Eninde sonunda gitmem gerekecek. Gece eve gitmeden önce yapmam gereken işler var, tek kurtarıcım saatin yediyi geçmesi ve gece vardiyasının olması; gündüz vardiyası gidiyor.

Sadece bir dakika sonra Sienna mesaj atarak Gianna'larda kalacağını bildiriyor ve ben rahatlıyorum. Sienna'nın gitmesine ihtiyacım var. Dairenin bana kalmasına ihtiyacım var. Düşünmeye, dağılmaya, endişelenmeye, ağlamaya ihtiyacım var, hepsi baş başa. Gianna'nın ailesinin evde olup olmayacağını sorma zahmetine girmiyorum, genelde sorardım. Normalde gibi konularda çok titizimdir, her zaman Gianna'nın ailesinin

Sienna'nın bir arkadaşında kalmasına izin vermeden önce ailesinin nerede olduğunu öğrenmeliyim. Bir zamanlar 16 yaşındaydım; 16 yaşındakilerin ne yaptığını bilirim. uzun süre yalnız kaldığında. Ama bu gece endişelerimin en küçüğü bu.

Tamam. İyi eğlenceler. Seni seviyorum.

Merdiven boşluğunu terk etmek çaba gerektiriyor. , merdivenlerden inmek ve birime geri dönmek için kendimi ikna gerekiyor. Yapmam gerekeni bitireceğim.

Adli tabip ceset için geliyor. Uzaktan, personel asansörü kullanılarak götürüldüğünü görüyorum, çünkü tüm hastaların ön kapıdan çıkmadığını herkesin bilmesi gerekmiyor. Bay ve Bayan Beckett onları takip ediyor, elleri kenetli, yüzleri yorgun ve ciddi; onları görünce geri çekiliyorum, duvardaki sıg bir girintiye çünkü artık onları göremiyorum. Onlarla konuşamıyorum. ne derdim bilmiyorum. Yine de onları izliyorum, gözlerim

Takip edebildikleri kadar takip ediyorlar. Bayan Beckett'ın gözyaşları hafifliyor ve bir an için üzgün mü yoksa ona bir iyilik mi yaptım ve keder yerine rahatlama mı var merak .

Sonunda binadan çıktığımda, yavaşça eve yürüyorum. Suçluluk duygum beni ele geçirmeye başlıyor, vicdanım çılgılık atıyor. Kendimi şeffaf hissediyorum, sanki herkes bana bakıp ne yaptığımı bilebilirmiş gibi.

Gece soğuk. Uzaklardan bir siren geliyor, yaklaşıyor. Hayatımın neredeyse yarısını Chicago'da geçirdim ve bu farklı bir şey değil, yeni bir şey değil ve yine de beni bu sirenin benim için geldiğine ikna etmek için neredeyse hiçbir şey gerekmiyor, ben işten ayrıldıktan sonra hastaneden biri gerçekten ne olduğunu anladı, ne kasıtlı olduğunu söyledi. Polisi aradılar ve şimdi

Polis araştırıyor. Caitlin'in şüpheli ölümünü araştırıyorlar.

Siren sesi yaklaşıyor. Sol omzumun hemen üzerinden geçene kadar yaklaşıyor ve hangisinin daha gürültülü olduğunu bilmiyorum: sirenin sesi mi yoksa kalbimin güm güm atması mı? Arkama bakmaya korkuyorum ve bu yüzden bir ara sokağa girip sırtımı bir arabaya dayıyorum. tuğla duvar, vahşi kedi kolonisinin yaşadığı kokulu bir yanında

Altında, polis aracının süzülerek geçişini izliyorum ve ancak o zaman, araç gittiğinde -uzaklardan gelen siren sustuğunda- temkinli bir şekilde geri çekiliyorum.

Köşedeki içki dükkanında duruyorum çünkü evde sadece şarap var ve bu gece şaraptan daha sert bir şeye ihtiyacım var.

Nihayet eve vardığımda saat neredeyse dokuz olmuştu. Dışarısı zifiri karanlık, ay küçülen bir hilal ve korkmuyorum, artık bana saldıran adamı düşünmüyorum bile

Şehirdeki kadınlar. Ben sadece Caitlin'i düşünüyorum.

O iyi bir insan değildi, suçluluk duygusu her içime işlediğinde kendime bunu hatırlatıyorum.

Herkese bir iyilik yaptım. Yapmam gerekeni yaptım.

Anahtarı içeri soktum ve kendimi binaya bıraktım. Merdivenleri çıkmaya başlıyorum, adımlarım ağır ağır, bacaklarım sanki ağırlaşmış gibi

tuğlaların altında. Plastik torba bacağıma sürtünüyor, içindeki votka her adımda hışırdayan kahverengi bir kâğıt çuvala sarılmış.

Binanın üçüncü katına ulaşıyorum. Sahanlığa geldiğimde sırtım kapıya dönmüştü ve odak noktam anahtarlarımdı.

Böylece içeri girip kapıyı arkamdan kapatıp kilitleyebilirim.

Merdivenlerin başına geldiğimde çevresel görüşümde bir hareket görüyorum. İrkiliyorum, başım aniden yukarı kalkıyor ve kapının yanında çömelmiş karanlık bir şekil görüyorum. Çığlık atıp geriye düştüm ve netlik kazanması, önümdeki görüntünün netleşmesi bir an alıyor: kapımın yanında, yerde, yırtık pırtık kumaşın üzerinde oturan adam Bordo halılar, uzun yüzü, keskin açıları ve köşeleriyle kare çenesi, dar gözleri ve kahverengi ama köklerine yakın kırlaşan, belirgin bir dul tepe noktası olan saçları.

"Lanet olsun. Lanet , Ben," diye haykırıyorum, eski kocam Ben yerden kalkarken elimi kalbime götürüyorum, bir kolunun üzerinde taşıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Bir elimi kalbime götürerek soruyorum.

kalp, zor nefes alıyor.

"Özür dilerim," diyor, mesafesini koruyarak, utangaç bir ifadeyle. "Seni korkutmak istememiştim."

Kalbim içimde çıldırıyor. Daireye girebilmek, kapıyı kapatıp kilitleyebilmek için onun yanından geçerken sözlerim kaba

Böylece yalnız kalabilirim. "Sienna burada değil," diye homurdanıyorum. "Takvimini kontrol et. Bu hafta sonu onunla değilsin."

"Biliyorum," diyor Ben ve yanından geçerken elinin ağırlığını kolumda hissediyorum. Sıkıca kavıyor, fiziksel olarak beni durduruyor. "Sienna mesaj attı," diyor, sesi benimkinin aksine yumuşak ve medeni. "Senin için endişelendiğini söyledi Meghan. Garip davranıyormuşsun. Ona seni kontrol edeceğimi ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacağımı söyledim."

Tereddüt ediyorum. İlk başta isteksizdim ama sonra hafifçe dönüp Ben'in gözleriyle buluşmak için yukarı baktım. "Ben iyiyim. Sadece kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum ona.

"Mide gribi olabilir. Sakıncası yoksa," diyorum kolumu çekerken, "içeri girip yatmam gerekiyor."

Kapıya doğru bir adım atıyorum, ama bu sefer Ben çantama el atıyor, parmağını görünür kahverengi kâğıt torbaya sokarak içindeki Smirnoff şişesini gösteriyor. Yukarı bakıyor, gözleri yüzümü okuyor. "Votkanın mide gribi için standart ilaç olduğunu bilmiyordum."

Çantayı aniden geri çekiyorum, ulaşamayacağı bir yere.

"Hey," diyor, sesi yumuşak, tatlı, neredeyse mırıldanıyor. Başını eğiyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve sanırım patronluk taslamıyor, gerçekten endişeli. "Neden bu kadar gerginsin? Her şey mı?"

Kollarımı iki yana açıyorum, votka poşeti bileğimden sapıyla sarkıyor. Kendimi gergin ve savunmacı hissediyorum. Sözlerim düşmanca. "Dur tahmin edeyim," diyorum kabaca.

"Yargıca bundan bahsedecek misin?"

Ama Ben sadece irkiliyor, fiziksel olarak acı çekmiş görünüyor. "Hayır Meghan," diyor başını sallayarak, koridordaki ışık yüzüne gölgeler düşürüyor. "Bunu yapmam, yapmak istesem bile söyleyecek bir şey yok. Sen bir yetişkinsin. Velayet sözleşmesinde işten sonra içki içemeyeceğini söyleyen bir madde yok." Öne doğru bir adım atıyor ve bu kez elleri omuzlarıma iniyor; sıcak, sert ve yüzdürücü. Dizlerini büküyor ve neredeyse göz hizamıza gelecek şekilde alçalıyor. "Bunun için endişelenmiyorum. Sadece senin için endişeleniyorum."

Güçlü ve metanetli olmaya çalışıyorum ama yorgunluk ve duygular beni ele geçiriyor ve göz yaşlarımla akıyor. de geliyorlar.

Her neyse, Ben'in yüzü değişiyor, yumuşuyor. Ben ağlayan biri değilim. I

hiç olmadı. Ben duygularımı içimde tutan bir tipim ve bu onun için farklı bir şey, yeni ve beklenmedik bir şey, bir nadiren gördüğü tarafım.

Ben önce tereddüt ediyor -sanırım ne yapacağından emin değil- ama sonra dizleri düzeliyor. Tekrar tam boyuna yükseliyor, beni kollarının arasına alıyor ve teslim olduğumu hissediyorum, baraj yıkılıyor, su akıyor. İlk başta isteksizdim ama sonra başımı onunkine yasladım.

Göğsümün gücüne, sağlamlığına, beni sakinleştiren ve sabitleyen kalbinin ritmik atışına minnettarım. Ben bir elini saçlarımda gezdiriyor ve bir an için kendimi güvende hissediyorum. "Ne oldu?

oluyor Meghan?" diye soruyor, kelimeleri kulağıma üfleyerek. "Benimle konuşabilirsin," diyor ve ben de pes ediyorum, çünkü Ben, aramızdaki Farklılıklar, son birkaç yılda başımıza gelenlere rağmen, beni neredeyse herkesten daha iyi tanıyor, hatta bazen kendimi tanıdığımdan bile daha iyi tanıyor. Beni en iyi halimde gördü. En kötü halimi de gördü.

Yavaşça geri çekiliyorum, kolumun tersiyle yüzümü siliyorum. "Kötü bir gündü," diyorum. "Bir hastamı kaybettim." Başımı iki yana sallıyorum. "... Sienna'nın beni böyle görmesini istemedim. Sadece yalnız kalmak istedim."

"Özür dilerim," diyor ve öyle olduğunu hissediyorum. Samimi olduğunu hissettiriyor. "Bir hasta öldüğünde ne kadar zorlandığınızı biliyorum. Seni bu kadar iyi bir hemşire yapan da bu Meghan, buna hiç alışmıyorsun. Asla kayıtsız kalmıyorsun."

Neredeyse bu sefer farklı olduğunu, nasıl , ölmesinin benim suçum olduğunu söyleyeceğim ama kendimi durduruyorum, Ben'in bir süre daha iyi bir hemşire olduğuma ve olanların kontrolüm dışında olduğuna inanmasına izin veriyorum. Bir dakika boyunca koridorda hiç konuşmadan öylece durduk, ta ki Ben bir kolunu koltuğunun koluna sokup "Şey," diyene kadar.

Palto. "Sadece seni kontrol etmek istedim, ama biliyorum ki Yalnızım ve yük olmak istemiyorum," diye karar veriyor ve aniden gitmesini istemiyorum. Düşüncelerimle yalnız kalmaktan korkuyorum.

"Yapmak zorunda mısın?" Elim içgüdüsel olarak onunkine uzanırken soruyorum. Benden önce, Ben gözle görülür bir şekilde şaşırdı. Saniyeler geçmeden yanıt veriyor ve bu süre içinde bir hata yaptığımdan, durumu yanlış okuduğumdan, bir anı sadece hayal ettiğimden eminim.

Ama sonra, "Hayır," diyor, kolunu kolundan çıkarıyor ve paltosunu bir kolunun üzerine katlıyor. "Gitmek zorunda değilim. Eğer istersen kalabilirim.

istiyorum."

Başımı salladım. "." Sırtımı ona dönüyorum, karanlık odaya girmemiz için kapıyı açarken elini sırtımda hissediyorum.

daire. İçeri girdikten sonra oturma odasını geçip lambaya gidiyorum. Çok parlak olmayacak şekilde parlaklığını ayarlayarak açıyorum ve sonra ön kapıyı hafifçe iterek kapatan Ben'e bakmak için geri dönüyorum ve sürgüyü kilitliyor. Ben uzun boylu, 1.80'in üzerinde, atletik bir fiziğe sahip, pazuları ince beyaz gömleğinden görünüyor, kot pantolonu düz.

Kapıya doğru dönüyor ve beni bakarken yakalıyor. "Paltonu bir sandalyenin üzerine atabilirsin. İçecek bir şey ister misin? Biram var."

"Bir bira harika olur."

Başımı sallayıp votkayı karanlık, dar koridordan mutfığa taşıyorum. Votkayı çantasından çıkarıp bir bardağa dolduruyorum ve üzerine kola döküyorum. Uzun bir yudum aldıktan sonra Sienna'ya hızlıca bir mesaj gönderiyorum: "Babama mesaj atmana gerek yoktu. Ben iyiyim. Bir saniye sonra mesajın tonundan endişeleniyorum.

kaba geldi. Sienna'nın Ben'e mesaj attığı için üzgün olduğumu düşünmesini istemiyorum çünkü gerçekten çok tatlı ve iyi niyetliydi.

İkinci bir mesaj gönderdim. Yine de gönderdiğin için minnettarım. Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Bu gece Gianna ile iyi eğlenceler. Seni seviyorum.

Bardağımdan bir yudum daha alıp mutfakta duruyorum.

Sienna'nın cevap verip vermediğini görmek için karşıdan bakıyorum ama hemen cevap vermiyor ve buna seviniyorum çünkü bu, telefonuyla ilgilenmediği ve arkadaşının arkadaşlığından keyif aldığı anlamına geliyor.

Bir yudum daha alıyorum ve Caitlin'i düşünmemeye çalışıyorum. Öldükten sonra teninin parmaklarımın altında nasıl hissettirdiğini unutmak için çok uğraşıyorum. Onun yerine bana ve başkalarına yaptığı korkunç şeyleri, ne kadar samimiyetsiz olduğunu düşünüyorum. Yaptığı şey kınanacak bir şeydi. Beni , geçmişimi öğrendi, böylece bir arkadaş gibi davranarak hayatıma daha kolay girebildi. Hakkımdaki her şeyi biliyordu ve insanlara yardım etme arzumu kendi çıkarları için kullandı, onu korumam, ona acımam ve bana yardım etmem için kurban rolü oynadı. Onu içeri al. son zamanlarda olduğu gibi bir kadın olarak düşünemiyorum.

Birkaç hafta: onları incitmek için yaptığı her korkunç şeye rağmen onu seven bir aileyle çaresiz ve bilinçsiz.

Daha önce olduğu kadını hatırlamalıyım.

Buzdolabından Ben için bir bira alıp, telefonumu kolumun altına sıkıştırıp iki içeceği dışarı taşıırken yaptığım tek hata benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini merak etmedim.

Oturma odasında, Ben sırtı bana dönük duruyor. Pencereden sokağa bakıyor. İçeri girdiğimi duymadı ve ben de

Bir an için arkama yaslanıp onu izliyor ve Sienna evde yokken burada, dairemde olduğuna, Sienna'yı almaktan başka bir nedenle geldiğine, ama beni kontrol etmeye geldiğine inanmakta zorlanıyorum.

Eski Ben bunu yapmazdı. Eski Ben benim için bu kadar zahmete girmezdi. Birdenbire son birkaç aydır ona karşı hissettiğim tüm kötü duygular yumuşadı. Onlara başka bir açıdan bakıyorum. Ya evliliğimizin çöküşünün tek suçlusu Ben değilse? Geriye dönüp baktığımda, birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra ikimiz için de rehavete kapılmak kolaydı. Bir gevşeklik ve

İkimizin de çaba eksikliği. İlişkimiz için ilk birlikteliğimizdeki kadar çaba göstermiyorduk. Ya bu onun olduğu kadar benim de hatamsa?

"İşte biran," diyorum, biraz daha . "Oturmak ister misin?"

Yavaşça pencereden uzaklaşır. Arkasında, camın diğer tarafında yine kar yağıyor. Ben odayı sehpanın dar kenarından dolanır. Kendini Deri koltukta, ona birasını uzattığımda ellerimiz kazara birbirine değiyor. "Teşekkürler," diyor ve ben yine de nereye oturacağımı düşünüyorum, Sonunda koltukta tek başıma oturmayı tercih etmek yerine kendimi onun yanındaki kanepeye bıraktım.

Ben biraya bakıyor, boynundan tutuyor. Her zaman içtiği Guinness'tir ve bu onun gözünden kaçmaz. "Guinness sevdiğini bilmiyordum."

" . "

"Oh," diyor, sanki Guinness'i başkası için aldığımı düşünüyormuş gibi.

Ama ben onu düzeltiyorum. "Eski alışkanlıklar zor ölür," diyorum yüzüm kızararak çünkü bira içmiyorum, en azından sık sık içmiyorum. Bunu istemeden de olsa

Bir ay kadar önce markete gittim. Farkında olmadan yaptığınız şeylerden biriydi çünkü biz evliyken,

Ben'e her zaman altılı Guinness alırdım. Eve dönüp bavulları açtığımda hatama inanmadım. I

Neredeyse düşünüyordum. Asla içmeyecektim ama bir gün birileri içebilir diye israf gibi görünüyordu.

Birinin Ben olacağını hiç düşünmemiştim.

Birayı geri atar, uzun bir yudum alır ve sonra elinin tersiyle ağzını silerek sorar: "Bana hastanızın adını söyler misiniz? Ölen hastanın."

Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Onu düşünmek istemiyorum.

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Hâlâ kurallara bağlı olduğunu görmek güzel," diyor ve ben gülümsüyorum, şakalaşmayı seviyorum. Aylarca ayrı kaldıktan ve onca kötü duygudan sonra bile benimle dalga geçebilmesi hoşuma gidiyor. "Ne?

Tam olarak ne oldu?" diye soruyor, kolunu kanepenin arkasına sarkıtıyor, ayılıyor. Kolu omuzlarıma ve saçlarıma değiyor,

İçimde bir şeyleri tetikliyor. Bir erkeğe bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ben'in kolonyasının kokusu güçlü ve tanıdık, bana evimi hatırlatıyor ve birlikte yaşadığımız hayata geri dönüyorum.

Her sabah aynı küçük banyoda işe hazırlanır, onun kolonyasının kokusunu içime çekerdim.

"Kalbi durmuş." "Kaç ?"

"Otuz iki," diyorum, beni nasıl izlediğini, beni nasıl incelediğini görünce.

Ben bu konuşmanın beni üzdüğünü anlayabiliyor. Ses tonu değişiyor ve "Sormamalıydım. Bu konu hakkında konuşmayalım," diyerek bakışlarını kaçırıyor ve ben de konuşmayı bırakma isteğini takdir ediyorum.

Hâlâ önlüğümün içindeyim. Eve ilk geldiğimde üzerimi değiştirmedime, kot pantolon ve tişört gibi başka bir şey giymedime pişmanım.

ya da içkilerimizi almadan önce saçlarımı taradım. " durumdayım. Üstümü değiştirmeliyim," diyorum, ayağa kalkmak için çaba sarf ediyorum ama Ben kolunu kanepenin arkasından dolaştırarak elini

Kalçam. Birdenbire beni durdurdu ve sırt üstü yattım. bacağımdaki elini izliyorum. Eli ilk başta hareketsiz, ancak ısı yayıyor, sıcaklığı odanın soğuşunu alıyor ve ısıtıyor. Elini bekliyorum ama oynatmıyor. Onun yerine başparmağıyla dizimi okşuyor, sadece küçük bir

Süpürme hareketini ta kadar hissediyorum. Bir süre sessizce Ben'in eline bakıyorum, tepki vermiyorum ama onu itmiyorum da, bana dokunmasına izin veriyorum, çalıştığımız donmuş yoğurt dükkanında nasıl aşık olduğumu hatırlıyorum

Ben'in güçlü elleri, kasadaki rakamları ustalıkla tuşlamaları, şimdi içimde bir şeyler uyandırıyor, nostalji ve başka bir şey.

Kalbim hızlanıyor, uçmak isteyen kafesteki bir kuş gibi.

"Hayır," diyor. "Değişmene gerek yok. Kal. Sadece ben varım." Birasından bir yudum daha alıyor. "Sienna ne zaman geliyor?

Evde mi?" diye soruyor.

"O değil." derken gözlerimiz buluşuyor. Bu gece değil. Arkadaşı Gianna'da uyuyor."

Yutkunurken boğazındaki adem elmasının hareketini görüyorum.

Ben uzanıp saçlarıma dokunuyor, parmak uçları kulağımın dış kenarını hafifçe sıyrıyor. Konuştuğunda nefesim hızlanıyor ve nefesini tenimde hissediyorum. "Bunu özledim," diyor. "Seni özledim."

Bakışlarımı tutuyor, gözlerinde pişmanlık var. Bakışları dudaklarıma gidiyor, ve Ben'le ilk öpüştüğümüz zamanı düşünüyorum. O zaman on yedi yaşındaydım. Bu benim ilk öpücüğüm değildi. Hayatım boyunca erkeklerle öpüşmüştüm.

O zamanlar, çoğunlukla pişmanlık duyduğum, çoğunlukla lise partilerinde sarhoş olduğum ve erkeklerin bana sürtünmesine dair sadece puslu anılarımın olduğu

Karanlıkta bana karşı, dillerini ağızma sokuyorlar ve ben bunu aşk sanıyorum.

Ama daha önce hiç Ben'inki gibi bir öpücük almamıştım. O gece, dudakları önce bir meltem gibi yumuşak ve nazikti, sonra benimkilere değdi, duyularımı harekete geçirdi, böylece kendimle ve çevremle bağlantımı bir anda kaybettim. Bir otoparkın karanlık bir köşesinde birlikte durduğumuzda, bir arabanın ısıltısının

Yakındaki sokak lambaları ve yoldan geçen insanlar bizi göremiyordu.

"Sienna senin biriyle görüştüğünü söyledi," diyorum.

Neredeyse bilmeyecektim çünkü bilmek istemiyordum. Anı mahvetmek istemiyorum, ama bir parçam onun dairesinde onu bekleyen bir kadın olup olmadığını merak ediyor, eğer Ben'in ve benim evimde yalnız yatmıyorsa

ve Sienna beni kontrol etmesini istediği için bu sadece bir nezaket değilse.

"Öyleydim," diyor ellerini saçlarımda gezdirerek, "ama artık bitti."

"Özür ," diyorum ama eğer doğruyu söylüyorsa, o zaman dilemiyorum. Sevindim. "Ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse mi?" diye soruyor, birasından bir yudum daha alırken mahcup görünüyor. "Seni kıskanıyordu."

"Benden mi?" Geri çekilip neşeyle gülerek soruyorum. "Ama sen ve ben artık birlikte değiliz. Eski karını kıskanmasını gerektirecek ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diyor, ama alaycı ve şakacı. Biliyor. "Belki neredeyse yirmi yıl ve bir çocuk birlikte. Bu çok zor.

onunla yarışmak. Şifonyerin çekmecesinde kazara resmimizi bulması da pek yardımcı olmadı. Onu bakarken yakaladım ve

Öyle olmadığını söyledi -sadece neye benzediğini merak ettiğini söyledi- onu sakladığım için çok kızgın olduğunu görebiliyordum."

Hem Ben'in şifonyerinin çekmecesinde benim gizli bir fotoğrafımı saklaması hem de kız arkadaşının buna verdiği tepki aklımı başımdan aldı. "Nasıl söyleyebildin?" diye sordum. "O ne yaptı?"

"Senin hakkında bir sürü soru sordu. Adın, nasıl tanıştığımız, nasıl biri olduğun."

"Ona ne söyledin?"

"Gerçeği. Özverili, şefkatli ama temkinli olduğunuzu. Sert bir kabuğunuz var ama biri içinize girdiğinde onun için yapmayacağınız şey yok." Çok etkilendim. Ben'in hiç böyle konuştuğunu duymamıştım, beni nasıl gördüğünü ve benim hakkımda neler hissettiğini kelimelere döktüğünü hiç duymamıştım. "Ona ne kadar güzel olduğunu söylemedim.

Bunu yapmama gerek yoktu. Bunu kendisi de görebiliyordu" diyor.

Tüylerim diken diken olurken ellerini gömleğimin eteğinin altından geçiriyor.

kollarımın üzerinde. Tereddüt etti ve sonra sordu, "Biriyle çıktın mı?"

"Hayır," diyorum ama elleri dikkatimi dağıtıyor, bedenimin ona yaklaştığını hissediyorum, kalbim hızlanıyor. "Şey, evet. Yani . İnternette tanıştığım bir adamla randevuya çıktım. Kulağa umutsuzca geliyor, değil mi? İnternette randevu."

"Hayır. İnsanlar bunu her yapıyor. Ben de denemeyi düşündüm. Kırk yaşındayken hoş, normal, bekar kadınlar bulmak pek kolay değil."

"Hayır, öyle değil. İyi, normal, bekar erkekler de değil. Ya aileleriyle yaşıyorlar ya da boşanmışlar, bu da sizi meraklandırıyor. Onların nesi var?" Sonra güldüm. "Eğer bu tencere kara seninki benden kara demek değilse, nedir bilmiyorum. Bunun hakkında konuşmamız garip mi? Başka insanlarla çıkmak hakkında?"

"Hem evet hem hayır," diyor Ben. "Bu ilişki bir şey, hayal etmek korkunç olsa bile, ortak bir noktamız var. Karım başka bir adamla yatakta. Sorun olur mu?" diye usulca fısıldıyor, elleri çıplak göğüs kafesimde geziniyor ve ben başımı sallıyorum, nefesim sığılıyor, kalbim içimde çıldırıyor. Ben kendi alt dudağımı ısırıp gözlerinin renginde ve ağzının şeklinde kaybolurken bakışları gözlerimden dudaklarıma ve tekrar gözlerime yöneliyor. Sadece düşünüyorum Beni öpmesini, kanepeye yatırmasını ve üzerime uzanırken ağırlığını hissetmeyi ne kadar çok istediğimi. Kendimi bunun içinde, onun içinde kaybetmek, her şeyi unutmak istiyorum.

Bu andan önce gelen. Boşanma. Caitlin Beckett. Yaptığım şey.

"Eski karım," diyorum, "ve onunla yatmıyordum. Sadece akşam yemeği yidi ve o bile iyi değildi. Yemek, sohbet, ."

"Ah. Zavallı adam. Adı neydi?"

"Alec," dedim, internette gördüğüm adama hiç benzemediğini ve kendimi nasıl berbat hissettiğimi düşünerek.

sığ, ama aynı zamanda tamamen yanlış yönlendirilmiş. Kalmaya ve ona şüpheyile yaklaştırmaya karar verdim ve sonunda pişman oldum. "Kız arkadaşının adı ne?"

"Öyleydi. O artık benim kız arkadaşım değil."

"Özür dilerim. Kız arkadaşınızın adı neydi?"

"Caitlin," diyor ve ben hemen kaskatı kesiliyorum. Kendi tükürüğümde boğuluyorum. Sırtım eğilerek kanepenin arkalığında kalkıyor ve içeceğimi sehpanın üzerine koymak için öne doğru eğiliyorum, tutma kendime güvenemiyorum. L aynı anda uçup gidiyor ve Tanrı'ya şükrediyorum çünkü bu bana zaman kazandırıyor. Konuşmak zorunda değilim. Cevap vermek zorunda değilim. Dairenin duvarları kapanıyor, oda aniden oksijensiz kalıyor.

Caitlin.

Farklı bir Caitlin olabilir. Dünyada Caitlin adında on binlerce kadın olmalı. Ama hayatım boyunca sadece bir tane tanıdım.

"Yine de onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da *Alec*," diyor Ben L kaybolurken ve daire sessizleşirken küçümseme gibi bir şey. Aynı anda cep telefonum sehpayı çarparak titriyor, ses yankılanıyor.

Bu sesle irkiliyorum. "Bırak onu," diye kulağıma usulca nefes veriyor Ben, şimdi bana doğru eğiliyor, böylece onun fiziksel aşağı iniyorum, kanepeye yaslanıyorum, kare kolları sırtıma batıyor, canımı acıtıyor.

Ağırlığına karşı doğrulmaya çalışıyorum ama o direniyor, abanıyor, kendini bacaklarımın arasına indiriyor, cüssesi birden boğucu bir hal alıyor. "Muhtemelen Sienna'dır," diyorum ama ilgilenmiyor, elini sutyenimin dantelli kenarının altına sokarken dudakları boynumda.

"İyi olduğuna eminim," diye söylendi.

"Lütfen. Emin olmama izin verin."

Ben'in iç çekişi duyulabilir ve kederli. Elini gömleğimin altından çıkarıyor, ama sonra tereddüt ediyor, güçlü kolları başımın iki yanında, onu destekliyor ama aynı zamanda beni sıkıştırıyor. Oturmadan önce bir dakika beni izliyor, sonra bana izin veriyor ve o anda evlendiğim adamın, bencil, sinirli ve kolayca kışkırtılan adamın bir parıltısını görüyorum. Gözlerinde bana hayır demek istediğini, Sienna'nın mesajını okumadan önce işimizin bitmesini bekleyebileceğini görebiliyorum.

Kendini kanepeden itiyor ve kanepenin yanında yükseliyor.

"Nereye gidiyorsun?" düzeltmek için aşağı çekerek soruyorum.

"Banyo," diyor.

Telefona önce onun gitmesini bekliyorum, banyo kapısının kapanıp kilitlenmesini dinliyorum.

Sonra telefonuma bakıyorum, kilidini açmak için yüzümü kullanıyorum. Haklıydım; mesaj Sienna'dan, sadece iki küçük, küçücük kelime.

Ben .

Kaşlarımı birleştiriyorum. İlk başta ne demek istediğini anlamıyorum. Ne yapmadı ki?

Ben'in sesini duyabiliyorum. Geri dönmesi uzun sürmeyecek ve hala telefonda olduğum için üzülmesini istemiyorum, bu yüzden hemen geri mesaj atıyorum, Ne yapmadın?

Yan odada tuvaletin sifonu çekiliyor. Banyo musluğundan lavaboya akan suyun sesini duyuyorum. Elimde tuttuğum telefonum tekrar titriyor ve kelimeleri duyunca midem sıkışarak aşıya bakıyorum.

Babama mesaj atmadım.

Elim ağzıma gitti. Ben.

Az önce söylediği şeyi düşünüyorum: Caitlin'le nasıl çıktığını.

O da bunun bir parçası mıydı? Ona yardım mı etti? Ama neden? Beni incitmek için mi, boşanmanın intikamını almak için mi?

Acaba bu kadına benimle ilgili özel şeyler anlattı mı, kız kardeşimin ölümünün beni nasıl yıktığı gibi. Ben beni çok iyi tanıyor. her şeyi biliyor. Bir yabancıya hemen güvenmeyeceğimi, Sienna'nın ve benim evime bir yabancıya girmesine izin vermeyeceğimi biliyor ama eski bir arkadaş güvenli bir bahisti ve tehlikede olan eski bir arkadaş da kesin başarılıydı.

Banyo kapısının başparmakla çevrilen kilidi hareket ederken içimdeki safra yükseliyor. Sesi ince, hafif.

Yine de, kapıyı izlemek için geri döndüğümde keskin bir nefes alıyorum. kolu yavaşça dönüyor. Ben kapıyı çekerek açar. Banyodan gelen ışık dışarı yayılıyor, iri ve heybetli gövdesi küçük kapı aralığını dolduruyor.

Işığı kapatıyor. Bir anda arkasındaki oda karardı ve binada sadece üç birim olduğunu fark ettim.

Bu gece burada benden başka kimsenin olmaması ve ılık atarsam kimsenin beni duymaması mümkün.

"O iyi mi?" Ben başını ne eğmiş, kollarını iki yana açmış bir halde soruyor. Odayı üç adımda geçiyor ve sanki içgüdüsel olarak koltuktan kalkıp geri çekilerek ondan uzaklaşıyorum.

Sienna Ben'e mesaj atmadı. Kendisi geldi.

Caitlin'in öldüğünü biliyor muydu? Bir şekilde onu öldürdüğümü biliyor muydu? Ama nasıl?

"Meghan?" diye soruyor.

"Ne?"

"Sienna iyi mi diye sordum."

Ya hiç ayrılmamış olsalardı? Ya hala ıkıyorlarsa?

Bir süre önce hastamı sordu. Kaç yaşında olduğunu sordu. Özellikle *kız* dedi.

Ona hastamın kadın olduğunu hiç söylemedim. Nefesim daralıyor. "Evet," dedim. "Peki."

Ben'de ayrıca Sienna'nın onunla kaldığı geceler için Life360 var. O da benim gibi yerini takip edebiliyor. Onu dairemizden çıkarken izleyebilirdi. Gianna'ya giden üç blok boyunca yürürken küçük avatarını gerçek zamanlı olarak takip edebilirdi.

Yalnız olduğumu biliyor olmalıydı. "Meghan?" diye tekrar sordu.

"zr dilerim. Ne için?" Boğazımda bir yumru ile soruyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Polisi arayamam, çünkü Ben izliyor. Telefonuma zamanında ulaşamadım. O beni durdurmadan numaralara basamadım.

Yaptığım şeyi itiraf etmeden ne söyleyebilirim ki?

"Ne istiyormuş?" diye soruyor, yaklaşarak. Ben'in kolları, yüzümü ellerinin arasına almadan önce saçlarımı geriye ve uzaklaştırmak için yükseldiğinde hareket edemiyorum. Başımı arkaya yatırıp bakışlarımı koyu renk gözlerine dikmeye zorluyor ve ne kadar çabuk beni kırabileceğini fark ediyorum. İsterse boynunu kesebilirdi; omuriliği kesebilirdi ve tepki verecek ya da karşı koyacak zaman kalmazdı.

Ya ona Sienna'nın kendisinden olmadığını söylediyse? Ya zaten biliyorsa?

Sesimin titremesini kontrol etmeye çalışıyorum. "Başı ağrıyor Aslında. Sonuçta Gianna'larda kalmayacak. Eve geliyor."

Başparmağı boğazımda geziniyor, soluk boruma dokunuyor. Ta ki ellerini boynuma doladığını, baskı uyguladığını, nefes alamayana kadar hava yolumu kestiğini hayal edene kadar. "Bu çok kötü," diyor ve bana bakışından buna inanıp inanmadığını anlayamıyorum. "Daha fazla zamanımız olur sanmıştım." Yine de caymadı. Aksine, daha kararlı. L tekrar yanımdan geçerken elleri sırtımın alt kısmına kayıyor, beni hızla kendine çekiyor ve ben de tüm insanları düşünüyorum.

açık pencereden treni izlerken, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, boynumdan aşağı iniyor, önlüğümün bağını çözüyor.

"Ben de," diyorum geri çekilerek, sözlerime bir şeyler katmaya çalışarak Elleri benden uzaklaşırken hayal kırıklığına uğradım. "Ama bence gitmelisin Ben. Sienna'nın eve gelip bizi böyle görmesini istemem. Bu."

Ben bir metre ötede duruyor, soğuk ve ifadesiz. Duruşu düzeliyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor, koyu renk gözleri beni esir tutuyor. Benimle kapı arasında duruyor ve koşsam kapıya ulaşabilir miyim, sürgüyü açabilir miyim diye merak ediyorum, Beni saçımdan ya da bileğimden tutup geri çekmeden önce kolu çevirip daireden çıktım.

Yapabileceğimi sanmıyorum. Daire küçük, sıkışık. Hiç yok, dirsek mesafesi yok. Çok yakından geçmek zorunda kalırım.

Daireden çıkabilsem bile, yardım alamadan ya da binadan çıkamadan beni bir yerde yakalayacaktı. Ya da beni arkamdan merdivenlerden aşağı iterdi. Bir süre kimse beni bulamazdı.

Sienna, söylediklerime rağmen eve dönmüyor. En azından önümüzdeki on saat boyunca yalnızım.

"Hayır, haklısın," diyor sesi sakinleşerek. "Gitmeliyim. Sienna'nın bizim hakkımızda yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

Gitmek için dönmeden önce en az on saniye daha beni izliyor.

O gittikten sonra perdeleri çekip kapatıyorum ve bir koltuğu kapının önüne kaydırıyorum.

Bütün gece uyumadım. Elimde bir bıçakla kanepede oturup ön kapıda nöbet tutuyorum.

YİRMİ BEŞ

Güneş doğuyor. İlk başta görmek zor. Perdeler çekili, ama koyu keten paneller arasındaki küçük aralıkta görüyorum: bir şerit sabah güneşi. Görev yerimden ayrıldım, bedenim kaskatı ve bitkin. Kanepede on beş dakika uyukladıysam o ; yoksa uyumadım. Onun yerine geceyi Ben'i düşünerek geçirdim.

Caitlin, onları birlikte hayal ediyor, dairenin oturma odasındaki gömme kitaplıkta eski lise yıllıklarımızı bulup bulmadığını ve onları birlikte inceleyip incelemediklerini merak ediyor, belki de yatağa sokulup onun ve benim lise hayatımızın resimlerini bulduklarını düşünüyordu.

araştırma, referans için. Yıllıkta çiftler partnerim Mandy Cho ve benim bir maçı kazandıktan sonra çekilmiş bir fotoğrafımız var,

Yorgun, terli ama sevinçli bir şekilde kollarımızı birbirimize dolamıştık.

Kahve içmek için buluştuğumuz geceyi düşünüyorum, Caitlin "*başka biriyle hâlâ konuşuyor musun?*" diye sormuştu.

Ben? Mandy'yi sormadan önce. O ve Ben, Mandy ve benim yıllıktaki resmimizi görmüş .

Pencereye gidip perdeyi çekerek bakıyorum.

Dışarıda. Sokak sessiz, hala yarı uykuda, ama güneş ışığı

Rahatlık. Kendime gün ışığında kötü şeyler olmayacağını söylüyorum ama oluyor.

Son yirmi dört saat aklımı kurcalıyor. Pencereden uzaklaşıp kahve yapmak için mutfaka doğru ilerliyorum. Yolda telefonum yeni bir mesajın geldiğini bildiriyor ve ben sıçırıyorum, kalbim Hızlanıyor.

Bu gece görüşebilir miyiz?

Ben. Nabzım hızla atıyor. Mesaj beni dün geceye götürüyor, kanepede onun yanında otururken kız arkadaşının ve o zaman bu sorunun zararsız olduğunu düşünmüştüm, alaycı, flörtöz bir şey değilse bile sadece boş bir sohbetti. Yanılmışım.

Caitlin. O tek kelimeye kafayı takıyorum. Sesinin tonunu, gözlerinin nasıl baktığını, düşmanca mı yoksa meraklı ve bilmiş bir şekilde beni izleyip izlemediğini aşırı analiz .

tepki.

Bir çift ayakkabı giyip evden çıkıyorum.

Bodrumda lise son sınıf yıllığımızın kendi kopyasını bulup yukarı çıkarıyorum. Kapısı kilitli kanepede sayfaları karıştırırken Ben'le beni mezuniyet balosunda görüyorum.

sonra da bir futbol maçında. Yıllığı karıştırıp tenis takımına ayrılmış sayfaya geliyorum, sağ üst köşede Nat Cohen elinde bir kupayla parlıyor ve bu beni üzüyor

Çünkü şimdi biliyorum ki sadece birkaç yıl sonra ölmüş olacaktı. Sayfayı çevirip devam ediyorum. Yıllığın iç kapakları öğretmenler ve sınıf arkadaşları tarafından karalanmış, çeşitli renklerde mürekkeple yazılmış küçük eğik notlar var, *harika bir arkadaşsın* ve *iletişimde kal* gibi. Arka kapakta Ben'den bir not var, sadece onun ve benim anlayabileceğimiz bir iç şaka, bu da bana Ben'in yıllığına da bir not bırakmış olabileceğimi düşündürüyor, muhtemelen kalpli ve özlü bir not. Acaba Caitlin'le birlikte okuyup güzel bir şeyler mi yazdılar?

gülmek.

Telefonum tekrar çaldı ve kaskatı kesildim. Yıllığı bir kenara bırakıp telefona uzandım.

Ben'den bir mesaj daha.

Bizim için evde yemek pişireceğim. Sen ne istersen.

Ben, Sienna ve ben Lincoln Park' birlikte bir apartman yaşıyorduk. Artık ona ait. Boşandığımızda, Sienna ve ben taşındığımızda, Ben'in yasını tuttuğum kadar dairenin de yasını tuttum. Ama şimdi oraya gitme, onunla yalnız kalma fikri beni korkutuyor.

Cevap vermedim. Telefonu tekrar yere bıraktım ve unutmaya çalıştım, Ben'i unutmaya çalıştım, ama sadece dakikalar geçtikten sonra telefon

aslında çalışıyor ve ben onun ısrarından korkuyorum. Vazgeçmeyecek. Telefona bakıyorum, kendimi hissetmiyorum, stresten bitkin düşmüşüm ve Yorgunluk. Ne de olsa Ben değil. Telefonu kulağıma götürerek cevap veriyorum ve "Alo?" diye soruyorum.

Hastaneden biri, insan kaynaklarından. Gelip onlarla görüşmemi istiyorlar.

* * *

Sabahın erken saatlerinde güneş tam bir alay konusuydu. Ortaya çıkar çıkmaz hızla içeri giren kalın, yoğun bulutların arkasında kayboldu. Dışarıda rüzgar fırtınalı, gün otuz iki derecenin biraz üzerinde, bu yüzden kar yerine, yanlara ve gözlerime doğru inen karla karışık yağmur yağıyor. İşe gittiğimde insanlar önce bana bakıyor, sonra da göz temasından kaçınmak için başka tarafa bakıyorlar. Artık herkes kim olduğumu ve ne , bir hastayı nasıl öldürdüğümü biliyor.

İnsan kaynaklarına vardığımda, insanlar benimle konuşmak için bir toplantı odasında bekliyorlar, tekrar üzerinden geçmek için, ne ikinci ve sonra üçüncü kez oldu. Bazı yüzleri tanıyorum ama bazılarını . Kendilerini tanıtırlar. İnsan Kaynakları, risk yönetim, hemşire müdürü, daha fazlası. Sorumlu hemşirenin tavsiyesini dinlemediğim için pişmanım. Bir avukat tutmalıydım.

"Günaydın Meghan. Lütfen oturun," diyor birisi. I

yastıklı bir sandalye çekip gömülüyorum ama rahat edemiyorum. Odada sorular soruyorlar.

Ne zamandır hemşiresiniz?

Bayan Beckett'ı ne zamandır tedavi ediyordunuz?

Bayan Layley'in insülin kalemi nasıl oldu da cebinize girdi?

İlaç vermeden önce hastanın bilekliği okutmamanız yaygın bir durum mu?

O zamanki ruhsal durumunuzu tarif edebilir misiniz?

Her şeyden çok bir sorgulama gibiydi ve en çok endişelendikleri şeyin kendi sorumlulukları olduğunu hemen anladım. Ne zaman Soru sorduklarında, ayrıntıların dün anlattıklarımla aynı olmasına dikkat etmek zorundayım.

Bundan sonra ne olacağını açıklıyorlar. Eyalet hemşirelik kuruluna bir rapor sundular, kurul raporu inceleyerek yetkili olup olmadıklarına karar verecek. Kurul soruşturacak. Meslektaşlarımla, amirlerimle, Beckett'larla konuşacaklar.

eğer isterlerse tüm masrafları kendileri karşılayabilirler. Kurulun yaptığı şeyin uygulanabilir olup olmadığına karar vermesi aylar alacak. hemşirelik lisansı askıya alınacak veya iptal edilecek ya da başka bir ceza verilecek, ama belki de hiç ceza verilmeyecek. Ceza almadan kurtulabilirim.

Soruşturmayı beklerken beni idari izne .

Eşyalarımı almak için yavaşça yoğun bakıma doğru ilerliyorum. Gitmek için dolap. Ne zaman döneceğimi ya da dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum. Bunun olmasına şaşırmadım. Elbette bir sonuç çıkacağını biliyordum. Bir şeyler ama kovulmadım.

Güvenlik tarafından binadan çıkarılmayacağım. İdari izin olabilecek en kötü şey değil. Yine de maaşımı alacağım. Yine de yardım alacağım. Olabilecek en kötü şey, eğer

Polis gelseydi, İK'ya gittiğimde beni bekliyor olsalardı, bu bir suç meselesi haline gelseydi. Bu haliyle, sonunda kovulsam veya lisansım iptal edilse bile, hala yapabileceğim şeyler var

Evde sağlık yardımcısı olabilirim ya da kariyerimi tamamen başka bir şey, *biri* olabilirim.

Eve gitmek üzere eşyalarımı toplamak için dinlenme odasının kapısını iterek açıyorum. Odanın içinde bir kadın var, bir hasta -personel dinlenme odasında hiç yeri yok- sırtı bana dönük duruyor, uzun koyu kahverengi saçları nişastalı bir kıyafetin omuzlarına dökülüyor, Arkadan bağlanan beyaz hastane önlüğü.

Omzunun üzerinden bana bakarken gülümsemesi bilgece.

"Bunu ödeyeceksin," diyor ve ben şok içinde geri çekiliyorum, dinlenme odasının kapısına çarpıyorum, saçları, gözleri ve gülümsemesi dikkatimi çekiyor.

Bu Caitlin. Sonuçta ölmemiş. Yaşıyor.

Vücudunu tamamen çeviriyor ve ben yeni bir

Ona baktığımda bunun bir hastane önlüğü değil, uzun, ince beyaz bir doktor önlüğü olduğunu görüyorum.

Caitlin değil. Caitlin öldü.

"Pardon?" Nefesim kesilerek sordum.

"Yolunuza çıkıp çıkmadığımı sordum," diyor doktor olan kadın nazikçe, ben telaşlı ve iri gözlerle ona bakarken, yüzünü Caitlin Beckett'in yüzüyle bağdaştırmaya çalışıyorum.

"Hayır, hiç de değil." derken nefes nefese kalıyorum.

Yüz ifadesi nazikti. Gülümsüyor, düşünceli - kim olduğumu ve ne yaptığımı bilmiyor - ve sonra gidiyor ve o gittiğinde, gitmek için eşyalarımı toplamadan önce nefes almak için küçük, yuvarlak masadaki sert bir sandalyeye düşüyorum.

Mola odasından henüz çıkmıştım ve koridorda iki üniformalı polis memuru gördüğümde kollarımı ceketimin içine sokuyordum. Hemşire istasyonunda iki metre boyunda ve iki yüz ya da iki yüz elli kilo ağırlığında dururlar, sırtları bana dönüktür, böylece onları sadece arkadan görürüm, sadece geniş omuzları ve husky frames. Bacaklarım aniden kesiliyor, öyle ki biri kazara arkamdan bana çarpıyor ve duvara doğru ilerlerken bir özür , duvara yaslanıyorum, bir sütunun arkasına saklanıyorum, kalbim düz bir dönüş yapıyor.

Polis burada. Ne yaptığımı biliyorlar. Benim için geldiler.

Bir saniyeliğine, masanın başında durup sorumlu hemşireyle konuşmalarını felç olmuş bir halde izleyebiliyorum. Memurlardan birinin eli tabancasını kılıfına yerleştirdi. Yavaşça geri çekiliyorum ve sonra, yapabildiğim zaman, geldiğim yöne doğru iki kat geri dönerek koridorun diğer ucundaki yangın merdivenlerine doğru ilerliyorum.

Eve döndüğümde Sienna'ya ne söyleyeceğimi merak ederek binadan çıkıyorum.

YİRMİ ALTI

Daha sonra daireye girdiğimde Sienna'nın sesini duydum.

Sabah, hastanede polisleri gördüğüm için hala gerginim, ancak kendimi onların bir şey için orada olabilecekleri konusunda rahatlatmaya çalıştım. Kavgacı bir hasta ya da bir suçlunun tedavi için kabul edilmesi gibi benimle ilgisi olmayan onlarca farklı neden. Yürürken internette Caitlin'in cinayet girişimiyle ilgili soruşturmada herhangi bir gelişme olup olmadığını araştırdım ve iki gün önceki bir gazete haberinde Milo Finch'in bir resmini buldum.

Onu bulmak için halktan yardım istiyorlar, yani en azından kırk sekiz saat öncesine kadar hala onun düşünüyorlar.

onu uçurumun kenarına itti ve aksini söyleyemez. Vicdanım onun çoktan gitmiş olmasını ya da iyi bir saklanma yeri bulmuş umsa da bu beni rahatlatıyor. Yakalanmasını istemiyorum ama bu yüzden o ya da ben hapse gireceksek, umarım o girer.

Ben üçüncü kez mesaj attı ve aramaya çalıştı. Bir mesaj var.

Telesekreterimde beni bekleyen bir mesaj var, ama dinlemeye cesaret edemiyorum. Polisle ilgili duygu seline kapılmış bir şekilde eve yürüdüm, Caitlin hakkında, idari izne çıkarılması hakkında ve

Eve gittiğimde ne bulabileceğimi ve içeri girdiğimde Ben'in oturma odamda durup durmayacağını merak ediyordum.

O değil. İlk bakışta, Gianna'yla yatıya kaldıktan sonra yatak odasında kapıyı kapatmış olan Sienna dışında daire boş görünüyor. Onu duyuyorum ve telefonla konuştuğunu düşünüyorum,

Oturma odasında, kapının hemen içinde dururken sesi boğuk ve belirsiz olduğu için bir arkadaşıyla konuşuyor ya da FaceTime'da, ıslak kıışlık montunu silkiyor. Ne dediğini duyamıyorum ama sonra havayı yaran bir kahkaha patlatıyor.

Evde olduğumu haber vermek için ona seslenmek ki, kapalı yatak odasının kapısının diğer tarafından Nico'nun sesini duydum

Sienna ben evde yokken evde erkek olmasını istemediğimi bildiği için kaskatı kesildim, kenetlendim ve kıpkırmızı oldum.

ve bana bilerek itaatsizlik etti. Daha da kötüsü, kapısı kapalı bir şekilde yatak odasındalar, bu da orada ne yaptıklarını merak etmeme neden oluyor.

Odayı üç adımda geçiyorum. Hiç düşünmeden elimi kaldırdım ve tam kapıyı çalacaktım ki gözümün ucuyla şey dikkatimi çekti ve kapıya doğru döndüm

içgüdüsel olarak kolumu indirdiğimi hissediyorum. Sienna'nın telefonu mutfak masasının üzerinde, yüzü açık ve aydınlık bir şekilde gece çantasının yanında duruyordu,

Beni arıyor çünkü telefonunu bu şekilde açıkta bırakmak, o şeyi kalçasına kelepçelemek onun yapacağı bir şey değil.

Ama yine de Nico burada ve onun ilgisini çaldı ve eve gelip bunu görmemi beklemiyordu, çünkü ona işe gideceğimi söyledim ve muhtemelen bunun tüm gün orada olacağım anlamına geldiğini varsaydı.

Kapıdan uzaklaşıyorum. Telefona doğru sürüklendim. Telefona ulaştığımda, Ben'in adı ekrandaydı. Gelen mesaj ondan.

Kalbim daha hızlı atıyor. Normalde Sienna'nın yazdıklarını okumazdım. mesajlar. Ama merak beni ele geçiriyor ve aklım yine dün geceye, onun burada benimle oturma odamda olmasına, gözlerinin gözlerimi tutmasına, başparmağının boynumu okşamasına gidiyor.

Sienna'nın kapısına bakıyorum, kapının diğer tarafında o ve Nico sessizleşmişler, sesleri kısılmış ve ben

Orada ne yaptıkları konusunda endişeliyim ama Ben'den Sienna'ya gelen mesajlar konusunda endişelendiğimden daha fazla değil.

Telefona uzandım. Kilidi açmak için şifresini giriyorum, Telefonunu aldığımda şart koştuğum şeylerden biri de telefona her zaman erişebilmemdi çünkü özünde faturayı ben ödüyorum; bu *benim* Telefon.

Ben'den gelen mesajda şöyle yazıyor: Annen bugün evde mi yoksa çalışıyor mu?

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Bu nasıl oluyor bilmiyorum. Sienna'ya beni kontrol etmek için mesaj attığını, bana ulaşmak için Sienna'yı kullandığını hissediyorum. Telefonu yerine koymak üzereydim. Ama Sonra gözlerim açılıyor ve mesaj zincirinde daha da yukarılara sürükleniyorum.

Bu son metnin hemen üzerinde Sienna'nın Ben'e son sözlerini görüyorum.

O bir yalancı.

Yakıcı, kabartıcı ve ilk aklıma gelen kim olduğunu merak etmek oluyor.
Kim yalancı?

Ve sonra adımı gördüm.

Bir önceki metinde Ben Sienna'ya şöyle diyor: Annem başının ağrıdığını söyledi; bu sözlerin öncesinde Sienna'dan bir dizi keskin soru işareti geliyor. ???

Daha sert nefes alıyorum. Beni yakaladılar. Yalancı olan *benim*. Çünkü ondan önceki mesajda, dün gece ondan kısa bir süre sonra Ben'den gönderilmişti.

soruyor: Başın nasıl?

Ben ona yalan söylediğimi biliyor. Sienna'nın başının ağrımadığını ve dün gece eve gelmeyeceğini biliyor.

Bu beni endişelendiriyor. Ama en kötüsü bu değil, çünkü beni daha çok etkileyen şey Sienna'nın şu sözlerindeki dikenli, kesici ton bana yalancı dedi. Çok kızgın, çok acı.

O bir yalancı.

Sienna'nın Ben'e tuhaf davrandığımı söylediği dün akşama doğru ilerlerken midem sıkışıyor.

Nasıl garip? diye sordu.

Bilmiyorum. Sadece öyle.

Evde misin? O da mı? Bir şey mi oldu?

Hayır. Bilmiyorum. Bana Gianna'lara gitmemi söyledi. Burada kalamayacağımı söyledi.

İyi olduğuna eminim.

Ya değilse?

Onu kontrol etmemi ve iyi olduğundan emin olmamı ister misin?

Evet.

Evet. Birden göğsümde bir ağrı, bir sıkışma oldu. yayılıyor.

O zaman Ben yalan söylemiyordu. Sienna söylüyordu. Ondan gelip beni kontrol etmesini istedi. Birdenbire bütün geceyi sorgulamaya başladım. Ben'in burada olma sebebi düşündüğüm kadar kötü niyetli değil miydi? Yoksa

gerçekten iyi niyetle mi geldi?

Sienna neden bana yalan söylesin ki? Neden bana yalancı dedi?

Olasılıkları düşünecek vaktim yokken birden Sienna'nın odasından yine tuhaf bir ses geliyor ve telefona sertçe bakıp cebime atıyorum. Sienna'nın kapısına doğru ilerliyorum, bir kez tıklattıktan sonra izin içeri giriyorum, ne bulacağıma dair kendimi hazırlıyorum, içeri girmeyi bekliyorum Sienna'nın tekerlekli yatağında, pembe, büzgülü yorganın altında öpüştüklerini, Nico'nun aşırı hevesli elinin Sienna'nın gömleğini kabaca yukarı kaldırıp göğsünü mincıkladığını görüyorum.

Ama olan bu değil. Nico küçük masasında oturuyor, küçüklüğünden beri sahip olduğu pembe çocuk masası sandalyesi için çok büyük görünüyor. Kalemligi masaüstünden düşmüş, duyduğum ses de bu, düzinelerce kalem ve kalemin yayılım ateşi

yere dökülüyor. Sienna masanın yanında elleri ve dizleri üzerinde onları topluyor, kahkahası bir kıkırdamaya dönüşüyor. "Tam bir sakarsın," diye kulak misafiri oluyorum, aniden içeri girdiğimde Sienna ayağa fırlıyor.

"Anne," diyor telaşla, masada oturan Nico onu örtmeye çalışırken Elleriyle her ne yapıyorsa, görebildiğim tek şey kırmızı bir şerit. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ben burada yaşıyorum."

"Ama senin işte olman gerekmiyor muydu?"

"Bugün bir toplantı için gitmem gerekti ama bitti. Ben evde yokken erkeklerin eve girmemesi konusunda konuştuğumuzu sanıyordum. ev."

"Yapamayacağımı söylememiştin." "Evet, söyledim Sienna."

"Hayır," dedi, "yapmadın. Bunu düşünmen söyledin."

Konuşmayı tekrar düşündüm ve onun haksız olmadığını fark ettim. Ben de öyle dedim. "Siz ikiniz ne üzerinde çalışıyorsunuz?" Soruyorum. Nico'nun hızlıca gizleme çabası olmasaydı, bu soruyu sorar mıydım bilmiyorum.

hatta bir şeyler yazdığını fark ettim.

"Önemli bir şey değil," diyor.

"Önemli bir şey değil Sienna. Ne oldu?"

"Sadece okul için bir şey," diyor ama çok geç çünkü aynı anda Nico'nun elleri kalkıyor ve bana bir şey gösteriyor. Kırmızı bir zarf ve yanında, üzerinde "Okul için" yazan yırtık bir kağıt parçası.

Nico'nun büyük yazdığı bir şey: *NE YAPTIĞINI BİLİYORUM*

Nico elinde siyah bir kalem tutuyor. Zarf ve testere dişli kenarıyla yırtık kağıt beni o güne geri götürüyor.

Hastane dinlenme odasında, çantamdan kırmızı zarfı çıkardığımda, o sabah posta kutusundan aldığım, üzerinde ama posta damgası ya da iade adresi yok. *BITCH* yazan. O zaman, birinin evime girdiğini düşünmüştüm.

binaya ve posta kutusuna bıraktım, çünkü başka nasıl alabilirdim ki?

Ama ya onu oraya koyan kişinin bir anahtarı olması kadar basit bir şeyse?

Gözlerim nottan Sienna'ya gidiyor ve tekrar geri dönüyor.

"Bence gitmelisin, Nico," diye nefes alıyorum.

Başını sallıyor, kalemi masaya bırakıyor, sandalyeyi geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. Nico, korkakça da olsa veda ediyor. Diğer yandan Sienna'nın tepkisine rağmen yakalandığını biliyor.

tipik Sienna. Ben oturma odasına geçerken o da Nico'ya veda etmek için koridorda yürüyor ve sonra kendini tekrar

her zamanki gibi meydan okuyor. "Bu çok utanç vericiydi," mırıldanıyor bana kızgın bir şekilde. "Onu kovmak zorunda değildin."

"İkinizin yazdığı o not neydi?" Ben sorarım. *NE YAZDIĞINI BİLİYORUM*

Sienna sadece omuz silkiyor. "Sana zaten söyledim. Önemli bir şey değildi. Sadece Okul için bir şeyler," diyor, yanımdan geçip gidiyor, sanki yatak odasına dönüp kapıyı kapatacakmış gibi.

"Hiçbir şey değil Sienna. Ne söyleyecekti? Benim için miydi?"

Soruyorum ama Sienna sanki yalanlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü ekşitiyor ama

Bunu yapacak kelimeleri bulamamak. Her iki şekilde de fark etmez. Ne söyleyip söylemediğinden bağımsız olarak, bunun benim için olduğunu biliyorum çünkü yazı ve zarf ilk notla eşleşiyor, ama

Şimdi neden bu kadar kızgın olduğunu ve bana kaltak dediğini merak ediyorum.

"Dün gece babama mesaj atıp beni kontrol etmesini istedin mi?" Şimdilik notu bırakarak soruyorum.

"Neden bana bunu sorup duruyorsun?" diye bağırdıktan sonra gözlerini kısıyor ve "Sana zaten hayır dedim" diye ısrar ediyor.

İkna edici. Aksine bir kanıt görmemiş ona inanırdım ki bu da Sienna'nın ne kadar sık yalan söylediğini ve benim onun kaç kez kandığını merak etmeme neden oluyor.

Telefonu hâlâ cebimde. Elimi içine sokup telefonu çıkarıyorum.

Sienna'nın nefesi kesilir. "Telefonumu mu aldın?" diye soruyor, inanamayarak, Sanki hatalı olan benmişim gibi elimden almak için uzanıyor. "Telefonum

Sienna," diyorum, sakinliğimi koruyarak. "Ve hayır, ben yapmadım Al şunu. Mutfak masasının üzerinde bırakmışsın ve ben de tesadüfen babamdan gelen bir mesaj gördüm." Sienna elindekine bakarken duraksıyorum.

Mesajı görmek ve başka neler görmüş olabileceğimi anlamak için telefonu açtım, yüzündeki kan süt beyazı olana kadar akıyordu. "Dün gece babama mesaj attığın konusunda neden bana yalan söyledin?" O söylemediğinde cevap, devam ediyorum. "Neden bana bu korkunç notları gönderiyorsun? Bana yalan söylemeye kalkma Sienna. O son notu evde bıraktığını biliyorum.

posta kutusu, bana kaltak diyor." Kelimeyi çıkarmak çok zor.

Boğuluyorum ve sonra gözyaşlarımla savaşıyor, çünkü çocuğumun bana böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim, "Ben sana ne yaptım?" diye soruyorum.

Sienna yakalandığını biliyor ama .

Ağlamıyor ya da af dilemiyor. Bunun yerine, "Ne yaptığını biliyorum." diyerek saldırıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Yavaşça soruyorum, dibe hissediyorum.

Sienna, Caitlin Beckett'ı köprüden aşağı ittiğimi, onu insülinle öldürdüğümü biliyor mu?

"Ne demek istiyorsun Sienna?" Tekrar soruyorum çünkü hiçbir şey söylemedi. "Ben ne yaptım ki?"

"Bana o söyledi," diyor. "Kim sana ne söyledi?"

"Babamın kız arkadaşı. Caitlin. Bana ne yaptığını anlattı. Bana babamın gerçek babam olmadığını söyledi," diyor ve ben durumun tersine döndüğünü hissediyorum.

Ona ulaşmak, onu kollarıma almak için uzandığımda parçalanıyor, bin kat rahatlıyor çünkü tüm bunları bilmiyor.

Yaptığım korkunç şeyler; o sadece birini biliyor.

"Sienna," diye mırıldanıyorum.

"İnkâr etmeye çalışma bile," diyor ve beni iterek geri çekilmemi sağlıyor. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Kendime hakim oluyorum. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Babam beni *Dear Evan Hansen*'ı izlemeye götürdükten sonra. Ertesi gün eve geldiğimde buradaydı. Bana her şeyi anlattı."

Boğazım . Caitlin de yapmıştı. Ona Sienna'nın gerçek babasını açtıktan sonra, ona içimi döktükten, kimseye söylemediğim şeyleri söyledikten sonra, ihtiyacı olan şeyi elde etmişti. Bana karşı bir şeyler hissediyordu. Ertesi gün o evde kalırken ben işe gittim.

dairemde tek başıma, eşyalarımı karıştırıyor, bulup

Yüzüklerimi alıyor, Sienna eve gelene ve ona Guthrie'deki o geceyi anlatana kadar zaman öldürüyordu. Sienna'nın eve geldiğini, arkadaşımı görmeyi beklediğini ve onun yerine Caitlin'i bulduğunu hayal ediyorum. Caitlin'in bunu nasıl söyleyeceğini, haberi hafifçe verip vermeyeceğini ya da Sienna'nın kalbini kırmaktan keyif alıp almayacağını düşünüyorum.

İlk notu ancak iki ya da üç hafta sonra posta kutusunda buldum, *BITCH*, Sienna'ya bunun üzerinde düşünmesi, Nico ile komplo kurması ve benden intikam almanın bir yolunu bulması için zaman verdi.

"Neden benimle konuşmadın Sienna? Neden bana gelip gerçeği söylemek yerine bu korkunç notları gönderdin?"

"Tıpkı senin bana gerçeği söylediğin gibi mi?" diye karşılık veriyor ve haklı; ikiyüzlülük göz kamaştırıcı. Onun ikiyüzlülüğünü sorgulamaya hakkım yok.

olmadığım zaman dürüstlük. Sienna da on altı yaşında ve

bu isimsiz notları göndermek muhtemelen tek yoluydu

duygularını ifade etmek ve babasıyla ilgili benimle yüzleşmek için aklına gelen her şeyi yaptı.

Sienna'nın gözlerinde aniden sıcak, öfkeli yaşlar beliriyor. "Senden nefret ediyorum," diye feryat ediyor. "O notta söylediklerimde ciddiydim. Sen bir sürtüksün. Keşke bodrumda ölseydin. Keşke hiç dışarı çıkmasaydın."

Bodrum katında. Aklım karışıyor. Bodrumda kilitli kaldığım ve korktuğum geceyi düşünüyorum. O zaman, bir şey hissetmemiştim.

Kaza. Kasıtlı olduğunu hissettim. Sienna evdeydi. O buradaydı, dairede yalnızdı. Aslında beni bebeklik fotoğraflarını aramaya gönderen de oydu. Zihnim geçmişe gidiyor ve bir resim oluşuyor, Sienna'nın peşimden aşağı süzüldüğünü, kapıyı kapatıp kapı takozunu hareket ettirdiğini, böylece alt katta kilitli kaldığımı ve sonra geri gelip dizüstü bilgisayarıyla battaniyenin altına girip ödevini yaptığını, dışarı çıkamadığım için en ufak bir endişe duymadığını hayal ediyorum.

Sarsılmış ve üzgün bir halde nihayet yukarı çıktığımda *ne olduğunu* sordu. Ama ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Zaten biliyordu.

Çok kızgınım. Onu cezalandırmak istiyorum. Bu yanına kalmamalı. Bana küfredemez ve benimle konuşamaz. Nefret mektubu göndermek ya da birini bodruma kilitlemek doğru değil. Ya komşu eve gelmeseydi? Beni orada bırakıp gider miydi?

gece? Kanepede uyuyakalmış gibi yapıp eve gelmediğimi fark etmediğini söyler miydi?

Ama benim yaptığım çok daha kötü ve o da buna karşılık olarak saldırıyor. Kızgın, anlaşılabilir bir şekilde. Başka bir adamdan hamile kaldım. Babası olmayan birinin onu büyütmesine izin verdim. Ona hiç söylemedim.

de. Bunca yıl boyunca bir yalanı yaşamalarına izin verdim.

"Baban biliyor mu?" Sanki bana orospu dememiş ya da ölmemi dilememiş gibi soğukkanlılığımla koruyarak soruyorum.

"Önemsediğin tek şey bu mu anne? Eğer babam biliyor mu?" diye soruyor ve sonra alaycı, alaycı, bir kahkaha atarak gülüyor ve "*Baba*. O benim babam bile değil" diyor.

Ona sarılmak istiyorum. Onu teselli etmek istiyorum. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum ve açıklamak istiyorum, onun Ben'den olmadığını öğrendiğimde Ben'e söyleyip söylememekte nasıl zorlandığımı bilmesini istiyorum, ama

Nihayetinde herkes için en iyisi olduğunu düşündüğüm kararı verdim.

Ama tekrar elimi beni iteceğini biliyorum. "Ona söyledin mi Sienna? Ona söyledi mi?"

"Neden umursuyorsun ki? Nafaka ödemeyi bırakabilir diye mi?"

"Hayır," dedim. "Bu umurumda değil. Sadece bilmek istiyorum. O biliyor mu?"

"Bilmiyor. Tamam mı anne? Bilmiyor amına koyayım. Çünkü ona benim hissettiğim gibi hissettirmek istemedim," diyor ve kalbim kırılıyor çünkü biliyorum ki onun da kalbi kırılmış durumda. Çekingen bir şekilde yaklaşıp elimi koluna koyuyorum, suyu test ediyorum ve sonra geri çekilmeyince ona uzanıp kollarımı ona doluyorum.

Rahatlamış hissediyorum. Geçen gece Ben'le olanlar düşündüğüm gibi değildi. Bana zarar vermek için gelmedi. Geldi çünkü söylediği gibi Sienna ondan beni kontrol etmesini istemişti. Doğruyu söylüyordu. O ve Caitlin ayrılmıştı ve şimdi düşünüyorum da, öfke, kıskançlık ve inatla bana yakınlaşmayı ve hayatımı mahvetmeyi kendine görev edindi ve bunu Sienna'ya babasından bahsederek yaptı. Ben'in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Tek bildiğim, onun öldüğünü bilmediği.

"Şimdi ne olacak?" Sienna yüzü ıslak ve kızarmış bir halde soruyor. "Artık onu görebilecek miyim?"

"Tabii ki biliyorsun tatlım. O hâlâ senin baban," demeye çalışıyorum ama aniden benden nefret ettiğini söyleyip benden uzaklaşıyor, dönüp odasına koşuyor. Kapı öyle bir şiddetle çarpıyor ki, diğer taraftaki bir resim düşüp yere çarparak paramparça oluyor ve ben her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istiyorum.

Tamam, eğer iyiye ona kırık camlara dikkat etmesini söylemek istiyorum ama yapmıyorum çünkü onu rahat bırakmalıyım, şimdilik onu yalnız bırakmalıyım, nefes alması için ona zaman vermeliyim.

Şu anda işlerin daha da kötüye gidebileceğini sanmıyorum.

YİRMİ YEDİ

Luke'tan bir mesaj aldım. Selam, şöyle yazıyor. Sadece kontrol etmek ve nasıl görmek istedim. Mesaj, cankurtaranların boğulmakta olan birini kurtarmak için suya attıkları can simitlerinden biri gibi. Çaresizce su üstünde kalabilmek için ona tutunuyorum.

Dürüstçe mi? İyi değilim. Enkaz halindeyim, diyorum. Telefonumu elime aldım. Ellerimi tuttum, kanepeye çöktüm, gözlerimin dolduğunu ve taşmak üzere olduğunu hissettim.

Bunun hakkında konuşmak ister misin? diye soruyor ve ben de istiyorum, ama bir mesaja yazmak için çok fazla şey var. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Caitlin'le olanlardan beri Luke'u görmedim ve şimdi Ben ve Sienna'yla ilgili çok daha fazlası var.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ben cevap veremeden Luke tekrar mesaj atıyor, Bir şeyler içmek için buluşalım, dairelerimizin arasında bir bar öneriyorum.

Bu çok hoş. Ama seni Penelope'den uzaklaştırmak istemiyorum, diyorum, Luke'un geç saatlere kadar çalıştığı gece ne kadar üzgün olduğunu ve onu başka bir kadınla aldattığını düşündüğünü hatırlayarak. İyi olacağım. Sadece olayların yatışması için biraz zamana ihtiyacım var, diyorum. basit, sanki zaman tüm yaraları iyileştirebilirmiş gibi.

Penelope yine kızgın. Bana sessiz davranıyor. Bencillik yapıyorum. Bir içki ve konuşacak biri benim de işime yarayabilir, diyor Luke ve bir rahatlama dalgasının kapladığını hissediyorum. Penelope'nin ona kızmasını istediğimden değil. Şu anda bir arkadaşım ile konuşmaktan başka istediğim bir şey yok ve bu yüzden tamam diyorum.

Koltuktan kalkıyorum. Sienna'nın kapısına gidip hafifçe vuruyorum. "Sienna," diyorum, içine eğilerek, kilitli olduğunu düğmeyi test etmeden biliyorum.

"Ne?" diye hırlıyor.

Nefes alıyorum. "Birkaç şey için dışarı çıkmam gerekiyor," diyorum, ona yine yalan söyledim için kendimi kötü hissederek. "Çok uzun sürmez. Belki bir ya da en fazla bir buçuk saat." Sienna sessiz. "Sorun olur mu?"

Yumurta kabuklarının üzerinde yürüyerek soruyorum. "Ben de evde kalabilirim. Bu gece yapmak zorunda değilim."

"Sadece git," diyor ve önce kararsız kalıyorum ama sonra gitmeye karar veriyorum. Sienna'nın yalnız kalmak için zamana ihtiyacı var. Nefes ihtiyacı var. Onu boğmak istemiyorum.

Kıyafetlerimi değiştiriyorum ve saçıma bir fırça sürüyorum. Daha derli toplu görünmek için makyajımla bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama olmuyor

çalışıyorum ve bu yüzden .

Ayrıldığımda dışarısı karanlıktı, yüzüme çarpan soğuk hava uyuşturuyordu. Kendimi ve neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum -bir içki ve bir arkadaş- ve Sienna'nın neye ihtiyacı olduğunu -bensiz tek başına geçireceği zamana ensesinde nefes alıyordu.

Sienna'yı dairemizde tek başına bırakıp karanlık şehir sokaklarında tek başıma yürürken şehirde kadınlara neler olduğunu düşünmüyorum.

* * *

Ben geldiğimde Luke çoktan bardaydı. Bizim için bir masası var. İçeri girdiğimde bana el sallıyor ve ben de kalabalık barda yolumu seçerek el sallamasına karşılık veriyorum. Ona ulaştığımda, kendimi bir sandalyeye bırakmadan önce ceketimi çıkarıyorum. "Bu benim için mi?" Masanın üzerinde bir bardak beyaz şarap görerek soruyorum.

"Chardonnay sevdiğinizi hatırladığımı sanıyordum ama istemiyorsanız içmek zorunda değilsiniz. Başka bir şey sipariş etmekten çekinmeyin. Duygularımı incitmemiş ."

"Hayır," diyorum, ona uzanarak. "Bu mükemmel. Tam olarak istediğim şey. Teşekkür ederim." Kadehi dudaklarıma götürüp yudumluyorum, şarabın uyuşturan etkilerini hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"Senin için endişeleniyordum," diyor bardağı masaya geri koyarken, ellerim sapına sarılmış halde.

"İnsanlar işte ne diyor?"

Luke aşırı dozda insülin aldığı gün hastanedeydi, ancak karşılaşmamızdan sonra onu bir daha gördüğümü hatırlamıyorum. Caitlin ölmeden önce, Penelope ve arkadaşıyla çifte randevuya çıkmayı önerdiğinde.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Her zamanki gibi, bir sürü abartı, beyaz yalanlar ve yarı gerçekler." Duraklıyor ve sonra, "Eğer istersen senden duymak isterim," diyor.

"Söyledikleri her şeyin doğru olduğuna eminim. Ben yaptım. O benim yüzümden öldü."

"Dinle," diyor, konuşurken sesi bir merhem gibi. Elini masanın üzerinden uzatıp benimkinin üzerine koyuyor ve bu beni sakinleştiriyor. Eğiliyor. "Bana kariyeri hiç tıbbi hata yapmamış bir hemşire gösterin, ben de size bir yalancı göstereyim." Elini geri çekiyor, kendi içkisine uzanıyor ve bir yudum alıyor. "Nasıl oldu bu?" diye soruyor bardağı indirirken.

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama dürüst olmak Luke'a karşı bile bir seçenek değil. "Kestirme yollar kullanıyordum. Çok hızlı hareket ve düşünmüyordum. barkodu okutmadım."

"Bunu hepimiz daha önce yaptık."

"Bir gece önce hiç uyumamıştım ve çok yorgundum. İşe gitmek için aklım başımda değildi ama nasıl olduğunu bilirsiniz. izin almak. Bu bir mazeret değil, biliyorum. Berbat ettim. Bu benim suçum. Hayatlar tehlikedeyken böyle hatalar yapamayız.

Kodlamaya başladığında, ne yaptığımı ve sonuçlarının ölümcül olabileceğini biliyordum. Kalbim durdu Luke. Nefes alamıyordum. Hayatım boyunca hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. En de buydu, tamamen felç olmak. Şimdi düşünüyorum da paniklemedeydim, daha hızlı tepki verseydim onu kurtarabilirdik."

"Elinden gelen her şeyi yaptın. Sen iyi bir hemşiresin Meghan. Bundan asla şüphe etmeyin."

"Öyleydi. İyi bir hemşireydim," diyorum. "Hemşirelik günlerimin sona erdiğinden oldukça eminim. Hastane beni idari izne çıkardı. Ben Şaşırdım. Onları suçlamıyorum ama kovulmamın meselesi olduğunu düşünüyorum. İstifa etmeyi düşündüm."

"Ve onları mı?"

"Evet. Neden olmasın? Zaten o kadar da iyi bir iş değil. Uzun saatler, ücret."

Başını sallıyor, gerçi ben fazla nazik davranıyorum. İşimi seviyorum. Ama hayatımı, özgürlüğümü daha çok seviyorum.

"Sienna ne dedi?"

"Ona söylemedim. Benimle konuşmuyor ama bu başka bir günün hikayesi. Şu anda evde tek başına, benden ne kadar nefret ettiğini ve hayatını nasıl mahvettiğimi düşünüyor."

Şarabıma uzanıp uzun bir yudum alıyorum. Luke bir dakika sessiz, düşünceli, yüzümü okuyor, sonra garsona bana bir içki daha söylemesini işaret ediyor çünkü benimki bitmek üzere. Garson giderken "Bana anlatmak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum hızlıca, kararlı bir şekilde. İçimi dökmek isterdim ama herkesin sırrımı bilmesinden utanıyorum. Luke ne yapardı?

Ne yaptığımı, on altı yıl boyunca Ben'in kendisinden olmayan bir çocuğu büyütmesine nasıl izin verdiğimi bilse hakkımda ne düşünürdü? "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Tam bir oyunbozan oluyorum. Bana Penelope'den bahset. Hayatı darmadağın olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni daha iyi hissettirecek."

Luke empati kurarak gülümsüyor. "Aynı kavga, farklı gün. Doğru bir şey söyleyemiyorum ya da yapamıyorum. Umarım her şey normale döndüğünde bebek geliyor."

Üzgün, yorgun ve yenilmiş görünüyor. Onun için üzülüyorum, ama aynı zamanda Penelope ile empati kurun ve şu anda hamileliğin neresinde olduğunu anlayın.

"Eminim öyle olacak," diyorum, pek cesaretlendirici bir ruh halinde olmasam da moral vermek için elimden geleni yapıyorum. "Penelope zor bir geçiyor. Yatak istirahati, hormonlar, bebeğin iyi olmayacağı endişesi. Bunaltıcı olmalı. Ve yalnızlık."

Sonra telefonum çaldı. Sesini zar zor duydum. çantamın içinde ve elimi uzatıp arıyorum. Telefonu bulup çıkarıyorum, arayanın Sienna olup olmadığını merak ediyorum, öyle olmasını umuyorum, aramasını istiyorum.

Konuşmak için eve dönmemi istiyor ama arayan numarayı tanımıyorum, 773'lü yerel bir . Bugün hastanede polisi gördüğümü ve beni arayıp aramadıklarını tekrar düşününce bir an için midem bulanıyor.

"Kim o?" Luke soruyor ve ben de görebilmesi için telefonumu çeviriyorum. o.

"Bilmiyorum. Bağlantılarımda olan biri değil."

"Muhtemelen bir tele-pazarlamacıdır o zaman. Görmezden gel," diyor hafifçe, içkisine uzanıyor, ben telefonu masaya koyuyorum.

Garson kız şarabımla geri dönüyor ve ben ona minnettarlıkla teşekkür ediyorum. Muhtemelen ikinci bir kadeh şaraba ihtiyacım yok ve normal şartlar altında da içmezdim ama bugün bir istisna.

"Dinle, bunu yapmaktan nefret ediyorum," dedi Luke bir dakika sonra, "ama eve gidip Penelope'yi kontrol etmeli ve konuşmaya hazır olup olmadığına bakmalıyım." I

Başını salladı. Gitmesini istemiyordum ama onunla arasını düzeltmesi gerektiğini de biliyordum. "İyi olacak mısın?" diye soruyor içkisini bitirirken.

"Evet. Git lütfen."

"Emin misiniz? Yalnız olduğu hakkında söylediklerin. Beni etkiledi. Suçlu hissediyorum."

"Evet, elbette eminim. Sen iyi bir adamsın, Luke. Sen ve Penelope de zor bir dönemden geçiyor. Bebek doğduğunda her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

"Ne yapacaksın?" diye soruyor, yüz ifadesi düşünceli. "Bir süre burada mı kalacaksın yoksa eve mi döneceksin?"

"Biraz kalacağım," dedim ona. "İçkimi bitirdikten sonra eve "

Eve gitmek için acelem yok ve Sienna muhtemelen bensiz daha mutlu olur.

"Tamam," diyor. "Penelope bana siktir olup gitmemi söylerse geri dönebilirim." Sırıttıyorum. "Yerini tutacağım."

Birasından son bir yudum alıyor ve sonra göz kırparak "Sana güvenebileceğimi hep biliyordum" diyor. O gidiyor ve ben ellerimi şarap kadehime sarıp onu içiyordum, içerideki gürültü için minnettarım. kalabalık bir bar. Güzel bir dikkat dağıtıcı. İnsanları izliyorum, arkadaşlarıyla takılan tüm mutlu, gülen insanları kıskanıyorum. İzimi kaybettim zaman. Yirmi otuz dakika geçtikten sonra telefonum tekrar çalıyor ve Sienna mı diye merak ederek bakıyorum ama değil. Daha önce Luke buradayken arayan yerel numarayla aynı. Birden kendimi endişeli, kim olduğunu ve iki kez arayacak kadar acil olan şeyin ne olduğunu merak ediyor.

Bu kez telefonu kulağıma götürerek cevap veriyorum, hattın diğer ucunda kimin olduğuna kendimi hazırlıyorum, sesin nedense cesur, kaba, erkek olmasını bekliyorum, ama değil.

"Meghan Michaels bu mu?" diye sorar bir kadın, sesi isteksizdir. "Evet, bu o."

"Meghan. Merhaba. Ben Penelope Albrecht. Ben Penelope Albrecht. Luke'un karısı. Bu şekilde aradığım için üzgünüm ama bazı eşyalarının arasında numaranızı buldum."

"Penelope?" Savrulmuş hissederek soruyorum. Penelope'tanışmayalı yıllar olmuştu. onunla konuştum. Sadece bir kez karşılaştık, Luke'un ve onun düşününde, gerçi o bile kısa bir tanışma faslından ibaretti.

"Onu gördün mü?" diye soruyor, açıkça üzgün ve ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü onu olduğundan daha fazla üzme istemiyorum. Başını belaya sokmak istemiyorum. Bu gece benimle buluşmaya gelerek bana iyilik yaptı ama sanırım benimle birlikte olduğunu öğrenirse .

Ama sonra Penelope'nin ne kadar hamile olduğunu düşünüyorum ve acaba doğuma mı girdi yoksa bebekte bir sorun mu var diye düşünmeye başlıyorum.

"Evet," diyorum dürüstçe. "Onu az önce gördüm, belki yirmi ya da otuz dakika önce. Şu anda eve gidiyor. Her an orada olabilir. Luke'un neden hala eve gelmediğini merak ediyorum, ama kendime yolda dondurma ya da çiçek almak için durmuş olabileceğini söylüyorum. Barış teklifi. "Özür dilerim. Lütfen ona kızmayın. Bu benim hatam. İş yerinde olan bir şey hakkında konuşmak için buluşmak istedim."

Penelope sessiz kalır, sonra da "Sanmıyorum. Eve döneceğini sanmıyorum."

Sözleri nefesimi . "Her şey yolunda mı Penelope?" Yavaşça soruyorum, endişeleniyorum, kavgalarının çok daha kötü olup olmadığını merak ediyorum.

Luke önerdi. "Sen ve bebek iyi misiniz? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Söylemiyor. Onun yerine, "Polis az önce buradaydı, bizim dairedeydi," diyor ve ben vites değiştiriyorum, düz bir dönüş geçiyorum çünkü bu, onları hastanede gördükten sonra beni aramaya geldikleri anlamına geliyor. Luke'a gitmeden önce benim daireme gitmiş olmalılar. Ben onunla buluşmak için ayrıldıktan bir süre sonra olmalı. Sienna'nın evde yalnız olduğunu, dahili telefona cevap verip onları içeri aldığını düşünüyorum. Ona ne derlerdi? O onlara ne söyledirdi?

"Orada mısın?" Penelope soruyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Özür dilerim. Buradayım. Ne istediler? Bir şey söylediler mi?"

"Luke'la konuşmak istediler."

Başımı salladım, midem bulandı. Tabii ki . Polis Luke'la konuşmak, ona benim hakkımda sorular sormak istiyor. Bu soruşturmalarının bir parçası ve eve gelmeden önce onunla konuşabilmeyi, yalan söylememesi için ona yalvarabilmeyi boşuna diliyorum - çünkü Luke Caitlin'in evinde değildi. O gün hastane odasında hiçbir şey görmedi ama beni savunmak için Meghan'ın asla bir hastayı kasten incitmeyeceğini, bunun mümkün olmadığını, Meghan'ın içinde birini incitmek olmadığını söyledi.

"Hakkında tutuklama emri vardı."

Boğazım kuruyor. Tenimin rengi soluyor. "Ne?" diye soruyorum. Tamamen hazırlıksız yakalanmış ve anlamlandırmaya çalışırken soruyorum. "Anlamıyorum. Anlamıyorum-"

"Onun DNA'sı, Meghan," diyerek araya giriyor. "Son kadının tırnaklarının altında buldular. Bir eşleşme oldu. Tırnağındaki çiziyi gördüm. Geçen gün boynunu kestim ama tıraş olurken kestiğini söyledi, ben de ona inandım."

"Hangi kadın, Penelope? Anlamıyorum. Ne diyorsun sen?"

"Saldırıya uğrayan tüm bu kadınlar, Meghan. Luke yaptı. Onlara zarar veren Luke'tu."

Titremeye başladım. Şarap kadehimi tutamıyorum ve düşüyor, devriliyor, kucağıma dökülüyor. Pantolonumun baldırındaki soğuk nemi hissediyorum. Bu doğru olamaz. Yanılıyor olmalı. Luke değil. Luke o kadınlara zarar vermiş olamaz. Bu imkansız.

Ama sonra üniversitede ceza hukuku dersi aldığımı ve seri katiller ve cinsel tacizciler hakkında bilgi edindiğimi düşünüyorum. Nasıl nispeten normal göründüklerini, yani onlara baktığınızda bunu anlayamayacağınızı ve muhtemelen günlük yaşamlarında yırtıcı olduklarını gösteren hiçbir şey olmadığını öğrendim. Genellikle normal işleri, aileleri, eşleri ve çocukları, ipotekleri, 401k'ları var.

Luke'un bana geçmişi hakkında anlattıklarını, çoğunlukla ilgisiz ebeveynler tarafından nasıl yetiştirildiğini, istismarcı bir babayı ve

Kendi gençlik yıllarına suç işleme damgasını vurmuş, hayatını değiştirmeden önce ıslahevinde bir süre kalmış.

Ama ya yapmadıysa? Ya suçlarını gizlemekte daha iyiye? Ya zamanla daha da şiddet yanlısı olduysa?

Penelope ilk kez aradığında, otuz dakika önce, Luke ekrandaki numaraya bir göz attı. Kadın aradıktan iki dakika sonra adam gitti.

"Meghan? Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Dahası da var Meghan. Bu yüzden seni arıyorum." Derin bir nefes aldı.
"Polis gittikten sonra, eşyalarını aradım.

Dolabımızda bir ayakkabı kutusu vardı." Penelope kesik kesik konuşuyor, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. "Bir yığın ayakkabı kutusu içinde sadece bir ayakkabı kutusuydu. Bunda bir terslik olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama içinde bir şeyler vardı Meghan."

"Ne gibi şeyler?"

"Bastırıp sakladığı online gazete makaleleri, kalp şeklinde bir madalyon-" duraklıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor "-bir kadın tangası."

"Mementos," diye nefes alıyorum, elim ağızıma doğru yükselirken Luke'un cebinde bir çift kadın iç çamaşırıyla birinin evinden çıkıp gittiği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Hatıra, onu hatırlatacak bir şey. Onu yalnız ve ağlar halde, hayatından endişe eder halde bırakarak.

"Evet. Kutuda bir de resim vardı. Üç dairesel bir apartmanın dışından, caddenin karşısından çekilmiş."

"Kimin resmi?"

"Senin içindi Meghan." Nefes alıyor, söylemeye çekiniyor, "Ve kızın. Sanırım senin haberin olmadan aldı."

Hava ciğerlerimi terk ediyor. "Bana fotoğrafını atabilir misin?"

Öyle. Fotoğrafı büyütmek için üzerine tıkladığımda Sienna'nın Sonbaharda bir gün evimizden çıkarken, toprak kurumuş, turuncu ve kahverengi yapraklar ağaçlardan kopmuş, kaldırım ve sokaklarda birikmiş.

Fotoğraf ikimize ait değil, tam olarak değil, ama Siennaya ait. Bu yüzüne yakınlaştırırken, ben köşede sonradan düşünülmüş biriyim, vücudum objektiften uzaklaştı, kapıyı kapattı, sadece

Penelope'nin beni tanımasına yetecek kadar yüzüm görünüyordu ama daha fazlası yoktu.

Luke'un evimizin karşısındaki sokakta durduğunu hayal ediyorum, Park halindeki bir arabanın ya da L'nin çelik yapısal kırışlarından birinin arkasına saklanıp bizden habersiz Sienna'nın fotoğraflarını çekiyor.

Her zaman onun hakkında, nasıl olduğunu, okulun nasıl gittiğini, erkek arkadaşı olup olmadığını soracak kadar nazikti.

Bunun onun düşünceli olmasından başka bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Hatırladıkça yüzümdeki kan çekiliyor.

Sienna evde yalnız, Luke bunu biliyor çünkü az önce ona söyledim.

YİRMİ SEKİZ

Önce Sienna'yı aradım. Cevap vermedi ve ben de 911'i aradım.

kalabalık bardaki insanları geçerek dışarı çıktım. Görevliye, polisin şehirdeki kadınlara saldırmaktan sorumlu tuttuğu Luke Albrecht'in çocuğuma zarar vermek üzere yolda olabileceğini söylüyorum. "Polisin onun için tutuklama emri var. Kızım evde yalnız.

Telefonuna cevap vermiyor. Lütfen," diyorum, nefes nefese, soluk soluğa dışarı çıkıyorum, dönüyorum ve sokakta zarifçe koşuyorum, "acele et."

"Adresiniz nedir hanımefendi?" sordu, ben de söyledim. "Kızınız kaç yaşında?"

"On altı."

Kırmızı ışıktaki durma zahmetine girmeden eve kadar koşuyorum, Ama bunun yerine trafikten kaçıyorum, hareket halindeki araçların arasından geçerken arabalar bana korna çalıyor ve onları sert bir şekilde frene basmaya zorluyorum.

Barın evinden sadece birkaç blok ötede ve bu yüzden oraya polisten önce varıp binanın dışındaki merdivenleri yırtıyorum, ikişer ikişer ön kapıya götürüyorum. Çantamda anahtarlarımı arıyorum, ilk başta bulamadığım için küfürler savuruyorum, Ama nihayet bulduğumda, kapının kilidini açıp çekiyorum ve sonra içeri koşuyorum, tökezliyorum, ayağım takılıyor, bir kez bordo halıya dizlerimin üzerine düşüyorum, yine de kendimi zorluyorum ve devam ediyorum.

Üçüncü kata geldiğimde, apartman kapısından içeri giriyorum, girerken bir omuzumu kırıyorum. Odadan koşuyorum, "Sienna! Sienna!" diye bağırarak. Sienna!" Odasından sihirli bir şekilde çıkması için Tanrı'ya dua , beni gördüğünde "Ne?" diye soruyor, aciliyetimden ve sesimdeki tiz, açık panikten rahatsız oluyor.

Yapmıyor.

Sienna'nın yatak odasının ışığı yanıyor. İçeri girdim, bulacağım şey için kendimi hazırladım. Dizüstü bilgisayar yatağında, yorganı geriye çekilmiş, bir film

Luke geldiği anda zaman durmuş gibi durakladı ve ön kapı açıldığında onu yorganın altında, yatağında film izlerken hayal ediyorum.

Vızıldadı. Yataktan kalkıp dahili telefona gittiğini, cumbalı pencereden sokağa baktığını ve Luke'u gördüğünü görüyorum.

Telefonu yatağının üzerinde, pembe bir altında duruyor. Kalbim durur ve Sienna'nın telefonunu asla arkada bırakmayacağını bilerek ona uzanırım, bilerek değil, eğer verilirse değil seçenek. Tek yol, birinin onu zorla apartman dairesi. Elim ağzıma gidiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor, neredeyse dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlayacağım.

Ama parçalara ayıracak zamanım yok. Sienna'yı bulmak zorundayım ama telefonu olmadan yerini tespit etmemin hiçbir yolu yok. Şehir çok büyük. Neredeyse her yerde olabilir ve Life360 gibi bir avantajım yok.

Polis geldi ve onları daireye aldım. İçeride dururken küçük oturma odasında sorular soruyorlar. Olanların üzerinden tekrar geçmemi istiyorlar. Sienna'nın fotoğraflarını ve ne giydiğini soruyorlar ve şans eseri saatler önce tartışırken *-senden nefret ediyorum ve sen bir kaltaksın* demeden önce, yatak odasının kapısını yüzüme kapatmadan önce- üzerinde ne olduğunu hatırlıyorum ama ben gittikten sonra değişip değişmediğini, pijama giyip giymediğini merak ediyorum, bu da Luke'un giderken ceketini ve ayakkabılarını yanına almasına izin verip vermediği ya da her neredeyse üşüyüp üşümediği ve yalınayak olup olmadığı gibi şeyleri merak etmeme neden oluyor. Sienna'nın ekoseli, flanel boxer şortu ve genellikle uyurken giydiği bol, kırılmış tişört gibi bir şeyle, sütyensiz, göbeği açık, bu karanlık ve acı Ocak gecesinde acı verici bir şekilde üşümüş olduğunu düşünmeye dayanamıyorum.

AMBER alarmı sadece Sienna kayıp olduğu için değil, polis onun ciddi bir tehlike altında olduğunu düşündüğü için de verilir.

"Şimdi ne olacak?" Onlara soruyorum.

"Onu ve Bay Albrecht'i arayacağız. Ama bu arada Bu arada, kızın gelirse diye burada kalmalısın.

"dedi memur ve ben de gözyaşları içinde başımı sallayarak tamam dedim, ama bunu yaparken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Burada kalmayacağım. Sienna dışarıda bir yerlerdeyken ve başı beladayken burada . Bana ihtiyacı var.

Polis gittiğinde, arama geçmişimde Penelope'nin numarasını buldum ve onu geri aradım.

"Kızım Penelope onda. Onu aldı."

"Aman Tanrım. Meghan." Sesi suçluluk ve utançla doluydu.

Sanki bu onun suçuymuş gibi özür diliyor ve belki de öyle, belki de bilinçaltında bir şekilde onun ne yaptığını biliyordu. Luke'un vardiyasının sonunda bana veda ettiği zamanı düşünüyorum. Onu işten ayrılırken, Penelope'nin evine gitmeden önce kadınları takip ederken ve sonra tecavüz ederken hayal ediyorum.

Bu adam hakkında bildiğim her şeyi düşünüyorum. haberler. Gölgelede nasıl saklanır, kadınların kapıyı açıp kendilerini evlerine almalarını bekler ve sonra onlara arkadan yaklaşıp hayatlarını tehdit etti.

Sienna'nın onunla yalnız kaldığını düşünerek inleyerek iki büklüm oluyorum. "Meghan, iyi misin?" diye soruyor ve ben cevap vermeyince çünkü cevap veremiyorum, "Meghan?"

Sienna'nın hatırı için kendimi toparlayarak dik durmaya zorluyorum. Gömleğimin koluyla yüzümü siliyorum. "Onu götürebileceği bir yer, bir yer aklına geliyor mu?" Zihnimde koşturuyorum Luke'un bana söylediği her şeyi. Onu sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum.

Penelope düşünüyor. "Bazen 606 numaralı yolda koşuyor. Ya da Lakefront Trail'den Northerly Adası'na gider," diyor yüksek sesle düşünerek ve Luke'un gittiği her yeri gözden geçirerek. "Bana Sanat Enstitüsü'nün Güney Bahçesi'nde evlenme teklif etti." Ama bu doğru değil, bunların hiçbiri doğru değil, çünkü bunlar açık hava ve kamuya açık yerler ve Luke'un metodolojisi, planı, kadınlara özel alanlarında saldırmak. kendi evleri ve apartmanların تنها bölümleri hariç olmak üzere Sienna'ya bizim evde bir şey yapamayacağını çünkü eve geldiğimde onları bulacağımı söyledi.

"Aklına başka bir şey geliyor mu?" Ben soruyorum. "Daha izole, gözden uzak bir yer?"

"Üzgünüm Meghan. Yapamıyorum. Düşünemiyorum," dedi ve ben de ona tamam dedim, ama denemeye devam etmesini ve aklına bir şey gelirse beni aramasını söyledim. bir şey.

Beş dakika geçmeden Luke'tan bir mesaj aldım, Leavitt Caddesi'nde bir adres ve şu sözler: Yalnız gel. Kimseye söyleme. Eğer söylersen, Sienna bunu ödeyecek.

Polisi aramayı düşündüm, ama Luke'un ne yapabileceğinden çok korktum. Sienna'ya ne yapacağımı bilmiyorum, o yüzden . Sadece gidiyorum, Dakin Caddesi'nden Sheridan'a doğru koşuyorum, orada bir taksi çağırıyorum, tırmanıyorum, koltuğumda öne doğru eğilip şoföre adresi veriyorum. Acele etmesi için yalvardım. Varmamız sonsuza kadar sürdü.

Leavitt'teki ev yeni inşa edilmiş. Büyük olasılıkla yıkılmış, mevcut iki müstakil aile evinin arasına yerleştirilmiş ve Tyvek ev sargısı hala dışarıdan görülebiliyor. Pencere ya da

Kapılar, yani içerisi soğuk, kış içeri sızıyor ve bana yine Sienna'yı, onun donarak öldüğünü ve korktuğunu düşündürüyor. Bu da Ev karanlık ve bunun Luke'un ışıkları açmamasından değil, evde elektrik olmamasından kaynaklandığını düşünüyorum.

Arka bahçeye doğru ilerliyorum, evlerin arasındaki dar geçitten aşağı kayıyorum ve küçük ve genişliğinden daha uzun olan bahçeye giriyorum.

Evin arka kapısı da yok; birkaç plastik dışında kış havasının içeri girmesini engelleyecek neredeyse hiçbir şey yok

inşaat kaplaması. Dikkatlice bir kolumu içeri sokuyorum, plastiği geçebileceğim kadar geriye çekiyorum ve sonra içeri giriyorum

Ev. Karanlıktan kafam karıştı. Gözlerimin alışması için zamana ihtiyacım var. Ay neredeyse dolunay. Dışarıda bir sokak lambası evin içini belli belirsiz görmeme yetecek kadar ışık yayıyor: ahşap çiviler, dikey ahşap kirişler, pencere ve kapılar için kaba açıklıklar, ben ileriye doğru sürüklenirken, kendimi alt katta sürüklerken, dikkatlice kaçınmaya dikkat ederken hepsi bana küçük artışlarla ortaya çıkıyor.

ses çıkarıyor. Kendimi neye bilmek istiyorum. Luke'u şaşırtmak istiyorum. Nefesimi tutuyorum, ciğerlerim yanana kadar aldığım havayı azaltıyorum.

Evin içi kırk dereceden fazla olamaz, soğuk hava uyuşturuyor.

Birinci katın etrafında dönerken, ahşap kirişlerin arasından kayarken, destek için onlara tutunurken, izlendiğim hissine kapılıyorum. Benim Sırtım kendiliğinden yükseliyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

durmak için. bir yerlerde Luke'u görmeyi umarak çılgınca dönüyorum, daha geride duran bir silüet, ama o yok; sanırım yalnızım.

Ama sonra üst kattan hafif bir ses geliyor, birinin usulca ağlama sesi.

Bunu duymaktan ziyade hissediyorum, bir annenin sezgisi.

Merdivenleri buldum. Tırmanmaya başladım. Henüz yükseltiller yok, sadece basamaklar var. Tırabzanlar da yok ve karanlıkta dengemi kaybetmek çok kolay çünkü tutunacak hiçbir şey yok.

Beni sabit tut. Bacaklarım güçsüz, titriyor ve yavaş gitme, sessiz olma çabası uyluklarımı ağrıtıyor.

İlkinden farklı olmayan ikinci kata ulaşıyorum. Kirişlerin arasından geçerek odadan odaya ilerliyorum.

"Başardın," diye duydum ve Luke'u bulmak için sese doğru döndüm benden kirişlerle ayrılmış bir arka odada duruyordu. "Geleceğini biliyordum."

"Kızım senin elinde. Nasıl almayayım?" diye sordum.

Gözlerim yavaşça Sienna'yı onun yanında görmeye alışıyor. Ay ışığı arkadan parlıyor ve onu aydınlatıyor, böylece onu sert zeminde dizlerinin üzerinde, ağır ve nefes alırken zar zor görebiliyorum, Korkmuş. Korkudan ve soğuktan titriyor, sadece ara sıra ürpermekle kalmıyor, tüm vücudu sarsılıyor. Sienna inlerken Luke onun arkasında duruyor, kukla ustası kafasına silah dayamış, sessiz, dizginlenmiş gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor.

Ben ona doğru giderken Luke, "Orada dur," diyor. "Daha fazla yaklaşma Meghan."

"Özür dilerim," diye ağlıyor Sienna, sesi korku dolu ve ona doğru koşmak istiyorum ama silah yüzünden duruyorum, çünkü bunu yapmazsam Luke'un tetiği çekmekte tereddüt etmeyeceğinden endişeleniyorum.

"Neden bebeğim? Üzgün olmanı bir şey yok," diyorum ona ve sonra Luke'a, "Her şeyi yaparım. Lütfen," diye yalvarıyorum ona. "Beni al. Sienna'nın gitmesine izin ver."

Luke sesini kontrol ederek, "Hapse girmeyeceğim Meghan," diyor.

"Burada ne işimiz var Luke? Sienna ve beni neden buraya getirdin? Burası da neresi?"

Aniden sakinleşir. Duruşu gevşiyor ve omuzları yuvarlanıyor ama silahı Sienna'nın başına doğrultulmuş halde duruyor. "Penelope'yi *bu* evi görmeye getirdim," diyor ve bana bunu nasıl yaptığını anlattığını hatırlıyorum, gerçi *bu* ev olduğunu bilmiyordum. Ama bir keresinde onu ev bakmaya götürdüğünü ve bebek doğmadan önce onlar için müstakil bir ev alabilmeyi dilediğini, çünkü tek odalı küçük dairelerinin büyüyen bir aile için yeterli olmayacağını söylediğini hatırlıyorum.

"Aileme bir babanın sağlaması gerektiği şekilde bakmak istedim. Sana kendi babamdan , değil mi?"

"Evet," dedim. Luke'un babası iyi biri değildi, kötü niyetli bir alkolikti ve sadece ara sıra ortalıkta olurdu, gerçi ortalıkta olduğu zamanlar daha iyiydi. Gitmişti. Bir alem yapıyor, Luke'a ve annesine vuruyor ve sonra çekip gidiyordu, sadece günler veya haftalar sonra geri dönüp tekrar yapıyordu, hiç bitmeyen bir alkolizm ve istismar döngüsü.

"Onun gibi olmak istemedim. Daha iyisini yapmak, daha iyi *olmak* istedim." "Ve öylesin," diyorum onu yatıştırmak için usulca.

"Bana yalan söyleme Meghan. Ben daha kötüyüm," diyor ve bu doğru. Luke'un yaptığı çok daha kötü. Luke'un yaptığı şey çok daha kötü. incittiği kadın sayısı. "Bu evin bizim için, benim için yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Penelope'yi buraya ben getirdim," diyor. "Geldik İçeride ona burayı gösterdim, gezdirdim ve bir gün burayı ailemiz için satın alacağımı, çocuklarımızı burada büyüteceğimizi söyledim ve o ne dedi biliyor musunuz?"

"Hayır," diye nefes alıyorum, duymaktan korkarak. "Ne?"

"Bu evi karşılayabileceğimi düşünüyorsam hayal gördüğümü söyledi."

İrkildim. Sözleri canımı yakıyor. "Özür dilerim Luke. Yaptığı doğru değildi."

"Merak etme, daha sonra üzgün olduğunu söyledi. O şekilde söylememesi gerektiğini ama bu kadar açık sözlü olmak zorunda olduğunu söyledi. Çünkü bazen aklıma aptalca fikirler ve bunları bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

"Burası milyon dolarlık bir ev olmalı Luke," diyorum nazikçe. "Hayır. birçok insan bunu karşılayabilir. Bu sizi daha az erkek yapmaz. Sizi başarısız yapmaz."

Başı aniden dikleşiyor ve duruşu düzeliyor. Silahı tutuşunu yeniden ayarlıyor ve soruyor, "Böyle mi düşünüyorsun Meghan? Başarısız olduğumu mu?"

"Hayır," diyorum hızlı hızlı. "Hayır, hiç de değil. Böyle bir şeyi asla düşünmem. Sen iyi bir adamsın Luke. İnanılmaz bir hemşiresin. Yıllar boyunca baktığın tüm hastaları, kurtardığın tüm insanları bir düşün."

"Bana patronluk taslama. Bana patronluk taslama."

Ona öyle olmadığımı söylemeye çalışmıyorum çünkü görebiliyor.

Taktiği değiştiriyorum. "Bizden ne istiyorsun? Sienna'dan ne istiyorsun?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum.

Eğer ona dokunduysa, elleri onun üzerindeydi. "Seni incitti mi?" Ona soruyorum ama o başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Luke, "Sen ve Sienna bundan bir çıkış yolu bulmama yardım edeceksiniz," diyor ve ben anlıyorum. Onu rehin aldı çünkü şehirden çıkmak ve kaçmak için yardımımıza ihtiyacı var.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Bunu yapabiliriz. Neye ihtiyacın var Luke? Para mı? Bir arabaya mı? Senin için bir araba kiralayabilirim ve buradan uzaklaşman için ihtiyacın olan kadar para verebilirim. Birikmiş param var. Sadece bankadan çekmem gerekiyor." Büyükannemin kalan parası bende.

Miras, zaten benden çalınmamış şey.

Luke kıs kıs güler. "O kadar parayla bankadan öylece çıkıp gidebileceğini nasıl düşünüyorsun?" diye soruyor. Yapabilirdim. Ama bunu bir günde yapamazdım ve bu gece de yapamazdım, banka zaten kapalıyken olmazdı.

"ATM o zaman. Ben ve Sienna ATM'ye gidelim ve çekebildiğim kadarını, izin verdiği kadarını çekeyim. Sonra da geri getiririz."

"Bana karşı dürüst ol Meghan," diyor sesini yükselterek, silahın namlusu Sienna'nın kafasına daha sert bastırıyor, Sienna , gözlerini sımsıkı kapatıp silahın patlamasını bekliyor. "Sienna'nın gitmesine izin verirsem geri dönme ihtimalin nedir?"

"O zaman Sienna'nın gitmesine izin ver," diye yalvarıyorum. "Beni tut. Lütfen. Bırak gitsin. O gidip ATM'den para çekerken ben burada kalacağım. Sana bir araba kiralarsam seni eyalet dışına çıkarmaya yeter. Polis seni arıyor Luke. Kendi başına araba kiralayabilir misin bilmiyorum.

Bana ihtiyacınız var. Sienna gidip parayı getirsin, ben de bir araba ayarlayayım."

Ona nedenini, bunu nasıl yapabildiğini, tüm o kadınları nasıl incitebildiğini sormak istiyorum.

Ona gerçekten bundan kurtulabileceğini düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum. Nereye giderse gitsin, polis onu arıyor olacak. Sienna'yı ve beni vurursa çok daha kötü olacak, tecavüze ek olarak cinayet de işleyecek.

"Sorun olur mu Luke?" Hiçbir şey söylemeyince yalvarırcasına, çaresizce soruyorum. "Sienna ATM'den para çekmeye giderse ve ben burada kalırsam

Kiralık bir araba ayarlamak için seninle gelebilir miyim, böylece ?" Luke o

sırada bir şey duyar. Başını merdivenlere doğru çevirdi, dinliyor ve sonra bana dönüp gözlerini kısıyor. "Polisi aradın mı Meghan? Onlara nerede olduğumu söyledin mi?"

Boğazım .

"Cevap ver bana!" diye bağılıyor sessizliğimde, sesi yankılanıyor. Sienna onun yanında öne doğru eğilmeye, kendini bir top haline getirmeye, kollarını dizlerine dolayarak sallanmaya çalışıyor. Bundan hoşlanmıyor. Sienna kısa ve keskin bir acı çığlığı atıyor ve adam onu saçlarından yakalayıp tekrar dizlerinin üzerine çöktürerek inlemeye başlıyor. Saçlarını tutuyor. Sienna şimdi daha sert ağlıyor ve namlu daha da içeri girip kendini ölüme hazırlarken çaresizce ağlıyor.

"Hayır," dedim. "Tanrı şahidim olsun Luke, polisi ben aramadım. Hayatım ve Sienna'nın üzerine yemin ederim," diyorum. ama ben bunu yaparken Luke silahı bana doğru çevirdi ve ben de durdum. Kısa bir süre sonra silahı tekrar Sienna'ya doğrultuyor ki bu çok daha kötü. "Bana yalnız gelmemi söyledin ve ben de . Sana yalan söylemiyorum Luke. Söz veriyorum. Yalan söylemezdim-"

Gürültü sesinden önce herhangi bir ön uyarı yoktur, Arkadan gelen sağır edici bir patlama geceyi yarıyor ve ardından Bir diğeri; parlak sarı bir ışık parlaması odayı geçici olarak aydınlatıyor, sonra her şey tekrar kararıyor, parlama Luke'un silahından çıkan kurşunun parlaması. Sienna öne doğru düşüp yüz üstü yere çakılırken Luke da geriye düşüyor ve ardından alt zeminde okyanuslar dolusu kan görülüyor, yayılıyor.

Sienna'ya doğru koşuyorum. Birdenbire bir polis memuru belirip yoluma çıkıyor ve ona çarpıyorum. Beni yakaladı, tutuyor

Ben. "Hanımefendi," dedi. "Oraya giremezsiniz." Geçmeme izin vermiyor. Yumruklarımla göğsüne darbeler yağıdırıyorum ve çığlık atıyorum, acı veren bir çığlık. Bacaklarım tutmuyor ve yarı yarıya düşüyorum ama memur beni yakalıyor. Beni tutuyor, kaldırıyor.

"Sienna! Sienna bebeğim," diye sesleniyorum memurun omzunun üzerinden. "Ben tam burada." Memurun gözlerinin içine bakıyorum, güç topluyorum. "Kızımı görmeme izin verin," diyorum ondan. "Bırakın gideyim. Çek şu lanet ellerini üzerimden. Kızım iyi mi? O iyi mi?"

Her yerde kan var. Kıyafetlerinde. Teninde. Saçları kıpkırmızı.

Yerde kıpırdamadan yatıyor, kolları altından bükülmüş ve saçları başının etrafında savrulmuş bir şekilde imkansız bir açıyla asılı duruyor, Kızarıyor ve bunu hak edip etmediğimi, Caitlin Beckett'ı öldürmenin bedelinin bu olup olmadığını merak ediyorum.

YİRMİ DOKUZ

Sağlık görevlileri geliyor ve Sienna'yı sedyeyle ambulansa götürüyorlar. Biri dirseğimden tutup merdivenlerden aşağı inmeme ve kar yağmaya başlayan dışarıya çıkmama yardım ederek arkalarından gidiyorum.

Sokakta bir kalabalık toplanırken, sağlık Sienna'yı ambulansın arkasına yüklüyorlar ve parlak tavan ışıkları kan daha da belirginleşiyor. Üzerindeki kanın haddi hesabı yoktur ve sağlık görevlileri hızla kurşunun nereden girdiğini ve kanamayı nasıl durduracaklarını bulmaya çalışırlar.

Geride durup izliyorum, sanki bir kâbusun içindeymişim gibi. Soğuğu fark etmiyorum bile. Biri battaniye sarana kadar titrediğimin farkında değilim.

arkadan omuzlarıma doluyor. Bunun görmüyorum. Olduğunu hissetmiyorum. Birdenbire battaniyenin orada, gevşek, zar zor asılı durduğunu ve sonra düşmeye başladığını ve birinin gelip onu düzelttiğini biliyorum. Elime tutturuyorlar ve kendimi belli belirsiz Zihnimde tekrar tekrar gözden geçirirken bir avuç yünü tutuyorum: polisin eve arkadan nasıl sızdığını ve Luke'u nasıl vurduğunu kendi elindeki silah önce.

Luke öldü. Polis gelip evin içinde yatıyor ve olay yeri şeridiyle bölgeyi çevreliyor. Işıklar ve sirenler geceyi dolduruyor, çoğalıyor. Gazeteciler geliyor. Video kameralar var, mikrofonlar, spot ışıkları, ama hepsi çevresel görüşümde çünkü gözlerimi ambulansın arkasındaki Sienna'dan ayıramıyorum.

Bir acil yardım görevlisi yanıma geliyor ve bana kanamanın çok şiddetli olduğunu, Sienna'nın çok fazla kan kaybettiğini söyleyeceğini bildiğim için kendimi hazırlıyorum.

kan kurtarılamadı. "O iyi," diyor.

"Ne... I..." Kekeliyorum. "Ama kan. Çok fazla var."

"Yaralı değil, zaten hayati tehlikesi yok. Bazı kesikler ve çürükler, kırık bir ayak bileği. Ama kan," diyor. "Onun kanı değil."

. . .

Yine de hastaneye gidiyoruz. Acil yardım görevlileri Sienna'nın bir doktor tarafından değerlendirilmesini istiyor çünkü hiç değilse evin içinde karanlıkta düştüğü için ayak bileği morarmış ve şişmiş durumda ve kırık ya da burkulma olup olmadığını anlamak için röntgen çekilmesi gerekecek. Bir hastane yatağında yatıyor

Acil serviste doktorun gelmesini bekliyordum. yanında duruyorum, hayatta olduğuna ve çoğunlukla fiziksel olarak iyi olduğuna inanmakta zorlanıyorum,

duygusal olarak başka bir hikaye olsa da.

Hastaneye gitmeden önce, bir polis memuru bana Penelope polisi aradı. Biraz düşündükten sonra evi, Luke'un evle meşguliyetini hatırlamış ve saklanmak için gidebileceği bir yer olabileceğini düşünmüştü.

Şimdi Sienna diyor ki, "Sana bir şey olduğunu söyledi." "Kim söyledi?"

"Luke," diyor, yüzündeki ve saçındaki kana bakmak zor ve kendime onun değil, Luke'un kanı olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Çok kötü yaralandığını söyledi. Bana onunla gelmemi ve beni sana götüreceğini söyledi." Gözlerinde yaşlar var

Bunu o söylüyor. Tabii ki Luke kapıya geldiğinde onu içeri alacaktı. Sienna Luke'u tanıyor. Birkaç kez karşılaşmışlar ama ben ondan bahsediyorum.

Luke apartmanımızın kapısına gelse, zile basıp bana kötü bir şey olduğunu söylese, Sienna ona inanmakta tereddüt etmezdi. "Çok korkmuştum. Seni kaybettiğimi sandım. Söylediğim tüm o kötü şeyleri düşünüp durdum ve ya bunlar sana söylediğim son şeyler olsaydı?"

Yüzü buruştu ve hıçkırarak ağlamaya başladı, omuzları çökmüştü, kendini toparlamakta zorlanıyordu.

kelimeleri çıkar. "Senden nefret etmiyorum."

"Biliyorum tatlım, ," diyorum, onu çekiyorum, direnmeyip teslim olduğunda ve bana doğru sarktığında minnettar oluyorum. "Ben de aynı şekilde korkmuştum," diyorum elimi saçlarında gezdirerek. "Luke'u öğrendiğimde, kim olduğunu ve ne yaptığını ve Sonra onunla birlikte olduğunu fark ettim." Sesim titriyor. Bu gece onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündükçe kelimeleri çıkarmak zorlaşıyor. "Ben

Çok üzgünüm Sienna. Her şey için. Luke hakkında. Onun gibi bir adamın hayatımıza girmesine izin verdiğim için. Ve baban için."

Sienna gözlerimin içine bakmak için uzaklaşıyor. Sanki bir süredir bunu düşünüyormuş ve karar vermiş gibi yalvarırcasına şöyle diyor: "Bu sadece seninle benim aramda kalabilir mi anne? Lütfen? Eğer öğrenirse bu onu sadece incitir. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Gerçek babamı bulmak istediğimden değil ve eğer babam biliyorsa, o zaman garip olur. Hiçbir şey. bir asla aynı olmayacak. Ne ? Masumiyet mutluluk mudur?" "Cehalet," diye nazikçe düzeltiyorum, acaba Sienna ve ben

Ben'in onun babası olmadığını bilmesi gerekmiyorsa, bu sırrı Ben'den gerçekten saklamalıdır. Sienna haklı; ondan iyi bir şey çıkmaz. Bilerek. Bu onu sadece incitir. Bir çocuğunu kaybetmiş gibi hissedecek ve sonra geri ödenmesi gereken geçmiş velayet ödemeleri olacak ve hepsi büyük bir karmaşa olacak. Duygular incinecek. Herkes bir şekilde acı çekecek, hepimiz, ama özellikle Ben.

"Ona söylemek zorunda mıyız?" Sienna yalvarıyor.

"Ona neyi anlatayım?" Arkamdan bir ses duyuyorum ve Ben, yanında bir hemşire olduğu halde perdeyi aralayıp ona neredede olduğumuzu gösterirken arkamı dönüyorum.

Dönüp teşekkür ediyor, ben de Ben içeri girmeden önce perdenin diğer tarafında ne kadar durduğunu ve Sienna'yla benim konuşmamın ne kadarına kulak misafiri olduğunu merak ederek onu içeri alıyorum.

Dairemdeki o geceden beri Ben'i görmedim. Artık biliyorum.

Beni incitmek ya da daha kötüsünü yapmak için orada olduğunu düşünmek çok ileri gitmek olurdu. Artık gerçeği biliyorum, Sienna ondan gelmesini istedi ve o da geldi.

Sadece benim için endişelendiği için. Benim için endişelendiği için geldi, iyi olup olmadığımı görmek istedi ve belki de sadece Belki de küçük bir parçası hâlâ beni sevdiği içindir.

Ne kadar imkânsız olsun, Sienna'nın benim olmadığını şu anda öğrenseydim bunun bana ne yapacağını düşünüyorum. Bu beni yıkardı.

"Doktor," nefes alıyorum, sesimi düz tutmaya çalışarak. Yutkunuyorum, düşünmek için zaman kolluyorum, Sienna'nın elimi tuttuğunu hissediyorum. arkasında. "Doktordan bahsediyordu. Sienna tetanos aşısı olması gerektiği konusunda endişeli. Doktora söylememiz gerekip gerekmediğini sordu. bu çizik hakkında, ve biz biliyoruz. Evin her yerinde açıkta duran çiviler vardı." Sienna'ya dönüp, "Tetanos riskini göze alamazsın," diyorum ve o da başını sallıyor, bir anlayış, bir sır

Karşılıklı bakışlarımızda bir anlaşma. Ben'e Sienna'nın gerçek babasından bahsetmeyeceğiz. Şimdi söylemeyeceğiz. Asla söylemeyeceğiz.

Ben yanımdan geçip ona gidiyor ve onu kollarının arasına alıyor. "burada olacağım" dediğinde gözlerim yaşıyor. Yapabilirim. elini tut. Hiç acımayacak" dediğinde, biyolojik babası olmasa bile onun babası olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını biliyorum.

Otuz dakika sonra, Sienna'nın ayak bileğinin röntgeni çekilirken Ben'le bekleme odasında yalnız oturuyoruz. "Geçen gece hakkında," Ben utangaç bir sesle, gözlerinin içine baktığımda bir şey olduğunu fark ettim. İçlerinde ciddi, umutlu ve adeta yalvaran bir şey vardı. O gecedeki beni aradığı zamanı düşünüyorum. Tüm mesajlarını ve sesli mesajlar, gelmemi istemeler, yemek yapmayı teklif etmeler. Gerçekten tekrar bir araya gelebileceğimizi düşünüyordu.

Dairemdeki o geceyi, ne kadar ilgili olduğunu, üzgün olduğumda beni nasıl kucakladığını ve teselli ettiğini düşünüyorum. Onun elini düşünüyorum.

Gömleğimin eteğinin altından kayması, vücut ağırlığının beni kanepeye bastırması ve onu isterken hissettiklerim.

Ama Sienna mesaj attığında nasıl tepki verdiğini de düşünüyorum, nasıl küstüğünü, düşüncesiz davrandığını, öfkesinin nasıl alevlendiğini, nasıl tepki verdiğini

bir çocuk gibi ve kendi ihtiyaçlarının onunkilerin önüne geçmesi.

Bu adamların ikisi de Ben.

"Seni seviyorum Ben. Seni her zaman seveceğim ama bu şekilde değil," konuşmayı kısa kesiyorum. "O gece bana ne oldu bilmiyorum ama seni kandırdığım için özür dilerim."

Başını sallıyor, tanıdık ve rahatlatıcı bir şekilde elime uzanıyor.

"Hey," diyor, çok samimi, alçakgönüllülükle gülümsüyor, şapkası elinde, "denemeye değerdi."

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de ona yaslanıyorum, Yaşadığımız her şeye, farklılıklarımıza rağmen bir aile olduğumuzu bilmek.

EPILOG

Neredeyse bir ay sonra işe döndüğüm ilk gün.

Artık Şubat ayındayız. Günler daha sıcak ya da daha az gri değil, ancak ufuktaki bahar vaadi buna katlanmayı kolaylaştırıyor.

Her zamanki rotamı takip ederek hastaneye gidiyorum, nostaljiyle karışık endişe ve sinir hissediyorum, iş arkadaşlarımın geri döndüğüm için nasıl tepki vereceklerini merak ediyorum.

Bunun da ötesinde, Sienna'nın evde tek başına olmasından, okula gitmeden önce boş dairemizde hazırlanmasından endişe ediyorum. Bu onu uğurlamak için evde olmadığım ilk sabah ve evden çıkarken ve okula vardığında mesaj atmasını en az bir düzine kez hatırlatmış olmama rağmen bu midemi bulandırıyor.

Artık onun yatak odasında 20 adım ötede olması fikrinden bile hoşlanmıyorum.

Luke'un başına gelenlerden sonra okula döndüğü ilk gün, okula sağ salim gittiğinden emin olmak için onunla birlikte gitmek istedim. Kendi korkularımı ona yansıtmamanın sağlıklı olmadığını biliyordum, ancak dünya tehlikeli bir yer ve aradan geçen haftalara rağmen, hala onun Başka birinin kanı ya da Luke'un karanlık, boş evde arkasında durup kafasına silah dayaması.

Hastaneye varıyorum ve içeri giriyorum, asansörün gelmesini beklerken tedirginim, midem düğüm düğüm. Eyalet hemşirelik kurulu Caitlin'e olanlardan dolayı bana yumuşak davrandı. İtiraf etmemin, ona yanlışlıkla başkasının insülinini verdiğimi kabul etmemin ve neredeyse yirmi yıllık deneyime leke sürülmemiş olmasının yardımı oldu. devam edin. İş yerinde buna benzer başka hiçbir olay olmadı. Şu anda gözetim altındayım, hastane ve kurul tarafından izleniyorum ama çalışmama izin veriliyor. Her zaman böyle olmaz. Lisansımı kolayca kaybedebilirdim, ancak gerçek şu ki, verilen ceza ne kadar ağır olursa, hemşireler o kadar az hatalarını bildirmeye isteklidirler, bu da hastaları daha az güvenli hale getirir.

Daha fazla örtbas ve daha fazla yalan olacak.

Tabii ki Caitlin'e yanlışlıkla birinin insülinini verdim ama bunu benden başka kimse bilmiyor.

Birime giriyorum. Bir hastayı öldürmüş olmama rağmen. düşündüğüm gibi. Bunun yerine Luke öyle ve geri dönmekle ilgili korkularım, insanlar koşarak geldiğinde anında yatışıyor, "Tanrım, Meghan. Neler olduğunu duydum" diyorlar ve bir hastayı nasıl öldürdüğümden değil, Luke'un Sienna'yı nasıl kaçırdığından ve kızımın birlikte onun polis tarafından vurulup ölmesini nasıl izlediğimizden bahsediyorlar.

"İyi misin?" Bridget dinlenme odasında soruyor ve ben başımı sallayıp evet diyorum, gerçi henüz değilim ve hiçbir zaman tamamen iyi olacağımı da bilmiyorum ama deniyorum. Her geçen gün daha da kolaylaşıyor.

Başka bir hemşire kollarını bana doladı ve "Seni özledim. Döndüğüne sevindim." dedi.

"Başından beri Luke olduğuna inanamıyorum."

"Ne tür bir insan böyle bir şey yapar?"

Güzel bir gün. Geri döndüğüm için mutluyum. Daha hafif ve gülümseyerek ayrılıyorum ve o gece ben eve döndükten sonra Ben, odasında hafta sonu için çantasını hazırlayan Sienna'yı almaya geliyor ve bu sefer ona karşı sabırlı davranıyor. Beklemek zorunda kaldığı için üzülüyor ama onun yerine oturma odamda durup bir bira içiyor ve günümün nasıl geçtiğini soruyor.

"Senin için bir şeyim var," diyor, ben ona işimi anlatmayı bitirdikten sonra.

"Benim için mi? Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, Ben'in bana bir şey almış olmasından daha aptalca bir şey düşünerek ve karşılığında ona bir şey vermediğim için suçluluk duyarak, ama aynı zamanda hastanede ona tekrar bir araya gelemeyeceğimizi söylediğimde mesajı almadığı ve hala bunun mümkün olduğunu düşündüğü için endişelenerek. Acaba ona daha kaç kez hayır demek zorunda kalacağım?

Birasını üzerine koyar. "Gözlerini kapat ve elini uzat."

"Ben," diye itiraz ediyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Sadece yap. Lütfen, Sienna dışarı çıkmadan önce," diyor nazikçe ve ben de yapıyorum. Gözlerim yavaşça kapanıyor ve avuç içim ona bakacak şekilde elimi uzatıyorum.

Ben'in sıcak elinin beni parmaklarımdan tuttuğunu hissederek ayağa kalktım, avucumun içine benim için ne varsa koymadan önce bir dakika çok uzun süre tuttum.

Bu şey neredeyse ağırlıksız. Ben usulca "Tamam, gözlerini açabilirsin" diyene kadar orada olduğunu neredeyse bilmiyordum.

. Gözlerimi açtığımda Ben'in beni izlediğini gördüm. dudaklarının kenarlarında bir gülümseme oynuyor. Ben de içgüdüsel olarak gülümsüyorum, çünkü onun gülümsemesi bulaşıcı.

Ama elimdeki şeye baktığımda gülümsemem kayboluyor. Kayıp nişan yüzüğüm.

"Nerede... nasıl...?" Kelimeler için savaşıyor ama asla bulamayarak soruyorum.

"Benim dairemdeydi," diyor. "Bunu açıklayamam. Belki Sienna yanlışlıkla alıp bırakmıştır? Bilmiyorum."

Yukarı bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve boşuna onunkileri okumaya çalışıyorum, doğruyu mu söylüyor yoksa söylediğinden daha fazlasını mı biliyor diye merak ediyorum.

"Evet belki," diyorum ama tabii ki olmadı.

Sienna yüzüğü almadı. Caitlin yaptı. Yüzüklerimi benden aldı.

Sienna'ya Ben'den olmadığını söylediği gün ayrılmıştı ama ondan sonra ne olduğu bir muamma çünkü teoride Ben ve Caitlin o zamana kadar ayrılmışlardı. Yüzük nasıl oldu da eğer ilişkileri bittiyse? Aynı gün geri dönüp ona benim hakkımdaki gerçeği söyledi mi? Yüzüğü bırakmak için onun dairesine girdi mi?

Yoksa ilişkileri bitmemiş ?

Ya Ben bunu sadece beni başından savmak için söylediye? "Geri isteyeceğini düşünmüştüm," diyor.

"Evet, tabii ki. Biliyorum. Ben... Gittiğini bile bilmiyordum. Mücevher kutumda olduğunu sanıyordum."

Omuz silkiyor. "Şey," diyor, "ait olduğu yere geri döndü ve önemli olan da bu."

Beni yanağımdan öpmek için eğildi. Sonra geri çekildi, Sienna'nın yatak odasının kapısı açılıp aniden arkamızda belirmeden önce gözümü çok uzun süre tuttuğum için nefesim kesiliyor, yüzüme sıcaklık doluyor.

"Hazır mısın?" Ben beni bırakıp arkama bakarak soruyor ve o da hazır olduğunu söylüyor.

Ben Sienna'yla birlikte evden çıkmak üzere benden uzaklaşırken, onun ne kadar çok şey bildiğini asla öğrenemeyeceğimi fark ediyorum.

Sonsuza dek bana karşı bir şeyler hissedebilirdi. Her şeye rağmen paçayı kurtaramamış olabilirim.

* * * * *

TEŞEKKÜRLER

Editörüm ve menajerim Erika Imranyi ve Michelle Brower'a bu kitabı destekledikleri ve ilk günden itibaren kadar hevesli oldukları için teşekkür ederim. Tüm Park Row Books'a teşekkür ederim, HarperCollins ve Trellis Literary Management ekiplerine (Randy Chan, Natalie Edwards, Rachel Haller, Amy Jones, Nicole Luongo, Ana Luxton, Allison Malecha, Margaret Marbury, Lindsey Reeder, Brianna Wodabek, metin editörleri, düzeltmenler, satış ve pazarlama ekipleri ve çok daha fazlası dahil) ve kitaplarımın okuyucularla buluşmasında geçen herkese, özellikle de yayıncılarıma,

Kathleen Carter, Emer Flounders ve Justine Sha; kapak tasarımcım Sean Kapitan; film ajanslarım Carolina Beltran ve Hilary Zaitz Michael; ve hayalimdeki eğlence avukatı, Scott E. Schwimer.

Kitapçılara, kütüphanecilere, Bookstagrammer'lara teşekkürler, Booktokers'a ve kitaplarımdan birini okuyup bir arkadaşına tavsiye eden her bir okura. Siz olmadan, bunların hiçbirisi mümkün olabilir.

Arkadaşlarım ve ilk okuyucularım Erica Gnadt, Janelle Kolosh, Marissa Lukas, Vicky Nelson ve Nicki Worden'a teşekkür ederim.

Sürekli destek, dürüst eleştiri ve birçok yazım hatamdan sadece birkaçını bulduğunuz için. Katie Aler, Karen Vande Ven, Jola Gargano ve Erica Gnadt'a, beyinlerini kullanmama izin veren, taslakları okuyan ve uzman görüşlerini sunan inanılmaz hemşirelere teşekkür ederim. bilgi ve tavsiye. Sizden çok şey öğrendim. Bu kitaptaki tüm tıbbi hatalar bana aittir.

Gece geç saatlere kadar süren beyin fırtınası için Addison Kyrychenko'ya ve Pete, Addison ve Aidan'a teşekkür ederiz.

Güven. Aileme, kız kardeşlerime ve onların ailelerine ve Kyrychenko ailesine teşvik ve destekleri için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Ayrıca Mary Kubica

*İyi Kız Güzel
Bebek Her Son
Yalana Ağlama
Işıklar Söndüğünde Diğer
Bayan
Yerel Kadın En İyi Çifti
Kaybetti*

ISBN-13: 9780369746948

O Üzgün Değil

Telif Hakkı© 2024 yazan Mary Kyrychenko

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zekayı eğitmek için izinsiz kullanımı zeka (AI) teknolojileri açıkça yasaklanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik söz konusu değildir, şirketler, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir. TM,

Harlequin Enterprises ULC'nin ticari markasıdır.

Park Row Kitapları
22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
ParkRowBooks.com
BookClubbish.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

